IUBIRI ȘI DESTINE

LEGĂMÂNT DE PROTECȚIE

Aventuri în epoca victoriană

ANNE PERRY

ANNE PERRY

LEGĂMÂNT DE PROTECȚIE

Aventuri în epoca victoriană

Traducere din limba engleză
Tudor Călin Zarojanu

The Angel Court Affair
Anne Perry
Copyright © 2015 Anne Perry

Legământ de protecţie
Anne Perry

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Ştefania Mihalache
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PERRY, ANNE
Legământ de protecţie / Anne Perry; trad.: Graal Soft. -
Bucuresti: Litera, 2015

Capitolul 1

Pitt se uita cu neîncredere la ministrul Afacerilor Interne. Se aflau într-o cameră liniștită și însorită din Whitehall, în care nu se auzea zgomotul de afară.

– O sfântă spanioloaică? întrebă el, stăpânindu-și cu greu vocea.

– Nu e spanioloaică, e englezoaică, răspunse Sir Walter cu răbdare. Doar locuiește în Spania. La Toledo, din câte mi s-a spus. Este aici pentru a-și vizita familia.

– Atunci ce-are asta de-a face cu Serviciul Special[1], domnule? întrebă Pitt. Serviciul Special fusese creat inițial pentru a rezolva problema irlandeză, iar acum, în primăvara anului 1898, era foarte mult extins, pentru a aborda orice lucru considerat a fi o amenințare la adresa securității națiunii.

Violența era în creștere. Toată Europa era în criză, în timp ce secolul se apropia de sfârșit. Tulburările și nemulțumirile deveneau tot mai evidente. Atentate anarhiste izbucneau într-un loc sau altul, la fiecare câteva săptămâni. În Franța, afacerea Dreyfus se îndrepta tumultuos spre un punct culminant pe care nimeni nu-l putea prezice. Existau chiar zvonuri că guvernul va cădea.

Amenințarea de asasinat a unui demnitar aflat în vizită în Anglia putea fi inclusă în domeniul de competență al Serviciului Special, dar nu și confortul turistic al unei călugărițe, sau ce-o fi fost ea – era Pitt pe cale să sublinieze.

– Au fost amenințări la adresa vieții ei, i-o tăie Sir Walter, cu fața complet lipsită de expresie. Opiniile ei au provocat oarecare îngrijorare și... furie. Din păcate, a fost prea liberă în exprimarea lor.

---

[1] În original Special Branch, secțiunea responsabilă pentru problemele de securitate națională în cadrul forțelor de poliție britanice și din Commonwealth (n.tr.).

– Credeam că n-a ajuns încă aici, spuse Pitt.

– N-a ajuns, confirmă Sir Walter. E aşteptată în Southampton în această seară şi în Londra mâine. Trebuie să fim pregătiţi.

– Este o problemă a poliţiei, spuse Pitt laconic. Mă îndoiesc că o să-i pese cuiva de aici suficient ca să se certe cu ea, ca să nu mai vorbim despre riscul de a provoca un necaz. Dar dacă o fac, atunci poliţia locală poate avea grijă de ea.

Sir Walter oftă, ca şi când asta ar fi fost o ceartă obişnuită, pe care o mai avusese înainte:

– Pitt, aceasta nu este o sugestie. Poate crezi că mulţi oameni sunt apatici cu privire la detaliile exacte ale doctrinei religioase şi numai creştinii profund devotaţi se vor certa cu ea, iar noi avem încredere că măcar ştiu cum să se comporte în cadrul legii.

Ridică din sprâncenele albe:

– Probabil şi că vor acţiona cu bunătate creştină. Dacă aşa crezi, eşti nesăbuit! Există oameni care se vor certa cu mai multă îndârjire din cauza religiei decât din orice alt motiv de pe pământ! Ea reprezintă ordinea, bunul-simţ, victoria inevitabilă a binelui asupra răului. Mai important decât atât, confirmă locul lor în creaţie!

Zâmbi sumbru:

– Undeva în partea de sus... Modestia de care fac paradă îi împiedică să se posteze chiar în vârf.... Locul acela trebuie rezervat pentru Dumnezeu.

Zâmbetul păli şi privirea îi deveni întunecată:

– Ameninţă asta şi vei ameninţa totul!

Clătină din cap:

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, uită-te la felul în care religia ne-a sfâşiat de-a lungul istoriei! Începând cu cruciadele, Inchiziţia din Spania, persecutarea catarilor şi valdenzilor[1] în restul Europei, masacrele hughenoţilor din Franţa. Noi înşine am ars atât catolici, cât şi protestanţi! Crezi că nu s-ar putea întâmpla din nou? Dacă Dreyfus nu era evreu, crezi că toată afacerea asta monstruoasă ar fi început vreodată, ca să nu mai spun să ajungă la proporţiile de acum?

Pitt inspiră adânc, pregătindu-se să răspundă, dar rămăsese fără cuvinte.

[1] Secte religioase (n.tr.)

Era abia sfârșitul lunii aprilie. Mai devreme în aceeași lună, președintele McKinley ceruse Congresului Statelor Unite o declarație de război împotriva Spaniei. Pe 21 aprilie, Congresul recunoscuse că America era într-adevăr în război și ordonase blocada navală a tuturor porturilor cubaneze. Pe 25 aprilie, cu patru zile în urmă, America declarase război. Era prima dată când făceau așa ceva în scurta și idealista lor existență, în care colonizaseră pământurile, construiseră, exploraseră și dezvoltaseră industria. Dar această nouă dorință de expansiune putea crește până la a implica alte puteri navale, chiar Marea Britanie, dacă America alegea să procedeze astfel.

Acum, brusc, își extindea armatele și marina și căuta posesiuni peste mări, până în Hawaii și Filipine. Dacă nu mergea bine ceva cu vizita acestei femei, putea fi incidentul în urma căreia spaniolii să decidă că Marea Britanie era de partea americană în acest nou război și să declare ei înșiși război britanicilor. Un gând care dădea fiori.

De altfel, violența internă nu era atât de diferită de cea care cuprindea acum întreaga Europă. Președintele francez Carnot fusese asasinat în urmă cu cinci ani, în 1893. Anul trecut, fusese rândul președintelui spaniol Canovas, violența atingând noi culmi în Spania.

– Își aduce o jumătate de duzină sau așa ceva de... acoliți, continuă Sir Walter, ca și cum n-ar fi observat lipsa de atenție a lui Pitt. Numai Dumnezeu știe ce fel de oameni sunt, dar nu vrem ca vreunul dintre ei să fie ucis pe teritoriul nostru. Sunt sigur că înțelegi cât de stingheritor ar fi pentru guvernul Maiestății Sale. Mai ales în lumina istoriei noastre cu Spania. Nu vrem să le oferim pretexte pentru un război cu noi.

Se uită la Pitt atent, ca și când l-ar fi supraestimat și ar fi fost obligat să-l reevalueze.

– Da, domnule, răspunse Pitt. Sigur că înțeleg. Este posibil, chiar și de departe, să fie atacată aici?

Pusese întrebarea nu într-un spirit de neîncredere, ci cu speranța unei asigurări că nu era cazul. Trecutul recent distrusese o mulțime de certitudini, nu numai în Europa, ci și în America.

Expresia lui Sir Walter se relaxă un pic, ridurile adânci din jurul gurii devenind mai puțin severe.

– Probabil că nu, răspunse el cu umbra unui zâmbet. Dar se pare că familia engleză a acestei femei nu este de acord deloc

cu ea. A plecat în primul rând din cauza unor dispute de principii, așa am auzit. Familiile pot fi îngrozitoare!

Glasul lui trăda o oarecare simpatie.

Pitt făcu un ultim efort de a evita sarcina:

– Violența internă este muncă de poliție, domnule, nu pentru Serviciul Special. Avem chiar acum un caz de sabotaj industrial care pare să fie inspirat din afară. Este din ce în ce mai rău și trebuie să fie oprit. Așa ceva afectează siguranța națiunii.

Privirea lui Sir Walter era strălucitoare și ascuțită:

– Efectul asupra națiunii determină a cui problemă este, Pitt, nu relația victimei cu atacatorul, și știi asta la fel de bine ca mine! Dacă n-ai ști-o, crede-mă, n-ai mai fi în poziția în care ești!

Pitt își drese glasul și vorbi liniștit:

– Știm natura acestei dispute din familia femeii, domnule?

Sir Walter ridică ușor din umeri. Dacă observase schimbarea din tonul lui Pitt, era destul de discret să n-o arate.

– Genul obișnuit de probleme cu fiicele încăpățânate, presupun, răspunse el, cu un nou zâmbet ușor pe față. A refuzat să se mărite cu tânărul de familie bună, avere excelentă și obiceiuri plictisitoare pe care îl aleseseră pentru ea.

Pitt își aminti că Sir Walter avea trei fete.

– Și a fugit în Spania și s-a căsătorit cu un spaniol despre al cărui caracter nu se știa nimic, și cu strămoși probabil necunoscuți, cel puțin părinților Sofiei, adăugă Sir Walter. Îmi imaginez că a fost jenant pentru ei.

– Cu cât timp în urmă a fost asta? întrebă Pitt, încercând să-și păstreze fața lipsită de expresie. Și el avea o fată, care se apropia rapid de vârsta măritișului.

– Oh, e ceva timp, răspunse Sir Walter cu tristețe. Cred că acum problema este punctul ei de vedere religios. Nu ar conta atât de mult dacă l-ar păstra pentru sine, dar din păcate n-o face. A înființat un fel de sectă.

– Romano-catolică? Pitt își imagina un cult legat de Fecioara Maria, poate, scoțând la iveală vechi persecuții.

– Se pare că nu, ridică Sir Walter din umeri. Nu prea contează. Ai grijă doar ca nimeni să n-o atace cât este în Anglia. Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine, dar vie și nevătămată, te rog.

Pitt își concentră atenția:

– Da, domnule.

*

– Sofia Delacruz? întrebă Charlotte cu un accent brusc de interes. Ea și Pitt stăteau lângă un foc plăpând în salon, cu perdelele trase peste fereastra dinspre grădină. Aproape toată lumina dispăruse de pe cerul rece de primăvară și se făcuse răcoare. Jemima, în vârstă de șaisprezece ani, și Daniel, de treisprezece, erau amândoi sus, în camerele lor. Jemima probabil visa cu ochii deschiși sau scria scrisori prietenilor ei. Daniel era cu siguranță scufundat în ultimele aventuri din revista „Boy's Own".

Pitt se aplecă în față și puse un alt lemn pe foc. Dădea mai puțină căldură decât cărbunele, dar lui îi plăcea mirosul de lemn de măr.

– Ai auzit de ea? întrebă cu surprindere.

Charlotte zâmbi, ușor defensivă:

– Da, un pic...

El își aminti că Sir Walter pomenise de un scandal din trecut și știa cât urâște Charlotte bârfele, chiar și când erau vitale pentru anchete. Le asculta, dar cu un sentiment de vinovăție și o ușoară frică. Văzuse prea multe dintre victimele bârfelor.

– Ce-ai auzit? întrebă el grav. Ar putea fi în pericol. Trebuie să știu.

Charlotte nu-l contrazise, ceea ce era în sine dovada unui alt fel de interes. Observă îngrijorare în ochii ei. Ea puse jos ceea ce cosea.

– Și urmează s-o protejezi? întrebă, curioasă.

– I l-am dat pe Brundage, răspunse el.

– Nu Stoker? Era nedumerită.

– Stoker e destul de în vârstă acum, sublinie el.

Nu voia să fie categoric, strecurând animozitate între ei. Seara, când era liniștit, singur cu ea, era cea mai frumoasă parte a zilei. Liniștea serii conta imens pentru el.

– El are alte responsabilități, iar Brundage este un om bun.

– Am auzit că ideile ei sunt destul de radicale, spuse ea, scrutându-l atent.

– De exemplu?

– Nu știu, recunoscu ea, dându-și la o parte lucrul și înclinându-se în față un pic. Poate o să mă duc să ascult ce are de spus. Trebuie să fie ceva mai înflăcărată decât preotul nostru.

Charlotte mergea la biserică în majoritatea duminicilor și lua și copiii. Era o manifestare a apartenenței la comunitate și a acceptării ei de către aceasta. Era, de asemenea, cel mai bun loc în care

ei puteau întâlni alți oameni despre care Charlotte știa cel puțin ceva substanțial, dacă nu chiar profund. Cel mai adesea, Pitt descoperea obligații urgente în altă parte...

El aprobă din cap, dar tocmai își amintise ceva care îl preocupa. În copilărie, mama lui îl ducea în fiecare duminică la biserica parohială de la marginea moșiei. Aproape că putea vedea razele oblice de lumină colorată coborând din vitralii și simți mirosul de piatră și pe acela, mai slab, de praf. Erau secvențe în care se amestecau mișcările, scârțâitul băncilor și foșnetul uscat al paginilor întoarse. Foarte rar asculta cu adevărat. Unele dintre poveștile din Vechiul Testament păreau interesante, dar erau izolate, nereușind să alcătuiască o istorie consistentă a omului și a lui Dumnezeu. Era mai mult o serie de greșeli și de pedepse, dezastre binemeritate și apoi salvări eroice. O mare parte din ceea ce rămânea erau liste de nume sau minunate profeții poetice asupra pustiirii ce avea să vină.

Credea ceva din toate acestea? Și chiar dacă ar fi crezut, ar fi contat? Aveau legătură cu moralitatea, cu datoria și onoarea, dar, dacă ar fi fost sincer, poveștile „Boys' Own" pe care le împrumuta îi înflăcărau inima mult mai mult, cu aventurile și eroii lor, pe care orice băiat ar fi vrut să-i imite. Zâmbea acum cu o plăcere discretă și cu un sentiment de regăsire a sinelui când îl vedea pe Daniel citindu-le. Erau povești mai noi, dar spiritul rămăsese același.

Pitt crescuse în mijlocul naturii, așteptându-se să devină paznic de vânătoare pe o proprietate de la țară, ca tatăl său. Apoi, tatăl a fost acuzat de braconaj și a fost deportat în Australia, unul dintre ultimii pedepsiți astfel. Pitt l-a considerat mereu nevinovat, dar nu a fost niciodată în stare s-o dovedească, nici atunci, nici mai târziu.

Proprietarului moșiei, Sir Arthur Desmond, i s-a făcut milă de mama lui Pitt și i-a permis să rămână. Ba chiar l-a educat pe Pitt alături de fiul lui, probabil din caritate, dar, de asemenea, pentru a influența obiceiurile lenețe ale băiatului său. I-ar fi afectat mândria ca acesta să fie întrecut de unul dintre slujitorii lui. Pitt avea suficient bun simț să nu facă mare caz, cel puțin nu de multe ori.

În schimb, crescuse cu o dorință arzătoare de dreptate, ceea ce îl făcuse să intre în poliție, ridicându-se până la funcția de comandant în Bow Street[1]. Pe urmă, a rezolvat un caz care i-a deranjat

[1] Sediul primei forțe de poliție londoneză, The Bow Street Runners (n.tr.).

rău pe politicienii puternici. A fost mai întâi concediat, apoi mutat la Serviciul Special, pentru a-l proteja de răzbunare, și, de asemenea, pentru a-i oferi un mijloc de a-și câștiga existența folosindu-și singurele abilități pe care le avea.

Un caz dramatic îl plasase apoi rapid în fruntea Serviciului. Fiul căzut în dizgrație al pădurarului era acum un domn. Cu toate acestea, siguranța lui de sine era mai mult de fațadă. Poate că Sir Walter era conștient de asta.

Oare de ce se mai agățau de el acele vechi amintiri din biserică? Tovărășia mamei sale, sentimentul rar de pace pe care îl trăia, ca și cum ar fi fost, în sfârșit, în siguranță, iubită și complet lipsită de frică? Se gândea la vremea în care credința ei era simplă și sigură. Se bucura pentru ea, pentru că știa că i se alinau o parte din temerile pe care el nu le putea alunga, fie și cu prețul unei anumite singurătăți, dar nu avea nici o dorință de a fi la fel. Un subiect despre care nu discutaseră niciodată – era alegerea amândurora.

Se întreba acum dacă nu cumva pentru ea nu fusese nici pe departe așa de ușor cum presupunea el, dar ea îi permisese să gândească astfel pentru a-l ușura de povară. Era un domeniu în care el avea voie să fie copil. Îi oferise asta, așa cum îi oferise atâtea alte lucruri de care nu fusese conștient la vremea respectivă. Iar ea murise fără măcar să-i fi spus că e bolnavă. Îl îndepărtase ca să nu-și dea seama și să nu sufere alături de ea. Cum putuse să fie atât de orb ca s-o lase?

Ce credea el? O sută de lucruri despre moralitate, despre onoare și bunătate. Dar despre Dumnezeu?

Charlotte îl privea, așteptând. Era oare conștientă de gândurile lui?

– Vrei să mergi s-o asculți? întrebă el, rupând, în fine, tăcerea.

– Da, răspunse ea imediat. Am auzit că este scandaloasă, chiar blasfematoare în ideile ei. Mi-ar plăcea să știu care sunt acestea!

El își dădu seama cât de puțin vorbiseră vreodată despre ce credea fiecare dintre ei în materie de religie. Și totuși știa totul despre ea. Știa ce-i face rău, ce o supăra, ce o făcea să râdă sau să plângă, ce oameni îi plăceau, ce credea despre ei și chiar despre ea însăși. Adesea îi citea gândurile pe față. Alteori își dădea seama din lucrurile mărunte, dintr-o tăcere bruscă sau dintr-un gest de amabilitate inexplicabil, renunțarea la o veche dușmănie pe care altcineva ar fi putut-o păstra, iar el știa că ea a înțeles o suferință sau o durere, pentru că și ea le cunoscuse.

– Contează pentru tine? întrebă el. Dacă este blasfematoare?

Îl privi cu surprindere. La început, el crezu că e din cauza întrebării pe care o pusese. Apoi înțelese că era surprinsă de ea însăși:

– De fapt, n-am idee, mărturisi ea. Poate că de aceea vreau să merg. Nu sunt sigură că știu măcar despre ce blasfemie e vorba! Să înjuri sau să pângărești un altar, asta înțeleg. Dar cum poate fi o idee blasfemie?

– *Originea Speciilor*, de Darwin, răspunse el imediat. Sugerarea faptului că am fi evoluat din ceva inferior, în loc să fim descendenții a ceva superior. Amenință întregul concept despre noi înșine. Zâmbi cu tristețe. Să fim la infinit descendenții lui Adam printr-un păcat ireparabil pare să fie mai nobil decât să ne fi născut dintr-o femeie, indiferent cât de sus sau de jos suntem acum.

Ea îi ignoră remarca, așa cum el se și așteptase.

– Ei, bine, dacă despre asta vorbește, e un pic cam târziu să provoace tulburare, spuse Charlotte sec. Ne-am certat pe tema aceasta în ultimii 30 de ani! Nici măcar nu mai e interesant.

– Deci n-o să vii? Încerca să pară indiferent, de parcă n-ar fi tachinat-o în mod deliberat.

– Ba bineînțeles că vin! spuse ea imediat, apoi înțelese ce făcea el și zâmbi, strângându-și puțin buzele. N-am văzut niciodată o femeie blasfematoare! Crezi că o să fie tărăboi?

El nu-i dădu satisfacția să-i răspundă.

Întrunirea Sofiei Delacruz urma să aibă loc într-o sală locală foarte mare, în fața unei piețe. Pitt merse acolo la începutul după-amiezii ca să stea de vorbă cu Brundage, să afle părerile lui despre ea și, poate și mai important, despre discipolii ei. De asemenea, voia să verifice ce precauții se luaseră față de orice protest care ar fi putut deveni violent. Brundage își va fi format cel puțin o opinie personală despre ea, aflând exact ce rude mai avea în Anglia cu care să vrea să se împace. Mai exact, Pitt se aștepta ca Brundage să aibă măcar o idee despre ce fusese disputa inițială.

Era o zi obișnuită de aprilie, acum soare, acum un ropot de ploaie. Frunzele proaspete străluceau palid pe ramuri și erau covoare de narcise galbene în iarba din spațiile deschise.

Pitt trecu printre ele cu plăcere, apoi urcă scara largă, intrând prin ușa dublă în sala unde avea să aibă loc adunarea. Observă că erau deja acolo forțe de poliție locală, deși mai era peste o oră

până la începutul manifestării. Întrebă de Brundage și fu îndrumat spre vestiarul aflat chiar în spatele scenei. Era gol, cu excepția a două scaune, o oglindă și câteva cârlige pe pereți.

Brundage era un tânăr masiv, cam de înălțimea lui Pitt, dar mai lat în umeri. Părul șaten îi cădea pe frunte și și-l dădea înapoi cu un gest reflex în timp ce se întindea să ajungă la un teanc de hârtii care făceau reclamă evenimentului. Avea trăsături neobișnuite, dure, și totuși nu părea grosolan.

– Domnule, spuse el politicos recunoscându-l pe Pitt.

– 'Nă ziua, Brundage, răspunse Pitt, plimbându-se în jurul încăperii, observând ferestrele și cealaltă ușă. Spune-mi ce-ai aflat până acum.

Brundage își dădu ochii peste cap:

– Aș vrea să pot spune că ceea ce mă așteptam, domnule. Sala este suficient securizată, iar poliția locală e pregătită pentru o afluență mare. Probabil mai mult curioși decât oameni căutând scandalul, dar e nevoie doar de câțiva ca lucrurile să ia o turnură urâtă.

– La ce nu te așteptai? întrebă Pitt puțin sceptic.

Brundage ridică din umeri:

– Presupun că la demnitate, la logică, la cineva pe care nu-l poți încadra ca lunatic inofensiv, răspunse el cu un anume grad de autodezaprobare. Am crezut că discipolii ei sunt obișnuita colecție de idealiști și gură-cască. Și, bineînțeles, cei care voi să-i ia locul. N-am greșit cu asta. Numai că sunt mai frenetici decât m-am așteptat.

– O amenințare pentru ea? întrebă repede Pitt.

– Sper că nu.

Întâlni privirea lui Pitt.

– Dar nu e exclus.

– Cine sunt? Nume. Orice poveste ai auzit sau bănuiești. Îl știm pe vreunul dintre ei?

– Sunt toți cu ea zi-lumină. Nu fac nimic altceva. Și-au încredințat ei viețile lor. Cel mai important, cel puțin în propriii lui ochi, este Melville Smith. E singurul care e englez. Cam la 50 de ani și ambițios – cu toate că neagă asta. Pare loial, deși cred că mai degrabă ideilor ei, decât ei înșeși. Ramon Aguilar, pe de altă parte, e cu vreo 15 ani mai tânăr și îi este loial ei. E spaniol, vorbește foarte blând, e un om bun.

Brundage zâmbi:

– Îşi cântă singur în timp ce merge. Cele trei femei din preajma ei sunt toate tăcute şi greu de ghicit. Cleo Roberts e mică şi drăguţă, mama ei e englezoaică, tatăl spaniol. Bănuiesc că există o tragedie în trecutul ei, deşi are doar vreo 25 de ani...

Lăsă fraza neterminată, nu prea ştia ce să mai adauge.

Pitt îşi formă pe loc părerea că Brundage o plăcea.

– Elfrida Fonsecca este tăcută şi prudentă, continuă Brundage. Mai greoaie, dar cumva în mod plăcut. Feminină, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Şi are o piele minunată, fără nici un semn.

Pitt întrebă:

– Ştii ceva despre ea?

– Pare devotată şi e retrasă, răspunse Brundage cu o uşoară scuturare din cap. Nu pot găsi nimic despre ea. Dar îşi roade unghiile. Ceva o deranjează.

– Spune mai departe.

– Henrietta Navarro e mai în vârstă. Cred că a fost într-un ordin religios înainte de a o urma pe Sofia. Refuză să vorbească despre asta şi nu pot s-o presez fără să-i stârnesc furia. Am încercat, şi Sofia mi-a spus clar să abandonez subiectul.

Pitt sesiză o notă nouă în vocea lui Brundage, ceva instinctual şi poate cu valenţe de veneraţie, ceva care nu mai auzise niciodată într-un an şi jumătate, de când îl cunoştea.

– Şi Sofia? întrebă tare.

Brundage ezită.

Pitt aştepta. Onestitatea era mai importantă decât graba. Mai aveau cel puţin o jumătate de oră până la apariţia publicului. Ea era persoana pe care trebuiau s-o cunoască. Totul se învârtea în jurul ei, al credinţelor ei, al personalităţii ei.

– Nu ştiu, spuse Brundage până la urmă. Pot să vă spun despre ceilalţi. Nu sunt chiar aşa de diferiţi faţă de ceilalţi oameni pe care-i cunosc.

Îl privi pe Pitt cu sinceritate:

– Dar ea este! Nu pot nici măcar să vă spun dacă socotesc că ameninţările sunt reale. Nu-mi dau seama dacă ea le ia în serios sau crede că un fel de înger păzitor o va proteja, astfel încât să nu conteze.

Pitt se holbă la el:

– Poţi să-mi spui ceva folositor? întrebă el, făcând efortul să fie curtenitor.

Probabil că Brundage nu-și dorise sarcina asta mai mult decât și-o dorise el. Erau alte cazuri la care să lucreze, autentice și importante, mai ales cel cu sabotajul, care se amplifica odată cu cu trecerea timpului.

Brundage își mută greutatea de pe un picior pe altul:

– Ramon Aguilar e loial. Dacă va exista vreun atac din interior, va fi Melville Smith și probabil una dintre femei, dar nu știu care.

Puteau să audă zgomotele de du-te-vino de-a lungul coridorului, pași și voci șoptite.

– Relații între discipoli? întrebă Pitt.

Brundage își țuguie buzele:

– Destul de puternică antipatie între cei doi bărbați. Ei cred că nu se vede, dar nu-i așa. Cele două femei în vârstă sunt distante una față de alta, dar politicoase. Henrietta Navarro pare să fie mai aproape de Smith ca atitudine. Și mai este o femeie care mătură și curăță la Angel Court, unde locuiesc. Dar se pare că e nouă, abia ce li s-a alăturat, și nu vorbește cu nimeni.

Pe fața lui se citi nedumerirea. Ca și Pitt, considera că toată povestea nu era decât un frecuș între adepții Sofiei pentru pozițiile lor sau câteva scrisori răutăcioase de la rivali, și nu avea de gând să accepte că era ceva mai mult.

– Atunci să vedem dacă Sofia Delacruz va vorbi cu mine, replică Pitt. Presupun că se pregătește să-și rostească predica sau ce-o fi. Trebuie să fac un efort, pentru binele ei.

Brundage păru ușurat. Se îndreptă de spate și ieși pe ușă fără vreun alt comentariu.

După numai cinci minute, ușa se deschise din nou. Pitt se răsuci, așteptându-se să-l vadă pe Brundage, venind să-i spună că Sofia Delacruz era prea ocupată ca să-l întâlnească, pentru că se ruga sau studia sau ce făcea ea acolo ca să se pregătească. În schimb, văzu o femeie subțire, puțin mai înaltă decât media. Părul ei negru era pieptănat pe spate, iar fața era cea mai remarcabilă pe care Pitt și-o putea aminti. Primul lui gând fu că nu era frumoasă. Era prea aprigă, iar ochii ei albaștri ca ardezia prea adânci. Apoi, în timp ce ea se îndrepta spre el, realiză că într-adevăr era frumoasă, într-un mod care era în același timp sălbatic și tandru. I se putea citi pe chip o inteligență arzătoare și ceva care ar fi putut fi plăcere.

– Sunt Sofia Delacruz, spuse încet. Înțeleg că sunteți comandantul Pitt, de la Serviciul Special.

Pitt înclină capul:

– Da, doamnă. Sper să putem evita orice lucru neplăcut care ar putea să vi se întâmple.

Spre surpriza lui, ea izbucni în râs, cu un sunet adânc și spontan:

– Mă îndoiesc profund. Ar însemna că sunt atât de banală încât nimeni nu are nimic de obiectat. În cazul acesta n-ar fi trebuit să vin!

Pitt era confuz. Nu așa și-o imaginase pe femeia care era dedicată religiei și chiar privită de unii ca o sfântă. Își dădu seama că se așteptase la calm, la o puritate ruptă de lume, de fapt ruptă de realitate.

– Ați venit cu intenția de a tulbura lumea? întrebă, încercând să-și ascundă surpriza din voce și o undă de exasperare.

Poate că era doar o persoană căreia-i plăcea să provoace necazuri, cum spuneau unii. Poate voia să atragă atenția, să șocheze, chiar să semene puțină teamă.

Ea se plimbă prin fața lui. Își ținea capul sus, mândră. Lumina venită de sus îi accentua oasele feței și liniile fine ale ochilor și ale gurii. Apoi intră din nou în umbră. Se mișca ușor, cu o grație neașteptată.

– Ce vă așteptați să spun? îl întrebă. Că nu e nimic de făcut și nimic care să îngrijoreze? Totul e perfect, rămâneți așa cum sunteți? Dumnezeu vă iubește și o să vă dăruiască orice doriți, nu e nevoie să faceți nimic?

Ridică din umeri atât de ușor încât nu puteai fi sigur că a făcut-o:

– Cei mulțumiți de sine nu au nevoie de mine să le spun asta. Cei fără de păcat și cei care știu, în sufletul lor, că nu vor avea parte de glorie vor pleca, și unii și ceilalți fără vreun câștig, și se vor minuna de ce m-am obosit să vin. Asta este ceea ce așteptați de la mine? De ce m-ar amenința cineva, comandante? Aș fi vinovată de minciună și de perpetuarea plictiselii, dar nimeni nu ucide pentru așa ceva, cât timp minciunile sunt suficient de confortabile...

Pitt trase adânc aer în piept. Oricât l-ar fi costat ca răbdare și tact, Sir Walter îi spusese foarte clar că orice atac asupra acestei femei cât timp se afla în Anglia ar fi mai mult decât stingheritor; putea fi scânteia care să provoace un incident internațional care să ducă la război.

– Deci ce vă propuneți să le spuneți? întrebă el cât de blând putea. Ce ar putea să facă pe unul dintre ei să vrea să vă omoare? Sau n-am înțeles eu bine amenințarea?

– Ba da, replică ea cu naturalețe. Există mai multe amenințări cu moartea despre care știu. Cred că au mai fost și altele, pe care Ramon mi le-a ascuns ca să mă protejeze.

– Nu Melville Smith? întrebă el repede.

Zâmbetul se întoarse în ochii ei – exprima doar amuzament, nu căldură.

– Nu. Cele pe care le-am primit mi-au fost înmânate de Melville. Protecția lui nu este pentru mine, ci pentru credința pe care o împărtășim.

Pe fața ori în vocea ei nu se putea citi nimic. Îl lăsa să-și stabilească propriile lui concluzii în ceea ce privea sentimentele ei.

– Aveți încredere în el? o interogă Pitt.

De data asta, fu surprinsă. Se văzu mirarea în ochii ei pentru un moment, apoi dispăru.

– Sunteți foarte direct, răspunse.

Era rândul lui să se amuze:

– Vă deranjează? Mă tem că n-am nici timpul, nici înclinația de a manifesta mai mult tact. Aveți încredere în domnul Smith?

– Am încredere că face ceea ce crede că este în interesul credinței.

Se uită direct la el în timp ce vorbea:

– Nu bag mâna în foc că asta voi crede întotdeauna. Dar, înainte să mă întrebați, nu, nu cred că Melville îmi va face rău.

– Își dorește să stârniți controverse? continuă el. Ar fi bine sau rău pentru credință?

Acum, pe fața ei se putea citi admirația. Sentimentele ei erau la fel de fulgerătoare și de vizibile ca lumina și umbrele pe suprafața unei ape.

– O întrebare excelentă, comandante! Nu sunt sigură că am un răspuns simplu.

– Ascultați sfaturile lui?

– Desigur. Dar nu țin totdeauna cont de ele.

Își putea imagina confruntările lor. Melville Smith era probabil arogant, insistent, poate îi era și frică de ea și, în mod sigur, era exasperat. Ea trebuie să fi fost vehementă, sigură pe ea, directă, ascultându-l doar din curtoazie. De făcut, făcea exact ce voia.

– Ce veți spune oamenilor care să-i înfurie până la punctul în care să devină violenți?

Întreba asta pentru că avea nevoie de niște avertismente ca să prevină un eventual atac, deși continua să creadă că riscurile sunt neglijabile. În același timp, era tot mai curios să știe cc credea această femeie neobișnuită astfel încât să dorească atât de tare să le spună unor străini, chiar dacă putea s-o coste viața. Era oare isterică, lovită de dezamăgiri? Cu siguranță n-ar fi fost prima. Istoria era plină de femei care avuseseră viziuni și crezuseră cu tărie că vin de la Dumnezeu. Ioana d'Arc fusese arsă de vie pentru că refuzase să-și renege „îngerii".

Dar femeia din fața lui, îmbrăcată într-o rochie simplă, albastru închis, nu părea să fie câtuși de puțin într-o stare de surescitare emoțională. De fapt, arăta mai rece decât el.

Ea zâmbi și, pentru o clipă, văzu incertitudinea în privirea ei, după care aceasta dispăru din nou. Nu se îndoia de ea, poate de el!

– O să le spun că sunt copiii lui Dumnezeu, spuse ea cu voce egală, privindu-l în ochi. Așa cum este orice ființă de pe Pământ. Nu există altfel de persoane.

– Și de ce i-ar supăra asta? întrebă el, neștiind prea bine dacă era o întrebare prostească sau era exact ceea ce dorea ea să spună el.

– Pentru că un copil este obligat să se maturizeze, răspunse ea fără ezitare. Dacă suntem copiii Domnului și nu doar simple creaturi ieșite din mâinile Lui, atunci, până la urmă, ar trebui să devenim așa cum este El, cu puterea de a crea lumi. Nu în această viață, dar trebuie să începem de acum, să facem alegerea care ne va fi calea. Iar maturizarea poate răni. Lecțiile trebuie învățate, greșelile puse la punct, unele erori plătite. Întrebați orice copil dacă i se pare ușor să devină ca tatăl lui, dacă tatăl lui este un mare om.

Zâmbi ușor, aproape ca o autoironie:

– Dar ceea ce urmează logic din asta este ceea ce deranjează mai mult, este „blasfemia" pe care n-o pot suporta: dacă vom ajunge într-o zi ca Dumnezeu, înseamnă că în trecutul infinit El a fost cândva ca noi... Acesta, desigur, este și motivul pentru care ne înțelege așa bine; fiecare teamă, fiecare greșeală, fiecare nevoie. Și, probabil și mai înspăimântător pentru unii, El știe că putem s-o facem – dacă avem dorința de a încerca din răsputeri, indiferent de efortul și răbdarea cerute, dacă avem umilința și curajul –, să nu ne dăm bătuți niciodată. Cei mai mulți dintre noi vor ceva incomparabil mai ușor, mai modest și mai sigur. Acesta este

planul diavolului cu noi: să fim mărunți, în veci mai mici decât am putea fi.

– Vreți să spuneți că omul și Dumnezeu sunt unul și același? întrebă el incredul.

– Numai în sensul în care omida și fluturele sunt unul și același, replică ea. Nu există nimic sigur, nimic de obținut decât prin evoluția inimii și a sufletului. Și asta îi înspăimântă pe mulți. Schimbă toate regulile pe care credeam că le cunoaștem. Nu există nici o ierarhie, exceptând calitatea de a iubi cu întreaga inimă. Obedienta nu e suficientă, e doar începutul. E un lucru mărunt, în comparație cu înțelegerea.

– Dumneavoastră sunteți înspăimântată? întrebă el după o lungă ezitare.

Vocea ei era foarte scăzută. Înțelegea exact ceea ce voia el să spună.

– Da. Singurul lucru mai rău ar fi să reneg ceea ce știu că e adevărat. Atunci n-aș mai avea absolut nimic.

– O să avem grijă să nu vi se întâmple nimic, îi promise el, dar, în timp ce se scuza și se întorcea să plece, era convins că nu există nici un motiv de teamă. Ideile ei puteau fi ofensatoare, mai ales dacă le luai în serios, dar nu mai mult decât cele ale oricărui activist care cerea reformă economică, salarii mai mari sau chiar dreptul de vot pentru femei. Era prea multă teamă față de anarhia politică pentru ca o posibilă blasfemie să provoace pe oricine la violență.

Întrunirea era mult mai așteptată decât prevăzuse Pitt. Se răspândise zvonul că era o persoană controversată și mulți erau încordați, conversând în șoaptă, cu fețele pline de curiozitate. Cea mai mare parte a lor erau femei.

Pitt verifică dacă Brundage și poliția sunt la locurile lor, se învârti în jurul ușilor, măturând cu privirea mulțimea, să vadă dacă e cineva nervos, ascuns sau care să nu pară la locul lui.

Sergentul Drury era în mod clar plictisit că fusese luat de la sarcinile lui obișnuite pentru ceea ce considera un scop frivol. Era lat în umeri, un pic cam corpolent și se proptise la intrarea principală cu o privire întunecată. O femeie slabă, îmbrăcată în negru, clătină din cap – la adresa prezenței lui, se pare – dar nu spuse nimic.

– Asta a venit să se plângă, îi spuse el lui Pitt, care stătea în picioare lângă el. Dar nu mi se pare periculoasă, nu-i aşa? Ce naiba cred ei c-o să se întâmple aici, domnule? Nimeni n-o să-i arunce o bombă! Din câte am auzit eu, anarhiştii sunt de partea ei!

Replica lui Pitt fu oprită brusc de o femeie masivă care tocmai trecea. Se uită la Drury şi dădu din cap aprobator.

– Doamnă, o salută Drury, oarecum cu sentimentul unuia care se află într-o situaţie nefamiliară şi vrea ceva concret pe care să-l poată dezaproba.

Pitt dădu din cap spre Drury şi se îndepărtă. Se uita la celelalte intrări şi la mulţimea tot mai numeroasă când o văzu pe Charlotte. Îi atrase atenţia aspectul familiar al felului în care îşi ţinea capul şi felul în care şi-l întoarse, cu o graţie unică, spre tânăra de lângă ea. El zâmbi încântat, până ce îşi dădu seama, şocat, că „tânăra" era fata lor de 16 ani, Jemima! Părul ei lung, castaniu, era împletit în vârful capului şi purta una dintre pălăriile simple ale Charlottei. Era adorabilă. O ştia de când se născuse şi totuşi, dintr-odată, era aproape o necunoscută. Se uită fix la ea, un moment lung, apoi fu întrerupt de unul dintre oamenii lui, care-i repeta un schimb de replici uşor neplăcut şi conştientiză un fior rece de avertisment. Scrisorile nu ameninţau cu proteste, nici cu scene urâte sau jenante – ci cu moartea. Trebuia să se asigure că nu se va întâmpla, nu doar de dragul Sofiei, ci al tuturor de acolo.

Cincisprezece minute mai târziu sala era plină. Aruncând o privire de lângă scenă, Pitt văzu mai puţin de o duzină de scaune goale printre cele cinci sute care estima că sunt acolo. Se auzea un zumzet de conversaţii. Câteva capete se întorceau identificând o cunoştinţă, dar atmosfera de aşteptare împiedica obişnuita plăcere de a bârfi.

Toată lumea amuţi când Melville Smith urcă treptele spre scenă şi se opri cu faţa la public. Era de înălţime medie, cu pieptul puţin ascuţit, de porumbel. Dar când vorbi impuse atenţie: vocea lui era frumoasă. Se prezentă şi ură bun-venit publicului, ca şi când ar fi fost gazda unei petreceri la el acasă, iar Sofia Delacruz musafirul favorit.

La sfârşit făcu un pas înapoi şi Sofia îşi făcu intrarea. Dacă avea cea mai mică teamă, nu o manifesta nicicum în ţinuta ei. Se opri, dreaptă, cu capul ridicat şi cu un zâmbet uşor pe figura ei remarcabilă.

Lui Pitt i-ar fi plăcut s-o privească și să asculte cum va vorbi unei mulțimi de străini despre extraordinarele idei pe care i le mărturisise. Dar datoria lui era să fie atent la posibilele pericole, chiar dacă nu credea în ele. Era obligația poliției obișnuite să țină la distanță orice scandalagiu și, dacă apăreau manifestări nedorite, să acționeze pentru a le elimina. Dar orice amenințare serioasă la viața Sofiei era treaba lui Pitt. Se așeză cu fața spre public și privi, încercând să evalueze reacțiile la vorbele ei.

Ea vorbi așa cum îl anunțase că o va face, începând blând cu ideea familiară, confortabilă, a unui Dumnezeu ca tată al întregii omeniri.

În rândul al doilea, aproape de centru, un tânăr căscă larg. Era un gest nepoliticos. Pitt îi aruncă o privire Sofiei și văzu că-l observase. Își alesese un loc foarte vizibil să fie necioplit. Poate era doar începutul unei demonstrații care putea să ajungă la agresiune fizică?

Sofia continuă cu crearea lumii și locul omului în aceasta. Vocea ei creștea cu entuziasm, ajungând până în spatele marii săli.

Tânărul din rândul al doilea o privea acum atent. O fi încercat să pară plictisit, dar trupul îi era rigid, umerii ridicați și mușchii cefei încordați dureros. Poate că nu venise ca să-și bată joc, ci ca să-și folosească batjocura drept scut contra dezamăgirii.

Sofia vorbea mai departe, avansând spre marginea scenei, în timp ce descria Pământul și creaturile de pe fața lui. Pe fața ei se vedea venerația frumuseții pe care o descria.

– Ce-ai de spus despre Darwin? strigă un bărbat, cu o voce atât de ascuțită încât suna aproape isterică.

– Este exact ceea ce spun, replică Sofia fără vreo ezitare. Lucrurile se schimbă și evoluează tot timpul. E posibil să evoluăm pentru totdeauna, să devenim mai înțelepți, mai curajoși, mai buni și mai onești, învățând mereu!

– Dar ce-ai de spus despre Darwin, care susține că suntem ceva mai mult decât maimuțele? Bărbatul era acum în picioare, cu pumnii strânși și barba roșie zbârlită. Fața îi era inundată de mânie.

Sofia zâmbi:

– Inclusiv Darwin! replică ea. Nu există nimeni pentru care progresul să fie imposibil.

Pitt știa că intenționase să fie amuzantă, dar judecase greșit cel puțin o parte din audiență. Undeva departe, în stânga, cineva râse, dar bărbatul cu barbă se enervă:

– Să nu îndrăznești să-ți bați joc de noi! strigă el, cu vocea și mai tare. Blasfematoareo! Nimeni nu ia numele Domnului în deșert, și cu atât mai puțin o... o femeie! Ai venit aici dintr-un loc fără de Dumnezeu și ne batjocorești încercând să-i faci pe proști să-și imagineze că sunt egalii lui Dumnezeu! Tu...

Corpolentul sergent Drury se pregătea să avanseze.

Sofia i-o luă înainte:

– Nu batjocoresc pe nimeni, domnule.

O spusese cu un glas egal, dar vocea ei avea forță și putea fi auzită până în spatele sălii.

– Spania nu este un loc fără de Dumnezeu și, ca englezoaică bine primită acolo, mă rușinez să vă aud vorbind așa despre semeni de-ai dumneavoastră doar pentru că nu se închină lui Dumnezeu exact în modul în care o faceți dumneavoastră.

Un alt bărbat sări în picioare. Era chel și purta un costum rigid, închis la culoare:

– Insultarea Spaniei este o dovadă de ignoranță, spuse el, alungând ideea cu o mișcare a mâinii. Dar să sugerezi că omul este asemenea lui Dumnezeu este într-adevăr o blasfemie! N-o să stau aici să ascult așa ceva în tăcere, căci ar însemna să fiu și eu vinovat!

Dădu din nou din mână:

– Așa cum suntem toți cei de aici!

Obrajii Sofiei își schimbară culoarea, dar vocea ei rămase calmă, chiar dacă un pic tremurată:

– N-am spus că omul este la fel ca Dumnezeu în acest moment, domnule, ci doar că poate urma aceeași cale spre lumină și astfel să devină la fel. Nu ne-a cerut oare Christos să fim perfecți, la fel ca el?

– Nu asta a vrut să spună! zise bărbatul, neîncrezător.

Un alt bărbat, cu piept de taur, izbucni în râs:

– Și cum naiba știi tu ce-a vrut să spună? întrebă. O arătă cu degetul mare pe Sofia: Personal, cred că e dusă cu sorcova, dar are mai multă dreptate decât tine și arată mult mai bine!

Râsul se răspândi în toată sala. Trei doamne de vârstă mijlocie se ridicară și ieșiră, rigide și ultragiate.

Sofia reuși cumva să recâștige controlul discuției și să reînnoade firul narativ despre omul ca ființă capabilă să devină tot ceea ce este nobil. Dar acum explică prețul ridicat, în credință și stăruință, experimentând durerea și înfrângând egoismul, ignoranța, tendința instinctivă de apărare și de a-i judeca pe alții.

Mai existară câteva episoade neplăcute fugitive, dar fură controlate, împrăștiate cu un umor moderat și de bun-gust și, până la urmă, la 10 fără un sfert, întrunirea se încheie. Pitt constată surprins cât de obosit era. Îl dureau capul și spatele de la mușchii încordați din cauză că se așteptase permanent la violențe. O privi pe Sofia Delacruz strângând mâinile oamenilor, înclinând capul și zâmbind de parcă ar fi fost extrem de calmă, și apoi, când plecă ultima persoană, întorcându-se spre Ramon, mergând încet spre ușă și ieșind, cu o oboseală în sfârșit vizibilă.

Pitt se întoarse și privirea lui fu atrasă de lumina care se opri câteva momente pe o coamă de păr blond în timp ce un bărbat înalt se mișca prin mulțime cu o extraordinară eleganță. Mulți îi făceau loc, zâmbind, recunoscându-l în mod clar. Îi salută pe unii dintre ei cu o înclinare a capului și continuă să meargă până ieși pe ușă, din câte se pare prea gânditor ca să se oprească și să vorbească.

Pitt îl recunoscu și el. Era Dalton Teague, un gentleman din oraș, legat de multe dintre marile familii ale puterii, mai ales de cea a Lordului Salisbury, prim-ministrul. Dar respectul care i se acorda aici era pentru Teague eroul terenului de cricket, care învinsese aproape orice alt sportiv al vremii. Grația cu care se mișca era cea a atletului. Atenția pe care o impunea n-ar fi putut niciodată să fie cumpărată, ci doar câștigată.

Pitt n-avea timp să se întrebe ce căuta Teague aici. Trebuia să-și consulte toți oamenii și să se asigure că Sofia Delacruz a plecat teafără. Abia după jumătate de oră putu să stea puțin de vorbă cu Brundage, să-i mulțumească lui Drury și oamenilor acestuia, apoi, cu un adânc oftat de ușurare, să iasă în noaptea de aprilie. Lampioanele de pe stradă erau deja aprinse, strălucitoare, sfere luminoase precum bijuteriile ornamentate în montura de metal, întinzându-se deasupra drumului. Mergea de-a lungul străzii principale, căutând o birjă care să-l ducă acasă, când un bărbat de înălțime mijlocie ieși din întuneric, de lângă clădire, și păși lângă el.

– Bună seara, comandante, spuse politicos. Avea o voce groasă, dar cu o anumită căldură. Ați făcut un lucru bun să mențineți totul atât de lipsit de probleme.

– Mulțumesc, spuse Pitt sec. Nu voia să intre într-o conversație cu un necunoscut, chiar dacă era civil, dar era ceva în tonul bărbatului care-i spunea că este începutul, nu sfârșitul unui schimb de replici.

– Numele meu este Frank Laurence. Omul ținea pasul cu Pitt, deși era mult mai scund.

Pitt nu răspunse. În mod limpede, Laurence știa cine este.

– Sunt jurnalist la *The Times*, continuă Laurence. Mi se pare foarte interesant că însuși comandantul Serviciului Special este preocupat de securitatea unei sfinte aflate în vizită. Sau supraevaluez eu sfințenia Sofiei Delacruz?

Pitt zâmbi în întuneric, în ciuda iritării sale.

– Nu am nici o idee, domnule Laurence. Nu știu cum să măsor sfințenia. Dacă asta este ceea ce așteaptă ziarul de la dumneavoastră, va trebui să căutați ajutor în altă parte.

Își mări puțin ritmul pașilor. Laurence ținu pasul cu el, aparent fără efort.

– Îmi place că aveți simțul umorului, domnule Pitt, dar mă tem că editorul meu o să vrea ceva mai mult de la mine decât estimarea sfințeniei.

Suna de parcă toată ideea asta îl amuza.

– Ceva mai violent, înțelegeți? Scandal, atac, chiar risc de crimă...

Pitt se opri brusc și se întoarse spre Laurence. Erau aproape de un stâlp de iluminat și văzu clar fața omului: avea trăsături regulate, iar în ochii săi căprui, ușor rotunjiți, pătrunzători și inteligenți, strălucea, în acel moment, un râs reținut.

– Ei, bine, dacă o să descoperiți violența, domnule Laurence, sper că o să fiți suficient de amabil să mă înștiințați și pe mine, răspunse Pitt. Ar fi bine să fie înainte de-a se petrece, chiar dacă asta o să răpească articolului dumneavoastră o parte din impact.

– Ah! spuse Laurence încântat, sunt sigur că lucrul cu dumneavoastră o să fie mai puțin plictisitor decât m-am temut. Înțeleg că, după părerea dumneavoastră, va fi violență? E o femeie foarte neobișnuită, nu-i așa? Întotdeauna am socotit că sfinții cei mai buni, cei adevărați, provoacă dezordine. Nu e o mare dovadă de sfințenie să ni se spună ceea ce vrem să auzim, nu-i așa? Asta cred că aș putea s-o fac și eu!

– Credeam că asta și faceți, replică Pitt înțepător, dar, văzând râsul din ochii lui Laurence, regretă imediat: intrase în jocul lui.

– Nu, comandante, le spun destul de des ceea ce vor să audă, dar și ceea ce îi îngrozește. Nu creându-le neplăcere aș putea să-mi iau adio de la carieră, ci plictisindu-i... Sau, bineînțeles, fiind prins cu minciuna. E o sfântă?

– De ce vreți să știți? se trezi Pitt angajat în discuție, în ciuda hotărârii de a nu fi. Sperați într-o ardere pe rug? Cred că nu mai tragem oameni pe roată. Nici măcar nu-i mai așezăm în scaune de tortură.

– Suntem foarte lipsiți de imaginație, acceptă Laurence. Este o sfântă sau mai degrabă o exhibiționistă, comandante?

Pitt reacționă cu o emoție surprinzător de adâncă la ideea că ar fi fost o exhibiționistă. Însăși folosirea cuvântului îl ofensa, dar știa foarte bine ce încerca Laurence să-l facă să spună.

– Trebuie să vă scrieți singur articolul, domnule Laurence, răspunse. Presupun că o s-o faceți oricum, indiferent ce spun eu.

Laurence zâmbi. În lumina lămpii, dinții lui erau albi și perfect aliniați.

– Prea bine, comandante. Sunteți extrem de grijuliu să nu spuneți nimic. Admir asta. Abia aștept să mai discutăm problema. Sunt sigur că vor fi multe ocazii. Tot soiul de oameni o să vină la întrunirile ei să-și expună ideile despre crucificare, înviere, nașterea din Fecioară, natura Raiului, și asta numai pentru început.

Își atinse borul pălăriei într-un salut:

– O noapte bună, domnule.

Capitolul 2

Charlotte știa că trebuie să se întoarcă acasă cu Jemima, fără să-l mai aștepte pe Pitt, după întâlnirea cu Sofia Delacruz, dar murea de nerăbdare să-l întrebe ce părere și-a făcut despre toate și în special despre Sofia. După 17 ani de căsătorie, socotea că-l cunoaște destul de bine, iar pe ea însăși și mai bine. Dar majoritatea lucrurilor pe care le spusese vorbitoarea și, poate mai mult încă, convingerea arzătoare cu care vorbise treziseră în Charlotte prea multe întrebări incomode. De ce oare nu-și analizase niciodată propriile gânduri în asemenea chestiuni?

Să fi fost pentru că avea deja toate lucrurile care contau pentru ea: soțul pe care-l iubea, copiii, destui bani ca să fie în siguranță și prietenii? Și, mai mult decât atât, existau lucruri pentru care să se lupte. Lumea se schimba de la o lună la alta. Acum, votul politic pentru femei aproape că devenise realitate, și ea era implicată în bătălie mai mult decât îi mărturisise lui Pitt.

Urma să-i spună, firește, dar cu timpul. Era pasionant. Dacă urma ca femeile să aibă un cuvânt de spus în Parlament, chiar dacă puterea ar fi refuzat să le susțină, ar fi fost începutul unei noi ere în reforma atâtor nedreptăți.

Existau motive arzătoare pentru a fi activ și implicat. Unul dintre ele era viitorul parlamentar ales, eroul crichetului, Dalton Teague, candidatul aproape sigur de victorie. El se opunea ca informațiile cu privire la controlul nașterilor să devină publice. Fusese un subiect dificil vreme de mulți ani și frustrările atingeau cote înalte. Informarea nu era ilegală, pur și simplu nu era suficient răspândită ca să ajungă la cei care aveau disperată nevoie de ea, femeile sărmane care făceau un copil după altul, până când trupurile lor erau extenuate. Ca urmare, multe mureau. Ignoranța, frica și presiunile sociale erau responsabile pentru asta.

Dar mureau femei, nu bărbați!

Credințele religioase aveau și ele o influență majoră.

Moartea recentă a unei prietene, după nașterea celui de-al șaptelea copil, o făcuse să se gândească mult la asta.

Avea ea atât de multe, se gândea Charlotte, stând acolo în căldura întunericului, alături de fiica sa, încât să fie prea mulțumită ca să aibă nevoie de credința în ceva superior, un scop dincolo de viitorul imediat? În ce avea nevoie să creadă când avea deja tot ceea ce conta pentru ea?

Și dacă ar fi pierdut tot? Ce putere exista în interiorul ei ca să meargă mai departe, pășind în necunoscut? Era un gând teribil. În trăsură, constată că era foarte încordată, atât de rigidă încât o deranja fiecare denivelare a drumului. Oare nu era nimic în interiorul ei care s-o ajute dacă ar fi avut de depășit greutăți și pierderi?

Jemima era, de asemenea, tăcută. Tulburată și ea, sau doar obosită? Dezamăgită? Fusese atât de dornică să vină și acum nu avea nimic de comentat.

– Ce părere ți-a făcut? întrebă Charlotte cu blândețe, întrebându-se ce-ar trebui să răspundă dacă Jemima era nelămurită. Golul din mintea ei îi dădea un sentiment de vinovăție, pentru că nu găsise niciodată nici măcar un pic de claritate a credinței pe care s-o transmită fetei ei. În curând urma să aibă 17 ani, o vârstă de măritiș. Va trebui să ia decizii care o să-i afecteze tot restul vieții.

– E puțin înspăimântătoare, răspunse Jemima gânditoare, ca și când și-ar fi căutat în minte cuvintele potrivite. Nu că ar putea să te rănească, cel puțin nu intenționat. Nu asta vreau să spun. Dar... e atât de sigură pe ceea ce spune încât ar risca orice ca s-o spună.

Se uită afară pe fereastra trăsurii și luminile pe lângă care treceau sclipeau pe fața ei, iluminată o clipă, întunecată în următoarea.

– Nu seamănă în nici un fel cu vicarul, continuă, încruntându-se ca și când s-ar fi luptat să-și explice ei înseși. Lui pare să nu-i pese niciodată. Presupun că din cauza vocii melodioase pe care o folosește și pentru că spune ceea ce i s-a cerut să spună.

Se întoarse spre Charlotte:

– Oare i-ar plăcea să spună ceea ce crede cu adevărat, doar că nu vrea să supere pe nimeni sau, desigur, să-și piardă slujba?

– Foarte probabil, fu de acord Charlotte, vizualizându-l în minte pe reverendul Jameson. Era destul de manierat, un om amabil, un păstor al turmei lui, dar nu un cruciat. Era exact cum voiau

ei să fie: o prezență liniștitoare, cu o răbdare fără limite și abilitatea de a evalua exact cantitatea de credință de care avea nevoie. Dar era oare ceea ce le trebuia?

– Are ea dreptate? întrebă Jemima răspicat. Ignorăm noi toți cine suntem cu adevărat, stând confortabil în stranele noastre, până devenim statui?

– N-a spus asta! protestă Charlotte, deși în realitate era exact lucrul la care se gândea și ea.

– Ba da, a spus-o. Jemima era foarte sigură. Nu în atât de multe cuvinte, sigur, dar despre asta era vorba. De fapt, nu căutăm nimic, exceptând o altă poziție, din când în când, ca să nu ne doară în... Ezită să folosească un cuvânt anatomic.

– Poți să spui „posterior", draga mea. Charlotte era un pic sarcastică, pentru că tot subiectul ăsta o deranja. Pari destul de fericită să-i faci statui pe vicar și turma lui.

– Nu sunt deloc fericită! protestă Jemima, vocea mărturisindu-i profunzimea emoției pe care o simțea. Dar dacă această femeie din Spania poate fi sinceră despre cine suntem și ceea ce ar trebui să fim, atunci și eu pot!

– Trebuie să fim sinceri, spuse Charlotte cu căldură, dar de asemenea trebuie să fim corecți. Și ar fi bine să fim și amabili.

– Este oare o dovadă de amabilitate să le spui minciuni oamenilor pentru că asta îi face să se simtă bine? se uită Jemima provocator la Charlotte. Pe tine nu te-am auzit să faci asta! Când bunica mă dojenește că sunt prea drăguță cu oamenii, spune că sunt exact ca tine.

Se simțea satisfacția din vocea ei, chiar o notă de mândrie. Cum tocmai treceau pe sub un stâlp de iluminat, Charlotte văzu că zâmbește. Cu un amestec de forță și delicatețe în trăsături, semăna surprinzător de mult cu Charlotte la vârsta ei. Mama simți cum emoția o invadează brusc și clipi rapid ca să-și ascundă lacrimile.

– Nu am dreptate întotdeauna, spuse, privind fix înainte. Există diverse moduri de a-i face pe oameni să știe care crezi tu că este adevărul. Unele sunt distructive. Altele prost formulate, prea dur sau insuficient de convingător. Dacă e să ne schimbăm, avem nevoie de timp și de gentilețe.

– Știu, replică Jemima. Prinzi mai multe muște cu miere decât cu oțet. Mi-ai spus-o mereu, și bunica la fel. Dar este timp destul pentru așa ceva? Sofia Delacruz nu pare să creadă asta.

Își ridică puțin umerii și acum vocea ei era scăzută și foarte serioasă:

– Care e momentul potrivit în care să le spui oamenilor ceea ce nu vor să audă? Dacă aștepți până când vor să audă, va fi probabil prea târziu. Tu mi-ai spus mie întotdeauna ce să fac și, chiar mai mult, ce să nu fac!

– Ești fata mea! spuse Charlotte repede. Te iubesc! Nu vreau să fii rănită sau să faci greșeli care au urmări grave sau...

– Știu, o întrerupse Jemima, întinzându-se și atingând-o ușor pe braț. Mă supără uneori, pentru că sună de parcă ai crede că sunt prostuță de-a binelea. Dar știu de ce o faci. Și... și cred că aș fi înspăimântată și m-aș simți puțin singură dacă n-ai face-o. Zâmbi bosumflată: Și dacă-mi aduci aminte vreodată că am spus asta, nu mai vorbesc niciodată cu tine!

Charlotte ar fi vrut s-o ia în brațe pe fata ei și să o țină strâns, dar se gândea că Jemima era prea mare acum pentru asta și poate prea plină de propriile emoții ca să se descurce și cu ale mamei ei. Așa că își puse cealaltă mână pe mâna fiicei ei și își continuară drumul în tăcere.

Charlotte îi conducea pe Jemima și Daniel, care plecau la școală, când menajera, Minnie Maude, aduse ziarul și i-l dădu lui Pitt. Fața ei era îngrijorată, pentru că știa să citească și văzuse deja titlul articolului. Obișnuita ei expresie veselă se întunecase și îl privea acum pe furiș, făcându-se că e ocupată, punând aceleași lucruri de-o parte iar și iar, astfel încât să-l poată avea în raza vizuală. Uffie, câinele vagabond pe care-l adoptase, stătea în coșulețul lui lângă sobă, mișcându-și capul de la dreapta la stânga și invers de fiecare dată când ea trecea prin fața lui. Își începuse viața secretă în pivniță și i se îngăduise să rămână doar dacă stătea acolo. Regula durase mai puțin de o lună.

Pitt deschise ziarul și găsi imediat articolul. Începu să citească, uitându-și ceaiul și lăsându-l să se răcească. Textul era bine scris, fapt la care se așteptase după discuția cu Laurence pe stradă în după-amiaza precedentă. Ceea ce-l surprinse, însă, era abordarea.

Laurence o descria foarte viu pe Sofia. Cuvintele lui i-o evocau lui Pitt ca și când ea de-abia ar fi părăsit camera – fluturarea părului ei, provocarea din privire, căutătoare, aproape intimă, și, mai ales, energia ei.

„Este această femeie o sfântă, cum susţin admiratorii ei?", scria Laurence. Şi îşi răspundea singur: „Habar n-am, pentru că nu ştiu ce defineşte un sfânt. Trebuie să caut o bunătate sublimă? Şi ce este aceasta? Absenţa oricărui păcat? Păcat după judecata cui? Sau este vorba despre milă, blândeţe, modestie, umilinţă, generozitate în ce priveşte bunurile lumeşti şi timpul oferit? Supunere?"

Pitt putea auzi în urechi vocea moale a lui Laurence în timp ce privea pagina tipărită. Putea auzi amuzamentul din ea, ecoul autoironiei. Citi mai departe.

„Sau sfinţii sunt oameni care văd mai departe decât ceilalţi, capturând o părticică dintr-o stea mai strălucitoare? Datoria lor este oare să ne facă să ne simţim în largul nostru, mulţumiţi cu ce avem? Ori trebuie să ne tulbure, să ne punem întrebări, să depunem eforturi pentru mai mult? Aşa cum ne cere Señora Delacruz, să atingem infinitul şi să ne străduim să devenim ca Dumnezeu Tatăl?

Sunt sfinţii perfecţi sau le permitem să aibă aceleaşi defecte ca noi, ceilalţi? De ce-i vrem sau avem nevoie de ei? Ca să ne spună ce să gândim şi să ia decizii în numele nostru?"

Din nou, Pitt simţi ironia din tonul lui Laurence. Şi totuşi, întrebările erau foarte serioase. Oamenii spuneau cu uşurinţă „sfânt". Era un cuvânt-şablon cu diferite înţelesuri sau cu nici unul.

Se întoarse la articol.

„Señora Delacruz nu face nimic din toate acestea. Ea ne cere să «evoluăm», să începem călătoria infinită pentru a deveni ca Dumnezeu, undeva în teritoriul eternităţii. Susţine chiar că Dumnezeu Însuşi a fost cândva ca noi! Ceea ce eu consider mult mai tulburător. Nu vreau un Dumnezeu care să fi fost atât de supus greşelii ca oricare dintre noi. Este aceasta o blasfemie?

Şi nu sunt deloc sigur că vreau atât de multă responsabilitate pentru mine, fie şi «în eternitate»! Pedeapsa pentru căderea în păcat ar fi mică. Un pic de Purgatoriu şi apoi pacea fără sfârşit.

Făcând ce, pentru numele Cerului? Aş muri de plictiseală dacă n-aş fi, se pare, deja mort!

Sunt deci ireverenţios, blasfemator? Ar trebui să fiu pedepsit pentru asemenea gânduri? Poate ar trebui chiar să fiu redus la tăcere? Cu forţa, dacă e nevoie? Cred că nu. Sunt un om care pune întrebări şi nu sunt sigur că Sfânta Sofia Delacruz are răspunsurile. Dar nici nu sunt sigur că nu le are.

Singurul lucru de care sunt sigur este că mi-a deranjat liniștea minții și pe cea a multor altora. Și pentru asta, mulți o să vrea s-o pedepsească".

Pitt nu putea contrazice nimic din ceea ce scrisese Laurence și totuși se aștepta să urmeze a doua zi un val de scrisori de la tot felul de corespondenți insultați, enervați, speriați și confuzi.

– E rău? întrebă Charlotte cu o umbră de îngrijorare.

– Ca articol? Nu, e foarte bun, spuse el sincer.

– Pari îngrijorat, îl privi ea, cu o ușoară cută între sprâncene.

– Povestește foarte corect ce-a spus ea, dar pune o mulțime de întrebări. Ce este un sfânt? Avem dreptul de a rămâne ignoranți sau responsabilitatea de-a n-o face?

– A spus ea asta? întrebă Charlotte neîncrezătoare.

– N-a spus-o? îi răsturnă el întrebarea.

Charlotte se gândi câteva momente:

– Da, presupun că a spus-o, dar mai subtil. Cred că adevărata problemă este că a spus că toți avem aceeași șansă de a deveni divini.

El reflectă un pic:

– Cred că așa a spus, cel puțin ca implicație.

– Ei, bine, multora n-o să le placă asta, sublinie ea. Aproape oricine consideră că are o șansă mai bună decât alții, fie pentru că e mai deștept, fie pentru că urmează adevărata doctrină sau pentru că e mai umil și, în general, virtuos.

Își mușcă buza și-i zâmbi cu o privire fixă și scrutătoare:

– Și presupun că asta ne exclude destul de clar de la virtutea reală, nu? Dacă i-am iubi pe ceilalți, ar trebui să încercăm să găsim o cale de a include cât mai mulți, nu cât mai puțini!

– Laurence n-a spus asta, replică el gânditor. Poate ar fi trebuit s-o facă.

– Mă aștept să fie tot felul de mesaje în ziare, mâine, comentă ea. O mulțime de indignați din Tunbridge Wells[1]...

Mesajele erau acolo a doua zi, așa cum se așteptase Charlotte. Pasiunile se declanșaseră deja, atât în favoarea Sofiei Delacruz, cât și împotriva ei. Erau însă considerabil mai multe scrisori contra decât pentru.

[1] Oraș care are reputația de a fi un bastion al clasei de mijloc și al valorilor conservatoare (n.tr.).

Pitt le citi metodic, deasupra mesei pentru micul dejun. Unii pur şi simplu îşi apărau propria credinţă şi considerau că Sofia făcuse grave erori de înţelegere. Aceste mesaje erau previzibile şi în mare parte, inofensive.

Alţii o numeau blasfematoare şi cereau să fie redusă la tăcere. Câţiva sugerau că Dumnezeu va acţiona pentru a o distruge, dacă n-o vor face oamenii. Se propuneau variate pedepse biblice, mai degrabă exotice decât practice.

Ştia că Charlotte îl urmăreşte, cu îngrijorarea pe faţă.

– Sunt doar cuvinte, spuse el, zâmbindu-i şi încercând să-şi risipească propria nelinişte: exista însă ceva agresiv în acele cuvinte; erau mai puţin o apărare a credinţei decât o dorinţă de a o pedepsi pentru neobrăzarea de a le perturba certitudinile şi de a le trezi îndoieli care fuseseră îndelung adormite.

Charlotte citise unele dintre scrisori peste umărul lui.

– Poţi să-i opreşti? întrebă ea. Unii sunt destul de vehemenţi.

El fu surprins. Împături ziarul şi-l puse cu faţa în jos pe masă.

– Trebuie să fii urât pe dinăuntru ca să scrii genul de lucruri pe care-l spun ei, continuă ea, ocolind masa ca să ajungă în faţa lui.

– Sunt furioşi pentru că i-a deranjat, sublinie el pe bună dreptate. Sunt speriaţi.

– Ştiu asta! În tonul ei era un efort de a-şi păstra răbdarea, şi acest lucru se simţea. Oamenii speriaţi sunt periculoşi. Tu m-ai învăţat asta, şi n-am uitat. Poţi să opreşti ceva din toate astea?

– Nu, spuse el mai blând. Ea are dreptul să spună ce crede. Şi ei au dreptul s-o contrazică, s-o ridiculizeze sau s-o denatureze în orice fel. Nu putem alege ale cui opinii pot fi auzite.

– Dar pot deveni violenţi! protestă ea.

El se ridică, gata de plecare:

– Aşa cum am spus, draga mea, sunt doar cuvinte. Implică ameninţări, dar nu mai mult.

Nu continuă, căci telefonul sună în hol şi el merse să răspundă. Ridică receptorul.

– Brundage. Vocea de la celălalt capăt al firului se prezentă imediat. Suna răguşită şi un pic agitată: Nu e aici, domnule. Am căutat prin tot Angel Court, unde locuiesc ei, şi se pare că a plecat în timpul nopţii. A luat cu ea două dintre celelalte femei...

Pitt simţi un fior trecând prin el şi lăsându-l îngheţat.

– Señora Delacruz? Unde Dumnezeu să plece în mijlocul nopţii!?

– Nu știu, domnule, spuse Brundage cu o undă de disperare în voce. Pitt o putea simți dincolo de fir.

– A venit cineva, noaptea sau mai devreme? Au fost scrisori sau mesaje?

– Nu, domnule, răspunse Brundage puțin mai tare. Și nimic nu pare să fie stricat ori să lipsească...

– Exceptând-o pe Señora Delacruz! izbucni Pitt.

– Nu chiar, domnule, înghiți Brundage în sec. Lipsesc și două dintre celelalte femei, Cleo Robles și Elfrida Fonsecca.

– Ce!? Pentru Dumnezeu, Brundage, ce s-a-ntâmplat!? Trebuie să fi plecat de bunăvoie sau cel puțin voluntar, chiar dacă au fost împinse să facă asta. Nimeni nu poate răpi cu forța trei femei adulte! În nici un caz una precum Señora Delacruz...

– Știu asta, domnule. Dar nu există urme de îmbrânceală sau de luptă. Nu e nimic spart și nimeni nu a semnalat vreun lucru lipsă. Nimeni n-a auzit nimic, nici măcar un strigăt sau un zgomot.

– Sau nimeni nu recunoaște asta, îl corectă Pitt.

– Da, domnule, m-am gândit și la asta. Mânia lui Brundage dispăruse și părea prăbușit.

Nu era greșeala lui, și Pitt știa asta. Nici unul dintre ei nu luase amenințările în serios. Nu se gândiseră mai departe de o ușoară neplăcere la una dintre aparițiile publice: poate, în cel mai rău caz, cineva care să-și piardă firea, câteva pietre sau fructe putrede aruncate. Acum, dintr-odată, se confruntau cu o dispariție, fie ea voluntară sau nu.

– Care e impresia ta, Brundage? întrebă.

După un moment de tăcere, Brundage răspunse:

– A fost forțată să plece. Sau a plănuit asta singură de la început. Dar cred că a doua variantă e mai puțin probabilă, având în vedere circumstanțele...

– Care circumstanțe?

– Avea programată o întrunire la prânz, azi. Melville Smith a trebuit s-o anuleze.

Vocea lui Brundage deveni mai dură:

– Pare convins că ea nu se va întoarce pentru adunare.

Un gând neplăcut se aprinse în mintea lui Pitt:

– Ce-a spus, atât de exact cât îți poți aduce aminte?

– Știu exact ce-a spus, răspunse Brundage repede: „Din cauza unor evenimente pe care, pentru moment, nu le putem explica,

Señora Delacruz nu va fi în măsură să vorbească în auditoriul Sf. Maria în această după-amiază. Regretăm profund dezamăgirea și orice inconvenient cauzat și sperăm că-și va putea relua misiunea".

– Vin acolo.

Pitt n-avea de ales. Puteau fi multe motive pentru care Sofia dispăruse, cu voie sau fără voie: boală, accident, o ceartă în care cineva își pierduse controlul, poate unul dintre membrii familiei ei, care ar fi venit s-o vadă. Această ultimă variantă părea cea mai credibilă, mai ales dacă persoana era în vârstă și, poate, avea probleme de sănătate. Dar de ce Dumnezeu nu-l informase pe Melville Smith de problemă și când urma să se întoarcă? Era lipsit de curtoazie. Nepăsare? Un mesaj rătăcit?

Se întoarse în bucătărie și căldura îl învălui, dimpreună cu mirosul plăcut al pâinii prăjite pe grătar și o gură de aer intrată pe fereastra deschisă de deasupra chiuvetei.

– Ce-i? întrebă încet Charlotte.

– Sofia Delacruz a dispărut din Angel Court, fără vreo explicație, răspunse el.

Charlotte sări în picioare:

– Ce Dumnezeu înseamnă „a dispărut"!? A răpit-o cineva? Cum putea să se întâmple așa ceva cu toți oamenii aceia în jurul ei și cu oamenii tăi păzind-o?

– Nu spune nimeni c-a fost răpită, spuse el răspicat. Poate a fost chemată urgent de un membru al familiei pe care a mers să-l vadă.

– Și să plece singură, fără să lase nici un mesaj? se îndoi Charlotte.

– Nu știm ce s-a întâmplat. Plec acum la Angel Court. Și nu era singură. Două dintre discipolele ei au plecat cu ea.

Ea îl prinse de încheietura mâinii, ținându-l cu o forță surprinzătoare:

– Asta crezi tu, Thomas? Nu crezi, nu-i așa? Nu vorbim despre o femeie nesăbuită. Dacă ar fi obișnuit să-și trateze în felul ăsta personalul, s-ar fi știut și i-ar fi subminat toată munca.

– Mulți așa-ziși sfinți sunt tirani în particular, spuse el cu blândețe.

Știa că Charlotte o place pe Sofia, cum o plăceau mulți, de altfel. Dacă această dispariție era intenționată, ar fi însemnat că i-a abandonat, și el respingea posibilitatea aceasta.

– Oamenii au idealuri de bunătate pe care nu întotdeauna le pot atinge...

– Thomas, n-a plecat de bunăvoie! spuse ea aproape cu disperare. Știi asta la fel de bine ca mine! Trebuie s-o găsești!

Nu adăugă nimic despre teama ei că Sofia ar fi putut fi rănită, poate chiar ucisă deja, dar frica aceasta i se vedea în privire.

Mânia lui Pitt dădea în clocot. Atinse cu delicatețe mâna Charlottei, eliberându-se din strânsoare, dar fără a-i da drumul:

– Sigur că o s-o găsesc. Dar trebuie să fii pregătită pentru posibilitatea de a fi o melodramă deliberată, pentru a câștiga mai multă atenție. E posibil ca nici una dintre amenințări să nu fie reală. Faptul că două femei au plecat cu ea sugerează un plan. Provoacă disconfort, lansează întrebări la care oamenii nu pot răspunde. Stârnește emoțiile unor oameni, dar prelații Bisericii Anglicane nu răpesc sfinți spanioli aflați în vizită! Măcar pentru faptul că asta i-ar face să arate ridicol! Și le-ar distruge argumentul că au un tip de sfințenie superioară.

Se aplecă și o sărută cu duioșie.

Ea zâmbi, cu râsul sclipind în ochi, și-l sărută și ea.

Dar Pitt nu era nici pe departe atât de sigur de răspuns când plăti birjarul și traversă pavajul spre intrarea în Angel Court. Era o curte veche, înconjurată cu clădiri de trei niveluri, cu ferestrele împărțite în ochiuri. În stânga era un grajd vechi cu uși batante. Terenul era pavat cu pietre rotunjite la suprafață, între care creștea mușchi verde. O bătrână mișca ritmic o mătură, înainte și înapoi.

În mod vizibil, Melville Smith îl așteptase pe Pitt. Traversă spațiul deschis dintre ei, tensiunea dominându-i fiecare linie a corpului.

– Slavă Domnului că ați venit! spuse el cu răsuflarea tăiată. E un dezastru! Ne face să părem... incompetenți! E absurd!

Vocea i se frânse din cauza efortului de-a o stăpâni.

Pitt sesiză înțepătura din cuvântul „incompetenți". I se potrivea lui mult mai mult decât lui Smith. Acesta îi strânse mâna, după care traversară curtea spre ușa deschisă a clădirii, apoi pași înăuntru.

Brundage era acolo, în holul cu lambriuri din lemn de stejar, discutând cu un bărbat brunet, cu figură plăcută, prezentat scurt ca fiind Ramon Aguilar. Erau amândoi palizi și, în mod evident, tulburați. Brundage se răsuci când îl văzu pe Pitt:

– 'Neața, domnule, spuse el încruntat.

– 'Neața, răspunse Pitt. Putea să fie mai puțin politicos mai târziu, dar nu acum. Aveau nevoie să gândească limpede, să evalueze logic faptele. Părea o răpire pentru cineva nesofisticat, dar în mintea lui erau multe alte posibilități. Indiferent ce scriseseră jurnalele cu o zi în urmă, semăna foarte mult cu o ispravă menită să-i obțină publicitate lui Frank Laurence și altor observatori sceptici.

– Ușa din față era încuiată și zăvorâtă în această dimineață? îl întrebă pe Brundage, pe un ton neutru.

– Da, domnule. La fel și ușa din spate, în zona de aprovizionare. Nu am putut găsi nimic care să indice o fereastră forțată, dar era una deschisă la etajul unu. Este chiar lângă burlanul sălii de baie, dar nu-mi pot imagina trei femei în fuste lungi coborând pe perete în zori...

Pitt și-o putea imagina pe Sofia Delacruz făcând asta, dacă miza ar fi fost suficient de importantă pentru ea, dar nu spuse nimic. Smith se uită urât la el:

– În schimb putea să urce cineva, punctă el furios, puteau să intre prin efracție și s-o ia pe Sofia și...

– ... și pe celelalte două femei? ridică Pitt sprâncenele. Numai cu ajutorul cuiva. Și extrem de greu s-o fi făcut pe tăcute. Nu mi-o pot imagina pe Sofia Delacruz plecând împotriva voinței ei fără să se lupte. Dumneavoastră puteți? O știți prea bine.

Smith se încruntă din nou la el:

– Sugerați cumva că a plecat de bunăvoie!? șuieră el printre dinți, cu mânia colorându-i obrajii în roz.

– Este oare posibil? răspunse Pitt. O cunoașteți mai bine decât majoritatea oamenilor. Ați susținut-o vreme de mai bine de cinci ani. Credeți în filosofia ei – ați declarat-o public, de mai multe ori.

Zâmbi foarte discret:

– În mod sigur păreți să o admirați.

– Sigur că o admir! spuse Smith instantaneu, apoi încremeni, de parcă ar fi regretat că s-a angajat atât de tare, fără echivoc. Se mută de pe un picior pe altul, stingherit, pe spațioasa podea de stejar: Avem dezacorduri, preciză el, conștient că acum părea foarte ciudat, dar numai în probleme minore.

Pitt păstră o vreme tăcerea, înainte de-a răspunde. Se auzeau pași în curte, inegali pe pietre, și undeva în bucătărie o cratiță fu scăpată pe jos.

– Era în pericol! spuse Smith nervos. De-aceea trebuia ca oamenii dumneavoastră să o păzească! Unde erau când a fost

luată!? De ce nu le puneți lor toate întrebările astea? Unde erați dumneavoastră înșivă?

– Dormeam, spuse Pitt liniștit, așa cum presupun că făceați și dumneavoastră. Nu vă atac, domnule Smith. Încerc să elimin teoriile imposibile, ca să putem să ne concentrăm pe ceea ce este posibil. O fereastră deschisă la etaj, dar toate ușile spre exterior închise și zăvorâte. E greu să imaginezi o modalitate prin care Señora Delacruz și celelalte două femei au fost luate cu forța fără să se audă nici un sunet. Nu s-a spart nimic, nu s-a furat nimic și nimeni n-a fost rănit.

Ramon vorbi acum pentru prima dată, cu fața inundată de mânie:

– Dacă vreți să spuneți că Señora a plecat de bunăvoie și ne-a lăsat, atunci sunteți nebun! Nu știți nimic despre poporul meu!

Accentul îi era abia simțit, dar vocea era plină de furie:

– Ați vorbit cu ea. Știu asta și știu că v-a spus despre credința ei, pentru că mi-a relatat chiar ea. O vedeți pe femeia aceasta furișându-se în noapte ca o servitoare fugind să se mărite în secret!? De ce? Pentru ce? Credința ei este viața ei...

– Există diferite feluri de credință, domnule Aguilar, îl întrerupse Pitt. Suferința omului se vedea limpede pe fața lui palidă și în trupul încordat.

– Ce spuneți despre constrângere sau înșelăciune? sugeră el. Sau o urgență oarecare? Un mesaj de la familia ei, despre cineva care este bolnav, poate pe moarte, și timpul se scurge rapid.

Ramon ezită:

– Presupun că e posibil, spuse el cu o scânteie de speranță. Dar de ce nu a lăsat un mesaj? Și de ce să le ia pe Cleo și Elfrida?

Gura lui Smith se redusese la o linie foarte, foarte subțire:

– Dacă s-a dus să-și vadă verișorul, pe Barton Hall, ar fi trebuit să ne spună, răspunse el în locul lui Pitt. Situația dintre ei este... neplăcută. El nu are nici un fel de înțelegere pentru misiunea ei. N-am nici o idee de ce ar fi vrut să-l vadă. Și sunt sigur că n-ar fi făcut-o încă.

Ramon îi aruncă o privire severă:

– Treburile ei sunt private. În mod cert ar fi mers singură, dar nu noaptea și nu fără să spună nimănui.

– O urgență? Pitt căuta încă un răspuns care să fie rațional posibil, dar nu periculos.

– Ce urgență? spuse Smith amar. Nu avem idee de ce ar fi vrut să-l vadă atât de urgent sau chiar să-l vadă pur și simplu! Nu erau apropiați. Familia o tratase foarte urât. Fără înțelegere. Sunt încremeniți în propriul lor trecut, în propriile lor cunoștințe, în propria lor importanță! Rigizi...

Se opri și se îmbujoră foarte ușor, văzând că atât Pitt, cât și Ramon se uită fix la el. Își drese vocea:

– Îmi cer scuze. Nu l-am întâlnit niciodată pe Barton Hall. Știu doar ceea ce mi-a spus ea și ceea ce am citit printre rânduri.

Ramon era iritat:

– Cum poți să știi atât de multe despre un om pe care, după propria ta mărturisire, nu l-ai întâlnit niciodată!? Nu cred că l-a vorbit de rău, indiferent ce gândește despre el.

Se întoarse spre Pitt. Ochii lui erau încărcați de mânie și amenințare. Devotamentul lui orb față de Sofia ar fi putut crea dificultăți anchetei, cu toate acestea Pitt îl admira, ceea ce era, în sine, nerezonabil. Dacă exista vreo femeie capabilă, dar și doritoare să se apere singură, aceea era Sofia Delacruz.

– Tu n-ai putea, spuse Smith cu o undă de dispreț. Opiniile tale despre ea sunt afectate de sentimente, deși în acest moment doar adevărul ne poate ajuta.

Se răsuci și el dinspre Ramon spre Pitt:

– E o veche rană în onoarea familiei lui Barton Hall. E vorba de prestanța lui în lume, dacă vreți.

– Nu are nici o prestanță în lume, replică Ramon. Este bancher și membru laic al Bisericii Anglicane. E important în comunitate, atât. Când se va pensiona, o să-i ia locul altcineva și se va scufunda în anonimat. Señora, în schimb, va rămâne pentru totdeauna în memoria oamenilor. Lumea se va schimba datorită ei.

Fața lui întunecată, cu linii delicate, era plină de un entuziasm pasionat, care-l făcea frumos în clipa aceea.

Pitt era puțin surprins. Vedea acum emoția ridicându-se deasupra detaliilor concrete a ceea ce predica Sofia sau dincolo de vindecarea unei rupturi de familie; ignorând, pe moment, chiar și ierarhia acestei secte ciudate, ale cărei diferende începea să le înțeleagă.

Bunul simț se întoarse însă ca un vânt rece care șterge vorbele scrise pe nisip. Sofia plecase, nu încăpea îndoială. Judecând după expresia lui, sentimentele lui Smith erau amestecate. Părea prea supărat ca să fie speriat pentru soarta ei, deocamdată, și refuza să

creadă că ar fi fost în pericol. Oare era așa pentru că știa unde se află Sofia? Sau nu putea crede că i s-ar fi întâmplat ceva grav?

Expresia lui Ramon era diferită. Părea că se teme de ce putea fi mai rău, de parcă, în viziunea lui, ea era suficient de importantă încât toată puterea răului, uman sau de altă natură, să se coalizeze în mod firesc împotriva ei. Se simțea asta în panica vocii și în felul apăsat în care vorbea.

Pitt se agăță de detaliile faptelor și de rațiune:

– Cele două femei care au plecat cu ea, se întoarse el la problemă. Cleo Robles și Elfrida Fonsecca. Spuneți-mi ceva despre ele. Îmi amintesc că le-am văzut la întrunire. Păreau apropiate de ea, dar de ce să le fi luat pe amândouă, în mijlocul nopții?

Smith și Ramon începură să vorbească în același timp și apoi se opriră amândoi. Smith reîncepu, prevalându-se de calitatea sa de senior:

– Cleo Robles e foarte tânără, are 23 de ani. E bine intenționată, plină de entuziasm, dar mai are mult de învățat despre modul în care trebuie vorbit oamenilor.

– Sunt tot atâtea moduri câți oameni sunt de învățat, îl întrerupse Ramon. Și destul de des e nevoie de mai mult decât o persoană pentru a reuși.

– A întrebat de Cleo, nu despre învățătură, îl corectă Smith. Se întoarse iar spre Pitt și, cu un efort, își recăpătă vocea politicoasă: Ea este ca un copil, entuziastă și prietenoasă. Dacă vă închipuiți că e vicleană, atunci nu știți nimic despre oameni.

Pitt era obișnuit să fie în mijlocul unui schimb de replici. Pe de altă parte, în circumstanțele date, frica și autoapărarea erau naturale. Îi displăcea să se folosească de slăbiciunile emoționale ale oamenilor, dar, dacă exista ceva cu adevărat rău, integritatea Sofiei depindea de viteza cu care descoperea el adevărul.

– Vreți să spuneți că este, de asemenea, naivă? întrebă uitându-se de la unul la altul.

– Da, spuse Smith fără ezitare. Privirea lui îl săgetă pe Ramon, apoi reveni la Pitt.

– Nu, îl contrazise Ramon dintr-o răsuflare. Nu naivă... Poate inocentă. Are visele ei... murim fără vise...

– Naivă, repetă Smith, uitându-se în altă parte. Dar e loială. Ramon are dreptate: are vise despre salvarea lumii și crede că Sofia poate s-o facă.

De data aceasta vocea nu-i dezvăluia sentimentele, ci doar faptul că se lupta să le țină ascunse.

Pitt se minuna, întrebându-se ce putuse face un om ca Melville Smith să se alăture grupului Sofiei. Era straniu pentru el din orice punct de vedere: al istoriei familiale, al culturii și al întregii educații. Motivul trebuie să fi fost convingător, dar era oare acesta nevoia de ceea ce predica Sofia, o foame pe care nu și-o putea nega, chiar cu prețul de a renunța la tot ceea ce îi era familiar? Sau era un refugiu față de ceva ce nu mai putuse suporta? Era oare dorința lui de a conduce, pentru că avea în minte o direcție diferită sau pur și simplu o asumare naturală a puterii, pentru că era arogant din fire, poruncitor din instinct?

Dacă Sofia nu reapărea curând, Pitt voia să-l pună pe Brundage să scotocească în trecutul lui Smith. Dar, din nefericire, încă mai credea că totul e un spectacol, menit să câștige simpatie și atenție. Poate că li se părea justificabil așa ceva, în scopul mai important de a răspândi adevărul, așa cum îl vedeau ei.

– Și Elfrida Fonsecca? întrebă el. Este și ea naivă?

De data asta ambii intelocutori ezitară.

– Nu știu, mărturisi Smith. Este extrem de capabilă în chestiuni administrative. Am putea avea probleme fără ea, ceea ce sunt sigur că știe. Ar fi foarte nepotrivit cu felul ei de-a fi să lipsească de la oricare dintre îndatoririle sale. Contează... contează pentru încrederea ei în sine.

– E mare nevoie de ea, confirmă Ramon cu o lucire de mânie în ochi la adresa lui Smith, care le trădase vulnerabilitatea, înlocuită apoi de ceva care putea fi milă: Ceea ce știe și ea. Nu pot să cred că Elfrida ar pleca de bunăvoie din Angel Court. Domnule Pitt, mă tem foarte mult că există motive să fim îngrijorați... chiar speriați!

Smith se apropie cu un pas de Ramon:

– De data asta suntem complet de acord. Sunt unele hârtii pe care aș vrea să vi le arăt, domnule Pitt.

Ramon își trase răsuflarea adânc, apoi se uită la Smith și se răzgândi să-l contrazică.

Smith reveni la Pitt:

– Dacă vreți să veniți cu mine în biroul meu...

Începu să meargă, cu ținuta rigidă, foarte dreaptă.

Pitt îl salută din cap pe Ramon, apoi îl urmă pe Smith afară din hol, pe un coridor, lăsându-l pe Ramon singur, cu figura

mărturisindu-i zbuciumul interior. Nu păru să o observe pe Henrietta Navarro îndreptându-se spre el, cu profilul ei unghiular aplecat înainte.

Smith îl conduse pe Pitt spre o cameră transformată în birou, foarte plăcută, chiar dacă un pic întunecoasă. Ferestrele dădeau spre curtea interioară. Razele directe ale soarelui erau blocate de înălțimea clădirilor înconjurătoare, lăsând să pătrundă doar o lumină blândă. Închise ușa și-l invită pe Pitt să ia loc.

Acesta îl aștepta pe Smith să deschidă sertarul cu hârtiile menționate, dar în loc de asta gazda doar se așeză în partea opusă a biroului și își încrucișă mâinile:

– Ezit să vă spun prea multe, începu el. Dar mă tem că evenimentele mă obligă. A trecut ora 11 și nu avem nici o veste despre Señora Delacruz sau de la femeile care par să fi plecat cu ea. Nu s-a mai întâmplat așa ceva niciodată și e complet neobișnuit pentru caracterul ei. E foarte devotată cauzei.

Pitt nu-l întrerupse. Se uita la fața osoasă a lui Smith, mai degrabă ștearsă, și descoperi că nu știe s-o citească. Părea îngrijorat, dar nu profund speriat. Putea fi așa din numeroase motive. Știa oare că Sofia dispăruse intenționat, ca să creeze agitație și, în consecință, să obțină o mult mai largă audiență? O dezaproba? Găsea că e manipulatoare și nesinceră? Asta voise să spună afirmând că există multe metode de a-i învăța pe alții?

Sau știa că plecase dintr-un alt motiv, pe care Sofia nu voia ca oamenii să-l afle?

Sau, mai rău, se bucura de dispariția ei, pentru că asta îl transforma pe el în lider al acestei secte aflate în creștere rapidă și liber să o ducă în direcția pe care, poate, o prefera sau considera că avea mai multe șanse de reușită?

Smith respiră profund:

– Sofia a venit în Anglia în primul rând ca să-l întâlnească pe Barton Hall, care îi este un fel de văr, deși e mult mai în vârstă decât ea. Nu mi-a ascuns că este vorba de ceva destul de urgent, chiar dacă nu am idee de ce: din câte se pare, Hall nu are probleme de sănătate.

Se opri, așteptându-l pe Pitt să spună ceva.

– Și misiunea? întrebă acesta curios. Dacă Smith avea dreptate, atunci asta ar fi schimbat felul în care trebuia privit tot ceea ce se întâmplase.

Smith își mușcă buza:

– Este o ocazie de a predica pe care n-ar trebui s-o pierdem și cred că ar fi foarte înțelept să nu arătăm că scopul real al venirii ei în Anglia a fost să-l întâlnească pe Hall.

Pitt se uită la el. Stătea incomod, cu spatele țeapăn, cu palmele lipite în fața lui, cu degetele albite de apăsare – dar nu exista nici o ezitare în privirea lui.

– Știți și de ce? întrebă Pitt.

– Nu. Nu exact. Dar am ajuns să cred că prima mea presupunere – că ar fi o problemă de familie – a fost parțial greșită, dacă nu cumva în întregime.

– Ce v-a făcut să vă răzgândiți? întrebă Pitt. Voia mult mai mult decât să cunoască decizia lui Smith; avea nevoie de motivele ei. Propriile lui concluzii puteau fi diferite. Dacă Sofia Delacruz venise în Anglia din alt motiv decât credința ei religioasă, atunci acest alt motiv putea să explice absența ei de acum.

Smith se încruntă:

– E greu să spun precis și mă simt oarecum penibil, spuse el cu ezitări. Dacă mi-ar fi fost clar, atunci ar fi trebuit să pot preveni asta și m-ați putea declara incompetent...

Era o stranie alegere a cuvântului.

– Incompetent?

– Dacă ar fi plecat în acest moment ca să obțină o mai mare atracție a interesului public pentru mesajul ei, atunci asta ar însemna că m-a păcălit și presupun că și pe dumneavoastră. Dacă, însă, i s-a întâmplat ceva neplăcut, atunci, sarcina mea fiind s-o protejez, eu aș fi vinovat că lipsește.

Pentru moment Smith păru stingherit, aproape empatic, dar nu dură decât un moment:

– O cunosc de aproape șase ani, declară el. Dacă a plecat de bunăvoie, atunci ar fi trebuit să anticipez. Sau cel puțin ar fi trebuit să fiu mai în cunoștință de cauză asupra pericolului. Văzând scrisorile de amenințare, am considerat că nu contează mai mult decât psihopații care le-au scris, oameni ale căror vorbe sunt violente, dar care n-ar avea curajul să acționeze.

Zâmbi acru:

– Cel puțin nu atât de criminal...

– Ce v-a făcut să socotiți că nu se afla aici pentru a rezolva o veche problemă de familie? reveni Pitt la întrebarea de mai devreme, rămasă încă nelămurită.

Din ceea ce mi-a spus, nu prea erau șanse ca o întâlnire să minunătățească lucrurile. Mai degrabă ar fi redeșteptat vechile probleme, pe care era mai bine să le lase în pace.

Se aplecă puțin în față:

Când ea avea 20 și ceva de ani, cu vreo 17 ani în urmă, cred, a fost logodită, urmând să se mărite cu cineva care era, în concepția părinților ei, extrem de potrivit.

Pitt își putea imagina foarte bine ce urma, dar nu-l întrerupse.

A refuzat, continuă Smith cu o ușoară ridicare din umeri. Habar n-am de ce. Poate aflase despre el ceva care o făcea să-l respingă. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Pur și simplu a părăsit Anglia și a fugit în Spania. Sau, mai exact, întâi în Franța, apoi în Spania, oprindu-se la Toledo. Acolo a cunoscut un spaniol, Nazario Delacruz, cu care s-a măritat.

Este asta de neiertat? întrebă Pitt, încercând să nu pară condescendent. Dar i se părea un lucru prea trivial ca să determine o ură de aproape două decenii. Apoi se gândi la propria lui fiică de 16 ani și cum s-ar simți dacă ar fugi în altă țară și s-ar mărita cu un om pe care el și Charlotte nu l-au văzut niciodată.

E fericită? adăugă el singura întrebare care ar fi contat pentru el dacă Jemima ar fi fost în acea situație.

– Cred că da, răspunse Smith. Dar nu așa se pune problema.

Se uită în altă parte și zâmbi stingherit:

– Nazario Delacruz era deja căsătorit și avea doi copii mici. Știu puține despre ce s-a întâmplat, dar a fost în același timp tragic și scandalos. Asta este ceea ce familia ei nu poate să ierte.

Pitt era mâhnit și confuz. Părea ceva complet în afara caracterului femeii pe care o cunoscuse. Nici măcar Smith, stând tensionat la un metru distanță de el, nu manifesta genul de emoție la care Pitt s-ar fi fi așteptat: dezgust, chiar condamnare.

Smith îl aștepta din nou să spună ceva.

– Atunci ce a crezut că poate rezolva venind aici? întrebă Pitt.

Nu părea să aibă sens. Neglija el vreun element care schimba toată perspectiva? Smith inspiră adânc:

– Nu a venit cu un scop legat de trecut. Este vorba de ceva din prezent. N-a vrut să discute subiectul, nici măcar cu mine.

Părea că vrea să spună mult mai mult, dar nu-și găsea cuvintele sau n-avea încredere în sine că o să-și țină în frâu sentimentele. Se simțea oare rănit de ea, pe lângă sentimentele de admirație,

dependență și resentiment pe care i le inspira? Ascundea și alte sentimente, de care nu era conștient? Era frumoasă în felul ei și înfricoșătoare prin profunzimea convingerilor și prin curaj, indiferent că ai fi judecat-o de bine sau de rău.

– Îl cunoașteți pe Barton Hall? schimbă Pitt puțin direcția interogatoriului.

– Doar din ceea ce mi-a spus Sofia. Este membru laic de frunte al Bisericii Anglicane și asta contează foarte mult pentru el, social și din punctul de vedere al justiției omenești – poate și spiritual.

Pe fața lui trecu o umbră. Când vorbi, vocea îi devenise mai caldă:

– Există aici un sens al continuității, siguranța unor lucruri care au fost testate și pentru care s-au făcut sacrificii de-a lungul secolelor. Au murit oameni pentru dreptul de a citi Biblia în limba lor, pentru libertatea față de Biserica Romei, libertatea de a predica și de a propovădui așa cum credeau oamenii ei.

Pitt se simțea lovit de propria lui indiferență asupra subiectului, de-a lungul întregii sale vieți de până atunci. Pentru el, credința nu era o pasiune, ci doar o confortabilă prezență de fundal. Fiecare sat avea o turlă sau o clopotniță de biserică. Era simbolul certitudinii peste veacuri, neschimbător, de o infinită încredere. Bătăile clopotelor duminica dimineața, pe străzile orașelor ori pe ulițele satelor, oamenii în hainele lor cele mai bune mergând toți în aceeași direcție.

Amintirile năvăleau din copilărie. Mergea lângă mama lui, ținând-o de mână. Aproape că putea simți din nou strânsoarea ei. Se îndoise ea vreodată? Sau era unul dintre multele lucruri, precum boala ei, de care hotărâse să-l protejeze?

– Îți trebuie mult curaj ca să abandonezi ceea ce îți este familiar și să ieși din rând, spuse Smith. Barton Hall ar avea mult de pierdut. Pentru cariera lui este necesar să fie parte a administrației. Trebuie să fii foarte sigur că ți se oferă ceva mai bun decât ceea ce ai deja.

– Și mai adevărat?

Smith zâmbi subțire:

– Nu poți ști asta decât făcând pasul. Mai puternic și mai frumos, da. Adevărat... Nu cred că Sofia însăși nu are îndoielile ei, din când în când.

– Ați spus că el e o persoană laică.

– O, da! Ea mi-a spus că domnul Hall este un bancher de înaltă clasă. Este funcționar de rang înalt într-o bancă de investiții. Poate

chiar guvernator. Are de-a face cu investițiile Bisericii Anglicane, care, desigur, sunt enorme, și cu cele ale Familiei Regale, a cărei avere nu este de neglijat.

Pitt era impresionat. Greutatea responsabilității sale era aproape imposibil de calculat. Probabil Hall împărțea cu alții o parte din ea. Încercă să-și imagineze ce însemnase pentru el refuzul Sofiei de-a se mărita. Oare vreunul dintre clienții sau colegii lui știau ce face ea în Toledo cu un bărbat însurat? Și romano-catolic, pe deasupra!

De ce voise să-l vadă acum, la atâția ani după scandal?

– Știți cumva ce-a adus-o pe Señora Delacruz aici atât de urgent? spuse cu voce tare.

– Nu, răspunse Smith fără ezitare. M-am tot întrebat asta de când mi-a spus prima dată că trebuie să vină, și am abordat subiectul cu ea. Dar a refuzat să-l discute. Știu doar că era de cea mai mare importanță pentru ea. Cred că era ceva despre care credea că-i este datoare domnului Hall și care nu putea fi amânat. Mi-am chinuit mintea cu ce-ar fi putut fi și nu știu acum mai mult decât știam în prima zi când a pomenit despre asta în Toledo. Îmi pare rău!

– Aveți cunoștință să fi ținut legătura cu domnul Hall?

– Nu. N-a pomenit despre asta niciodată.

Pitt înțelese, uitându-se la Smith, că nu mai avea nimic de spus despre subiect.

– Știți cumva dacă putea avea legătură cu vreuna dintre amenințările pe care le primise?

Smith se arătă șocat:

– N-am făcut legătura... În mod sigur, nimic despre care să-mi fi spus ea... Dar dacă e ceva care să fi păstrat doar pentru sine, atunci, sigur, e posibil.

În vocea sa se citea îndoiala:

– Dar ea nu fugea de nimeni. Dacă ar fi fost așa, n-ar fi venit la Barton Hall sau într-un loc atât de vulnerabil ca Angel Court. Există în Spania locuri unde ar fi fost mult mai în siguranță și nici n-ar fi implicat o asemenea călătorie!

– Amenințările erau inclusiv la viața ei? Pitt nu era încă gata să renunțe la subiect.

– Da, recunoscu Smith nefericit. Însă de regulă spuneau că Dumnezeu o va distruge pentru blasfemie, mai degrabă decât o intenție a expeditorului s-o facă el.

– Dar expeditorul nu putea fi instrumentul lui Dumnezeu?

Buzele lui Smith se strânseră:

– Uneori. Nu știu dacă să iau în serios asemenea oameni. Probabil din cauza convingerii mele că oamenii pot să creadă orice vor. Intoleranța este o mai mare ofensă adusă lui Dumnezeu decât să urmezi o credință stranie sau chiar inconsistentă. Ai dreptul să te închini oricum vrei, chiar și în fața unui morman de pietre din grădina ta, atâta timp cât nu faci rău altora. Dumnezeu ți-a dat asta și nu am nici un drept să râd de tine sau să te împiedic s-o faci. Și știu că asta...

Se opri brusc și se uită la Pitt:

– ... O pot auzi pe Sofia în vorbele mele. Dar acesta este adevărul, indiferent ce crede Barton Hall. Vă rog, găsiți-o, domnule Pitt. Toată această... toată această călătorie a devenit un fiasco. Trebuie să salvez moralul tuturor.

Se ridică în picioare:

– Nu mai există nimic ce-aș putea să vă spun. Mă îndoiesc că este ceva ce v-ar putea spune în plus Ramon, și sigur nu Henrietta. Vă rog, nu-i tulburați dacă nu este nevoie.

– O să fac tot ce pot ca să-i protejez, promise Pitt. Acum pot să văd scrisorile, domnule Smith?

– Sigur.

Smith trase un sertar din frumosul birou vechi din lemn de stejar și scoase un teanc de scrisori, aflate încă în plicurile lor. I le dădu lui Pitt, apoi îi spuse:

– O să vă las acum să le citiți.

Musafirul deschise prima scrisoare și o citi. Era scrisă în peniță, cu un scris mâzgălit dintr-o margine în alta a paginii, coborând puțin la sfârșitul fiecărui rând.

Sofia Delacruz

Ești o blasfematoare la adresa Dumnezeului care te-a creat.

Hrănești cu otravă oamenii care cred în adevăr și ar trebui să fii lapidată până la moarte, așa cum merită mincinoșii. Ești o slugă a diavolului și sigur o să mori în iad.

Era semnată cu o încrucișare de linii, indescifrabil. Pitt o puse de-o parte, ca fiind prea puțin importantă.

A doua era mai întunecată ca ton și scrisă cu o mână puternică și fermă:

Señora Delacruz,

Caritatea îmi cere să încerc să mă gândesc la tine ca la o femeie ignorantă și ambițioasă care are prea puțină idee despre răul pe care-l face cu semințele de nemulțumire pe care le sădește. Nu este oare destulă violență în lume, destule revolte ale maselor nemulțumite, fără să le dai tu idei nebunești, vise demente cum că oamenii ar fi sortiți să devină zei într-o zi?

Ideile tale merg dincolo de nebunie, în tărâmurile răului.

Rătăcești dincolo de prag, în teritoriile răscoalei, cu dorința ta de anarhie. Nu predici explicit atentatele cu bombă, crimele și atrocitățile, dar acestea vor fi urmările inevitabile ale învățăturii tale, care le-a dat deja oamenilor o bază pentru moarte și distrugere, convingerea că ordinea nu este necesară și ar trebui s-o azvârlim pe jos și s-o călcăm în picioare. Ordinea și civilizația care au înfrumusețat societatea de la Vremurile Întunecate[1] *încoace ar trebui răsturnate! Virtutea, modestia și supunerea sunt lipsite de valoare și curajul înseamnă să creezi haos!*

Dacă ești nebună sau malefică nu mai contează. Predici răul și trebuie luptat împotriva ta cu toate armele aflate la dispoziția oamenilor decenți. Schimbă-ți vorba, retrage-ți învățătura sau pregătește-te să fii victima propriului păcat de mândrie.

Vorbesc în numele fiecărui om!

Adam

Pitt puse jos, încet, hârtia. Cât de serioasă era intenția amenințării? Scrisul era egal, într-un stil simplu, fără înfloriturі și cu semnătura fără îndoială simbolică.

Următoarele două erau mai pripite, scrise la furie, iar tema era din nou mândria, o femeie care nu-și știe locul și provoacă nemulțumire, dezordine, destrămarea căminului, care este centrul civilizației, al confortului, artei, legii, păstrătoarea liniștii pentru nenumărate generații.

Următoarele cinci-șase erau furioase, mai puțin literate și mai puțin inteligente, dar mărturiseau aceeași teamă de anarhie și de distrugere a lucrurilor cunoscute și îndrăgite.

Ridicau ele amenințări serioase? Nu putea spune, dar nici nu-și putea permite să ignore intensitatea sentimentelor pe care le

[1] Secolele X–XI, marcate de declinul civilizației, odată cu cel al Imperiului Roman (n.tr.).

exprimau. Erau scrise de oameni care își simțeau amenințat modul de a trăi. Pentru unii, Sofia era doar simbolul dezordinii care părea să se întindă dincolo de orice limită, doar că ea era foarte vizibilă, o țintă pe care puteau s-o vadă toți.

Își îndesă scrisorile în buzunarele hainei și se ridică să plece.

În timp ce călca peste pietrele din Angel Court, Pitt tot nu era sigur că Sofia Delacruz nu plecase atât de dramatic în mijlocul nopții pentru a cuceri și mai mult interesul publicului față de ea și astfel să câștige o platformă mai mare pentru mesajul ei. Își amintea cu claritate pasiunea de pe figura ei, timbrul vocii ei sunând a certitudine. Nu se îndoia că era o femeie care ar face orice crede că e bine, urmând să se ocupe ulterior de consecințe. Dar ce era acea sfințenie, era o obsesie omenească sau era pragul nebuniei? Era ea oare, deși neintenționat, pericolul pe care unii îl considerau a fi?

Putea înțelege foarte bine de ce Melville Smith dorea atât de mult ca ea să acționeze cu sfințenie. Lumea era plină de incertitudine. Sfârșitul secolului se apropia rapid. Peste tot erau tulburări sociale și religioase. Simțul certitudinii era, dintr-odată, pus sub semnul întrebării din toate părțile.

Erau prea multe întrebări care nu mai aveau răspunsuri. Existau semințe de anarhie în credință – nu în sensul „care Dumnezeu e cel adevărat?", ci de contestare a oricărui Dumnezeu. Ceea ce se potrivea cu deja sporita anarhie socială în politica din întreaga Europă. În anul acela avusese loc întâlnirea Societății Antianarhiste din Roma, unde se formase o forță de poliție internațională, de mult așteptată.

În timp ce dădea colțul pe stradă, intrând pe drumul principal, văzu băieții care vindeau ziare. Titlurile principale spuneau ceva despre Africa de Sud și un Război Bur[1].

Trebuia să-și programeze o întâlnire a doua zi cu Barton Hall și să afle ce știe acesta despre Sofia Delacruz și despre adevăratul scop al venirii sale în Anglia.

[1] Probabil al doilea, 1899–1902; războaiele bure s-au purtat între Imperiul Britanic și coloniști olandezi din Africa de Sud (n.tr.).

Capitolul 3

A doua zi în zori, o trăsură trăgea la bordură în Piața Eaton și Pitt coborî pe pavaj, plătind birjarul. Trecu printre balustradele de fier forjat în sus, pe scări, spre ușa placată cu lemn de stejar a reședinței lui Barton Hall. Exceptând inelul de metal în forma unui cap de leu, casa era una georgiană, elegantă, ca și celelalte din piață. Era formală și perfect proporționată. Nu existau fantezii decorative care să-i strice exteriorul clasic.

Pitt ridică inelul de metal și-l lăsă să cadă. În scurt timp, ușa fu deschisă de un bărbat impunător, cu părul grizonant înainte de vreme. Figura lui avea o expresie de un calm imperturbabil.

– Bună dimineața, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

Avea în mână o mică tavă de argint, din cele folosite pentru a lua cartea de vizită a unui gentleman. Pitt își așeză cartea de vizită pe ea, spunând, în timp ce făcea asta:

– Comandantul Pitt de la Serviciul Special. Aș vrea să vorbesc cu domnul Barton Hall. Este o problemă de maximă urgență.

– Da, domnule. Dacă aveți bunăvoința să intrați, am să văd dacă domnul Hall este disponibil.

Valetul păși înapoi în holul larg, acoperit de marmură.

– Poate veți dori să așteptați în camera de zi, domnule?

Nu era atât o întrebare, cât o îndrumare. Indică direcția cu o foarte discretă mișcare a mâinii. Pitt acceptă bucuros: camerele de zi destăinuiau deseori nu doar caracterul unui om, ci și obiceiurile și interesele sale, precum și confortul și ordinea gospodăriei sale.

Aceasta nu făcea excepție. De îndată ce valetul închise ușa și pașii săi se îndepărtară pe marmură, Pitt se uită atent în jur la perdelele închise la culoare, la podeaua de lemn lustruită, cu tradiționalul ei covor turcesc în culorile roșu și albastru și cu un perete integral acoperit de cărți, toate legate uniform în piele. Așa

cum se așteptase, erau aranjate pe mărimi și culori mai degrabă decât după autori și subiecte. Arătau scumpe, foarte bine întreținute, rareori mutate din loc.

Traversă camera și scoase o carte. Raftul era suficient de bine curățat de praf, încât nu rămase nici o urmă. Era o istorie a săpăturilor lui Schliemann în ruinele despre care se presupunea acum că sunt ale Troiei.

Se întoarse și se uită mai îndeaproape la cele două picturi de pe zidul alăturat. Erau scene pastorale, mai degrabă statice, nederanjate de vreun semn al adevăratei vieți la țară. Totul era artistic proporționat, de la carul cu fân la înclinația acoperișului.

O fotografie îi captă atenția. Era într-o ramă pe una dintre măsuțe. Înfățișa capul și umerii unei femei de vârstă mijlocie, al cărei păr brunet era pieptănat pe spate, într-o coafură veche de cel puțin zece ani. La prima vedere, femeia părea banală, cu trăsături clare, dar un pic cam dure pentru a fi frumoasă. Dar, cu cât se uita mai mult la ea, cu atât vedea în ea nu doar franchețe, ci și temperament. Părea genul de femeie care, dacă ai cunoscut-o bine, îți lipsește foarte mult când este absentă. Barton Hall era văduv. Era aceasta fosta lui soție?

Gândurile îi fură întrerupte de deschiderea ușii. Barton Hall intră și o închise la loc fără zgomot, în spatele lui. Era un om înalt, cu părul ușor rărit și încărunțit în părțile laterale. Era îmbrăcat foarte formal, iar încheieturile sale osoase se iveau de sub manșetele albe ale cămășii.

– Bună dimineața, comandante Pitt, spuse el. Jenkins mi-a spus că sunteți de la Serviciul Special. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea lui Hall era mai mult decât plăcută, se simțea în ea o profunzime aproape muzicală.

– Bună dimineața, domnule Hall, răspunse Pitt înclinând capul. Înțeleg că sunteți rudă cu Sofia Delacruz.

Hall se strâmbă puțin:

– Sunt, admise el. Îmi este verișoară din partea răposatei mele mame.

Rămăsese în picioare.

– Dar, vă rog, nu mă considerați responsabil pentru vederile ei excentrice. Credeți-mă, domnule, dacă aș fi fost în stare s-o descurajez să vorbească public despre ele, aș fi făcut-o deja.

Își drese vocea:

– Îmi cer iertare pentru neplăcerile pe care le poate prov. Sunt perfect conștient de ele, dar n-am cum să le previn. Pledoai întregii familii n-a schimbat nimic.

Pitt simți o oarecare simpatie pentru el. Puțini oameni nu sunt stingheriți, la un moment dat în viață, de familiile lor, dar de regulă nu în asemenea măsură. De asemenea, era în mod clar marcat de anxietate.

– Nu urmăresc ajutorul dumneavoastră în sensul de a-i modera ei discursul, precizâ Pitt. Am presupus deja că ați făcut tot ceea ce ați putut.

Hall se încruntă. Era tot în picioare, în mijlocul covorului turcesc, privind oarecum pierdut:

– Atunci ce doriți de la mine?

– Sofia Delacruz locuia într-o reședință din Angel Court...

Îl văzu pe Hall zâmbind trist. Își imagina ironia numelui și tensiunea unei previziuni demult cunoscute.

– A dispărut de acolo în timpul nopții trecute. Oamenii ei sunt neliniștiți, pentru că înseamnă să anuleze întrunirea din această după-amiază.

Sprâncenele lui Hall se ridicară a surpriză:

– Și ați crezut că ar fi putut veni aici!? Îmi pare rău, dar n-am idee de ce ar fi făcut ceva atât de... iresponsabil. Oftă: Deși n-ar trebui să fiu surprins. Toată viața ei a fost o înșiruire de fapte iresponsabile, una după alta. Aceasta, cu siguranță, nu e ultima.

– Fapte care erau împotriva propriului ei interes? întrebă rapid Pitt.

Hall îl privi siderat, cu o învălmășeală de gânduri pe față. Pitt aștepta. Hall înghiți puternic în sec înainte de a răspunde:

– Poate am vorbit pripit. Am aflat foarte puține despre ea în ultimii aproximativ zece ani. Își drese vocea din nou: Nu poți decât să speri că oamenii se mai schimbă.

Pitt n-avea de gând să lase subiectul din mână. Era furios pe sine că lăsase să se întâmple așa ceva. Fusese mult mai atent cu un zvon despre un grup anarhist din Greenwich, implicând și praf de pușcă, și, firește, cu sabotajul industrial. Împreună, ar fi putut constitui o mare lovitură. Tratase prea ușor cazul Sofiei Delacruz. Da, ordonase verificările și supravegherile cuvenite, conform cu puținul pe care-l știa. Nu crezuse nici o clipă că amenințările sunt reale. Chiar și acum se gândea că fusese o scamatorie a lui Smith, poate cu ajutorul Henriettei, ca să câștige publicitate pentru

excentrica Sofia. Ea se hrănea din controversă. Să fie victima unei răpiri nu putea decât să-i adauge notorietate.

Își dădu seama, cu surpriză, cât de supărat era. Nu era vorba doar despre faptul că erau batjocoriți oameni inocenți și care căutau răspunsuri în mod sincer, sau că era folosit Serviciul Special și erau manipulate ziarele, ci și despre conștientizarea – cu un șoc al înțelegerii – că și el era deziluzionat. Crezuse că ea este cinstită, ba chiar că avea o viziune a gloriei lumii, care dădea parțial sens durerosului, marelui și aparentului haos.

Și reieșea acum că ea era, probabil, o impostoare. Gustul pe care i-l lăsa în gură era amar. Dacă Barton Hall trăise o viață cu această decepție, atunci Pitt avea acum toată înțelegerea pentru supărarea lui.

Hall îl aștepta să continue. Figura lui era dominată de îngrijorare și stătea nemișcat într-un mod nefiresc.

– V-a contactat de când a sosit în Anglia? întrebă Pitt.

– O, da! Barton Hall vorbi obosit: A trimis de la Dover o scrisoare ireproșabil de civilizată, apoi un bilet, când a ajuns la Londra. Îmi ceruse să ne vedem a doua zi după sosirea lor în oraș, dar aveam alte aranjamente. A acceptat să fie mâine.

Pitt se întrebă dacă era un obicei al Sofiei să programeze întâlniri și apoi să le anuleze. Sau era doar pentru că întâlnirea urma să fie neplăcută și voia să scape de ea cât mai curând posibil, în vreme ce Hall prefera s-o amâne, poate chiar s-o evite cu totul?

– Ar putea să se întoarcă până atunci, spuse cu voce tare.

– Și dacă nu? Presupun că o căutați. Și că puneți întrebări... oamenilor de care s-a înconjurat.

Își strânsese umerii, care împingeau acum stofa hainei, și în vocea lui era o ușoară notă de teamă:

– Pentru Dumnezeu! Știți ceva despre ei!? Trebuie să aveți un fel de interogatorii...

– Avem. Dar toți sunt spanioli, în afară de Melville Smith, și relația noastră trebuie să fie mijlocită de Ambasada Spaniei...

– Dar Sofia e englezoaică! îl întrerupse Hall nerăbdător. S-a născut și a crescut aici, descendentă a unei vechi familii! Măritișul cu un blestemat de spaniol nu-i răpește asta!

Pitt era surprins de înflăcărarea supărării din cuvintele lui Hall. Acesta nu ridicase pumnii, dar Pitt putu vedea că erau încleștați, iar încheieturile străluceau albe.

Hall îl privi fix pe Pitt o secundă, apoi își dădu seama pesemne că trădase prea multă emoție și își reluă, deliberat, mina serioasă:

– Îmi cer scuze, domnule Pitt. Sofia a fost mereu o mare problemă a familiei, dar asta nu înseamnă că ne este indiferent ce se-ntâmplă cu ea.

Din nou își drese vocea:

– Sau că eventualitatea să i se fi întâmplat ceva rău nu este extrem de dureroasă, mai ales pentru mine, pentru că sunt ultimul care a fost aproape de părinții ei. Regret să spun că și sora mea și soțul ei au murit.

– Nu are frați sau surori?

– A avut un frate care a murit de mic, spuse Hall simplu. Înțelegeți de ce sunt îngrijorat.

Era o afirmație, nu o întrebare. N-ar fi acceptat un răspuns negativ.

– Sigur, aprobă Pitt. E perfect normal. O să mă îngrijesc să fiți informat despre orice progres vom face.

Stăteau în continuare în picioare în mijlocul covorului. Pitt considera că nu se poate așeza într-unul dintre fotoliile confortabile până când Hall nu-l invita. Atmosfera era grea de emoție, ca înaintea unei furtuni.

– Mulțumesc, răspunse Hall.

– Țineați o corespondență regulată cu Señora Delacruz? continuă Pitt.

– Señora Delacruz!? Pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea lui Hall era acum ascuțită, dispăruse complet din ea muzicalitatea care era atât de agreabilă.

– Nu, nu țineam. Dacă familia noastră n-ar locui de generații întregi în această casă, mă îndoiesc că ar ști unde să mă găsească.

– Ea trăiește în Toledo? întrebă Pitt, încercând să-și dea seama cât de mult știuse Hall ascunsă această informație despre ea.

– Așa mi s-a spus. Este asta relevant? păru Hall surprins.

– Nu știu. Din câte se pare, își făcuse dușmani cu mult înainte de a ajunge în Anglia, cel puțin ținând cont de amenințările pe care le-a primit.

– Nici o surpriză, i-o întoarse Hall. Are un dar pentru asta. Ideile ei sunt absurde, ceea ce nu contează, dar sunt, de asemenea, profund ofensatoare pentru cei care venerează învățăturile

bisericilor lor, cei a căror credință este veche de aproape două mii de ani și a trecut prin proba timpului și a dificultăților!

Începu să-și dreagă vocea și apoi să tușească:

– Cum ar putea să nu fie!?

– Creștinismul s-a confruntat desigur cu teribile persecuții, acceptă Pitt, privindu-l pe Hall în ochi.

– Și acum, ca să pună capac filosofiei ei blasfematoare, o șmecherie ieftină ca să atragă atenția, spuse Hall disperat. Și asta din partea unei femei din propria mea familie! Slavă Domnului că părinții ei nu sunt în viață!

Pitt fu luat prin surprindere. Hall vorbea de parcă se considera persecutat, nu agresor. Avea aproape o privire hăituită.

Gazda își îndreptă spatele:

– Îmi pare rău. Probabil vi se pare absurd.

Vocea lui era mai puternică, devenind calmă din nou:

– Întoarcerea ei în Anglia a venit într-un moment nepotrivit pentru mine. Am responsabilități cărora trebuie să le acord un timp neîntrerupt, chestiuni importante cărora nu-mi permit să le ofer mai puțin decât întreaga atenție. Regret dacă par lipsit de inimă, dar de atâtea ori trebuie să ne abandonăm toate îndatoririle ca să salvăm pe cineva care e decis să se autodistrugă și doritor să te ia și pe tine cu el.

Vocea îi oscila, aproape atingând punctul în care abia dacă putea evada din strâmtoarea gâtului.

– Regret că v-am tulburat, domnule Hall, își ceru Pitt scuze, privindu-l cu oarecare milă. Speram că poate ea este aici și vom putea discuta toți trei subiectul. Și, de vreme ce sunteți singura ei rudă din Anglia, trebuia oricum să vă anunț despre dispariția ei.

Hall oftă:

– Înțeleg. Îndrăznesc să spun că până mâine o să apară din nou cu vreo poveste absurdă despre greutăți pe care le-a întâmpinat și va fi prea ocupată să discute cu ziarele despre asta ca să-și dea seama că și-a zăpăcit bieții adepți și v-a făcut pe dumneavoastră să pierdeți timpul.

– Sper asta.

De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, Pitt știu că n-a vrut să spună exact asta. Ura gândul că femeia pe care o văzuse cu doar două zile înainte, atât de pasionată în credința ei, era, de fapt, egoistă și manipulatoare. Era o deziluzie în care se amesteca durerea. Avea asta de-a face în vreun fel cu ea sau erau vechi amintiri

trezite în el, despre prea puțina siguranță din tinerețea lui sau despre o iubire la care nu avusese vreodată timp să răspundă? Lucruri legate de dragoste și gratitudine pe care nu le rostise niciodată?

Hall își țuguie buzele:

– Sperați asta? Cred că vorbiți fără să înțelegeți daunele pe care poate să le provoace – și în mod sigur o s-o facă – dacă se întoarce și-și continuă cruciada ei nebună.

Tuși din nou, dregându-și vocea:

– Vederile ei religioase nu sunt doar blasfematoare din punct de vedere teologic, domnule Pitt, sunt periculoase din punct de vedere social. De aceea ar trebui să vă îndreptați atenția spre ele.

Pitt îl privi nemișcat, încercând să-și dea seama dacă juca teatru sau nu, dacă știa exact ce s-a petrecut cu ea sau vorbea, în mod sincer, cu regret. Cert era că acționa sub presiunea unei extreme emoții. Putea să vadă profunzimea acesteia, dar n-avea cum să-i precizeze natura.

– Ea vede ce vrea să vadă și neglijează restul, continuă Hall, cu amărăciune în voce. Sunt multe în trecutul ei pe care preferă să nu și le amintească, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar credeți-mă, domnule Pitt, n-a părăsit onorabil Anglia, nici nu s-a purtat, la început, cu decență în Spania. Nu știu cum oamenii din Toledo ar putea uita, dar poate că valorile lor sunt diferite de ale noastre.

Se opri la timp, înainte de a spune că spaniolii sunt slabi din punct de vedere moral.

Pitt ezită. Nu voia să pară prea interesat și să-l facă pe Hall să-și dea seama cât de mult încălcase limita vieții private, pe care o invocase la început.

– Vă îndoiți de ceea ce spun! exclamă Hall cu un accent de mânie. Și ar fi o trădare din partea mea să vă spun mai mult. Sofia poate să facă orice dorește, dar nu-i voi permite să-și clameze superioritatea morală coborându-mă s-o vorbesc de rău și despre acele suferințe întunecate care fac parte din istoria familiei noastre. Este suficient pentru mine să spun că poate avea mulți dușmani printre cei pe care i-a... rănit... în drumul spre actuala ei poziție absurdă.

Lui Pitt îi trecu brusc prin minte că Hall îl șicana în mod intenționat, dar nu avea nici o îndoială că mânia și durerea de pe figura lui erau perfect reale, oricare le-ar fi fost cauza. Își alese vorbele cu mare grijă, privindu-l pe Hall în ochi ca să-i surprindă reacția.

– Vreți să spuneți, atât de discret cât puteți, că în Spania a rănit oameni care au suferit suficient de mult ca s-o urmeze în Anglia cu scopul de-a se răzbuna?

Hall înghiți, dureros, în sec:

– Da. Și există posibilitatea ca măcar unul dintre însoțitorii ei să aibă pentru ea sentimente tulburi și amestecate. Deziluzia e o formă de trădare, domnule Pitt. Zâmbi trist: Deci aveți multe locuri în care să căutați cine ar fi putut să-i vrea răul Sofiei. Ați putea începe cu cei mai apropiați de ea și să mergeți de-acolo mai departe. Ar trebui să-l luați în calcul pe soțul ei.

– Oh!? spuse Pitt cu interes. Credeți că între ei este destulă ură ca să provoace genul ăsta de atac?

– Nu știu, comandante. Dar atât cât știu eu, ea n-a fost în Anglia de mulți ani. E prea repede după sosirea ei ca să fi creat asemenea dușmănie.

– Dumneavoastră ați fost în Spania, domnule Hall?

– La Madrid, o dată, cu mult timp în urmă, niciodată la Toledo. Cred că v-am spus deja, domnule, n-am avut contact cu Sofia de când a plecat în Spania, cu vreo zece ani în urmă. Îi doresc binele, desigur, dar nu mă interesează afacerile ei. Îmi imaginez că dușmanii ei sunt în Spania sau măcar din Spania, din motive logice, nu bazate pe cunoștințe concrete.

– Și nu v-a lăsat nicicum să înțelegeți de ce voia să vă vedeți atât de urgent?

– Absolut deloc, confirmă Hall, întinzându-i mâna lui Pitt: Îmi pare rău că ajutorul meu e atât de modest și, în esență, dezamăgitor. Poate că ar fi trebuit mai bine să vă spun că este o sfântă adevărată, o femeie pe care ar trebui s-o veneraţi. Dar ar fi fost o minciună, și încă una nepotrivită cu gravitatea situației, în eventualitatea, improbabilă, că este vorba de altceva decât încă un act al spectacolului dat de ea. Și este o bună actriță, pentru că s-a convins și pe sine de o realitate diferită.

O sclipire de amărăciune intensă trecu pe fața lui pentru un scurt moment, apoi dispăru:

– Îmi pare rău că nu pot petrece mai mult timp cu dumneavoastră, dar am afaceri care nu mai suferă amânare. O zi bună, domnule, vă urez succes!

Pitt luă o trăsură înapoi spre Angel Court, sperând că, poate, Sofia s-a întors sau măcar a lăsat un mesaj explicându-și absența. Era ridicol să creadă că ar fi putut infirma judecata lui Hall?

Se transformase singură în misionară, și în felul acesta își negase dreptul de-a fi atât de ostentativ manipulativă sau așa de insensibilă față de cei care aveau încredere în ea.

Dar când trecu de porțile de la Angel Court, știu. Henrietta Navarro stătea pe pietre, cu un smoc de iarbă în mână. Se uită la Pitt cu o scurtă sclipire de speranță, apoi ochii ei se umplură de lacrimi și se întoarse, grăbindu-se înăuntru.

Pitt traversă curtea și intră și el, fără să se uite în urmă.

Când ajunse acasă, mai târziu decât se așteptase, fu fericit să nu se mai gândească la Sofia Delacruz. Obosise tot întrebându-se unde este și dacă e acolo din proprie voință. Cu toate acestea, abia dacă își terminase cina, în căldura plăcută din jurul mesei de bucătărie, când realiză că Jemima se uita la el, așteptând. El sperase să discute despre ceva confortabil, fără controverse, dar văzu cum această șansă dispare.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu ea, tată? întrebă Jemima în clipa în care el îi prinse privirea.

Pitt știa că Charlotte îi spusese ei să nu-l întrebe decât după masă. Îi urmărise fiecare înghițitură, abia atingându-se ca însăși de mâncare.

– Nu știu, spuse el sincer. Era atent cum își pune la curent copiii, încercând să-i protejeze de partea neplăcută a muncii lui, dar nu mințea niciodată. Uneori era greu, dar știa că, dacă ar fi făcut-o, într-o zi s-ar fi întors împotriva lui, i-ar fi bântuit pe toți și încrederea ar fi fost spulberată.

– Oamenii zic că a plecat dinadins, continuă Jemima. Că n-a fost deloc răpită, doar se preface, ca să sperie lumea, iar oamenii să creadă că e în pericol când de fapt e în perfectă regulă. Că e o șmecherie ca s-o facă să pară mai importantă. Nu e adevărat, nu-i așa?

Se uită la ea. Semăna atât de mult cu Charlotte încât și-o putea imagina pe soția lui fetiță, de parcă anii s-ar fi șters și l-ar fi dus înapoi, într-o epocă de dinainte de a o cunoaște. Jemima avea aceleași curbe domoale ale obrajilor și ale gurii, aceiași ochi serioși, și totuși avea și ceva din el, felul în care părul îi creștea din frunte, ca al lui și ca al mamei lui. Abia în acel moment își dăduse seama.

– Nu știu, spuse el cu prudență. Când am întâlnit-o am fost convins că ea crede ceea ce spune și contează pentru ea destul ca

să nu murdărească totul printr-o înşelăciune. Dar m-am mai înşelat cu oamenii. Toţi am făcut-o.

– Deci ceea ce spui este că s-ar putea ca ea să fi minţit tot timpul? îl provocă Jemima, cu vocea răguşită de emoţie.

Daniel se strâmbă. Era cu trei ani mai mic şi foarte plictisit de toate fetele şi în mod special de furtunile emoţionale. Ale lui abia urmau să vină. Era curajos, inteligent, pragmatic. Era foarte interesat de posibilitatea, aflată în creştere, a răspândirii războiului în Africa, în afara luptelor din acel moment din Sudan, în special împotriva burilor din Africa de Sud. Îl pasionau tacticile militare, eroismul şi sacrificiul pe care-l implicau. Nu-i păsa câtuşi de puţin de filosofia sau de comportamentul sfinţilor.

Charlotte se uita de la unul la celălalt, tensionată, dar nu interveni.

– Nu cred, răspunse Pitt. Dar Barton Hall, care este singura ei rudă din Anglia, spune că a indus oameni în eroare în trecut şi că sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre ea. Nu poate să-mi spună exact despre ce este vorba, întrucât consideră că ar fi dezonorant, o trădare a secretelor de familie.

– Asta este josnic! exclamă Jemima. Îţi spune că e ceva groaznic, dar nu-ţi spune ce, ca să nu poţi judeca singur! Ar putea să mintă. Dacă tot nu ţi-a spus despre ce e vorba, trebuia să nu pomenească deloc. Asta înseamnă să fii trădător!

Daniel ridică privirea şi ochii lui exprimau aprobarea. Pentru un băiat de vârsta lui, trădarea reprezenta păcatul maxim imaginabil, după laşitate. Se uită lung la Pitt, apoi la sora lui:

– Atunci n-ar trebui să-l asculţi, spuse fără ezitare. Totul sună foarte copilăros!

Chipul lui Charlotte fu luminat de surpriză şi amuzament în acelaşi timp. Le alungă imediat. Trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească, apoi se răzgândi.

Charlotte îl avertizase pe Pitt că Jemima era şi emoţionată, şi speriată de marile schimbări din viaţa ei care aveau să se petreacă în următorii doi ani. Se gândise la vârsta adultă ca însemnând libertate şi tocmai înţelesese că avea propriul set de restricţii. Măritişul însemna un câştig, dar şi o pierdere, şi nu era deloc sigură că e pregătită pentru asta. O poveste de iubire putea fi minunată sau devastatoare şi, uneori, amândouă la un loc.

O îngrozea ideea de a-şi promite iubirea şi de a se supune cuiva pentru tot restul vieţii. Poate tocmai de aceea curajul şi independenţa

Sofiei Delacruz îi plăcuseră atât de mult. Avea nevoie să creadă că asta nu putea s-o coste viața și că nu se întâmplase așa ceva.

– M-a avertizat că s-ar putea să aibă mai mulți dușmani decât cei care nu sunt de acord cu vederile ei religioase, le spuse Pitt. Răspunzând la întrebările mele, preciză el.

Jemima clipi repede:

– Și-l crezi?

– Cred că e foarte convins de asta. Pitt voia să întindă mâna și s-o liniștească.

– De ce? De ce o urăște?

– Cred că îi este frică de ea.

– Nu are sens! Sfidarea îi domina vocea: Ea nu rănește pe nimeni, în special pe el!

Trebuia să fie cinstit sau ar fi împovărat-o cu lucruri pe care ea nu le-ar fi înțeles și, până la urmă, să pară, oricum, că ar fi vrut să se eschiveze? Voia cu disperare s-o uite pe Sofia Delacruz și să-i tihnească după-amiaza. Și așa părea că se scurgea mult prea repede.

Se uită spre Charlotte și înțelese că ea nu avea de gând să spună nici un cuvânt. Și ea voia răspunsuri, deși nu-l întrebase nimic, mai ales în acea seară în care înțelesese nevoia lui de a-și elibera gândurile.

– Tată? insistă Jemima. De ce i-ar fi frică de ea? Tu crezi că e periculoasă?

Știa că o poate răni foarte ușor. Adevărul ar fi rănit-o acum; o minciună – în viitor. Trebuia să-și aleagă vorbele cu mare grijă.

– Îi este teamă că oamenii vor crede ideile ei și apoi vor fi dezamăgiți groaznic dacă ea nu trăiește după principiile pe care le ridică în slăvi.

– Dar n-a spus că este perfectă! argumentă Jemima. A spus doar că n-a fost totul o mare eroare, pentru că Dumnezeu nu știa că nu o să-l ascultăm și că va trebui să ne dea afară din Rai. Asta l-ar face să pară stupid. A spus că putem să învățăm din asta și să devenim mai buni... pentru totdeauna.

Daniel își dădu ochii peste cap, dar tăcu, înțelept.

Pitt era surprins că Jemima ascultase destul de atentă pentru a fi în stare să reproducă totul. Era în același timp mândru, dar și temător pentru ea. Descoperi că nu găsea nici un argument împotrivă.

– Nu crezi asta? întrebă Jemima.

– Vreau să cred, admise el. Dar e greu să fii diferit de toți cei din jur. Nu se-ntâmplă fără un preț și nu vreau să fii rănită. Mă uit la Sofia Delacruz și văd tulburarea din jurul ei, pentru că sfidează ordinea cunoscută și sugerează ceva nou. Oamenilor le place ceea ce este familiar. Ne supărăm când ni se cere să ne schimbăm. E o treabă grea. Pare periculos și ne temem să nu-i pierdem pe cei pe care-i iubim.

Ea clipi:

– Există un Dumnezeu!? Nu te-am auzit spunând asta vreodată!

Speranța strălucea în ochii ei și era pregătită să creadă ce i-ar fi spus.

Charlotte ridică mâna de parcă ar fi vrut să-l atingă, apoi și-o retrase.

El nu știa răspunsul, dar era o eschivare și toți aveau să o vadă exact așa.

– Mama a murit înainte să te naști tu, spuse el încet. Dar ea credea. Am știut întotdeauna asta. Mi-ar plăcea să cred așa de profund cum o făcea ea, dar încă n-am ajuns acolo. Mă tem că n-am încercat foarte tare. Dar știu că anumite lucruri sunt corecte și altele greșite, și nu mă îndoiesc de asta. Deși există enorm de multe lucruri care se află la mijloc...

De data asta, Daniel fu cel care întrerupse:

– Ce este întotdeuna corect?

– Bunătatea, răspunse Pitt sigur pe el. Să-ți ții promisiunile. Să nu abandonezi doar pentru că e greu. Să-ți asumi greșelile și să nu dai vina pe alții, chiar dacă ai putea scăpa.

Jemima inspiră adânc:

– O s-o găsești, nu-i așa, tată? Vreau să spun, înainte să-i facă cineva ceva rău.

Voia atât de tare ca el să facă asta, încât Pitt simți o presiune în aer. Să îndrăznească să-i promită că va reuși?

– N-are cum, dacă e deja moartă, spuse logic Daniel. Dar probabil e în regulă, doar s-a rătăcit, sau cineva știe unde este și joacă o comedie stupidă nespunând nimănui.

Își împinse scaunul înapoi și se ridică:

– Ceea ce contează este dacă va fi sau nu război. Cu americanii, spaniolii și noi.

Ridică din umeri și ieși din cameră.

– Da, o s-o găsim, le răspunse Pitt Jemimei și Charlottei. O să fac tot ceea ce pot ca să se întâmple asta suficient de repede.

Capitolul 4

A doua zi, la prânz, Brundage intră în biroul lui Pitt. Faţa lui lată era palidă, trădându-i frământările. Era în mod clar descurajat.

Pitt citise înştiinţări despre un grup de anarhişti din estul Londrei, care se ascunseseră brusc, de parcă ar fi pregătit o acţiune decisivă. Întoarse hârtiile cu faţa în jos şi împinse teancul deoparte. Avea să se întoarcă mai târziu la ele.

– Stai jos, îi spuse. Ştia că Brundage n-o va face până nu era invitat.

Musafirul nu ascultă însă.

Pitt se lăsă pe spate în scaun:

– Nici o urmă?

– Nu, domnule. Mi-am petrecut toată dimineaţa chestionându-i pe Ramon, Henrietta şi Smith despre posibilele ameninţări de care au ştiinţă sau pe care măcar le suspectează. N-am obţinut nimic nou, în orice caz nimic folositor. Am făcut aşa cum aţi spus şi am întrebat cât de mult am putut despre duşmani sau rivali din Spania, despre bani, despre cum îi tratează Biserica Catolică. N-am obţinut nimic de folos.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul:

– Melville Smith a ţinut o întrunire ieri după-amiază, aşa cum avea ea de gând.

Figura lui era sumbră:

– Locul a fost înţesat de lume. N-aveai loc să arunci un ac. A profitat la maximum de asta.

Pitt văzu că era nefericit şi înţelese cu surpriză cât de puţin îl cunoştea pe Brundage, dincolo de calităţile şi prestaţia sa la serviciu. N-avea nici o idee despre viaţa lui personală sau dacă avea vreo credinţă care putea fi contrariată de ideile Sofiei sau de dispariţia ei. Uitându-se acum la el, vedea ceva mult mai adânc decât stinghereala profesională, dar nu era sigur dacă este deziluzie sau pur şi simplu nefericire din cauza eşecului lor.

– Nu te mai agita, Brundage, spuse Pitt cu blândețe. Stai jos și spune-mi ce-a zis Ramon. Este Smith în spatele dispariției ei sau doar profită de ea?

Brundage se așeză în scaunul mare și confortabil din fața biroului lui Pitt:

– Nu sunt sigur dacă încearcă să țină grupul unit și să păstreze publicul, spuse el gânditor. A fost foarte deschis în legătură cu subiectul dispariției sale, de vreme ce nici unul dintre ei nu are idee unde a plecat sau de ce sau dacă e în siguranță. Dacă știe, e al naibii de bun să n-o arate. Dar ar putea fi.

Zâmbi, puțin defensiv:

– Am crezut de multe ori că predicatorii cei mai buni sunt și cei mai abili actori. Se lasă duși de poveste. Joacă un rol în care pot să și creadă, dar nu au nevoie. Privesc, ascultă, ducându-și publicul cu ei, și simt asta. Este un fel de putere, pentru scurt timp.

Zâmbi scurt:

– Diferența este că spectatorii merg acolo convinși că e locul unde trebuie să fie și, cel puțin unii dintre ei, au nevoie să audă ceea ce este spus.

Pitt era surprins: Brundage era mult mai receptiv decât s-ar fi așteptat.

– Te uiți la ei și nu îți dai seama care dintre ei este disperat pe dinăuntru, continuă Brundage. Care este crispat de frică, sau vinovat, sau singuratic. Credeți că el știe? Smith, vreau să spun. A jucat un rol dat naibii!

– La fel de bine ca Sofia? întrebă Pitt curios.

Putea oare să fie un plan pe care-l creaseră împreună? Era un gând ciudat de respingător.

– Nu, spuse Brundage fără ezitare. M-am gândit la asta, întorcând pe-o parte și pe alta posibilitățile, în timp ce-l ascultam. Nu transmite exact același mesaj. Diferențele sunt foarte mici, dar există.

Se opri și se uită la Pitt, așteptându-i replica. Pitt știa exact ce gândește. Același gând luase formă și în mintea lui, liniile lui clarificându-se cu fiecare nouă probă, dând naștere, așa cum se vedea și pe fața lui Brundage, unui sentiment de dezamăgire.

– În ce fel e mesajul diferit?

Brundage zâmbi vag, coborându-și ușor colțurile gurii:

– Mai confortabil, mai ușor de acceptat decât al ei, pentru că prețul e mai mic, răspunse el. E vorba mai mult despre părțile pe care le-a omis, cum ar fi că Dumnezeu a fost odată așa cum

suntem noi acum. Acesta e un lucru greu de înghițit. Nu ne face pe noi mai mari sau pe Dumnezeu mai mic. Ceea ce spune el e mai ușor de acceptat. Riscul e mai mic.

Se aplecă un pic în față:

– Nu pot să spun exact, dar am urmărit fețele oamenilor care ascultau. Era mai puțină teamă în ei. Nu se mai foiau și nu-și mai aruncau priviri unii altora, așa cum făceau când vorbea ea. I-am văzut pe unii dând aprobator din cap. Era ca și cum mai degrabă le-ar fi făcut promisiuni decât să-i provoace. A făcut mult mai puțin caz de prețul eșecului, aproape ca și când succesul n-ar fi așteptat și n-ar urma să existe o vinovăție. Ca și când... ca și când ar fi vorbit unor copii!

– Dar a funcționat? îl presă Pitt.

– Depinde ce socotiți a fi un succes, replică Brundage. Mai mulți oameni. Dar nu o întrunire mai bună. Nu are înflăcărarea ei, nimic care să semene a pasiune. Dar poate că așa e mai convenabil pentru majoritatea.

Pitt era uimit de profunzimea lui Brundage. Nu-l bănuise atât de reflexiv. Greșise. Își încălcase propriile principii și judecase un om după dovezi superficiale, după aparența lui de om simplu, accentul lui ușor rural, condiția lui fizică foarte bună și comentariile ocazionale despre sport.

– Te-ai gândit mult la toate astea, observă. Ai o credință personală?

Brundage roși:

– Nu chiar, domnule. Am mai văzut lucruri din acestea. Tata e vicar de țară...

– Nu mi-ai spus niciodată! spuse Pitt cu surpriză.

Brundage arăta stingherit:

– Nu este genul de lucruri despre care să vorbești... Să fiu tachinat pentru asta era destul de neplăcut când eram copil. Țin mult la tatăl meu, dar n-am vrut să devin ca el. Oricum, n-aș fi putut ține pasul, chiar dacă aș fi vrut: n-am răbdare cu oamenii. Dar am văzut multe din ceea ce a făcut el. Și ce fel de oameni vin la biserică. Probabil că ar trebui să fiu recunoscător. Cea mai bună lecție despre natura umană – să urmărești un sat!

Pitt zâmbi ambiguu:

– Poate că-i datorez și eu tatălui tău un cuvânt de mulțumire, nu? Spune-mi despre Sofia Delacruz. Dacă se întoarce, își va găsi locul uzurpat? Va trebui să adopte modificările lui sau să piardă o parte importantă a cauzei sale?

Brundage își mușcă buza:

– Poate. Poate că el a organizat asta ca să dea un fel de lovitură de stat. Dar ce se întâmplă dacă ea se întoarce și îl acuză că a aranjat în mod deliberat răpirea ei ca să-i ia locul? El este ambițios. A fost vioara a doua multă vreme.

– O mulțime de lucruri se pot întâmpla, spuse Pitt cu amărăciune. Întreaga organizație se va face bucăți, un fel de război civil. Ar putea ieși urât și, dacă nici unul dintre ei nu va câștiga repede, atunci va dura până când se va distruge orice urmă de credibilitate că pot oferi o îndrumare morală, și toată lumea va avea de pierdut. Sau, pur și simplu, se va dezintegra și va dispărea. Sau poate ea va continua singură.

– De ce-ar fi cineva atât de prost? întrebă Brundage. Ce-ar putea câștiga?

– Oamenii nu se gândesc întotdeauna la ce va urma, spuse Pitt cu amărăciune. Dacă am putea vedea capătul drumului, în jumătate dintre cazuri ne-am opri înainte de-a face primul pas. Uneori, dacă știm dinainte costul, curajul nostru se prăbușește.

– Faceți să pară în același timp bine și rău, sublinie Brundage.

– Așa și vreau.

– Dar poate că ea nu știe cine a făcut-o, sugeră Brundage. Și pleacă toți înapoi în Spania înainte să aflăm, adăugă el cu speranță.

– Sau dispariția ei n-are nimic de-a face cu Smith și el este pur și simplu un oportunist? adăugă Pitt. Un lucru e sigur: dacă ea reapare acum, va trebui să dea o explicație a naibii de bună despre unde a fost, altfel își va distruge toată credibilitatea pe care o are.

– Credeți oare că ea știa că Smith intenționează să-i modifice mesajul și a dispărut în mod intenționat, ca să-l expună? sugeră Brundage. A riscat puțin, nu?

– Habar n-am, recunoscu Pitt, știind, așa cum o spusese, că o crede pe Sofia capabilă să-și asume orice risc dacă socotește că premiul merită riscul. Îmi doresc din tot sufletul să fi ales alt loc în care s-o facă!

– Un loc perfect, spuse Brundage dezolat. Făcându-ne pe noi să alergăm de colo-colo și să ne învinovățim pe noi și incompetența noastră pentru orice drum înfundat.

Pitt simți înțepătura și știu că Brundage se gândea la propriul lui eșec, pentru că n-o ținuse pe Sofia în siguranță, fie și față de ea însăși. Trebuia să încerce să-l consoleze? Orice remarcă ar fi fost plină de implicații. Pitt era comandantul lui, nu un coleg. Să sufere

împreună ar fi însemnat să se pună pe picior de egalitate, și nu asta urmărea Brundage. Pentru Pitt ar fi fost foarte convenabil, dar în același timp greșit.

– E foarte posibil să fi început așa, spuse cu voce tare. Dar, dacă da, atunci s-a schimbat. Ceva n-a mers bine. Publicitatea a fost oarecum pozitivă în primele zile. Acum a devenit mult mai puțin amabilă. Dacă ea se întoarce teafără, va trebui să aibă o explicație al naibii de bună despre unde a fost și de ce naiba n-a spus nimănui. E imposibil să nu fi știut ce tulburare a creat. A înspăimântat oameni și o s-o urască pentru asta.

Brundage era încruntat:

– Da, așa o să facă. O să considere că și-a bătut joc de ei. E un fel de dispreț, și asta doare.

– Crezi că asta este ceea ce a urmărit Melville Smith?

Pitt își amintea fața lui Smith, intonația din vocea lui când vorbea despre Sofia. Era admirație pentru ea, dar și altceva. Invidie? Critică? Teama că ea gestionează prost cea mai importantă credință din viața lui? De ce un om ca Melville Smith și-ar abandona credința familiei și a tinereții sale și ar îmbrățișa public ceva atât de diferit și de controversat? De fapt, de ce-ar face-o oricine? Pitt simțea un respect tot mai profund pentru judecata lui Brundage.

– Trebuie să ne uităm mult mai atent la restul discipolilor sau cum își spun ei. Ce știi până acum?

Brundage spuse pe dinafară detalii privind nașterea, familia, diferite locuri în care fiecare dintre discipoli trăise și lucrase. Adăugă datele la care intraseră în grup și poziția pe care o deținea, inclusiv puținul pe care-l știa despre relațiile dintre ei. Apoi, informații despre orice dovadă că ar fi putut, practic, avea de-a face cu dispariția Sofiei. Incluse ceea ce putuse afla despre Cleo și Elfrida, mai exact privind devotamentul lor față de Sofia, certurile sau dezamăgirile, mai ales dacă păreau violente.

– Nu este destul, spuse Pitt când în sfârșit Brundage termină de vorbit. Ne lipsesc motivele care i-au adus aici și ce-i ține aici.

Se gândi puțin și apoi, cum nu exista un răspuns, se uită în sus:

– De ce-și schimbă oamenii religia, Brundage? Vreau părerea ta. Spune-mi ce crezi!

Brundage era surprins:

– Nu știu, domnule, dar trebuie să fie ceva foarte profund. Nu poți să schimbi totul fără vreun motiv, oricât ar fi cineva de convingător. La mijloc nu sunt bani. Am verificat asta. Nu există nici

o urmă de bani care să treacă de la unii la alții. Ea are destul ca să se descurce, fără a trăi în lux.

– O înțeleg. Cel puțin așa cred.

Pitt gândea cu voce tare:

– În cel mai bun caz, crede ceea ce spune, indiferent dacă a ales sau nu metoda cea mai bună de a-i face pe alții să asculte. Dar ce-i aduce la ea? De ce schimbarea credinței și, odată cu ea, a modului de viață? Pășesc afară de pe drumul pe care au mers până atunci, pierd prieteni, chiar și siguranța zilei de mâine. Ce câștigă?

Brundage se încruntă:

– Contează? Credeți că a fost cineva atât de decepționat de ea încât s-o atace? Își mușcă limba: acoperă ei toți o crimă?

Pitt se scutură de un fior ca de gheață:

– O, Doamne! Sper că nu. Dar bănuiesc că e posibil. Unora le pasă la modul pasional de religie, de credință și de vise. Ele definesc cine sunt ei și, poate, speranța lor pentru viața de apoi. Trebuie să știm ce i-a adus la ea. Pe fiecare. E cheia pentru cine sunt și de ce fiecare dintre ei ar fi ajutat-o sau i-ar fi făcut rău.

Se ridică:

– Nu există nici o pistă de urmat, nici un cadavru, nici un fel de semn despre ea. Dar cel puțin unul dintre cei din Angel Court știe ceva.

– Da, domnule, aprobă Brundage, ridicându-se și el. O să merg mai departe, încercând să aflu orice loc cu care au ei legătură. Dacă ei sunt cei care o țin închisă, trebuie să existe o casă, niște camere, ceva ce putem găsi.

Pitt dădu din cap:

– Bine.

Angel Court părea mai degrabă un loc dezolant decât liniștit. Soarele timpuriu al lunii mai era palid, estompând umbrele. Pietrele din curte fuseseră măturate, dar tot erau prăfuite – așa cum aveau să fie mereu –, și neregulate în locurile în care cele sparte fuseseră înlocuite.

Pitt trecu pe lângă bătrâna care, cu spatele la el, plivea buruienile din cele două cuve de lemn în care cultivau pătrunjel, arpagic și salvie.

Nu ajunsese încă la ușă, când aceasta se deschise în fața lui și Henrietta Navaro rămase în expectativă, ochii ei negri scrutându-i chipul. Cum nu văzu nici un răspuns, speranța se stinse.

– Ce mai vreți acum? întrebă ea amar. I-am spus deja tânărului acela al dumneavoastră tot ce știu. Ar trebui să fiți în altă parte, căutând-o!

Vocea ei tremura puțin.

– El este în altă parte, căutând-o, răspunse Pitt. Dar am reuși mai mult dacă am ști mai mult.

– Mai mult!? spuse ea caustic. Mai mult decât ce? Decât nimic?

Apoi cedă, poate realizând că își pierdea timpul, ca și pe al lui:

– Mai bine intrați, atunci. Haideți!

Păși înapoi și se întoarse ca să-l conducă spre camera în care mai vorbiseră, lăsând ușa grea să se închidă singură.

O urmă, gândindu-se la ceea ce spusese Brundage despre nevoia de credință a oamenilor. Ea îl conduse prin coridorul scurt spre un mic salon. Mobila era improvizată, dar foarte curată. Erau acolo două scaune de lemn cu spătarul tare, o masă cu picioare drepte, trei scaune tapițate, destul de uzate și diferite unele de altele, și o sofa cu o pernă groasă pe ea. Lumina cădea oblic printre șipcile ferestrelor, dar nu era nimic de văzut afară, decât o altă curte, mai mică.

Se așeză acolo unde îi arătă ea. Pentru el, ea era cea mai interesantă dintre cei trei discipoli care rămăseseră aici. Era greu de spus ce vârstă avea, dar bănuia că spre 60 de ani, cel puțin. Era înaltă pentru o femeie, cu umeri lați, dar era posibil să fi fost în tinerețe grațioasă, poate chiar frumoasă. Trăsăturile îi erau bine proporționate și părul cărunt era încă bogat. Acum se uita la el cu ochi negri, de cărbune.

– Care credeți că ar fi motivul pentru care s-o ia cineva? întrebă el. Care au fost amenințările? Ce i-a înfuriat?

– Este evident, spuse ea nerăbdătoare. Ideile noi nasc întotdeauna pasiuni. Oamenii nu se schimbă dacă sunt îngroziți de asta. Dacă nu știați nici atâta lucru, ce faceți ca polițist!?

El decise să fie la fel de direct. În mod evident, ea nu avea nici un respect pentru autoritate, în special pentru cea engleză, care eșuase atât de lamentabil s-o protejeze pe femeia pe care o acceptase ca lider spiritual. Nu putea s-o învinovățească pentru asta.

– Ce fac? Caut o englezoaică despre care știu că a adoptat Spania drept casă și a creat o nouă ramură religioasă, care naște emoții puternice. Unii dintre discipolii ei cred că e o sfântă, alții că e nebună și periculoasă în vremuri în care lumea întreagă este pe marginea haosului. Dacă a fost luată cu violență, nu există nici

un semn în acest sens, nici o probă și nimeni n-a făcut vreo cerere de răscumpărare. Dacă, pe de altă parte, a plecat de bunăvoie cu cineva cunoscut...

Fața Henriettei se înăspri de furie și ea trase aer în piept să-l întrerupă. El însă o ignoră:

– ... și a fost după aceea păcălită sau reținută împotriva voinței ei, atunci trebuie să știu mult mai multe despre cum e privită de oameni, despre credință în general și în particular, dacă e să o găsesc înainte de-a fi rănită grav sau chiar ucisă.

Henrietta se relaxase treptat, dar ochii nu i se dezlipiseră de el:

– Ce vreți de la mine? întrebă.

El se așeză mai confortabil în scaun:

– Brundage l-a urmărit pe Melville Smith vorbind ieri după-amiază. Spune că a fost bun, dar mesajul Sofiei a fost considerabil modificat, astfel încât să fie mai ușor de urmărit. Este adevărat?

Reacția ei fu instantanee, dar atât de bine mascată încât, dacă nu ar fi urmărit-o în mod special, n-ar fi băgat de seamă. Dispreț, dezgust și o umbră din ceea ce el considera a fi frică. Frică de ce? Să nu se descopere ceva? Frică de implicarea lui Smith în dispariția Sofiei? Sau de a pierde credința de care ea avea nevoie? Înțelese că aceasta însemna mai mult pentru ea decât siguranța lumească sau confortul. Era o femeie mândră, rănită într-un trecut pe care el nu-l putea ghici. Era o idealistă obosită, care găsise în sfârșit o credință pe care o putea urma?

– Se înșală Brundage? insistă el, ca să rupă tăcerea.

– Ce pot să vă spun...? replică ea, încă provocatoare și evazivă.

– Puteți să-mi spuneți dacă Smith vorbește acum despre ceea ce crede cu adevărat și poate profită de șansa de a prelua conducerea...

Îl opri furia aprinsă din ochii ei și, în același timp, înțelese că amândoi știau că așa este și că salvarea Sofiei, a reputației și poate a vieții ei, era mult mai importantă decât păstrarea falsei aparențe de unitate.

Ea își plecă privirile:

– Poate, spuse încet. E un bărbat foarte pragmatic. Ar prefera să aibă mulți oameni care să-și înceapă călătoria spre noua credință decât puțini care s-o accepte integral.

– Și Sofia i-ar alege mai degrabă pe cei puțini?

Ea ridică ochii:

– Poți să-i ai pe toți dacă deschizi poarta larg și faci urcușul superficial!

Disprețul ei era clocotitor.

– Vă place de Melville Smith? întrebă el.

Ea ridică foarte puțin din umerii ei largi, osoși:

– Nu. Dar asta este irelevant. Nu-mi place pentru că judecă dur și aspru lucrurile întunecate și dureroase care contează pentru mine. Și așa mă consideră și el pe mine. Vom netezi reciproc asperitățile dintre noi... dacă le vom supraviețui!

Pentru o clipă, umorul străluci în ochii ei.

– Dar e ambițios? insistă Pitt.

– Pentru cauză sau pentru el însuși? recurse ea la un subterfugiu.

În mod evident, o parte din ea savura schimbul de replici. Poate era o ușurare să discute deschis cu cineva și să nu trebuiască să-și pună problema dacă îl rănește.

– Pentru prima ați răspuns deja, sublinie el.

Ea zâmbi dintr-odată și el văzu o imagine fugitivă a femeii frumoase care fusese cândva.

– Și pentru a doua, îi spuse ea.

– Și Sofia? Spuneți că îndulcește mesajul, răpindu-i adevărul. Atunci ea era un judecător și mai aspru, nu?

– N-ați fost atent deloc!

Era o acuzație umplută cu amintiri despre o rană veche. Îi explica doar pentru că nu vedea nici o alternativă:

– Calea e grea. Viața e grea, dacă vrei ceva cu adevărat valoros – învățătură, pasiune, iubire. Dacă ești înfometat să cunoști totul, atunci trebuie să înveți să fii înțelept. Trebuie să duci toate bătăliile, nu doar unele dintre ele. Nu poți să ciugulești și să alegi doar bucățelele ușoare.

Își mușcă buzele cu putere, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Dar indiferent cât de tare cazi, există o cale de a te ridica din nou. Sofia știa asta și îi ajuta pe ceilalți. Niciodată nu-i certa. Înțelegea și speranța, și prețul.

– Și Melville Smith la fel? întrebă Pitt, aproape șoptit.

– O, da. Există locuri ale sufletului în care nu îndrăznește să intre.

El schimbă subiectul:

– Și Ramon? E și el ambițios?

Acum ea se supără din nou, repede și profund. Armistițiul se încheiase:

– Ramon e un om bun! spuse printre dinți. Dacă îl suspectați că i-ar putea face rău sau ar schimba un singur cuvânt din învățăturile ei, sunteți nesăbuit! Nu ne putem permite să fim proști. Viața Sofiei ar putea fi în pericol. Fanaticii religioși se pot autoconvinge că orice atrocitate este acceptabilă dacă urmează ce-ți spui tu că este opera lui Dumnezeu.

Își închise puțin ochii. Văzând durerea ei, pielea albă întinsă pe încheieturile mâinilor ei, Pitt își putea imagina scenele care i se derulau în minte.

– Spuneți-mi! îi ceru el.

Deschise ochii și se uită la el, cântărindu-și decizia.

– Ramon jelește pentru morții din familia lui care au păcătuit conform Bisericii din țara lui, spuse în cele din urmă, cu vocea plină de milă. Poate că nu era mai mult decât păcatul îndoielii – și cine poate evita asta, dacă e cinstit? Cu toții greșim, în moduri diferite.

El nu-și rosti răspunsul, căci știa că ea i-l poate citi pe față.

– Ramon nu poate îndura faptul că ei ar trebui respinși întrucât cad în păcat din când în când, pentru că se îndoiesc și se tem și vor mai mult decât orice să fie iubiți.

Vocea ei coborî și mai mult:

– Credem pentru că avem nevoie să credem. Dacă nu este adevărat, atunci întunericul este de nesuportat. Nu-l răniți pe Ramon. N-ar fi numai rău, ci și inutil.

– Ce știți despre Barton Hall? schimbă el din nou subiectul. De ce era așa de important pentru Sofia să-l întâlnească? Ar fi putut pleca de bunăvoie înainte de a vorbi cu el?

Prudența și nesiguranța dominau din nou figura ei. El aștepta.

– Nu știu, spuse ea în cele din urmă. Nu știu ce voia cu el, doar că era teribil de important pentru ea. Se temea de ceva prea îngrozitor ca să discute cu oricare dintre noi, ceilalți. A spus că e spre binele nostru.

Ramon era înspăimântat. O ascundea bine, dar Pitt văzuse prea des spaima ca să n-o recunoască, mai ales de când o cunoscuse el însuși. Vechi fantome se întorceau din nou, din timpuri pe care le credea uitate. Era spaima de-a pierde pe cineva în care ai încredere, de-a rămâne singur.

În clipa aceea, Pitt era sigur că Ramon n-o rănise pe Sofia. Dar se temuse oare că va fi atacată, chiar asasinată, și o ascunsese ca

să-i salveze viața? Nu i se păruse lui Pitt o femeie dispusă să fie martirizată, dacă asta se putea evita. Era departe de a-și fi încheiat misiunea.

De ce era convins de asta? Poate pentru că simțise setea de viață din ea.

Îi era complet străină, în toate credințele și atitudinile ei, în însăși fibra vieții ei.

Apoi înțelese că se înșela: de câte ori n-o salvase pe Charlotte dintr-o situație imposibilă, pentru că ea pornise într-o cruciadă pentru o cauză oarecare și-și asumase un risc de care nu putea scăpa? Pasiunea era aceeași, indignarea față de durere și de nedreptate, credința oarbă că poate și trebuie să facă ea ceva.

– Știi de ce dorea Señora Delacruz atât de mult să discute cu domnul Hall? întrebă Pitt. El nu-mi pare dispus să-și schimbe opiniile sau judecata și nu cred că Señora Delacruz e atât de naivă să creadă contrariul.

– N-avea nici o legătură cu împăcarea, fu de acord Ramon. Era o problemă în care ea voia să-l ajute pe el sau cel puțin să încerce. Nu mi-a spus despre ce era vorba. Avea încredere în mine, dar, pentru propria mea protecție, nu dorea să știu.

– Era speriată de lucrul respectiv?

– Da. Cred că era, admise Ramon.

Pitt îi cercetă figura și nu văzu pe ea nici un ascunziș, nici măcar o umbră de îndoială că Sofia ar fi putut inventa scuze, pentru că nu se potrivea cu onoarea pe care el considera că o are ea. Avu o revelație a poverii de a trăi fiind nevoit să te ridici la nivelul concepțiilor înalte ale altora despre puterea și onoarea ta, despre curajul tău de neînvins. În mod instinctiv ai fi tentat să-i protejezi de realitatea care știi că este în interiorul tău. Era, în mod sigur, corect să faci asta în cazul copiilor. Nu asta încerca să facă și el cu Jemima, evitând deziluzia în cazul în care vorbele Sofiei erau sfinte, dar acțiunile ei egoiste?

Unde trebuia să te oprești? Când să permiți primului vis să se spulbere? Sau se întâmpla pur și simplu și încercai, după aceea, să repari ceea ce poți?

Putea Sofia să fi plecat doar pentru a scăpa de greutatea de a trăi astfel încât să satisfacă nevoile insuportabile ale tuturor? Se gândi la asta cu un fior care, pe moment, îi tăie răsuflarea.

– Mulțumesc, îi spuse lui Ramon. M-ați făcut să conștientizez gânduri care nu-mi trecuseră prin cap. Ar fi plecat oare, de bunăvoie, înainte de a-l întâlni pe domnul Hall?

Ramon își mușcă buza și respiră adânc de mai multe ori înainte de-a răspunde. Când vorbi, vocea lui era răgușită și fața palidă:

– Nu, domnule, n-ar fi făcut asta.

Pitt se întoarse târziu acasă, după ce trecuse din nou prin scrisorile de amenințare. Încă se simțea tulburat de mânia din ele, de ura generată de aceia care pretindeau că se închină unui Dumnezeu al milei universale și al iubirii pentru întreaga umanitate.

– E teamă, spuse Charlotte.

Stăteau în scaunele lor obișnuite în salon, cu focul vioi arzând în vatră și draperiile trase pentru a se pune la adăpost de o ploaie de primăvară, bruscă și puternică, și de vântul care o făcea să bată în ferestre. Daniel era sus, în camera lui, cu capul îngropat în magazinul săptămânal „Boys' Own", cu poveștile lui de onoare și aventură. Jemima lua cina cu mătușa ei, Emily Radley, și cu verișorii ei. Urma, probabil, să rămână la ei peste noapte, ceea ce îi făcea plăcere lui Pitt mai mult decât ar fi trebuit: putea să amâne măcar pentru o zi alte răspunsuri. Bănuia că soția lui aranjase astfel.

– Avem cu toții vise prea prețioase ca să le verificăm frecvent, în cazul în care nu sunt exact așa cum credeam, continuă ea. O umbră pasageră trecu pe fața ei: Nu vreau ca Sofia să fie rănită, dar îmi dau seama că aș prefera asta decât să descopăr dovezi pe care să nu le pot nega că este, de fapt, o escroacă.

Zâmbi:

– Ceea ce a spus era înspăimântător și diferit, dar frumos. Mi-ar fi plăcut să fie adevărat... cred... Sigur! Nu vreau să fie mânjit, așa încât să mai am, apoi, de ales.

Pitt se gândi la Ramon și la apărarea lui vehementă a conceptului de milă. Îi iubea pe cei din familia sa, care trăiseră și muriseră cu harul credinței în care a crescut și el. Avea nevoie de tandrețea și speranța pe care Sofia i le dăruise. De fapt, nu suporta să trăiască fără ele. Apărând-o pe ea, se agăța de cel mai valoros lucru pe care-l cunoștea, supraviețuirea spirituală.

Și Henrietta mai avea nevoie de ceva, poate milă pentru ea însăși și pentru orice alt om pe care-l cunoscuse și era ca ea. Distrugerea acestei speranțe ar fi însemnat, pentru ea, distrugerea curajului de a trăi.

De ce avea nevoie Melville Smith în afară de a fi prețuit și respectat? Poate să fie lider, mai degrabă decât unul dintre numeroșii

adepți ai unei femei. Ofensa asta simțul bărbăției lui sau acea ordine a lucrurilor pe care o invocaseră unele dintre cele mai violente scrisori?

Și, peste toate, ce avea Sofia nevoie să-i spună lui Barton Hill încât să-și abandoneze relativa siguranță din Spania și să vină la Londra pentru a-l întâlni? Ce putea ști ea care să fie atât de teribil cum sugerase Henrietta?

Charlotte îl aștepta să vorbească din nou. Încă de la prima lor întâlnire, pe vremea crimelor din Strada Cater, le fusese ușor să vorbească unul cu celălalt, să analizeze posibilități, să fie în dezacord fără ranchiună.

– Cât de mult crezi în ceea ce predică Sofia? întrebă el. Sincer.

Voia să știe nu ca să înțeleagă cazul, ci pentru că acesta se insinuase în propria lui viață, în gândurile lui și în toate amintirile care, dintr-odată, nu mai stăteau tăcute în mintea sa. Cele mai multe erau despre mama lui. Erau atât de multe lucruri pe care el nu i le spusese. Nu-și găsise cuvintele decât când era prea târziu. Ea nu-i permisese s-o ajute când era bolnavă și știa că moare. Îl îndepărtase pentru a-l proteja. Dar el nu dorea să fie protejat. Cum putuse ea să înțeleagă asta atât de greșit? Asta era impresia pe care i-o lăsase el? Că e incapabil să înțeleagă, să aibă grijă de ea, s-o vegheze, să fie lângă ea în durerea ei?

În ciuda tuturor eforturilor făcute ca s-o uite, ziua în care venise înapoi și aflase vestea se întoarse la el acum, așezându-se tăcută lângă el, la foc. Își amintea lumina de la ferestre alunecând de-a lungul coridorului din conacul cel mare și vocea lui Sir Arthur Desmond, blândă și plină de tristețe. Putea simți mirosul podelelor lustruite și parfumul florilor puse în vaze mari pe masă.

Își dorea să existe o eternitate în care totul să poate fi reparat, durerea uitată, vinovăția vindecată, în care să fie râsete și prietenie mai degrabă decât o existență amorfă a spiritului? Ideea Sofiei despre o învățătură și creație eterne părea mult mai bună, plină de sens și chiar de bucurie!

Charlotte se gândi câteva minute înainte de a răspunde și, când o făcu, vorbele ei erau măsurate:

– Are mai mult sens decât ce-mi aduc aminte de când eram copil, spuse ea. Atunci era confortabil, chiar dacă, într-un fel, plictisitor. Muzica era minunată, ca și lumina trecând prin vitralii. Cred că, în mare parte, era sentimentul de atemporalitate. Oamenii se închinau lui Dumnezeu de o mie de ani, poate mai mult.

Un buștean trosni în foc și împrăștie o jerbă de scântei. Afară, se auzi o rafală de vânt, apoi fu din nou liniște.

– Presupun că dacă accepți ceva suficient de mult timp, continuă ea, și toți în jurul tău o fac, ajungi să crezi că trebuie să fie adevărat.

Se uită la el cu un zâmbet:

– Dacă ne schimbăm, pierdem toate acestea. Suntem într-un fel de... derivă...

Se opri pentru o clipă, dar el nu interveni.

– Nu înțeleg, recunoscu ea. Cel puțin nu părțile în care Sofia e provocatoare. Pur și simplu prefer să nu mă gândesc la asta.

Se uită la el cu sinceritate:

– Îmi amintesc cum am fost învățată despre Thomas Cromwell, care, în timpul luptelor religioase din timpul Reformei, a renunțat la libertate pentru a fi protestant și a fost ars de viu pentru că s-a răzgândit. Și-a împins singur în foc mâna care ținuse tocul, ca să plătească pentru acea răzgândire. Se crispă: M-am ars și eu cu fierul de călcat o dată sau de două ori. Doare tare. Admit o credință atât de puternică, dar mi-e teamă de ea. Dacă-ți arzi propria carne vie și suporți durerea fără să țipi, ce altceva mai ești capabil să faci?

El trase aer în piept ca să-i explice că Thomas Cromwell fusese unic, complet diferit de alții. Dar, înainte de-a apuca să vorbească, își dădu seama că habar n-avea câți alți oameni ar fi putut face același lucru. Era posibil ca nici măcar ei să nu știe asta până când pământul certitudinilor lor nu s-ar fi cutremurat, deschizând hăuri și prăbușind munții. Nimeni nu putea număra milioanele de oameni sacrificați în războaiele religioase. Să-ți imaginezi că asta se putuse întâmpla doar în trecut ar fi fost o naivitate vecină cu iresponsabilitatea.

Reforma, cu toate visele și sacrificiile ei, se născuse în mințile unor oameni, vizionari convinși că acționează pentru o lume mai bună. Era Sofia la fel ca ei? Era stranie ideea că puteai să cunoști pe cineva cu o asemenea viziune pasionată și cu asemenea credință. Astfel de oameni aparțineau istorici, nu prezentului!

Charlotte îi întrerupse gândurile:

– Crezi că Sofia e încă în viață?

Pe figura ei se putea citi nevoia de a ști ce îi va răspunde el.

– N-am idee, recunoscu el. Mă gândesc că oamenii ei au ascuns-o ca s-o țină în siguranță. Dar dacă nu reapare curând, cu o scuză excelentă, atunci își va fi distrus reputația.

– E posibil ca ăsta să fi fost scopul? întrebă Charlotte încet. Să lase în locul ei pe cineva mai moderat? Cum ar fi Melville Smith? El transformă mesajul în ceva care nu mai este o ruptură cu tradiția, ci mai degrabă o completare a ei.

– Asta este ceea ce scrie Frank Laurence.

– El îl susține pe Smith? Pe fața ei era o expresie de nemulțumire.

– Mă îndoiesc, spuse el serios. Probabil doar comentează în modul cel mai susceptibil să provoace noi controverse.

– Are dreptate, răspunse ea fără să ezite. Nu pornești la luptă ca să ajungi să fii de acord. În afară de asta, Smith nu are pasiunea necesară, lumina sclipitoare care te oprește din drum și te face să vezi dintr-odată altă cale. E dificil, dar poți s-o urmezi dacă vrei asta suficient de tare.

– Tu vrei?

Ea izbucni în râs, risipind tensiunea discuției:

– Nu prea cred!

Apoi redeveni extrem de serioasă:

– Dar eu sunt fericită. Am tot ceea ce vreau și ceea ce iubesc. Nu-mi trebuie decât să păstrez ceea ce am... dar asta e ceva important, poate cel mai important. Mi-ar plăcea să am șansa să aleg. Și nu vreau ca Melville Smith sau oricine altcineva să-mi anuleze șansa.

Erau în cea de-a patra zi de la dispariția Sofiei Delacruz și apăruseră în ziare noi speculații: fie că era moartă, fie că ar fi fugit ca să scape de responsabilitatea pe care și-o asumase, de lider al unui cult față de care și-ar fi pierdut credința. Poate chiar o ștersese cu vreun iubit de care nu știa nimeni.

Nici Pitt, nici Brundage nu comentară articolele, dar amândoi erau conștienți că putea fi ceva adevăr în ele. În schimb, studiară toate noile scrisori de amenințare care le fură aduse de cei încă aflați în Angel Court. Unele erau avertismente să nu aducă erezii străine peste Canal, într-o țară creștină și protestantă. Una chiar se referea la căsătoria reginei Mary cu regele catolic al Spaniei, la Armada spaniolă și la încercarea de a cuceri Anglia în timpul reginei Elizabeth. Amintirile și angoasele mergeau departe în trecut și erau ușor de trezit.

Pitt își aminti cu neplăcere despre războiul curent dintre Spania și America și despre posibilitatea extinderii lui.

– Dar ea nu predică romano-catolicismul! spuse Brundage cu dispreț. Catolicii cred că o suportă și mai puțin decât noi.

– Pe asta ai văzut-o? Pitt îi întinse o scrisoare, urmărind figura lui Brundage în timp ce o citea.

Brundage o parcurse de două ori, apoi o întoarse și se uită atent la ea.

– E altfel, spuse la urmă. E ceva în neregulă cu ea, dar nu-mi dau seama ce. Pare la fel cu unele dintre celelalte, dar nu e chiar la fel.

– Mai citește-o o dată, îi ceru Pitt.

Nu voia să-l influențeze, sugerându-i o idee, caz în care părerea lui n-ar mai fi avut nici o valoare. Brundage se supuse și apoi ridică privirea, încruntându-se:

– Toate frazele sunt în regulă, mergând exact pe aceleași idei ca în alte scrisori, dar... Asta este! Sunt luate din alte scrisori!

– Exact! Ceea ce înseamnă că aceasta a fost scrisă de cineva care avea acces la toate celelalte!

– Unul dintre discipolii din Angel Court, trase Brundage concluzia evidentă. Dar de ce? Ca s-o sperie și să aibă grijă de ea? Sau ca să ușureze răpirea ei, poate pentru propria siguranță?

– Atunci de ce naiba nu ne-au spus? se enervă Pitt.

Brundage îl privi lung:

– Pentru că tot este ceva greșit, dacă s-a făcut împotriva dorinței ei. Și poate pentru că, oricum, n-au încredere în noi.

Pitt studie din nou scrisoarea:

– Unde s-o țină? Oamenii ăștia erau cu toții în Spania cu o săptămână în urmă. Barton Hall? I-ar fi fost ușor să facă rost de un loc ori poate îl avea deja.

– Am cercetat asta înainte, îi aminti Brundage. Când ne-am gândit că ar putea fi el, dar din dușmănie, nu ca s-o protejeze.

– Mai verifică o dată, mai serios, insistă Pitt. Vezi dacă nu există vreo veche proprietate familială, sub alt nume. Care era numele ei înainte de a se mărita ca Delacruz?

Brundage se ridică:

– O să aflu într-o jumătate de oră, domnule.

La doar câteva minute peste timpul menționat, se întoarse și-i întinse lui Pitt o adresă:

– Vreți să mergeți singur, domnule? Bănuiesc că nu trebuie să avertizăm pe nimeni.

– Nici n-aveam de gând, replică Pitt. Puse deoparte rapoartele pe care le citea și se ridică. Ieși pe ușă și-și luă pardesiul din cuier:

– Noi doi suntem de-ajuns.

Brundage îl urmă grăbit, potrivindu-și pașii cu cei ai lui Pitt de-a lungul coridorului și apoi afară, în strada bătută de vânt. Nici unul dintre ei nu băgă de seamă primele picături de ploaie. Luară o trăsură spre adresa pe care o procurase Brundage și rămaseră tăcuți pe drumul care dură puțin. Era mijlocul dimineții și pe drum era puțină lume.

Mintea lui Pitt era concentrată pe ce ar fi trebuit să-i spună Sofiei dacă era acolo. Ce scuză putea avea ea pentru că nu spusese Serviciului Special că se află în siguranță? Era acolo de bunăvoie sau era ținută prizonieră, fără posibilitatea de a comunica? Înțelesese oare motivul, teama și loialitatea care-l făcuseră pe Smith să facă așa ceva? El credea și acum că Ramon nu era implicat, și nici Henrietta. Dacă scrisoarea aceea fusese scrisă de Melville Smith, așa cum socotea în prezent, o scrisese ca s-o convingă numai pe Sofia sau și pe ceilalți?

Încă refuza să creadă că Sofia însăși era complice. Sau, dacă era, atunci exista un motiv destul de tenebros ca să fi considerat că nu are de ales.

Se opriră în dreptul numărului 17 de pe strada Inkerman. Pitt plăti birjarul, dar îi ceru să aștepte. Era o zonă rezidențială liniștită, la ceva distanță de orice arteră principală. Îl urmă pe Brundage traversând pavajul și apoi pe scurta cărare către ușa din față. În grădină înfloreau câteva flori roz și albastre și lalele roz sub fereastră. Totul arăta vesel și bine întreținut. Nu existau deloc buruieni, iar pământul era umed și bogat.

Brundage îi aruncă o privire lui Pitt, apoi ridică inelul de metal lustruit al ușii și-l lăsă să cadă.

Nici un răspuns, nici o mișcare înăuntru. Așteptară câteva minute, apoi Brundage încercă din nou.

Tot fără răspuns.

Pitt nu-l jigni pe Brundage întrebându-l dacă era casa vizată. Îi făcu în schimb semn să meargă împreună până la capătul clădirii și apoi în spatele ei. Dacă aveau nevoie să intre în forță, ferestrele din spate erau mai puțin vizibile. Pitt luase deja decizia să nu întrebe vecinii. Conform cu verificarea făcută de Brundage la poliția locală, casa era nelocuită.

Deschiseră poarta din spate, spre grădină. Brundage avansă rapid pe poteca îngustă, pe lângă spațiul pentru depozitat lemne, prin curtea pavată, spre intrarea din spate într-o bucătărioară.

Se uită pe geam, apoi păşi înapoi, călcând greşit şi înţepeni. Când se întoarse spre Pitt, faţa lui era pământie.

Pitt îl dădu la o parte şi se uită la rândul lui prin fereastră, cu inima bătându-i în piept atât de tare încât abia putea să respire. Atunci văzu ceea ce văzuse Brundage: o femeie zăcea pe podeaua goală de lemn, cu fustele mototolite în jurul ei, cu muşte roindu-i pe faţă şi cu o pată mare, întunecată, acoperindu-i partea de jos a corpului.

Pitt simţi sudoarea ţâşnindu-i prin piele şi un val de greaţă cuprinzându-l. Îi trebui toată puterea ca să nu se prebuşească în spate ca Brundage şi reuşi numai pentru că fusese prevenit. Se întoarse încet, păstrându-şi echilibrul:

– Trebuie să intrăm! Mă aştept ca încuietoarea uşii din spate să reziste. Fereastra însă pare destul de mare ca să ne căţărăm pe ea cu un pic de efort.

– Da, domnule. Brundage îşi regăsi forţele, trăgându-şi umerii înapoi. Figura lui era aproape cenuşie. Se îndreptă spre poarta grădinii, străduindu-se să nu se împleticească. O împinse cu o lovitură şi reveni un moment mai târziu cu o cazma de grădină având coada lungă. Apoi sparse fereastra cămării şi curăţă sticla din ramă, astfel încât să se poată căţăra fără să fie răniţi de ciobu-rile rămase.

Chiar înainte ca Pitt să deschidă uşa cămării, spre bucătărie, duhoarea îi năvăli în gâtlej, făcându-l să se sufoce. Bâzâitul muş-telor era puternic. Luă o gură de aer şi deschise uşa.

Cadavrul de pe podea era al unei femei tinere. O privire rapidă spre faţa ei fu suficientă ca să ştie că era moartă de cel puţin 24 de ore, iar mirosul greu sugera că poate fi mai mult. Ochii erau larg deschişi şi sticloşi, întregul corp stors de vlagă. Nu era Sofia Delacruz.

Deşi copleşit de oroare şi milă, Pitt se simţea şi uşurat. Apoi privi mai atent şi înţelese că masa întunecată din partea de jos a trupului ei nu era un şorţ mototolit, ci propriile ei intestine, ieşite din burta sfâşiată. După care, aproape cu uşurare, văzu cuţitul înfipt în piept şi se gândi că mutilarea fusese făcută după ce murise.

– Te rog, Doamne, murmură el, reuşind cu greu să nu se sufoce.

– Cleo Robles, spuse Brundage răguşit. Avea 23 de ani...

Vocea îi era strangulată de furie şi durere:

– Credea că o să salveze lumea... sau măcar o bună parte din ea... Credea în orice... în Dumnezeu...

Se opri abrupt și înghiți cu greutate, apoi dădu buzna afară din cameră, spre restul casei.

Pitt îl urmă, știind că trebuie s-o facă. Elfrida și Sofia probabil zăceau la fel, altundeva în apropiere. Avea nevoie să fie furios. Jalea nu era acum folositoare; repulsia și teama erau și mai rele, mai demobilizatoare. Mila putea veni mai târziu. Acum trebuiau doar să-și facă treaba.

Elfrida Fonsecca era în hol, la baza scării, încovrigată în jurul mizeriei sângeroase care fuseseră organele ei interne. Și ea fusese înjunghiată în inimă înainte de momentul eviscerării sau la câteva minute după. Era mai în vârstă decât Cleo, spre 40 de ani poate. Avea câteva șuvițe cărunte în părul răvășit în jurul feței și pielea avea riduri în colțurile ochilor și ale gurii.

– Cine naiba ar face așa ceva!? întrebă alb la față Brundage, cu vocea tremurând. Era în Serviciul Special de mai mulți ani și fusese înainte în armată. Era familiarizat cu violența, dar nu cu asemenea acte obscene împotriva unor femei. Nu poate fi ceva religios... nu-i așa?

– Nu știu, mărturisi Pitt. Tremura, cu mâinile pe balustrada scării și cu picioarele slăbite. Se împinse pe lângă Brundage și urcă spre partea de sus a scărilor. O plantă în ghiveci fusese răsturnată de pe suport și pământul era împrăștiat pe carpetă.

Mâinile i se încleștară pe mânerul ușii și gâtul i se contractă în timp ce deschidea ușa primului dormitor. Camera fusese locuită recent. Erau perii de păr pe măsuța de toaletă și o cămașă de noapte aranjată cu grijă pe pat, peste cearceafurile întinse.

Merse încet de jur-împrejur, apoi îngenunche și se uită sub pat. Nu era nimic acolo în afară de câteva ghemotoace de praf, ca și când nu s-ar fi măturat de o zi sau două.

Se îndreptă neîndemânatic și cercetă dulapul și sertarele comodei. Era ceva lenjerie de dantelă, categoric a unei femei. Oricine ar fi fost, își adusese cât să-i ajungă pentru mai multe zile. Nu fusese luată pe sus, fără avertisment.

Celălalt dormitor avea două paturi; amândouă fuseseră folosite, dar lăsate aranjate.

Căută din pod până în pivniță, dar nu era nici urmă de Sofia Delacruz.

Capitolul 5

Pitt îl trimise pe Brundage să găsească telefonul cel mai apropiat și să informeze poliția locală. Se gândise pentru câteva momente la posibilitatea de a nu le spune, dar până la urmă tot trebuiau să știe. Serviciul Special nu se ocupa de crime, decât dacă puneau în pericol statul. Aceste asasinate erau hidoase și urmau, în mod sigur, să devină publice. Nu era nici o șansă să eviți asta. Iar cooperarea poliției era esențială.

Îi spusese de asemenea lui Brundage să trimită după mai mulți oameni de-ai lor, în special după Stoker, care era, în mod obișnuit, mâna dreaptă a lui Pitt. Până acum nu fusese implicat, pentru că părea un caz banal și el avea alte probleme de rezolvat, urgente și importante.

Crimele aveau să facă prima pagină a ziarelor. Nu se putea evita asta. Cu cât ai fi încercat mai tare, cu atât mai rău ar fi arătat. Vecinii probabil că se întrebau deja ce se petrece. Urmau să apară din clipă-n clipă. Primul jurnalist – nu mult după ei. Se cutremură gândindu-se ce o să scrie Frank Laurence, pentru a nu mai vorbi despre hoardele care-l vor urma.

După ce Brundage plecă, se forță să se întoarcă să studieze cadavrele. Medicul legist al poliției locale va fi printre primii sosiți. Avea la dispoziție poate 30 sau 40 de minute ca să afle ce putea, înainte ca scena să fie perturbată.

Avea să se uite întâi la Elfrida. Putea deduce mai mult de la ea. În mod evident, Cleo muncea în bucătărie, dar nu exista mâncare în curs de pregătire, ceea ce sugera că nu fusese ucisă înainte de o masă și în mod sigur nu în timpul uneia sau imediat după. Medicul avea să ofere o aproximare destul de bună a momentului morții.

Se întoarse fără tragere de inimă în hol, la baza scărilor. Uitându-se la trupul ei, simți un val de furie împotriva mușteloor

și încercă să le alunge, făcându-le să bâzâie nebunește. Dar în câteva secunde erau înapoi și el se simți ridicol.

După ce afla tot ce putea studiind-o, voia să găsească dulapul de lenjerie și să pună un cearceaf peste ea. Era un gest de decență pentru propriul lui bine. Acum, nu mai avea nici o importanță pentru nimeni altcineva, în mod sigur nu pentru ea.

Oare Elfrida venise pe scări, poate auzind-o pe Cleo țipând? Sau poate voia să urce, încercând să scape? Ori s-o avertizeze pe Sofia? Sau chiar s-o apere?

Cum intrase ucigașul în casă? Ușa din față n-avea nici o urmă de forțare, și nici o fereastră – din față sau din spate – nu părea să fi fost escaladată. Îl lăsase una dintre ele să intre? Pe care ușă, din față ori din spate?

Rămase holbându-se la cadavru, imaginându-și crima în minte. Ea zăcea puțin pe o parte, capul fiind cu câteva trepte mai sus decât picioarele. Cuțitul era înfipt în piept și totuși părea că ea urca. Probabil se întorsese cu fața la ucigaș. Dacă ar fi coborât, el trebuia să fie în spatele ei. Ea ar fi căzut mult mai în față.

Dacă era cineva pe care-l cunoștea, fugise ea doar după ce el o ucisese pe Cleo? Dacă ar fi fost speriată imediat, cu siguranță ar fi ieșit pe ușă afară, în stradă, strigând după ajutor.

Sau Sofia era cea care făcuse asta? Și atunci unde era? Fugită? Plecată de bunăvoie? Răpită și dusă în altă parte? Sau moartă, dar corpul se afla în altă parte?

Ce scop putea sluji așa ceva? I se ceruse lui Melville Smith vreo răscumpărare? Poate i se ceruse ca ea să părăsească Anglia fără să mai vorbească în public.

Urcă scările și găsi dulapul de lenjerie. Luă două cearceafuri și, după ce coborî, întinse unul deasupra trupului Elfridei, apoi se întoarse în bucătărie și se forță să se uite la Cleo.

Fața ei părea stoarsă de vlagă, de parcă s-ar fi scurs din ea odată cu bălțile de sânge de pe podea. Fu nevoit din nou să-și înghită furia față de muște și să examineze modul în care zăcea trupul, hainele, poziția față de masă, sobă, ușă. Trebuia să afle cât de mult se putea.

Un picior era pe jumătate răsucit sub ea. Trebuie să se fi întors. Ca să facă față atacatorului sau ca să scape de el? Încercă să se lămurească în ce direcție se uita ea când a căzut. Spre ușa din spate. Dar oare ca să fugă pe acolo? Sau asasinul intrase pe ea?

Studie cele câteva lucruri de pe jos: o lingură de lemn, o pânză, un vas de porțelan, spart în două. Avea gălbenuș de ou vărsat peste margine, acum uscat și întărit. Făcea ceva. Orice altceva urma să mai folosească era încă în cămară. Însemna asta ceva, în afară de faptul că era o oră liniștită a zilei, când erau ocupate să facă treburi simple?

Ce banal! Și apoi moartea violentă și oribilă năvălise peste ele, poate doar cu câteva secunde de avertisment.

Mai trecură încă 20 de minute până să apară poliția locală, însoțită de medic, și să înceapă procesul formal de investigație. Pitt nu mai găsise nimic, cu excepția unor alte semne de luptă, dar vagi. În masa de lemn din hol era o adâncitură. Lemnul desprins era încă proaspăt. Dar putea să fi fost lovit de oricine în ultima lună. Era o mică ruptură în perdeaua de plasă a ferestrei de lângă ușa din față. Văzu alte trei mici rupturi atent reparate, ceea ce sugera că aceasta era recentă. Putea să însemne orice sau nimic.

Inspectorul Latham era un bărbat înalt și uscățiv, cu o figură prelungă. Se prezentă lui Pitt, aruncă o privire prin bucătărie și observă corpul acoperit cu cearceaful de pat. Își drese vocea, ca și când ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi. Dădu din cap spre medicul poliției, un oarecare doctor Spurling, care-l salută la rândul lui pe Pitt, apoi se aplecă, trase cu grijă cearceaful și își începu examinarea.

– Vă mulțumesc, domnule, îi spuse Latham lui Pitt. Urât de tot, într-adevăr.

Avea o față lungă și tristă, care îi exprima perfect emoțiile:

– Preluăm noi de aici. Dar, înainte să plecați, ar fi bine să-mi spuneți ce știți. Cine sunt aceste femei? Nu sunt de pe-aici. Casa aparține familiei domnului Barton Hall, bancherul, ca parte a averii soției sale, dacă-mi amintesc corect. O închiriază.

Scutură din cap:

– Foarte urât, într-adevăr.

Pitt îi spuse pe scurt despre Sofia Delacruz și misiunea ei în Anglia.

Latham dădu din cap:

– O, Doamne! Bine, dacă aflăm ceva vă anunțăm. O să interogăm vecinii. Deja vreo jumătate de duzină dintre ei cască gura pe aici. Vă ținem la curent. Orice aflăm despre Señora Delacruz vă informăm.

Îl salută cu o mișcare a capului, iar Pitt fu bucuros să plece.

*

Ajunse acasă târziu și obosit. Charlotte auzise deja despre crimele din strada Inkerman. Erau în edițiile de seară ale ziarelor. El nu-i dădu detalii și nu-i spuse ce simțise descoperind cadavrele celor două femei, dar îl cunoștea destul de bine ca să nu aibă nevoie de cuvinte. Veștile traversaseră Londra ca o maree. Până dimineață, toate ziarele urmau să spună povestea, în diferite grade de monstruozitate, de la dezgustul suveran al celor mai respectabile publicații până la setea bolnăvicioasă de sânge a celor din East End[1]. Ce aveau însă toate în comun erau speculațiile despre o răzbunare religioasă și rușinea că o asemenea crimă se petrecuse cu străini aflați în vizită. Poliția era tocată mărunt peste tot. Pitt simți cum îi crește mânia în apărarea lor, dar și jena că Serviciul Special, căruia i se dăduse sarcina expresă s-o protejeze pe Sofia Delacruz și fusese avertizat despre amenințări, eșuase lamentabil.

La prima vedere, articolul lui Laurence din *The Times* era mai puțin crud decât putea fi. Pitt îl parcurse cu sufletul la gură, în bucătărie, și când ajunse la sfârșit respiră ușurat. Apoi se uită peste masă și văzu expresia Charlottei.

– L-ai citit? întrebă el.

Ea dădu din cap afirmativ, cu o întristare pe chip. O privi lung o vreme, și apoi înțelese: articolul lui Laurence evita orice critică directă și evidentă, dar era mai acid, mai straniu decât altele, plin de informație suplimentară despre Sofia Delacruz și substanța filosofiei ei atât de deosebite. Explica destul de clar de ce putea fi foarte deranjant pentru lumea bună. Ridica întrebări pe care alți comentatori nu și le puneau. Capta atenția cu un râs și-un fior în același timp.

Și se sfârșea amintind cititorilor schimbările radicale din ultima jumătate de secol. Știința le arătase oamenilor lumi noi, dar în același zimp zguduise fundațiile celei vechi.

„Progresele științei fac să fie dificil acum pentru mulți dintre noi să credem în Biblie ca într-un adevăr istoric", scria Laurence. „Este metaforică, deci cine e chemat s-o interpreteze pentru noi? Știința este imparțială. Nu oferă nici o alinare, nici o autoritate morală și în mod sigur nici un ajutor sau milă. Cei mai puternici supraviețuiesc. Dar cei puternici nu sunt neapărat cei mai amuzanți, mai curajoși, mai inteligenți sau mai blânzi. Și nu sunt

[1] Cartier rău famat al Londrei (n.tr.).

neapărat cei pe care-i iubim. De ce mesajul Sofiei Delacruz a înspăimântat oamenii și i-a făcut atât de mânioși? Asta urmează să devenim, ucigașii celor pe care nu-i înțelegem?"

Articolul avea să fie citit și ținut minte de către oameni cu influență și cu puterea de a pune în discuție poziția lui Pitt. Nu putea tăgădui nimic din toate acestea.

Charlotte nu spuse nimic pentru moment, apoi, când vorbi, o făcu foarte încet:

– Are el dreptate, Thomas? Am ajuns într-un punct atât de îngrozitor încât să ne îndoim de orice? Știu că sărăcia și violența sunt mai rele decât oricând. Dar n-a fost întotdeauna rău undeva în lume?

Cum ar fi putut să-i răspundă fără să încerce fie să mintă ca s-o liniștească, fie să-i spună adevărul și să-i distrugă sentimentul de siguranță și încredere?

– Nu știu dacă eu cred ceea ce ne învață Biserica Anglicană. Nu e cu adevărat suficient, nu-i așa? Înlătură toate întrebările pe care chiar vreau să le pun. Mi se spune că e vorba de misterul divin sau că n-aș avea cum să înțeleg. De cele mai multe ori – că n-am nevoie să știu. Jemima a pus câteva întrebări acum vreo lună și i s-a spus că trebuie doar să fie bună și supusă și că asta e tot ce-i trebuie.

Pitt își imagina scena și cât de bine fusese primită...

– Bietul om habar n-are nici el, spuse el cu oarecare înțelegere. Jemima putea să fie devastator de directă.

– Atunci ar fi fost mai bine s-o spună! răspunse Charlotte repede și fără nici o îngăduință. Dar are Laurence dreptate, Thomas? Intenționat sau nu, sapă Sofia Delacruz fundațiile Bisericii și, în consecință, ale tronului? Căci sunt legate, orice am vrea noi să credem. Regina este protectoarea credinței și, astfel, cel puțin cu numele, capul Bisericii. Crezi că Sofia s-a gândit la asta?

Își mușcă buza:

– Sau exact asta este ceea ce vrea să facă?

– Acesta ar putea fi un motiv pentru a fi redusă la tăcere, admise Pitt fără tragere de inimă. Era un adevăr la care nu voia să fie forțat să se gândească, și totuși iată că se gândea: Nu se procedează așa!

– Ar trebui să lăsăm ca cineva să-i astupe gura? întrebă Charlotte. Dar dacă are dreptate? Dar dacă nu va putea fi oprită decât prin violență să vorbească?

– Slavă Domnului că nu e decizia mea! spuse Pitt cu nemărginită mulțumire.

– Și dacă ar fi? insistă ea.

– Nu știu în ce să cred.

Cuvintele i se păreau greu de rostit:

– Aș vrea să-mi fie la fel de simplu cum a fost pentru mama mea. Ea credea. Se vedea pe fața ei, în privirea ei. Este tot ceea ce pot, cu adevărat, să-mi amintesc clar despre ea. Uneori o revăd, pentru o clipă, în Jemima, deși ea arată ca tine. Dar e ceva în modul în care își întoarce capul, într-o expresie uneori... Sau poate doar pentru că îmi doresc asta, ca să pot repara vechi greșeli, la care nu mai pot să ajung...

Îi zâmbi timid și-i simți mâna așezându-se peste a lui și degetele ei strângându-i-o.

Brundage îl aștepta în birou și, aproape imediat după ce-și termină raportul despre puținele lucruri aflate de la oamenii lui Latham, veni și Stoker. Fața lui severă și osoasă era întunecată. Îl salută pe Brundage, apoi vorbi direct cu Pitt:

– Medicul poliției, Spurling, nu are nimic folositor de adăugat, domnule. Se pare că amândouă au fost luate prin surprindere. Cea din bucătărie – imediat. N-a avut nici o secundă șansa să se apere. Cea în vârstă, de pe scări, probabil încerca să scape. Nici una dintre ele nu s-a luptat cu adevărat. Nu au nici o rană acolo unde te-ai aștepta dacă ar fi făcut-o. Se pare că bietele ființe îl cunoșteau pe cel care le-a atacat. Cel puțin nenorocitul nu le-a tăiat de vii.

Expresia feței lui trăda o furie mai mare decât văzuse Pitt vreodată la el. Apoi se gândi, cu o surpriză neașteptată, că femeia mai tânără avea un păr frumos, castaniu, la fel cum avea Kitty Ryder, pe care își pierduseră atâta timp s-o caute, cu doar câteva luni în urmă, și care-i captase atât de puternic imaginația lui Stoker. Era o parte a firii lui pe care Pitt n-o remarcase înainte. Se întreba cu durere ce va simți familia lui Cleo Robles. Cine va jeli pentru ea?

– Trebuie să-i găsim pe porcii ăștia! spuse Stoker tare, cu un accent de mânie. Nu-mi pasă dacă ei cred că e vreun fel de cruciadă religioasă și, în general, ce cred ei despre orice! Asta, în mod clar, e o crimă brutală!

– Tre' să-i atârnăm de capătul unei frânghii! spuse Brundage brusc. Nu știu dacă ne ajută sau nu, dar au provocat un infern de proteste publice.

Pitt se crispă:

– Știu. Presupun că va trebui cineva să-și piardă timpul căutându-i pe toți lunaticii care au amenințat-o. Să-i separe pe cei periculoși de excentrici.

– Fac eu asta, domnule, zise repede Brundage. Mi-ar plăcea să-i sperii de moarte pe imbecilii ăștia. Să-i fac să-și imagineze că eu cred că le-au spintecat bietelor femei burțile. Să nu se mai grăbească să-și deschidă gurile!

Gândindu-se la asta, Stoker dădu la iveală un zâmbet neobișnuit pentru el.

– Când ești gata să faci asta, nu uita că unii dintre ei s-ar putea să fie respectabili, de fapt, spuse Pitt. Nebunia religioasă nu cunoaște limite. Dacă te îndoiești, uită-te la unele dintre lucrurile pe care le-am făcut noi în timpul Reformei. Am ars pe rug un număr mare de oameni cinstiți, pentru credințele lor...

– Noi!? deschise Stoker larg ochii.

– Da, noi, îi răspunse Pitt hotărât.

Se auzi o bătaie în ușă și un tânăr se uită înăuntru, cu figura palidă și ochii măriți.

– Ce este, Carter? întrebă Pitt.

– Domnul Teague este aici, domnule, răspunse Carter cu răsuflarea tăiată. Dalton Teague. Ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Chiar și Stoker arăta impresionat, deși n-ar fi vrut.

Pitt înțelese. Dalton Teague era un erou național. Excela în multe sporturi, dar la cricket era fără cusur. Nu doar că dovedea atâta îndemânare și calități de lider încât rareori pierdea, dar avea o grație pe care era o bucurie s-o urmărești. Personifica bravura, onoarea și spiritul sportiv care erau esența jocului. Pitt își aminti că-l văzuse la prima întrunire a Sofiei și fusese surprins. Nu s-ar fi așteptat să-l vadă pe Teague la un asemenea eveniment. Venise acum ca să exercite vreo influență asupra căutării Sofiei? Ca și când ei n-ar fi făcut tot ce puteau! Candida acum pentru parlament. Probabil ura toate lucrurile pe care le reprezenta Sofia Delacruz. Era membru al Partidului Conservator!

– Ce Dumnezeu vrea Teague? spuse Pitt exasperat. Nu era, pe moment, în dispoziția mentală să primească o figură națională. Se gândi la o scuză și nu găsi nici una. Îi aruncă o privire lui Stoker, apoi lui Brundage.

– Te rog să-l inviți înăuntru, ceda el.

Aproape imediat magnifica figură a lui Teague umplu cadrul ușii. Cu hainele sale pastelate și părul blond, părea învăluit în lumină.

Pitt se ridică în picioare și se uită la el de la egal la egal:

– Bună dimineața, domnule Teague. Ce putem face pentru dumneavoastră? spuse curtenitor, întinzându-i mâna.

Teague i-o strânse cu putere, apoi se așeză grațios pe cel mai apropiat scaun. Nu-i luă în seamă nici pe Brundage, nici pe Stoker, nu ca și când nu i-ar fi văzut, ci ca și când ar fi fost slujitori, cu care, natural, nu stătea de vorbă.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, spuse el colocvial. Trăsăturile sale erau frumoase, iar pielea bronzată de soare.

– Îmi imaginez că nu aveți timp de pierdut pentru a discuta cu cineva fără un scop anume, replică Pitt, păstrându-și expresia amabilă cu un oarecare efort.

– Exact, confirmă Teague. Deci voi trece la subiect. La fel ca toată lumea, sunt în cunoștință de cauză în ce privește uciderea femeilor din Angel Court și dispariția Sofiei Delacruz. Nu sunt un admirator al învățăturilor ei. Sincer, cred că sunt absurde. Dar sunt englez și nu doresc să i se întâmple ceva rău în țara mea. Voi fi fericit să fac tot ceea ce pot pentru a ajuta la găsirea ei și, dacă va fi necesar, să ajut la salvarea sa din mâinile oricui este responsabil.

Zâmbi foarte ușor, ridicând o mână, ca pentru a-l împiedica pe Pitt să-l întrerupă:

– Am la dispoziție resurse considerabile, continuă el. Poate că nu sunteți la curent cu amploarea intereselor mele, dar pot apela la mulți oameni din toate districtele pentru a face orice este necesar pentru căutarea Señorei Delacruz. Dumneavoastră nu puteți avea un număr nelimitat de oameni pe care să-i desfășurați, de vreme ce responsabilitatea dumneavoastră este mult mai mare decât acest mizerabil incident.

Zâmbi înnegurat:

– Dumnezeu știe, lumea pare să fie pe marginea unei prăpăstii, pierzându-și echilibrul. Chiar și America, pe care am socotit-o întotdeauna cea mai sănătoasă și mai idealistă dintre țări, se implică peste tot în războaie de agresiune. Dar, desigur, știți asta. Au declarat deja război Spaniei, deci pot lua Cuba din motive de strategie navală. Suntem pe 2 mai și am auzit deja că ieri escadronul lui Dewey[1] a intrat în Manila, în Filipine, și a distrus întregul

[1] George Dewey (1837–1917), amiral al US Navy, singura persoană din istoria Statelor Unite care a atins acest grad. Congresul a descurajat folosirea titulaturii din cauză că amintea de organizarea britanică (n.tr.).

escadron spaniol și cea mai mare parte a bateriilor de coastă. Numai Dumnezeu știe câți oameni au fost omorâți.

Scrâșni din dinți:

– Europa e în haos. Doar Dumnezeu și diavolul știu cum o să se termine această blestemată de afacere Dreyfus! După cum pare, ori se va prăbuși guvernul, ori armata. Dreyfus putrezește în închisoare pe Insula Diavolului, inocent sau vinovat.

Pitt trase aer în piept ca să vorbească, dar Teague continuă:

– Scuze, nu este încă problema dumneavoastră, chiar dacă Franța este doar la câteva mile distanță. Îmi ofer cu bucurie orice ajutor pentru găsirea Señorei Delacruz.

De data asta zâmbetul lui era mai larg:

– Și nu sunt lipsit de influență în multe alte cercuri. De exemplu, unele zone ale presei, care poate fi mai folositoare și mai puțin neplăcută decât este. Permiteți-mi să ajut, domnule Pitt. Avem o cauză comună.

Era ultimul lucru pe care l-ar fi așteptat Pitt. Instinctul îi spunea să refuze. Serviciul Special lucra singur. Cooperau cu poliția doar de nevoie și fără nici o plăcere. Și totuși, chiar când cuvintele se pregăteau să-i iasă din gură, întrezări avantajele ofertei lui Teague. Situația era disperată și el cu siguranță nu dispunea de mijloace materiale pentru a scotoci prin toată țara după Sofia Delacruz sau după oricine altcineva. Ce vânătoare de vrăjitoare putea rezulta dacă ar fi fost găsită, asta era altă problemă. Ea putea fi percepută drept o femeie periculoasă, din aceeași categorie cu anarhiștii, care să fi avut, de bunăvoie, legătură cu crime violente. Putea fi pe fugă pentru că, ușor de înțeles, era îngrozită pentru viața ei. După ceea ce se întâmplase până atunci, avea toate motivele să creadă că Serviciul Special fie nu putea, fie nu voia s-o protejeze.

Era posibil să fi fost ea însăși responsabilă pentru asasinarea lui Cleo și a Elfridei? I se părea o idee respingătoare și, din ceea ce știa despre ea, total nefondată. Dacă ar fi vrut să-și abandoneze cauza, n-avea de făcut nimic altceva decât, pur și simplu, să plece.

Dalton Teague aștepta, cu o umbră de nerăbdare pe față, cu brațele încordate pe mânerele scaunului. Avea dreptate: Pitt nu avea suficienți oameni ca să răscolească ținutul după o femeie care putea fi oriunde. Lipsea de aproape o săptămână, timp suficient să fi ajuns în Spania sau oriunde altundeva.

Dalton Teague nu era un om pe care și-ar fi permis să-l ofenseze. În afara faimei sale, familia lui era înrudită cu jumătate din aristocrația Angliei, fie prin naștere, fie prin căsătorie, și extrem de bogată. Pitt avea deja mai mulți adversari decât i-ar fi trebuit. În trecut, salvase viața reginei, dar înainte de asta, din nefericire, își făcuse un dușman de moarte din Prințul de Wales, care în viitorul apropiat urma să-i succeadă la tron mamei lui bătrâne și din ce în ce mai fragile.

– Vă mulțumesc, domnule Teague, spuse cu voce tare. Este foarte generos din partea dumneavoastră. Orice informație pe care veți putea s-o obțineți va fi folositoare și, desigur, influența dumneavoastră va fi enormă.

Teague se relaxă puțin, brațele lui se sprijineau din nou liniștite pe scaun.

– Bine. M-am gândit eu că veți accepta ajutorul. Înainte de a putea să-mi desfășor toți oamenii, desigur, o să am nevoie să știu care dintre lucrurile despre care am auzit sunt adevărate, care sunt false și care sunt încă necunoscute.

Pitt încercă să-și aleagă vorbele cu mare grijă:

– Pentru majoritatea, este prematur de spus, domnule Teague, dar de îndată ce există ceva de la care să puteți porni, o să fim bucuroși să vă spunem. Până acum, probele sunt minimale. Pot spune că ambele femei au fost ucise cu cel puțin 24 de ore înainte să le descoperim corpurile. Și, apropo, cele mai grave răni au fost provocate după moarte.

Teague se aplecă în față:

– Într-adevăr? Luă o gură adâncă de aer și vorbi încet: Un dram de milă.

Vocea lui era șoptită și, curios, lipsită de emoție. Era o lipsă de sentimente sau, din contră, un sentiment prea puternic, pe care nu îndrăznea să-l scape de sub control?

– Această informație este confidențială, domnule Pitt?

– Aș prefera să nu fie deocamdată dezvăluită, răspunse Pitt.

Întâlni ochii lui Teague și văzu că acesta a înțeles că e un test. Pitt și-ar fi dorit din răsputeri să-și fi putut permite să refuze ajutorul lui Teague, dar avea nevoie de toată influența și personalul suplimentar pe care le putea obține. Nu existau secrete de stat implicate în acest caz. Era un gând rece și amar pe care nu reușea să-l alunge: poate că dispariția Sofiei Delacruz era primul pas în a fi târâți într-un război cu Spania. Teague avea dreptate. Era

o situație care avea consecințe chiar mai ample decât spusese el: America avea nevoie de un canal care să lege Atlanticul de Pacific[1] și, desigur, pământul din jurul lui ca să protejeze o asemenea investiție monumentală, pământ care era în acel moment spaniol în cultură, limbă și spirit.

Britanicii nu-și puteau permite să participe la un asemenea război.

Imaginația îi zbura departe. Își putea simți mintea alergând și corpul acoperindu-i-se de transpirație, fierbinte și apoi înghețată. Trebuia să se forțeze să-și păstreze controlul. Îi zâmbi lui Teague, simțind că surâsul arăta groaznic pe buzele lui.

– Apreciez ajutorul dumneavoastră, domnule. Sunt sigur că influența dumneavoastră va fi de mare ajutor în a împiedica presa să creeze panică cu speculații iraționale. Ne-am bucura să fi făcut unele progrese până când vom localiza familiile femeilor moarte și le vom informa despre pierderile suferite.

– O să fac tot ceea ce pot, promise Teague. Cel mai bun remediu ar fi să punem capăt rapid întregii povești. Găsiți-o pe Sofia Delacruz, vie sau moartă, și arestați-l pe cel vinovat de răpirea ei. Exceptând, desigur, cazul în care a plecat de bunăvoie. Dar bănuiesc că v-ați gândit deja la asta.

– Da. Și la alte câteva posibilități, de asemenea, spuse Pitt.

– Oamenii ei? își tuguie Teague buzele. Ce să fi fost? O luptă pentru putere? Pare neverosimil, dar întreaga ei viață e neverosimilă, nu credeți?

– Da, acceptă Pitt. Din păcate, nu este imposibil. În cazurile de dispariții de persoane ne bazăm foarte mult pe observațiile oamenilor. Nimeni nu dispare pur și simplu, dacă este viu. Ea a plecat. A fost ajutată, chiar fără s-o știe. Birjari, tovarăși de călătorie, oameni din spatele tejghelelor în magazine, chelneri, cameriste, oameni care-și plimbă cățeii. Cineva a văzut-o.

– Da, înțeleg, se ridică Teague în picioare. Exact cum mi-am închipuit, este o sarcină pentru o armată de oameni. Angajații și colegii mei sunt la dispoziția dumneavoastră, comandante. Voi face tot ceea ce pot. Vreau să fie găsită, pentru reputația țării noastre. O să vă țin la curent cu orice aud, domnule. O zi bună.

---

[1] Canalul Panama a fost construit, în două etape, între 1880 și 1914. Prima tentativă, condusă de Ferdinand de Lesseps, cel care tăiase și Canalul de Suez, a eșuat. Acțiunea cărții se petrece în 1898 (n.tr.).

De data asta le aruncă o privire lui Brundage și Stoker în timp ce se îndrepta elegant spre ușă, lăsându-l pe primul s-o închidă în spatele lui.

Stoker fu cel care vorbi primul:

– Ne permitem să facem asta, domnule?

Brundage rămăsese în picioare, cu ochii mari:

– El este... chiar mai mare... în realitate... nu-i așa?

– Nu ne putem permite să n-o facem, îi răspunse Pitt lui Stoker. Are dreptate: nu avem destui oameni să luăm urma ei, dacă este vie și liberă să se miște așa cum dorește. E posibil să fi plecat pur și simplu, ca să scape de presiune și de faptul că toți se așteaptă să fie o sfântă. Ori chiar să-și fi părăsit soțul spaniol și să fi rămas în Anglia. Să fi folosit dispariția pentru a face asta. Altfel, el ar fi putut veni după ea și chiar s-o ia cu forța înapoi în Spania!

Brundage se uită la el rece și cu oarecare dezamăgire:

– Chiar credeți asta, domnule?

– Nu, nu cred, răspunse Pitt rapid. Dar trebuie să admit că este o posibilitate.

Sprâncenele lui Stoker se ridicară:

– Și să le fi omorât pe cele două femei, prietene vechi și discipole? Atunci este o criminală nebună și noi trebuie s-o găsim ca s-o spânzurăm pentru ce-a făcut!

Pitt își controlă emoția, nu fără efort:

– Nu cred asta, Stoker. Dar noi suntem Serviciul Special. Facem tot ceea ce putem să ne apărăm țara de orice atac care ar putea slăbi siguranța guvernării, de oriunde ar veni. Nu alegem rezultatul pe care-l vrem, urmărim adevărul și, când îl găsim, îl gestionăm cât de bine putem. Cooperăm cu poliția și sperăm din răsputeri că și ei o să coopereze cu noi.

– Și Dalton Teague? întrebă Stocker.

– În acest moment, el este un ajutor pe care l-am putea folosi și un dușman pe care nu ni-l putem permite.

În acea după-amiază, când Pitt se duse s-o viziteze pe Vespasia și să-i ceară sfatul privitor la Teague, se simțea mult mai puțin încrezător. Și acum, că Vespasia se măritase cu fostul comandant al lui Pitt din Serviciul Special, Victor Narraway, aproape inevitabil urma să-l întâlnească și pe acesta.

Narraway locuise înainte în apartamente din centrul Londrei și fusese mai mult decât fericit să-și mute tot calabalâcul într-una

din aripile casei mari și foarte elegante a Vespasiei, aflată într-o zonă rezidențială mai bună. Pitt observase deja câteva modificări ici și colo. Narraway își aranjase propriul birou, dar frumoasele desene cu copaci din biroul care era acum al lui Pitt, în Lisson Grove[1], se aflau acum în salonul Vespasiei aflat cu fața spre grădină. Se potriveau acolo foarte bine, ca și celălalt scaun de lângă șemineu, vizavi de al ei. Tăblia lui de culoare închisă era mai puțin feminină, dar se armoniza plăcut cu umbrele din cameră, conferindu-i un nou fel de sobrietate.

Fu întâmpinat înăuntru nu de servitoarea Vespasiei, ci de servitorul lui Narraway, acum ridicat la demnitatea de valet. Pitt își imagină, cu un zâmbet, aranjamentele care trebuie să se fi petrecut sub scară[2] între cele două echipe de servitori care s-au amestecat unii cu alții, fără să le fie permis să-și arate ambițiile și dezamăgirile. Regulile din bucătărie, noua ordine protocolară – nici nu voia să se gândească!

Vespasia îl întâmpină la intrarea în salon:

– Bună seara, Thomas, spuse ea cu plăcere evidentă. Trebuie să fii obosit și hărțuit. Vrei ceai sau whisky? Am un whisky despre care Victor mă asigură că este excelent.

Zâmbi cu amabilitate, având o culoare foarte palidă în obraji. În tinerețe, fusese considerată cea mai frumoasă femeie din Europa. Acum, trecerea timpului îi lăsase urme pe față, dar erau urme de râs și experiență, de cunoaștere a durerii și cum s-o înduri cu grație – nu de amărăciune. Pitt descoperi că frumusețea ei era și mai profundă.

– Ceai ar fi excelent, mulțumesc, acceptă el. Așa o să am timp să-mi adun gândurile și să-ți pun întrebările necesare.

Se așeză lângă ea, nu în scaunul de vizavi. Spera că Narraway e acasă sau că va veni în curând să li se alăture.

Vespasia căută clopoțelul din spatele ei și sună. Când apăru servitoarea, îi ceru ceai.

După ce aceasta ieși din nou, închizând ușa încet în urma ei, Vespasia se uită întrebătoare la Pitt.

El începu să-i spună pe scurt despre dispariția Sofiei Delacruz și cum descoperiseră trupurile mutilate ale celor două femei care

[1] Stradă din zona Westminster, una dintre cele mai celebre din Londra, găzduind inclusiv sedii de instituții (n.tr.).

[2] Zona cămărușelor servitorilor (n.tr.).

fuseseră discipolele ei și care se pare că plecaseră cu ea, de bunăvoie sau nu.

Ea ascultă fără să-l întrerupă, cu figura gravă, până când, în fine, el tăcu, așteptând răspunsul ei.

– Deci acum ești înclinat să crezi că a fost luată împotriva voinței ei, dar nu știi din ce motiv, conchise ea.

El negă din cap:

– Nu cred că am spus asta. Nu știu dacă este o femeie cu convingeri originale și profunde sau o șarlatancă. Nu știu dacă a fost răpită sau a plecat cu intenția de a exploata notorietatea implicată, sau chiar fără nici un calcul. Nu știu dacă nu cumva acum râde de noi ori este înspăimântătoare, vânată, poate prinsă și torturată. Și de fapt nu știu nici dacă mai este în viață!

Se uită la ea pătrunzător:

– Ce te-a făcut să crezi ce-ai spus?

– Alegerea cuvintelor, dragul meu, spuse ea cu blândețe. Crezi că e onestă, fie și nebună, și ți-e teamă că ori este în mare pericol, ori deja moartă.

Nu ocolise niciodată adevărul față de Vespasia. Cu siguranță nu avea să înceapă acum s-o facă. Îl citise și acum mult prea bine, mai bine decât se citise el însuși, așa cum făcuse de multe ori.

– Mă tem că implicațiile sunt mult mai adânci decât tragedia individuală, continuă el. Este un eșec expus public al Serviciului Special în protejarea oamenilor. Mare parte din presă consideră că nici n-ar trebui să existăm și nu ne va ierta nimic.

Îl respecta prea mult ca să-l contrazică. Îi zâmbi, iar privirea ei cenușiu-argintie erau sinceră.

– Am citit articolele domnului Laurence, spuse ea. Nu mi-e clar dacă îmi place omul sau nu. Nu l-am întâlnit niciodată și mi s-ar putea părea interesant s-o fac. Pe de altă parte, suntem atât de des deziluzionați. Aș fi foarte dezamăgită să descopăr că spiritul lui există doar pe hârtie și că, de fapt, este plictiseala întruchipată.

– Nu este, spuse Pitt. Dar nu cunoaște mila.

– Sigur că nu! E jurnalist! Oricât de plăcut ar fi, sper că ai destulă minte să nu te încrezi în el! O umbră de anxietate îi trecu prin ochi: Folosește-l dacă trebuie, dragul meu, dar nu-i oferi niciodată un atu, căci s-ar putea să-l pierzi.

Intrarea în cameră a lui Victor Narraway îl scuti pe Pitt să trebuiască să răspundă imediat altor întrebări. Unul dintre servitori

probabil îi spusese deja despre sosirea musafirului. Erau trei cești de ceai pe tava pe care servitoarea o aduse în urma lui.

Narraway era un bărbat de înălțime mijlocie, mai degrabă slab decât suplu. Pitt avusese însă ocazia, de mai multe ori, să constate că era mult mai puternic decât părea. Cu mult timp înainte, pe vremea Revoltei Indiene care avusese loc cu 40 de ani în urmă, era în armată și acționase cu onoare. De atunci, avusese o carieră aplaudată în diverse poziții ale serviciilor secrete, încheind cu poziția pe care Pitt o ocupa acum de foarte puțin timp.

– Mă întrebam eu dacă o să te vedem în timpul afacerii acesteia, spuse Narraway, intrând în cameră, aruncându-i o privire Vespasiei, apoi luându-și locul pe ceea ce, clar, era scaunul lui, de partea cealaltă a șemineului.

Pitt se uită la el cu un moment de surpriză. O știa pe Vespasia cu mult înainte ca Narraway s-o cunoască și urmărise cum prietenia lor, la început rezervată, crescuse, transformându-se în ceva profund. Pitt îi era loial lui Narraway și considerația sa era tot mai mare – respect combinat cu înțelegere. Dar dragostea lui față de Vespasia – și dragoste nu era un cuvânt prea tare – era ceva și mai adânc, aflat la nivel emoțional. Dacă Narraway ar fi rănit-o, chiar neintenționat, Pitt nu ar fi fost în stare să-l ierte pentru asta. Ea era cu câțiva ani mai vârstnică decât soțul ei. Era mândră, înțeleaptă, curajoasă, dar atât de vulnerabilă... Nici un om care i-ar fi distrus fericirea n-ar fi scăpat de furia lui Pitt.

– Mulțumesc, spuse Pitt primindu-și ceaiul și prăjiturile cu ciocolată care îl însoțeau. Trebuia să-și amintească să nu le mănânce dintr-o înghițitură.

– Crezi că Barton Hall are vreun amestec? întrebă Narraway așezându-se confortabil și punându-și un picior peste celălalt. Era elegant în mod natural, așa cum Pitt n-avea să fie niciodată. Nașterea și educația îi conferiseră o încredere în sine pe care capacitățile dobândite ulterior nu o puteau copia.

– Posibilitatea e prea mare pentru a o ignora, răspunse Pitt.

Nu era evaziv, ci încerca să spună exact ceea ce gândea, cu implicațiile subînțelese.

Narraway privi gânditor:

– Știi cât de important e omul, Pitt? Nu social, vreau să spun, în cercurile bancare?

– Este capul uneia dintre băncile mai mici care lucrează pentru persoane de importanță majoră, spuse Pitt, întrebându-se ce

gândea Narraway. Inclusiv pentru Biserica Anglicană și pentru unii membri ai familiei regale. Sigur că Sofia este ca un spin în coaste pentru el. Ar fi și pentru cele mai proeminente familii. Dar chiar nu-l văd răpind-o, pe ea sau pe discipolele ei, indiferent ce crede despre teologia lor. Mă-ntreb dacă ar fi încercat să-i determine arestarea sau chiar deportarea. Nu că asta ar mai conta acum. Uciderea femeilor din strada Inkerman reprezintă două dintre cele mai oribile asasinate pe care le-am văzut vreodată.

Narraway aruncă o privire spre Vespasia, apoi înapoi la Pitt:

– Raționezi emoțional. Gândește-te la implicațiile financiare.

– Ale cui!?

Pitt încercă să-și controleze emoția crescândă când vorbi, dar eșuă. Auzi repulsia și panica din propria voce:

– Mă întrebi dacă eu cred că este implicat în omorârea a două femei? Nu, nu cred. Dar chiar dacă aș crede, n-am nici o îndoială că banca l-ar renega, public și violent, în câteva ore.

– Nici eu nu mă îndoiesc de asta, fu de acord Narraway. Dar scandalul de orice fel este rău pentru activitatea bancară, care este clădită aproape integral pe încredere. Banii sunt în mare măsură o ficțiune, bucăți de hârtie care reprezintă valori reale sau încrederea că aceste valori există. Distruge această încredere și banii nu mai valorează nimic. Căderea unei bănci este ca o boală contagioasă. Oamenii se panichează și urmează căderea altor bănci. Cred că ai jucat în copilărie domino...

– Cad una sau două piese și apoi cad toate, confirmă Pitt. Și dacă scandalul personal despre un bancher poate face asta, atunci n-ar mai fi nici o bancă europeană în picioare.

Narraway zâmbi sumbru:

– Nu un scandal personal, pentru numele Cerului! Sau atunci n-ar mai fi nici vreun tron în picioare! spuse el sec. Puterea s-ar schimba în fiecare anotimp. Ar dispărea orice formă de stabilitate, odată cu toate investițiile. Și fără investiții nu există industrie, nici prosperitate. Eu vorbesc despre pierderea încrederii ca motiv pentru acțiuni care altfel ar părea disproporționate. Nu pierde din vedere că Barton Hall e un om cu extraordinare interese de păstrat.

Pitt se uită la Narraway de aproape, încercând să-l citească dincolo de ochii negri ca tăciunele:

– Poate ar trebui să cercetez și noile tale interese, de vreme ce ai fost ridicat la rangul Camerei Lorzilor!

Zâmbetul lui Narraway îi mărturisea amuzamentul față de ceea ce i se părea o absurditate, dar și amintirea încă dureroasă a faptului că fusese trădat de proprii lui oameni, ceea ce dusese la înlăturarea lui din locul pe care îl iubea și pentru care era extraordinar de dăruit. Pitt era perfect conștient că se afla departe de nivelul lui Narraway. Nimeni nu era atât de condescendent încât să-i spună că ar fi fost la același nivel. Cel mai amabil lucru care putea fi spus venise de la Narraway însuși: că are calitățile necesare pentru a asigura ceea ce-i lipsise lui Narraway, calități dureroase precum mila sau îndoiala de sine, ceea ce însemna că nu va permite ca puterea să i se urce la cap. O putea atinge, dar nu va abuza de ea. Îndoiala s-ar strecura mereu și ar pune întrebări.

– Te rog s-o faci! spuse Narraway cu blândețe. Nu sunt în conducerea băncii lui, dar am cunoștințe care sunt.

– Îl cunoști pe Barton Hill? continuă Pitt. Poți să-mi spui ceva care să-mi fie de folos?

– Îi știu trecutul. Vine dintr-o familie bogată din ținut. A studiat la Oxford și a făcut-o foarte bine. Economie, desigur, și materii umaniste. Nu știu ce anume, dar a absolvit cu un rezultat bun. S-a amestecat cu toată lumea cu care trebuia și a fost surprinzător de popular pentru un om care n-a prea practicat sportul și avea un farmec social mai mult decât modest.

Vespasia îl urmărea pe Narraway. Lui Pitt îi trecu prin minte să se-ntrebe cât de bine ajunseseră ei să se cunoască unul pe celălalt în situația radical schimbată în care aveau de împărțit nu doar o casă, ci și un pat. Își aminti – cu afecțiune, dar și umor – primele lui zile cu Charlotte. Dar ei erau mult mai tineri și, de aceea, poate mai puțin vulnerabili. Vespasia fusese mult timp văduvă, după o căsătorie destul de confortabilă. Marea iubire a vieții ei fusese un italian revoluționar numit Mario Corena. Acesta fusese ucis cu doar câțiva ani în urmă, aici, în Londra. Fusese prima dată când se întâlniseră de la luptele lor din tinerețe pentru libertatea italienilor, umăr la umăr, pe baricadele din Roma, în revoluțiile care măturaseră Europa, victorioase pentru scurt timp și apoi înăbușite în mai puțin de un an.

Că ea îl iubea pe Narraway, de asta Pitt nu se îndoia. Și relația lor fusese întărită în bătălii, dar unele de altă natură. Îl ajutaseră pe Pitt în unele dintre cazurile lui complicate, luptând împotriva crimei și a confuziei. Câștigaseră în cele din urmă, dar nu fără spaime și pierderi, și costuri de un fel sau altul. Unele cazuri fuseseră

mărunte: o nedreptate individuală, o singură moarte sau o nevinovăție spulberată. Altele erau mari; costul unui eșec ar fi fost teribil.

Lucraseră cu toții, umăr la umăr, stând în jurul mesei din bucătărie, făcând planuri, punând întrebări, enumerând riscurile și calculând costul unui eșec, găsind întotdeauna un mijloc de-a împinge lucrurile mai departe. Încrederea și pasiunea împărtășită atât în victorie, cât și în înfrângere deveniseră iubire. Pitt sperase, poate cu naivitate, că aceștia se vor dovedi anii cei mai fericiți ai Vespasiei.

Narraway, pe de altă parte, nu mai fusese niciodată căsătorit. Avusese relații, fără îndoială, unele mai onorabile decât altele, dar nici una dintre ele nu îl făcuse să iubească pasional. Dacă s-ar fi căsătorit cu Vespasia fără s-o iubească mai mult decât putea controla, prea mult ca să poată vreodată s-o părăsească, Pitt nu l-ar fi iertat. Și l-ar fi compătimit. Incapacitatea de a iubi este un handicap, nu un păcat. Își dădu seama de asta în timp ce-l privea acum pe Narraway uitându-se la Vespasia și se gândi la propriile lui sentimente față de Charlotte.

– Și Dalton Teague? întrebă în sfârșit.

Narraway își mută imediat atenția:

– Interesant. De ce întrebi?

– Mi-a oferit azi ajutor, cu organizația lui.

– Presupun că ai acceptat.

– Sper că nu! spuse Vespasia în același timp.

Pitt văzu capul lui Narraway ridicându-se și o neașteptată expresie de îndoială trecându-i pe față, o expresie de teamă. Apoi și-o controlă și aceasta dispăru ca și când n-ar fi fost decât o iluzie creată de lumină.

Dar Pitt înțelesese. Era frică! Narraway apăruse târziu în viața Vespasiei. N-avea nici o idee pe cine cunoscuse ea în lungul ei trecut, cine o iubise, cât de profund și poate cât de neînțelept. Se simțea vulnerabil, pentru că era o parte a vieții ei în care el nu avusese vreun loc, și excluziunea îl rănea. Nu voia să se gândească la cei care o iubiseră atunci și pe care poate îi iubise și ea la fel de mult.

Pitt își ascunse reflecțiile:

– Mă tem că n-am putut să mă gândesc la nici un motiv rezonabil pentru care să-l refuz. Are mulți admiratori de-a lungul și de-a latul țării și investiții financiare implicând oameni care ar face orice le-ar cere. Eu am foarte puțini oameni pe care-i pot detașa de la ceea ce fac deja, și el știe asta.

– Sunt sigură că ştie... răspunse Vespasia, zâmbind cu subînțeles.

Pitt nu-i ceruse părerea despre Dalton Teague, dar voia s-o facă mai târziu, între patru ochi.

Narraway încuviință încet din cap:

– Presupun că ai luat în calcul că scopul acestei atrocități ar putea fi în primul rând să atragă atenția şi să angajaze o mare parte din echipele tale. Da, sigur că ai luat în calcul. Nu voia să fie o întrebare.

Se uită la Vespasia şi văzu fluturarea de râs şi de confirmare din ochii ei.

– Da, am luat, confirmă Pitt. În plus, este un om pe care momentan nu-mi pot permite să-l am dușman. Slavă Domnului, am destui...

– Așa este, spuse Narraway. Nu poți. Dar fii prudent, Pitt, fii foarte prudent.

Capitolul 6

Pitt se afla din nou în picioare în fața lui Sir Walter. Nu fusese surprins să fie chemat la raport, deși nu avea nimic folositor de spus și era o pierdere de timp, timp pe care l-ar fi putut folosi pentru a obține mai multe rezultate. Sir Walter probabil știa asta, dar trebuia și el să pară că stăpânește situația.

– Da, domnule, spuse Pitt respectuos când ajunse în fața biroului. Sir Walter stătea și el în picioare, în fața ferestrei, iar lumina soarelui desena un halou în jurul a ceea ce-i mai rămăsese din părul lui argintiu.

– Urâtă treabă, murmură el, la fel de mult pentru sine ca și pentru Pitt. Foarte urâtă, într-adevăr. Delicată situație privind Spania chiar în acest moment. Războiul cu America și așa mai departe. Sigur că faci tot ce poți. Narraway spune că ai fost un polițist remarcabil de bun...

Ochii lui albaștri se îngustară, devenind surprinzător de strălucitori:

– Ai face al naibii de bine să fii!

Pitt se simțea și mai incomod decât se așteptase. Ceea ce spuse sună ca și când și-ar fi căutat o scuză:

– E treaba poliției, domnule. Crimele obișnuite nu privesc Serviciul Special, chiar dacă sunt brutale. Nu pot fi scoase din jurisdicția poliției.

– La dracu', omule! replică Sir Walter cu duritate. Cele două femei erau cetățeni spanioli. Ce-o să-i spun ambasadorului Spaniei!?

Își flutură mâna nervos și făcu repede câțiva pași, ca să-și elibereze energia înăbușită. Se uită din nou urât la Pitt:

– N-are nici o legătură! Ceea ce contează cu adevărat e să știm despre ce este vorba. Mă-ntreb acum dacă nu cumva ăsta e începutul, nu sfârșitul. Ești nou în Serviciul Special. Ce spune

Narraway despre toate astea? Presupun că l-ai întrebat. O fi părăsit el serviciul, dar n-a părăsit țara. E tot un patriot!

Se răsuci și tăie aerul cu un gest al mâinii:

– Nu! Fir-ar! Urăsc cuvântul. O scuză pentru cei mai răi escroci din istorie ca să facă orice-au vrut ei. Dar el nu este un om mic, Pitt. Te-ar sfătui, dacă ai avea umilința să-l întrebi și înțelepciunea să-i accepți sfatul.

Pitt simți un ghimpe rece de neliniște. Serviciului Special i se ceruse explicit s-o protejeze pe Sofia Delacruz, ceea ce însemna că fusese responsabilitatea lui Pitt. O luase prea în ușor. O lăsase baltă pe Sofia și implicit pe Narraway, care-l recomandase pentru post. Și, desigur, pe toți oamenii care lucrau sub comanda lui. Și pe Charlotte, care crezuse întotdeauna în el. Se întreba dacă să-și ceară scuze din nou sau asta l-ar fi făcut să pară și mai slab. Realitatea vorbea de la sine.

Sir Walter îl privea, așteptând.

– Da, domnule, spuse Pitt. Tocmai l-am întâlnit, ieri după-amiază.

– Hm. A spus ceva folositor?

Pitt știa că ar fi fost neinspirat să spună că nu.

– Doar că ar putea să fie mult mai multe în spatele întregii afaceri decât a părut la început. E posibil să se folosească cineva de ea...

– Da, sigur că se folosește cineva de ea, la naiba! îl întrerupse Sir Walter. Dar cine? Anarhiștii spanioli, probabil. Dumnezeu știe că au destule motive să fie disperați!

Gura lui deveni o linie subțire și rece:

– Ce știi despre ei, Pitt? Cei mai răi dintre ei au fost puțin înainte de vremea ta...

Pitt nu-și putu reprima uimirea.

– Nu vremea vieții, omule! explodă Sir Walter. Vremea în funcție! Superintendent pe Bow Street, de ce dracu' ți-ar fi păsat de dezastrele spaniole și repercusiunile lor!? N-aveau nimic de-a face cu creșterea criminalității interne. Nici o grijă pentru tine. Nu suport oamenii care nu se concentrează pe treaba lor! Ce știi tu despre Zarzuela?

Pitt nu știa nici dacă era un loc sau o persoană.

– Nimic, domnule.

– Ianuarie '92, începu Sir Walter. Andaluzia. Sărăcie lucie. Țăranii munceau zi-lumină pentru o bucată de pâine.

Își reluă mersul înainte și înapoi prin fața ferestrei, întorcând de fiecare dată în exact același punct al carpetei:

– Patru sute dintre ei, înarmați cu coase, furci, orice le-a căzut în mână. Mărșăluind spre satul Jerez de la Frontera.

Pitt nu-l întrerupse.

Sir Walter își drese vocea și continuă, pe un ton mai jos:

– Scopul: să-i salveze pe cinci dintre prietenii lor, închiși pe viață pentru că fuseseră implicați cu zece ani înainte într-un conflict de muncă.

Pitt se gândea la conflictele de muncă pe care le întâlnise în Londra, la teribila sărăcie, la injustiție și în final la disperare. Deveneau violenți, dar erau lucruri minore. Nu existau represalii de genul celor pe care le sugera Sir Walter. Aștepta sfârșitul poveștii, partea care avea ecouri până în acea zi, în 1898, și legătura cu crimele din strada Inkerman, unde două femei fuseseră eviscerate și a treia luată, înghițită de tăcere.

– Nu armata a făcut-o.

Sir Walter rămase nemișcat în timp ce vorbea, dar vocea lui tremură un pic, iar ochii îi deveniră întunecați și arzători:

– Patru dintre lideri au fost strânși de gât. Au făcut-o legând persoana de un stâlp, apoi, din spate, punând o eșarfă în jurul gâtului și răsucind-o până au murit prin strangulare. Zarzuela era unul dintre ei. Au murit cerând mulțimii să-i răzbune.

Pitt aștepta. Trebuia să fie mai mult. Până acum n-avea nici o legătură cu Sofia Delacruz.

– Ai auzit de generalul Martinez de Campos[1]? întrebă Sir Walter.

– Da, spuse Pitt repede. N-a fost el în spatele restaurației monarhiei spaniole, în '74?

– Da, între altele. A mai reprimat destul de brutal o insurecție cubaneză. Nebunul! Toate ducând până la războiul cu America de acum. La sfârșitul lui 1893 era premier și ministru de Război în Spania. Recruta trupe în Barcelona când un anarhist pe nume Pallas a aruncat o bombă, a ucis un soldat și cinci trecători și, din păcate, calul generalului, bietul animal. Dar nu pe general.

– Păcat.

Cuvântul ieșise din gura lui Pitt înainte de a se gândi mai bine.

– Exact, aprobă Sir Walter. A fost desigur judecat și găsit vinovat. Nu i s-a permis nici măcar să-și ia rămas-bun de la soție sau

[1] Personajul și întâmplările legate de el sunt reale (n.tr.).

de la mamă – Dumnezeu știe de ce. A fost împușcat de către un pluton de execuție. Împușcat în spate, pentru numele lui Dumnezeu... Și el a promis că „Răzbunarea va fi teribilă!"

Bucăți și fragmente din știri externe începură să revină în memoria lui Pitt:

– Noiembrie '83, spuse cu voce tare. Bombă la deschiderea stagiunii de operă din Barcelona. Mulți oameni uciși.

– „Wilhelm Tell[1]", confirmă Sir Walter. Nu e printre favoritele mele. Eu prefer Verdi. Teatro Lyceo. A aruncat blestemata de bombă de la balcon în mulțime. 15 au murit pe loc. Restul s-au panicat. Isterie. S-au luptat ca animalele să iasă. Sânge peste tot. În total au murit 22. Alți 50 au fost răniți.

Pitt își putea imagina represaliile pentru asta, dar îl lăsă pe Sir Walter să-i relateze. Violența și pierderile de vieți omenești se răspândeau din ce în ce mai mult.

– Poliția a făcut razie în fiecare nenorocit de loc la care s-au putut gândi, continuă Sir Walter. Mii de oameni au fost arestați și aruncați în temnițele din Montjuic. E acea afurisită de fortăreață uriașă, la șapte sute de picioare[2] deasupra mării. Atât de plină atunci, încât au trebuit să-i înghesuie pe restul în nave de război în portul de dedesubt. I-au torturat.

Devenise tras la față și vocea îi tremura:

– Arși cu fierul înroșit în foc. Forțați să mărșăluiască 50 de ore la rând. Au dezgropat chiar unele dintre cele mai inventive torturi ale Inchiziției. Dumnezeu să-i ierte. Poporul lor n-o va face!

Pitt era anesteziat. Încerca să-și scoată cu forța imaginile din minte, dar nu reușea. Dacă Sofia Delacruz știa lucrurile astea – și sigur le știa, dacă îi erau cunoscute, aici, în Londra, lui Sir Walter – atunci putea foarte bine să fi pornit o cruciadă împotriva lor. Cum ar fi putut să n-o facă dacă ei îi loviseră pe toți cei pe care îi luase în grupul ei, fiecare prieten, rudă, discipol – pe toți?

Sir Walter se uita la el, privind emoțiile de pe fața lui și așteptându-i răspunsul.

– Am să-l întreb pe Smith dacă știe, își găsi Pitt cu greu cuvintele. Poate să mintă. Dacă o face, nu-l pot învinui. Cum ar putea să aibă încredere în orice poliție, de oriunde! Dar aș putea afla ceva din tăcerile lui, orice nu mi-ar spune.

---

[1] Este vorba despre opera cu acest titlu, de Gioachino Rossini (n.tr.).

[2] 233 de metri (n.tr.).

– Bună idee. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Socoteam că femeia este un fel de scandalagioacă, o escroacă religioasă și așa mai departe. Dar cu aceste nenorocite și dezgustătoare crime, totul începe să arate mult mai întunecat. Nu le spune asta încă oamenilor tăi, Pitt. Doar unul sau doi să afle, poate, dar nu și ceilalți. Poate că nu are nici o legătură. Dacă femeia asta – cum o cheamă? – Sofia, luptă alături de anarhiști sau dacă ei o cred de partea lor, atunci numai Dumnezeu știe ce-i vor face, biata creatură. Îmi doresc doar, din răsputeri, să n-o facă în Anglia!

Pitt nu spuse nimic. Se simțea amorțit. Erau teroare, violență, curaj și durere dincolo de orice văzuse vreodată.

– Pune-te pe treabă, omule! spuse brusc Sir Walter.

Pitt își regăsi vocea răgușită și sufocată în gâtlej:

– Da, domnule.

Nu avea nici un sens să spună că făceau deja tot ceea ce puteau să facă. Ar fi sunat ca o scuză, pentru că nu era de ajuns. Tot ceea ce conta erau rezultatele.

– Mă duc întâi să-i întâlnesc pe cei din Angel Court. Cineva trebuie să știe mai mult decât ne-au spus până acum!

– Și Barton Hall?

– Când o să știu tot ceea ce poate să-mi spună Angel Court.

– Da. Bine. Dacă ai nevoie de ceva, spune.

– Da, domnule. Așa o să fac.

– Bine. Deci apucă-te de treabă!

Angel Court era pustiu și prăfos în lumina soarelui și nu se vedea nimeni dincolo de intrarea arcuită, în afară de bătrâna care părea să-și petreacă timpul măturând pietrele, curățind locul de câțiva pași dintre bucătărie și spălător sau îngrijind plantele.

Se uită în sus când Pitt trecu pe lângă ea.

– Bună dimineața, spuse el, cu o ușoară înclinare a capului.

Ochii ei erau atenți, fața maronie și pielea îmbătrânită de prea mult soare și vânt. Probabil nu fusese niciodată frumoasă, dar în trăsăturile ei se citea un spirit puternic. De data aceasta, uitându-se mai de-aproape, Pitt văzu, de asemenea, o teamă care o măcina. Pentru Sofia sau pentru ea însăși?

Tăiase bucățele de rozmarin și salvie și în aer plutea un miros înțepător. Se întoarse cu spatele la el, fără să răspundă, și reveni la plante. El observă că fustele de culoare închisă erau un pic prea scurte pentru ea, expunându-i gleznele osoase. Umerii erau îndoiți, aplecați peste piept plat.

Pitt se întrebă dacă era o servitoare, o credincioasă, o femeie salvată din cine știe ce mizerie sau unul dintre proiectele Sofiei. Era curios. Putea să fi observat multă lume pe aici, ea însăși părând aproape invizibilă, dar, în mod clar, nu voia să vorbească. Va trebui să i-o pomenească lui Stoker.

Ciocăni la ușă și îi răspunse Henrietta. De îndată ce-l recunoscu, îl privi întrebător. Înțelese lipsa de noutăți fără să aibă nevoie de cuvinte.

Deschise larg ușa.

– Mulțumesc, spuse el intrând. Domnul Smith este?

– Da.

Resentimentul se aprinse în ea, dar nu găsi cuvintele potrivite pentru a întreba de ce îl voia pe Melville și nu pe ea sau pe Ramon. De câte ori, oare, o asemenea discriminare fusese făcută și în trecut, cu implicita ei desconsiderare?

Pitt se răzgândi:

– Văd că a fost ocupat să respecte programul de discursuri pe care-l planificase Señora Delacruz.

Îi urmări expresia feței, momentul de mânie, înlocuit de neajutorare, apoi de ceva ce i se păru un adânc dispreț. Se întrebă încă o dată ce poveste se afla în spatele deciziei ei de-a se alătura grupului Sofiei. Ce nu găsise în sânul bisericii în care crescuse? Știa Melville Smith cât de mult îl disprețuia ea, adâncimea furiei ei? Sau motivul acesteia?

Erau încă în picioare în hol. N-avea de gând să-l invite mai departe. Îl privea acum cu frustrare și dezamăgire. Cât de mult din ea era cauzată de religie, cât de mult de afecțiunea personală pentru Sofia? Nu-și putea imagina traiul în ceea ce însemna un ordin religios, cu izolarea lui, disciplina, pasiunea, lipsa de intimitate și supravegherea erorilor.

– O să-i fie recunoscătoare când se-ntoarce? întrebă pe neașteptate.

Ochii Henriettei se căscară, apoi zâmbi amar:

– Va fi furioasă. Dacă nu știți asta, sunteți un prost.

Se controlă cu un efort, luptându-se să spere că el nu era atât de nebun încât să nu fi înțeles nimic din ceea ce conta atât de mult pentru ea.

– Vreți s-o spun, da? îl înfruntă. Da, Melville Smith folosește șansa dispariției ei pentru a deturna tot ceea ce propovăduia ea, astfel încât să-i dea altă direcție. Este mai moale, fără cuțitul care

taie prin ipocrizie și prin răspunsurile superficiale. Are un miros dulce, ca ceva care începe să putrezească. Asta doreați să spun?

Rămase țeapănă, ca și când ar fi fost rigidă la atingere, cu oasele și mușchii blocați.

– El a creat șansa sau doar a profitat de ocazie?

O parte din furia ei se scurse afară. Părea să fi obosit s-o mai rețină:

– Nu știu. Cred că nu are curajul sau imaginația necesare ca s-o fi făcut el. Doar o folosește... și îl urăsc pentru asta! Vă dați seama, nu? E în fața ochilor dumneavoastră. I-am permis să facă din mine ceea ce nu vreau să fiu! Poate că, de fapt, pe mine mă urăsc. Sofia spunea că el îmi ține o oglindă în față și văd tot ce e mai rău în mine. Oglinda ei îmi arăta tot ceea ce e mai bun.

Ochii i se umplură de lacrimi. Pentru moment, Pitt nu avea nici un răspuns. O amintire îi reveni în minte, cu Sofia Delacruz în auditorium, vorbind, cu fața aprinsă de pasiunea credinței. În acel scurt timp petrecut în prezența ei, crezuse în ceea ce spunea ea. Acum, în confuzia poveștilor despre ea, cu istoria urâtă pe care i-o spusese Barton Hall, cu trupurile mutilate ale lui Cleo și Elfridei, tot focul idealului ei se stinsese.

Apoi își aminti motivul pentru care era acolo și de faptul că Henrietta îl privea.

– De ce a venit la Londra? întrebă el. A fost ideea lui Smith?

Ea părea uimită:

– Nu! El era împotrivă, dar ea i-a spus că trebuie să vină. Nu exista alternativă.

– De ce? Credea că poate găsi mai mulți adepți aici?

Buzele ei se strânseră cu dezgust:

– O spuneți de parcă ar fi strâns voturi pentru nu știu ce post! Nu am idee de ce a venit. S-a întâmplat destul de repede și n-a spus niciodată nimănui despre ce era vorba.

– Socotea că vom fi interesați de credințele ei? insistă Pitt.

Din nou mânia pâlpâi în ochii ei:

– Sunteți mult... mult prea convenționali pe dinăuntru pentru asta, prea siguri pe ideile voastre izolate și rigide ca să ascultați pe oricine. Este englezoaică ea însăși, vă știe bine.

– Dar a venit!

Henrietta își închise ochii:

– Da, spuse ea calmă. N-am putut s-o conving, era inutil, căci decisese. N-avea nici o legătură cu predicile. Dar n-are sens să mă

întrebați mereu și mereu. Nu știu de ce a venit! Să ajute pe cineva, dar nu știu pe cine. Întotdeauna ajuta pe cineva aflat în încurcătură. De data asta era ceva rău. Era speriată. N-am văzut-o niciodată așa de speriată.

– Melville Smith știa?

– Nu știu! Dar nici el n-a vrut ca ea să vină aici. V-am spus, este un oportunist, nu mai mult decât atât. Mereu caută o ocazie.

– O ocazie să preia frâiele? Pentru asta ar fi trebuit să dispară Sofia, sublinie Pitt.

Ea clipi, având o privire în care se citea nehotărârea. Câteva secunde se luptă cu ea, apoi își învinse tentația:

– Îl știu de opt ani. N-ar fi făcut... asta... nu doar să omoare pe cineva, dar nimic atât de... violent. Sentimentele lui sunt... de parcă le-ar fi înghițit. Nu ajung pe fața lui sau... în mâinile lui.

El înțelese:

– Și Ramon?

De data asta, reacția ei fu instantanee:

– Niciodată! Ar putea face ceva împotriva voinței ei ca s-o protejeze, dar niciodată să rănească pe cineva. Este întotdeauna gata să ajute. Uneori mă gândesc că e prea moale.

– Prea moale, în ce fel? Mai moale ca Sofia?

– Inocent, răspunse Henrietta cu un zâmbet. Vede ceea ce crede că trebuie să fie, indiferent dacă este sau nu. Ca și familia lui.

Observând surpriza lui Pitt, regretă imediat:

– Nu trebuia să spun asta. Este ceea ce ar trebui să fim... o familie. Nu că ar trebui să ne placă familia... Uneori, sunt cele mai rele...

El se gândi să insiste, dar văzu în ochii ei că era furioasă pe sine pentru că îi scăpase o confidență. Pitt nu voia ca ea să-și transfere supărarea spre el. Avea acum nevoie de încrederea ei:

– Știu. Înțeleg că Sofia era mai... realistă?

Ea răsuflă cu ușurare. Era prea speriată ca să zâmbească, dar relaxarea i se întorsese pe chip:

– A riscat cu oamenii, dar a făcut-o cu ochii deschiși, răspunse.

– Ce fel de riscuri?

Întrebase în treacăt, ca și când n-ar fi fost de mare importanță.

– Protejându-i, oferindu-le a doua șansă. Ajutându-i să îndrepte lucrurile. De cele mai multe ori a meritat.

– S-a întâmplat ceva de genul ăsta înainte să veniți la Londra?

Se gândea la toți cei etichetați drept anarhiști pentru că doreau un salariu din care să poată trăi și fuseseră împinși la violență

pentru că nimeni nu acceptase să-i asculte. Foamea transformă oamenii. Văzuse asta în destule rânduri pe străduțele lăturalnice din Londra. Poate stârni un fel de nebunie. Cine-și poate privi copiii flămânzind și să rămână rațional?

Henrietta se uita lung la el. De ce ar fi avut încredere? El era legea. Sau cel puțin așa se presupunea. N-ar fi trebuit să aibă vreo simpatie pentru nebunie, oricare i-ar fi fost cauza. I-ar fi spus Henrietta dacă Sofia ar fi ascuns pe cineva căutat de către aceeași poliție care torturase oameni în temnițele despre care îi vorbise Sir Walter? Ar fi dezvăluit el însuși una ca asta?

– Știu că era înnebunită să-l vadă pe Barton Hall, spuse Henrietta. Dar n-ar fi spus nici unuia dintre noi de ce. Melville era furios, dar n-a contat. S-au certat pe tema asta. Și a câștigat ea.

Spusese ultima propoziție cu mare satisfacție, chiar dacă nu știa nimic despre problema în cauză.

– Cleo sau Elfrida știau?

– Nu.

Clipi rapid, dar asta nu-i opri lacrimile și nici n-o împiedică să devină palidă.

– Nici unul dintre noi nu știa.

Nu adăugă nici un alt cuvânt de certitudine, nu se jură, și această simplitate conferea mai multă credibilitate.

Pitt îi mulțumi și plecă să-l caute pe Melville Smith. Îl găsi în camera care fusese biroul Sofiei. Stătea la masa de studiu, căzut pe gânduri, cu un toc în mână și în față cu o foaie de hârtie pe jumătate acoperită cu un scris de mână caligrafic.

Ridică privirile spre Pitt, care intrase deși ușa era aproape închisă. Îi trecuse prin cap că Smith o lăsase așa în mod intenționat, ca să audă fără să fie văzut.

O închise în urma lui, cu un scârțâit ascuțit al clanței.

Smith îl privi cu o expresie de iritare. După un lung moment de tăcere, se decise să n-o exprime în cuvinte:

– Aveți noutăți, domnule Pitt? întrebă el cu un zel neașteptat.

Era mai bine pregătit decât se așteptase Pitt, forțându-l să se scuze imediat:

– Nu, îmi pare rău. Poliția pare să fi aflat foarte puțin, exceptând faptul că n-a fost nici unul dintre cei cunoscuți ca violenți și n-a fost luat nimic semnificativ.

Se așeză în scaunul din fața biroului.

– Nimic semnificativ! exclamă Smith tăios. Exceptând viețile noastre! Cu siguranță au luat asta!

Pitt simți înțepătura reproșului, dar nu lăsă să se vadă.

– De ce s-au dus în strada Inkerman, domnule Smith? În mod sigur, oricare ar fi fost amenințarea, ar fi fost de departe mai în siguranță dacă rămâneau aici, în Angel Court, cu dumneavoastră, și cu noi știind că sunt aici.

Smith se uită fix la el:

– Bineînțeles că ar fi fost! Dar cine știe de ce a făcut Sofia jumătate dintre lucrurile pe care le-a făcut!?

Zâmbi întunecat, mai mult un spasm al colțurilor gurii.

Pitt refuză să fie descurajat sau să permită iritării sale, provocate de lipsa de loialitate a lui Smith, să-i distragă atenția de la motivul cu care venise:

– Sunteți prea modest, domnule Smith. Cred că, de fapt, o cunoașteți foarte bine pe Señora Delacruz. Nu cred că ați putut lucra atât de îndeaproape cu ea vreme de cinci ani sau că ea ar fi putut avea încredere în dumneavoastră dacă nu ar fi fost sigură de loialitatea și de dăruirea dumneavoastră față de fundamentele credinței ei...

Smith rămase rigid, în timp ce obrajii i se colorară ușor:

– Fac și eu ce pot, spuse stingherit. Dar... dar găsesc comportamentul ei greu de înțeles uneori...

Lăsă cuvintele suspendate, incapabil ori nesigur cum ar trebui să încheie.

– Mi-ați spus despre amenințările pe care le-a primit, continuă Pitt. Vă temeați că nu toate sunt de neglijat. Trebuie să fi fost și ea conștientă de această posibilitate, chiar dacă a ascuns asta de unii dintre discipolii ei.

Umbra unei reacții trecu pe fața lui Smith, greu de citit, dar arătând că nu era imun la lingușire:

– Desigur, acceptă el.

– Vi se confesa? întrebă Pitt, sugerând că știa deja răspunsul. Sau lui Ramon?

– Nu! răspunse Smith rapid, Ramon este... foarte loial, un om bun, dar admirația pentru ea este mai puternică decât judecata lui. Îmi pare rău să spun asta, dar este momentul sincerității. Nevoia lui de a crede în doctrina ei din motivele lui personale, puternice, nu-i lasă loc de îndoială sau... sau să-și pună întrebări privind realitatea punctelor ei forte... sau a slăbiciunilor ei. Ea știa asta și nu l-ar fi împovărat nici cu vulnerabilitatea ei, nici cu teama, foarte reală, că s-ar putea să i se-ntâmple ceva.

– Dar dumneavoastră știați. Pitt formulase o afirmație, nelăsând loc unui răspuns negativ.

– Mă tem că da.

Pitt dădu grav din cap:

– Trebuie să fi fost foarte stresant pentru dumneavoastră.

– Da... Aș vrea...

Smith se împotmoli în cuvinte, studiind expresia lui Pitt și încercând să priceapă cât de mult știa sau ghicea.

– Sunt sigur că ați făcut tot ceea ce puteați, spuse Pitt cu blândețe. Chiar și în scurtul timp în care am cunoscut-o am putut vedea că este o femeie greu de convins... fie și în propriul ei interes!

– Foarte! confirmă repede Smith. Eu...

Se opri din nou.

– A fost o crimă brutală, spuse Pitt cu o voce egală și cu ochii pe chipul lui Melville Smith.

Văzu frica în stare pură, o clipă, înainte ca masca s-o acopere. Era o teroare care-l măcina, dar era imaginație sau realitate? Exista o vinovăție în această teamă. Dar oricine s-ar fi învinovățit, pur și simplu pentru că n-a preîntâmpinat întregul dezastru. Trupurile mutilate ale celor două femei zăceau în morga poliției și Smith stătea în biroul lui, viu și nevătămat, pregătind discursuri prin care să poată ocupa poziția Sofiei ca lider al unui curajos și persecutat popor. Dar era ăsta un accident sau un proiect?

Se uită la Smith, acum palid-cenușiu la față, cu broboane de transpirație pe frunte. Dacă i s-ar fi întâmplat asta oricărui om pe care-l știa Pitt, ar fi simțit la fel. De fapt, era o vinovăție crescând și în el, pentru că avusese în sarcină siguranța Sofiei și eșuase. Nu prevăzuse nici o asemenea oroare. Faptul că ar fi putut sau nu să împiedice asta nu schimba cu nimic emoția. Ce știuse Smith înainte de-a se întâmpla?

– Nu avea nici o bănuială? spuse tare.

– Ce?

– Nu venise aici ca să predice, domnule Smith, dezvoltă Pitt ideea. Venise să-l vadă pe Barton Hall în legătură cu ceva atât de secret încât nu putea spune nimănui altcuiva și atât de urgent încât nu putea aștepta. Toată lumea e de acord că oferea ajutor, refugiu poate, pentru mulți oameni aflați în încurcătură. Dar cu scurt timp înainte să ajungeți aici, cineva a intrat într-un alt fel de încurcătură. Mult mai mare decât un păcat de credință sau vreo trădare conjugală. Pe cei de felul acesta poți să-i urăști, dar nu pleci după ei în altă țară să-i vânezi pe străzi tăcute, să intri peste ei în casele lor și să le smulgi intestinele pe podea! Asta este ceva mult mai grav. Poate că va fi afectată viața a mii de oameni!

Smith scoase un icnet și Pitt crezu, pentru moment, că era pe cale să vomite.

– Habar n-am! protestă Smith, cu vocea strangulată în gât. Știu că a venit să-l vadă pe Barton Hall și nimic din ce-am spus n-a putut s-o descurajeze. Sigur era mai mult decât să se împace cu el într-o veche dispută. Era ceva atât de urgent încât nu-și putea permite să amâne nici măcar o săptămână! Dar nu a vrut să-mi spună ce. Jur că am făcut tot ce am putut ca să aflu, ca să pot să o ajut, dar nu te poți certa cu ea!

– Știu asta, confirmă Pitt. Am încercat și am eșuat și eu. Ar fi trebuit să luați unele lucruri în mâna dumneavoastră.

Văzu cum lui Smith i se colorează fața, cum își ferește ochii de privirea lui, apoi se uită din nou la el:

– Am făcut-o, spuse Smith foarte încet, cu fața stacojie. Și poate că e vina mea pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu știu cine a făcut-o sau de ce! Doamne, Dumnezeule, tot ceea ce am urmărit a fost să fie în siguranță!

– Deci dumneavoastră ați trimis-o în casa din strada Inkerman, concluzionă Pitt. Cine mai știa?

– Nimeni! spuse Smith impetuos. Decât dacă le-a spus ea! Nu știu dacă îi era vreodată frică. Crede că e invincibilă, Dumnezeu s-o apere! Este...

– Fanatică? sugeră Pitt.

– Da! Ea... ea nu ia în considerare realitatea. Asta o face o mare predicatoare, dar și o femeie cu care e imposibil să lucrezi. Nu ascultă nimic din ce nu vrea să audă.

Omul era profund speriat, dar Pitt avea nevoie să știe exact ce anume îl speria și de ce.

– Ce i-ați spus?

– Că pericolul poate fi real, răspunse Smith atât de repede încât Pitt era sigur că, într-un fel, era un adevăr doar parțial. Era un răspuns pregătit.

– Cum de știați de casa din strada Inkerman? întrebă el inocent.

Smith se îmbujoră:

– Mi-a fost oferită de... un prieten.

– Oferită cu ce scop? insistă Pitt.

– O cazare în plus, dacă ar fi fost nevoie, spuse Smith, arătând atât de sigur pe el încât Pitt știu că era o minciună.

– Deci, dacă Señora Delacruz nu era aici, în Angel Court, atunci acest prieten putea presupune că este în strada Inkerman.

Era o concluzie, nu o întrebare.

Culoarea se scurse din obrajii lui Smith.

– El este dincolo de orice reproș, spuse cu fermitate. Un om bun și decent. Trebuie să fie la fel de îngrozit ca și noi.

Vocea lui frumoasă era acum răgușită:

– Dacă m-aș fi gândit că ar fi posibil, nu mai zic probabil, ca el să fie amestecat în vreun fel în asta, v-aș fi spus imediat.

– Barton Hall, spuse Pitt cu amărăciune. Un om care este în dezacord profund cu învățăturile ei, dar îmi imaginez că socotește amendamentele dumneavoastră mai puțin... extreme. Altceva decât întreaga noțiune de anarhie împotriva ordinii lui Dumnezeu.

Smith rămase paralizat, ca și când s-ar fi holbat la un șarpe. Se luptă să găsească vorbele potrivite pentru a nega, a se indigna sau orice altceva – și eșuă.

– Mie nu-mi pasă de ambițiile dumneavoastră religioase, domnule Smith, spuse Pitt foarte încet. Îmi pasă însă foarte mult ce-ați făcut ca să vi le realizați. Orice credeți, dacă e gândit să fie orice formă de creștinism, nu justifică teroarea și durerea acelor femei...

– Nu am nimic de-a face cu moartea lor! strigă Smith cu disperare, înclinându-se înainte în scaun. Tot ce am vrut a fost...

Se opri, cu sudoarea curgându-i pe față:

– ... s-o țin în siguranță și tăcută pentru o vreme! Habar n-are ce probleme provoacă, total inutil! Ar trebui să-i învețe pe alții în etape! Nu... totul dintr-odată! Oamenii o să respingă asta pentru că schimbarea e prea mare! Ea nu are răbdare, nici... nici înțelegere pentru temerile oamenilor...

– Știu, i-o tăie Pitt. Dar asta nu mai contează acum. Dacă Barton Hall știa unde se află, atunci fie este responsabil, fie a spus cuiva care este. Știți cine?

– Nu...

Pitt se ridică:

– Ar fi în interesul dumneavoastră, domnule Smith, să fiți sincer cu mine. În joc e mult mai mult decât credibilitatea dumneavoastră. Dacă vreți să ieșiți din asta ca om liber, ca să nu mai zic unul cu onoarea intactă, atunci o să faceți orice puteți ca să vă asigurați că Sofia Delacruz se întoarce la Angel Court vie și nevătămată. Exceptând, desigur, cazul în care e moartă și dumneavoastră aveți o parte de vină. Atunci ați face bine să nu-mi ieșiți în cale, prin orice mijloc puteți.

Oroarea lui Smith era atât de palpabilă încât devenise inutil pentru el să protesteze în vreun fel. Rămase în scaun, ca şi cum picioarele nu l-ar fi putut susţine, şi poate chiar nu l-ar fi susţinut.

Pitt ieşi în linişte şi închise uşa în urma lui.

Vorbi puţin cu Ramon, asigurându-l că nu sunt veşti rele, ci, încă, toate motivele de speranţă. Se simţea ipocrit, dar loialitatea omului era atât de sinceră încât nu vedea nici un sens să-i provoace o durere încă evitabilă.

Pitt era aşezat, avându-l pe Stoker de cealaltă parte a biroului care era plin de rapoarte de la poliţia locală şi de la puţinii oameni pe care comandantul îi putuse folosi pentru acest caz, plus câteva mesaje de la Dalton Teague.

– O să-l înfruntaţi, domnule? întrebă Stoker când Pitt îi spuse despre vizita lui la Angel Court şi despre faptul că Smith îşi recunoscuse înţelegerea cu Barton Hall să utilizeze casa din strada Inkerman.

– Trebuie să fie ceva foarte întunecat despre care nu ştim. Hall e genul de om pompos, un pic rigid, dar n-ar spinteca două femei doar pentru că nu e de acord cu religia lor! Şi nici măcar nu era vorba despre Sofia!

Îşi muşcă buzele şi ezită:

– Cel puţin din câte ştim... Şi chiar dacă n-ar fi moralmente de neimaginat pentru el, riscul era mult prea mare.

Pe chipul lui Stoker se ivi o expresie de acceptare sumbră. Era în Serviciul Special de mult mai mult timp decât Pitt, deşi era cu câţiva ani mai tânăr. Experienţa lui anterioară fusese mai mult în marină decât în poliţie, ca a lui Pitt.

– Atunci cine? Şi de ce naiba voia ea să-l vadă? întrebă Pitt mai mult pentru el decât pentru Stoker.

De data aceasta, Stoker nu avea un răspuns pregătit. Se întoarse spre hârtiile de pe birou:

– Poliţia n-a obţinut nimic, spuse amărât. Au vorbit cu toţi cei-lalţi proprietari din zonă, cu birjari, comisionari, comercianţi. Nimeni n-a văzut nimic neobişnuit. N-au observat nici un străin. Cei care, cel puţin, le-au remarcat pe femei au spus că erau liniştite şi politicoase.

Îşi scutură capul:

– Sigur, sunt o mulţime de speculaţii, majoritatea incredibil de vulgare, de la prostituţie la satanism...

Pitt nu se obosi să răspundă.

– Mergeți să-l întâlniți pe Hall? întrebă din nou Stoker.

Pitt nu era gata încă să răspundă. În loc s-o facă, întrebă:

– Dalton Teague a obținut ceva de folos?

Fața osoasă a lui Stoker era de necitit. Emoțiile pâlpâiau pe ea și dispăreau prea rapid ca să poate fi înregistrate:

– Nu, domnule, spuse el, apoi luă unul dintre rapoartele poliției și se îndreptă spre ușă.

– Stoker! strigă brusc Pitt.

Cel strigat îngheță, apoi se întoarse cu fața spre birou:

– Da, domnule?

– Oamenii lui Teague n-au făcut chiar nimic?

– O, da, domnule. Sunt peste tot, ca puricii pe un câine.

– Comparația pe care ai ales-o este foarte sugestivă, spuse Pitt sec. Vă stau în cale?

Stoker zâmbi, arătându-și dinții:

– Nu, domnule. N-am permite asta. Doar că pun o mulțime de întrebări despre Serviciul Special. Respect oamenii care vor să știe cine suntem și ce facem. Prea des nu înțeleg și nu vor să înțeleagă. Ne văd drept o pacoste, mai rea decât poliția, pentru că nu investigăm crime pe care le pot vedea. Dar n-am avut timp să le răspund și, sincer, nu cred că ar trebui să știe totul despre felul în care lucrăm, chiar dacă încearcă să fie de folos.

– Ce fel de lucruri întreabă?

Pitt era curios, dar simțea, de asemenea, și o undă de neliniște. Teague era un om faimos, cu reputație bună și avere mare. Dar performanțele sale sportive erau cele pentru care era admirat. Personifica idealul de gentleman englez: elegant fără ostentație, generos cu averea lui, învingător curajos și fără efort pe terenurile sportive, discret în viața privată. Dalton Teague era, în plus, înalt, frumos și elegant fără să facă nimic special.

– Detalii, răspunse Stoker. Totul ca o dovadă de bune maniere, presupun: ne face să simțim că le pasă de ceea ce facem.

Ura să fie luat de sus și se vedea asta în fiecare părticică a ființei lui. Putea primi ordine, chiar și critici, dar nu suporta condescendența.

– Straniu, decise Pitt. Vor să fie de folos și nu știu cum!

Stoker îi aruncă o privire acră și ieși.

Pitt luase un prânz scurt și întârziat compus din pâine, brânză și murături, iar acum se îndrepta spre artera principală ca să

prindă o birjă cu care să meargă la Barton Hall, când constată că lângă el era cineva care-şi potrivise pasul cu al lui. Era Frank Laurence, arătând bine îmbrăcat şi plin de un interes politicos. Cămaşa lui era imaculată, costumul remarcabil de bine croit. De fapt, arăta mai îngrijit decât Pitt. În primul rând, nu avea nimic prin buzunare, să le deformeze, şi nu era restant la tunsoare, aşa cum Pitt părea să fie mai tot timpul.

– Nu am nimic în plus de declarat, spuse Pitt fără nici o introducere.

– Sigur că nu, acceptă Laurence. Nu ştiţi nimic şi, chiar dacă aţi şti, nu mi-aţi spune.

Pitt simţi înţepătura, aşa cum ştia că intenţionase Laurence, dar nu sări să muşte momeala. Zâmbi:

– Aveţi perfectă dreptate, n-aş face-o.

– Vi se pare că domnul Teague e folositor? continuă Laurence curajos. Ştiu că are resurse vaste. Familia lui posedă jumătate din Lincolnshire.

– Şi cum este asta de folos? întrebă Pitt curios.

– O, nu este! spuse Laurence râzând. Dar trebuie să fii enorm de bogat ca să deţii jumătate din orice. Îţi dă un aer de siguranţă, aşa cum veţi fi observat. E obişnuit cu oameni care consideră un privilegiu să-i facă pe plac. Este în mod sigur un om bun să-l ai de partea ta.

– Este cumva un avertisment că e un om rău să-l ai împotriva ta? întrebă Pitt păstrându-şi vocea egală şi afabilă, ca şi când ar fi discutat despre vreme.

Laurence râse din nou:

– Dragul meu comandant, dacă aveţi nevoie de mine să vă spun asta, atunci nu sunteţi potrivit pentru poziţia pe care o aveţi!

Pitt nu răspunse.

– V-a spus domnul Teague că îl cunoaşte pe Barton Hall aproape de când se ştie?

Laurence reuşea să arate în acelaşi timp inocent şi amuzat:

– Sau a omis această informaţie?

Pitt îngheţase; înţelese instantaneu că Laurence aşteptase exact acest gen de reacţie din partea lui şi era furios pe el însuşi că i-o oferise.

– Nu ştiaţi..., observă Laurence. Din şcoală, mai exact. Teague n-a menţionat asta... Dragă colega, scrie pe faţa dumneavoastră!

– Investigaţia dumneavoastră a descoperit asta?

– O, nu! Absolut deloc. Întâmplarea face că am urmat aceeași școală eu însumi, câțiva ani mai târziu, sigur, dar lucrurile nu se schimbă așa de mult. Aceleași reguli, înțelegeți? Același fel de oameni care le încalcă. Toți avem eroii noștri.

– Și Teague era unul dintre cei ai dumneavoastră? întrebă Pitt.

Dintr-un motiv sau altul, era surprins. Pentru o clipă, un ciudat fel de supărare trecu pe fața lui Laurence și toată dispoziția i se spulberă.

– O, nu prea, replică el. Eram cu mai mulți ani în urma lui. Dar nimeni n-a uitat felul în care juca pe terenul de cricket.

Ridică puțin din umeri:

– Eu uram cricketul. Nu sunt un jucător de echipă!

Zâmbi:

– Mai degrabă bun la șah și la garduri[1].

Pitt și-l putea imagina cu ușurință la oricare dintre ele. Atacul și apărarea, mișcarea și contra-mișcarea i se potriveau, o șlefuire a calităților naturale. Dacă ar fi fost orice altceva în afară de jurnalist, Pitt l-ar fi plăcut.

– Nu pot să vă spun nimic despre Teague, rosti tare. Și dacă aș putea, n-aș face-o, domnule Laurence.

Laurence râse deschis:

– Aceasta este, într-un cuvânt, marea diferență dintre noi, domnule Pitt: eu pot să vă spun foarte multe despre Dalton Teague, în special despre oamenii pe care i-a ajutat și cei pe care i-a distrus. Și, puțin câte puțin, așa o să fac!

Pitt se uită lung la el, analizându-i chipul, dar emoția trecuse, văzu doar inteligență și spirit.

– Baftă cu domnul Hall, adăugă Laurence. Este mai interesant decât credeți, poate, dar continuați să căutați!

Se întoarse și plecă, lăsându-l pe Pitt să ia următoarea trăsură și să-i dea vizitiului adresa lui Barton Hall.

[1] Probe de alergare cu garduri (n.tr.).

Capitolul 7

Înainte ca Pitt să meargă să-l întâlnească pe Barton Hall la banca lui, se întoarse în Lisson Grove să vadă dacă erau noutăți de la Latham, despre investigația din strada Inkerman, sau de la omul pe care îl trimisese în Spania. Nu că ar fi aşteptat prea mult de la ei. Nu era o crimă locală. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convins era că originea ei era în Spania. Poate că era timpul să trimită unul dintre oamenii lui cu vechime să discute cu ambasadorul Spaniei și să-i pună câteva întrebări pertinente, pline de tact, desigur. Era un pas extrem de delicat.

Cinci minute mai târziu James Urquhart stătea în fața lui, zâmbind uşor. Era un bărbat arătos, genul blând, și foarte bun vorbitor.

– Cred că e timpul să facem o vizită prietenească Ambasadei Spaniei, începu Pitt. Nu fă mare caz, doar asigură-l, ca un gest de curtoazie, că facem tot ceea ce putem ca să o găsim pe Señora Delacruz și să-l aducem în fața justiției pe cel care a omorât celelalte două femei. Poți să-l întrebi dacă are să ne dea vreun sfat.

Se uită atent la Urquhart, ca să vadă dacă a înțeles delicatețea și urgența situației. Fusese diplomat înainte de a intra în Serviciul Special. Erau momente în care atât cunoştințele, cât și calitățile sale erau remarcabil de folositoare.

– Da, domnule, dădu Urquhart din cap. Mă îndoiesc că ne vor fi de mare ajutor, bieții de ei, dar nu se știe niciodată. Ce avem nevoie mai exact?

Pitt se gândi un moment:

– Ce știu ei despre Señora Delacruz sau măcar suspectează, dar nu vor să declare oficial. Indicii, bănuieli, confidențe, lucruri care ar prefera să nu le fie atribuite.

– Corect, spuse Urquhart. Înțeles, domnule.

Se scuză și plecă.

Un pic mai târziu, intră Stoker, arătând nefericit:

– Îmi pare rău, domnule, nimic de la Latham. Aproape tot ceea ce pot face este să urmărească infractorii pe care îi știu. N-am crezut, oricum, nici o clipă că ar fi vreunul dintre ei.

Se așeză pe marginea biroului lui Pitt. Acesta era în picioare la fereastră.

– Ne-au ajutat să câștigăm ceva timp punând la un loc o mulțime de alte bucățele, continuă Stoker. Doi sau trei străini despre care s-a vorbit s-au dovedit a fi un instalator și doi distribuitori, toți autorizați.

Se încruntă:

– Credeți că e ceva politic, domnule? Sau vreun lunatic religios?

– Politic.

Pitt fu surprins cât de ușor răspunsese. Nu-și dăduse seama că era așa de sigur:

– Nu că ar fi imposibil să fi folosit un maniac religios!

– Spaniol?

– Politica sau maniacul?

Stoker zâmbi pentru prima dată:

– Amândouă. Maniacul trebuie să fie spaniol. Nici unul dintre noi nu are atâta înflăcărare religioasă..., spuse el cu o umbră de regret.

Pitt deveni curios. Era o latură a lui Stoker pe care n-o cunoscuse înainte.

– Scuze, domnule, spuse Stoker.

– Nu ai de ce, răspunse Pitt instantaneu. Ai dreptate. Este o crimă de adâncă pasiune, indiferent cât de hidoasă este. Atât Smith, cât și Henrietta Navarro mi-au spus că Sofia a acceptat tot felul de penitenți și oameni care fugeau de un lucru sau altul: proscriși ai bisericii sau ai societății. De ce nu și anarhiști politici fugind de lege după o atrocitate, vinovați sau nu? Unii dintre amărâți au fost împinși până la capătul rațiunii lor și dincolo de ea. Poate o rudă, un martor sau un informator.

– S-ar spune că a jucat jocuri periculoase, fu Stoker de acord. Dar ce are Hall de-a face cu asta? De ce a venit ea aici?

– Nu știu. Mă duc să-l văd. Are o mulțime de explicații de dat, cum ar fi de ce i-a închiriat casa din strada Inkerman și cine mai știa despre asta.

– Vin cu dumneavoastră! sări Stoker imediat în picioare.

– Nu este nevoie, dădu Pitt din cap.

– Dacă e vorba despre anarhiști, domnule, și ei au omorât cele două femei și au luat-o pe Sofia și domnul Hall e de partea lor...

– Nu există nimic care să sugereze asta, sublinie Pitt, oprindu-se în ușă și blocând drumul lui Stoker. De fapt, de vreme ce este bancher, mă aștept să fie exact opusul. Băncile înfloresc pe bază de ordine. El are o poziție extrem de bună, chiar în inima administrației. Biserica, banii și coroana! Trebuie să fii foarte înrădăcinat în ordine! Dacă Sofia are cea mai mică simpatie față de rebeli, anarhiști sau pur și simplu înfometați, atunci nu e de mirare că el o dezaprobă! Sunt dușmani naturali.

– Blestematul joc de-a uliul și porumbeii! spuse Stoker, apoi roși la ceea ce spusese.

Fu prima dată după multă vreme când Pitt izbucni în râs. Nu fusese însă atât amuzament, cât surpriză:

– Într-adevăr, spuse cu căldură. Din nefericire nu putem face mare lucru.

Se duse până la cuier și-și luă haina din cui. Înainte însă de a și-o pune, se auzi o bătaie în ușă și, când o deschise, era Brundage și, la un metru sau doi în spatele lui, Dalton Teague. Brundage arăta stingherit. Înainte de-a apuca să anunțe ceea ce era evident, Teague păși înainte:

– Bună ziua, comandante.

Îi întinse mâna. Pitt nu avu încotro decât să i-o accepte:

– Bună ziua, domnule Teague.

Era aproape inutil să-l întrebe dacă are ceva de anunțat: strălucirea de satisfacție din ochii musafirului contrazicea gravitatea expresiei. Pitt își puse haina la loc în cuier și păși cu spatele în biroul lui, invitându-l pe Teague înăuntru.

– Mulțumesc.

Teague se așeză pe scaunul mare, de piele, lăsându-l pe Pitt să stea pe celălalt, de partea opusă. Își încrucișă picioarele lungi și se lăsă pe spate.

– Oribilă afacerea din strada Inkerman, spuse cu gravitate. Începe să arate a altceva. Ziarele devin puțin isterice, ceea ce nu ne ajută. Nu că asta ar fi în intenția lor, să ajute!

Un mic zâmbet amar îi apăru pe față:

– Ajută-ți și alină-ți dușmanul, uneori...

– Foarte urât, acceptă Pitt. Se întreba de ce-a venit Teague.

– Presupun că ați citit articolele scrise de Frank Laurence? Pare să ia totul foarte în serios ca amenințare politică, deși nu spune

foarte clar ce fel de amenințare politică. Război cu Spania, presupun? Dar atunci e mai bun la sugestii decât la fapte. Întotdeauna a fost așa.

– Îl știți de mult? Pitt își păstrase tonul colocvial, dar era brusc interesat. Lui Laurence îi displăcea Teague, dar spusese că doar din cauza reputației. Fuseseră la aceeași școală și universitate, dar nu în aceiași ani.

Teague ridică din umeri:

– Din timpul școlii, comandante. Nu s-a schimbat prea mult. Pe atunci era un mic ticălos zelos. Mereu curios, căutând, ascultând, trăgând concluzii. Și o memorie de elefant.

– Îl știți bine?

Ochii lui Teague se căscară:

– Doamne, nu! Era foarte mic. Făcea comisioane pentru băieții mai mari, știți... Tradițional. Toți o facem. Ducând și aducând lucruri, așa ceva. A făcut-o și pentru mine o vreme. Trebuia să-l știu.

Pitt își putea imagina cu ușurință. Nu fusese niciodată la o asemenea școală, dar îi știa pe cei care fuseseră. Ierarhia era rigidă, cu tradiții mergând înapoi nu vreme de decade, ci de secole. Mințea Teague sau Laurence? Și de ce? Părea atât de trivial.

Pitt știa că Teague îl urmărește, așa că-și păstră fața lipsită de expresie, deși Teague urma să observe și asta. Era nenatural. Trebuia să găsească un răspuns:

– Credeți că are vreo implicare în asta, în afară de a scrie un articol bun? întrebă. Și, desigur, să aibă succes cu el.

Teague zâmbi:

– Comandante, nu cred că Frank Laurence are vreun alt obiectiv în viață în afară de a scrie un articol bun și de a avea succes cu el, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Ați descoperit ceva, domnule Teague? întrebă Pitt cu voce scăzută.

– Ah! Teague se lăsă din nou pe spate în scaun. E timpul să raportăm căpitanului de echipă? Zâmbea, dar ochii îi erau lipsiți de expresie, rezervați. Pitt habar n-avea dacă remarca fusese una ironică sau o glumă.

– Sunteți un om care nu pierde timpul, explică Pitt.

Corpul lui Teague se relaxă un pic și își încrucișă picioarele în sens invers.

– Probabil știți deja că Barton Hall deține casa din strada Inkerman, unde au avut loc crimele. Ceea ce nu e surprinzător.

Da, sigur că știți. A ajuns la mine, prin anumite relații pe care le am, informația că atât Sofia, cât și soțul ei, Nazario Delacruz, îi ajută cumva pe cei care fug de lege în Spania. Unii au fost penitenți de un fel sau altul, dar alții au fost condamnați politic, fugind de guvern – poate acuzați pe nedrept, poate persecutați pentru lupta lor împotriva opresiunii. Nu emit judecăți.

– Și părerea dumneavoastră privind crimele? întrebă Pitt cu o voce scăzută.

Nu trebuia să arate că e interesat – nu de informații, pe care le știa și el prea bine, ci de faptul că le cunoștea și Teague.

– Simpatiile Sofiei se îndreaptă către cei persecutați, din orice cauză, justificat sau nu, replică Teague, privind foarte atent fața lui Pitt. Unii dintre cei care au luptat pentru drepturile celor săraci sunt admirabili. Alții nu. Unii anarhiști vor pur și simplu să distrugă. Ei pot să salute orice violență, inclusiv cea a acestui nou și mizerabil război. Ei venerează haosul și urăsc pe oricine posedă ceea ce ei nu au. Autoritățile nu prea fac distincție.

Era ceea ce gândea și Pitt, dar era în continuare extrem de interesat ce are Teague de spus și de ce. Un alt gând îi veni în minte chinuindu-l în timp ce asculta raționamentul lui Teague: cât de mult din ceea ce spunea aflase ascultând și spionând oamenii lui Pitt din Serviciul Special? Acum dezvăluia sau afla? Și de ce? Câte alte lucruri mai observase și nu vorbea despre asta?

În timp ce-l asculta pe Teague vorbind, încercă să se lămurească dacă Nazario Delacruz era aliatul mișcării anarhiste. Putea să fie vorba despre răzbunare împotriva ei din partea guvernului spaniol? Sau intenția era de a-l face pe Nazario să-i trădeze pe toți cei pe care jurase să-i ajute! Toate aceste gânduri îi veniseră lui Pitt în minte înainte ca Teague să intre în cameră. Întrebarea era dacă Teague era aici ca să-i dea informații sau ca să le obțină, dacă nu cumva avea chiar un interes personal și îi folosea pe Pitt și Serviciul Special ca să-l urmărească.

Era înrudit cu jumătate din aristocrația din Anglia, chiar și – indirect – cu prim-ministrul însuși. Asta putea însemna totul sau nimic. Trădătorii pot ajunge în cele mai înalte locuri. Nu îndrăznea să refuze ajutorul lui Teague, dar îl putea instrui pe Stoker să discute discret cu oamenii despre ceea ce vorbiseră, exact, în fața lui Teague sau cu oricare dintre angajații lui cu care cooperau.

Sau era deja prea târziu? Era posibil chiar ca scopul lui Teague să fie acela de a testa discreția Serviciului Special?

Serviciul avea în guvern și dușmani, și prieteni. Prințul de Walles nu îi era prieten lui Pitt. Demiterea lui i-ar fi făcut mare plăcere. Erau mulți oameni pe care i-ar fi considerat mai potriviți în locul lui, nu doar mai dotați, dar niște oameni care să înțeleagă legile nescrise despre cum îl tratează un gentleman pe altul, ce secrete se păstrează, cine ce datorează și cui. Narraway știuse. Pitt învăța, dar încet și cu greșeli.

– Am unele contacte în Spania, spuse Teague. Când merg la yahting din când în când. Dar n-are sens să apelezi la favoruri ca să afli ceva ce știi deja.

Ochii lui cercetau fața lui Pitt:

– De exemplu, probabil că ești la curent cu climatul politic din Spania în acest moment...

– Desigur, aprobă Pitt.

– Este posibil ca Señora Delacruz să aibă o alianță cu anarhiștii? Poate să-i protejeze pe unii dintre fugarii de după crimele din Barcelona? Sau alt episod similar?

Pitt sesiză tensiunea acută a lui Teague: era nefiresc de țeapăn, ca și când mușchii lui ar fi fost blocați ca să împiedice o mișcare involuntară care l-ar fi putut trăda.

Gândurile îi goneau prin minte lui Pitt înainte de a răspunde. Sigur era imposibil pentru un om ca Dalton Teague să aibă vreo simpatie față de anarhiști? Avea alte motive ca să vrea să știe? Simpatie față de autoritățile spaniole? Extrem de improbabil. Ceva de-a face cu spioni și cu noul război dintre Spania și America?

– E posibil, spuse încet. Cu siguranță este suficient de radicală.

– Dar nu știți? îl presă Teague. Smith nu v-a spus nimic despre faptul că ea ar proteja pe oricine?

Din nou, ochii lui scrutau fața lui Pitt. Apoi, brusc, deveni conștient de asta și întrerupse starea de tensiune:

– Dacă are vreo milă prost înțeleasă pentru anarhiști, ar deveni și mai jenant pentru noi...

Pitt era perfect conștient cât de jenant era deja.

– Sau poate că ea i-a trădat, continuă Teague. Sau ei cred c-a făcut-o. Este posibil, din ceea ce știți?

– Nu știu suficient ca să răspund la această întrebare. Nu încă.

– Poate că, atunci când o să știți, îmi spuneți și mie? zâmbi Teague. Între timp, o să fac toate cercetările posibile.

Cum Teague se ridică în picioare, Pitt făcu la fel. De data aceasta, el fu primul care întinse mâna.

Acum era prea târziu să-l viziteze pe Barton Hall, aşa că Pitt plecă acasă. Încă era cufundat în gânduri şi nepregătit să facă faţă întrebărilor speriate ale Jemimei, dar o căutătură de avertisment a Charlottei îi spuse că răspunsul lui era foarte important. Ceea ce-ar fi greşit acum n-ar fi fost uşor de reparat.

Stăteau în salonaş, după cină. În mod neobişnuit, erau prezenţi toţi patru. Lecţiile pentru acasă fuseseră făcute şi nimeni nu avea alte obligaţii.

– Mai ştii ceva, orice, despre Señora Delacruz, tată? întrebă Jemima cu îngrijorare.

– Nu încă, dar o căutăm şi urmărim orice indiciu pe care îl putem găsi, răspunse el, conştient că sună lipsit de conţinut. Văzu din nou privirea de avertisment a Charlottei.

– Ar putea fi moartă, punctă Daniel.

Pitt era pe punctul să-i spună să tacă şi cuvintele îi erau deja pe limbă când realiză că şi acesta era un lucru căruia vor trebui cu toţii să-i facă faţă.

– Sigur că ar putea, acceptă, dar, mult mai probabil, e ţinută prizonieră undeva şi când toată lumea va fi cu adevărat supărată şi disperată, cei care o ţin vor cere o recompensă.

– Şi cine ar plăti? întrebă Daniel.

– Oamenii din Angel Court, desigur, spuse Jemima tăios.

– Au vreun ban? întrebă Daniel surprins. Şi, oricum, o vor înapoi? Ziarele zic că s-ar putea să nu.

– A nu dori pe cineva nu e totuna cu a-l lăsa să fie ucis dacă nu plăteşti, spuse Charlotte repede. Ai face asta chiar şi pentru cineva care îţi displace cu adevărat. Şi ea nu le displace lor, doar că nu sunt de acord cu tot ceea ce spune!

Jemima se uită la Pitt:

– Are dreptate cu ceea ce predică, tată? Este posibil pentru oricine să devină ca Dumnezeu?

– Hai să fim serioşi! spuse Daniel exasperat. Nimeni nu e perfect! Ea doar îi lasă pe oameni să audă ceea ce vor să audă! Indiferent cât de rău eşti, există întotdeauna cale de întoarcere!? Încearcă destul de mult şi poţi să devii ca Dumnezeu!? Nu există nici o inegalitate in eternitate, toţi vom fi asemenea!?

– N-a spus asta! exclamă Jemima supărată, ridicând vocea. Și, oricum, oamenii nu vor să audă asta! Le place să creadă că sunt speciali. Dacă oricine poate să ajungă în rai, atunci care-i sensul? Îl vor doar dacă pot să lase pe cineva afară. Tu chiar nu asculți deloc!?

– E doar o femeie, Jemima, spuse Daniel răbdător. Nu e o sfântă. Nu știe mai mult decât noi, ceilalți.

– Ba știe! replică Jemima. Se întoarse brusc spre Pitt: Nu-i așa, tată? E diferită. Are curaj, are pasiune... A văzut ceva ce alți oameni n-au văzut... nu-i așa!?

Pitt știuse că această întrebare va veni și va trebui să răspundă, doar că n-o așteptase așa devreme. Nu era pregătit. Dacă i-ar fi spus Jemimei că Sofia era onestă și apoi ar fi reieșit că ajuta teroriști politici? Jemima ar fi urmat să-și piardă încrederea nu doar în Sofia, ci și în Pitt. Și ar fi sunat atât de neconvingător să-i spună că nu știe, ca și când ar fi evitat răspunsul. Dar chiar nu știa.

– Nu știu ce este ea, își alese cu grijă cuvintele. Dar trebuie să judeci lucrurile pe care le spune prin valoarea lor în sine, nu în funcție de cine le spune. Oamenii supuși greșelii și imperfecți pot totuși să spună adevărul.

Daniel se încruntă:

– Tu zici că ea spune adevărul, tată? Sau că știi că e imperfectă?

– Toți suntem imperfecți, interveni Charlotte. Chiar și tu, dragul meu. Dar te iubim oricum!

Daniel își ignoră mama și continuă să se uite fix la Pitt, așteptând răspunsul.

– Chiar dacă mama a zâmbit, vorbește foarte serios, îi spuse Pitt fiului său. Și e timpul să mergeți la culcare. Nu știu ce s-a întâmplat cu Sofia Delacruz, dar fac tot ceea ce pot s-o găsesc și, dacă e posibil, s-o salvez și să pedepsesc pe cei responsabili pentru uciderea celor două femei din strada Inkerman. Poate avea legătură cu religia sau cu politica, cu banii sau cu ura personală. Nu știu și nu voi judeca înainte de a ști. Aș prefera să punem punct subiectului pentru această seară.

Jemima trase aer în piept și vru să spună ceva, apoi se răzgândi și-i oferi lui Pitt o îmbrățișare strânsă înainte de a spune „Noapte bună!" și de a părăsi camera.

– O să se îmbolnăvească serios dacă se va dovedi că Sofia a înșelat lumea, spuse Daniel nefericit. N-ar fi trebuit să alimenteze așa visele oamenilor. E rău de tot.

– Da, este, confirmă Pitt. Dar să nu abandonăm încă speranţa.

Daniel se ridică încet:

– Nu sunt sigur că îmi place mult religia. Ori e plicticoasă, ori e periculoasă. Şi nu sunt sigur că plictiseala nu e preferabilă.

Merse încet spre uşă, atingând-o pe Charlotte pe braţ în timp ce trecea pe lângă ea.

– Cam aşa e şi viaţa, spuse ea încet.

– Plictisitoare sau periculoasă? întrebă Pitt cu surprindere.

– Sigură sau riscantă. Şi riscurile pot răni, dar cel puţin ai încercat. Uneori e minunat.

Îi zâmbi şi el simţi căldura întorcându-se în cameră. Îi întoarse zâmbetul fără s-o contrazică.

Charlotte se ridică şi ieşi tăcută. Mâhnirea Jemimei o tulbura. Era ceva mai profund decât grija pentru siguranţa unei femei pe care nu o văzuse decât o singură dată, pe o scenă.

Urcă scările şi bătu la uşa de la dormitorul Jemimei. Auzi un răspuns înăbuşit şi-l consideră permisiunea de a intra.

Jemima stătea aşezată pe pat, pierdută în gânduri. Arăta măcinată de întrebări.

Charlotte închise uşa în urma ei şi se aşeză la capătul patului:

– Despre ce e vorba de fapt? întrebă ea direct. De ce-ţi pasă atât de mult de ea?

– Încearcă să creeze agitaţie sau chiar crede ceea ce spune?

– Bănuiesc că într-adevăr crede. De ce?

Jemima nu răspunse.

– De ce contează dacă e sinceră, nu contează mai degrabă dacă e adevărat? insistă Charlotte.

– Nimeni nu ştie dacă e adevărat, răspunse Jemima ridicând privirea şi întâlnind-o pe a Charlottei. Nimeni nu poate să ştie. Dacă ştii sigur, atunci nu mai e credinţă!

– Nu, fu Charlotte de acord.

Îşi impuse să aibă răbdare:

– Atunci ce contează?

– Ei o urăsc pentru că e deşteaptă şi spune ce gândeşte. O parte din ceea ce spune are mai mult sens decât ceea ce spun ei.

Chipul Jemimei era marcat de frică. Charlotte ar fi vrut s-o mângâie, dar nu ştia ce să spună.

– Da, confirmă din nou.

– Tata crede cu adevărat că propriul ei soț ar putea fi în spatele acestor lucruri?

Vocea Jemimei era acum aproape o șoaptă.

– Nu cred, spuse Charlotte, nedumerită de gândurile Jemimei. Dar trebuie să ia în calcul posibilitatea. Soții își ucid uneori soțiile...

– Pentru că au dreptate!? Pentru că nu tac și nu fac ceea ce li s-a spus să facă? Și pentru că nu gândesc ca toată lumea?

Charlotte înghiți în sec:

– Uneori. Dar există o mulțime de motive pentru care oamenii se ceartă, devin supărați sau geloși sau lacomi. De ce te gândești la asta acum? Nu știm ce s-a întâmplat cu Señora Delacruz.

– E frumoasă, nu crezi? întrebă Jemima, cu fața schimonosită de confuzie.

– Da, într-un fel este. De ce contează?

– Probabil că a iubit-o la început, înainte ca ea să înceapă să vorbească atât de bine despre credințele ei.

– Poate încă o mai iubește.

Jemima inspiră adânc și suspină:

– Îți amintești petrecerea de la Lady Cromby?

– Îmi amintesc că te-ai dus, da.

– Fiul ei era acolo. Era foarte drăguț... Nu, e un cuvânt stupid!

În ochii Jemimei apăruseră lacrimi și clipi furioasă ca să le îndepărteze:

– Era amuzant și deștept și... foarte frumos. M-a plăcut. Se vedea asta pe fața lui. Toți și-au dat seama. Am început să discutăm serios. M-a întrebat ce cred și i-am spus. N-ar fi trebuit... nu era ceea ce credea și el, dar aveam dreptate. Câțiva dintre ceilalți au înțeles asta. Înainte, mă întrebase dacă vreau să merg la teatru cu el... cuviincios, însoțiți, desigur. La sfârșitul serii a spus: „Mai bine, totuși, nu merg la teatru, pentru că n-o să-mi placă piesa".

Se opri, cu vocea sufocată, incapabilă de a mai vorbi.

– Îmi pare rău, spuse Charlotte cu blândețe.

Se luptă să spună ceva sincer, dar nu reuși să găsească vorbele.

Jemima bâjbâi după o batistă și o găsi:

– Am mai pățit asta și n-a durut așa tare. Dar el chiar îmi place. Annabelle mi-a spus pe urmă că dacă aș avea minte, aș fi de acord cu băieții, pentru că lor asta le place, indiferent cât de tare greșesc. Nu există corect și greșit! Este vorba doar de a gândi ce vrei și de a vorbi despre asta. Dar dacă nimeni nu te va iubi niciodată?

O să trebuiască să mă prefac mereu sau să fiu singură pentru totdeauna?

Căută din nou după batistă:

– Pe de o parte, e stupid, știu asta. Dar va trebui să merg mereu în vârful picioarelor, și numai să tatonez subiectele, și să pretind că nu știu, chiar dacă știu?

Dintr-odată, Charlotte văzu totul foarte clar. Știa ce putea să spună și era adevărat. Se văzu pe sine în fiica ei, atât de limpede. Își aminti când era de vârsta Jemimei. Își spunea prea deschis părerile. Prietenele ei se măritaseră una câte una și ea nu. Era destul de frumoasă, așa cum era și Jemima, dar – tot ca ea – mult prea încăpățânată.

Dar era vreun alt Thomas Pitt prin preajmă s-o iubească și s-o ia de soție pe Jemima? Și cât de multă durere se întindea între acum și momentul în care îl va găsi?

– Nu trebuie să spui că ești de acord, își alese ea vorbele cu grijă. Uneori, tăcerea e mai înțeleaptă.

– I-am cerut să-mi explice, spuse Jemima.

– Of, draga mea! oftă Charlotte. Niciodată să nu faci asta! Nu are cum să explice dacă nu înțelege! Dacă te gândești puțin, o să fii de acord...

– Dar din cauza asta au ucis-o pe Señora Delacruz?

– Nu știm dacă e moartă și nu știm cine a ucis-o, dacă este așa, sau de ce.

– Dar o să mă iubească, oare, cineva dacă spun ce cred, și nu este ce crede el? insistă Jemima.

– Poate că n-o să găsești dragostea ușor, dar dacă o găsești o să fie adevărată și o să dureze. Chiar și așa, e o idee foarte bună ca uneori să-ți ții sfaturile pentru tine. Crede-mă, am învățat asta și eu pe pielea mea, uneori. Nu doar cu bărbații, cu oricine. Corect nu este același lucru cu înțelept.

Charlotte se aplecă în față și o îmbrățișă, relaxându-se în sfârșit abia când Jemima o îmbrățișă la rândul ei.

În ziarul de a doua zi era un alt articol de amploare al lui Frank Laurence. Nu bătea monedă pe faptul că nici poliția, nici – atât cât putea ști cineva – Serviciul Special nu făcuseră vreun progres în descoperirea celui care le ucisese pe cele două nefericite femei din strada Inkerman sau referitor la ceea ce se întâmplase cu Sofia Delacruz. Nici măcar nu specula dacă este în viață sau moartă.

Pitt citi și fu uimit să vadă despre ce vorbea Laurence. Era scris cu o onestitate atât de mistuitoare că ardea prin foaia de hârtie a jurnalului, astfel încât putea auzi vocea lui Laurence ca și când ar fi fost la masă, lângă el. Putea chiar să vadă cu ochii minții fața lui Laurence, cu inteligența lui rafinată și spiritul sclipitor:

Dacă e moartă, e o tragedie și fără îndoială una dintre cele mai urâte crime din acest oraș, scria Laurence. *Dar dacă e vie și teafără, capabilă să ia legătura cu noi dacă vrea, atunci este un păcat de o natură profundă. Există multe feluri de a înșela oameni, de a le fura bani, terenuri, oportunități, locuri de muncă sau chiar gloria pe care și-au câștigat-o. De multe ori asta se întâmplă prin înșelăciune, astfel încât propria noastră lăcomie ne este pierzania. Perspectiva de a avea mai mult decât merităm este o momeală pentru mulți dintre noi. Am gustat-o! Am fost tentat. Uneori, am înghițit momeala. Cine n-a făcut-o? Poate fi un lucru atât de mărunt cum ar fi să pui un pariu când șansa ta este mult mai bună decât a celeilalte persoane.*

Dar dacă Sofia Delacruz ne-a decepționat, atunci când ne-a luat visele, încrederea în rugăciune și cele mai sacre vorbe de pe buzele unui credincios? Un om îngrozit pentru viața lui strigă spre Dumnezeu pentru ajutor. Pentru cât de mulți soldați ultimele cuvinte pe pământ sunt o rugăciune? Câți dintre noi, doborâți de vinovăție, n-am pledat, în rugăciune, pentru iertare? O femeie îngrijind un bebeluș bolnav nu Îl imploră pe Dumnezeu să o ajute, să-i salveze viața, să-i ușureze durerea cu orice preț? Câți dintre noi nu suntem copii, copleșiți de viață, confuzi și șovăitori, întorcându-ne spre Dumnezeu pentru o lumină, oriunde în calea noastră?

Și ne uităm după eroi. Îi căutăm pe cei care au găsit o credință în Dumnezeul pe care noi doar îl bănuim în bezna din jurul nostru. Vedem în ei onoarea și curajul de a face lucrurile după care noi tânjim. Vedem îndurare și înțelepciune și, deasupra a toate, credință. Dacă ei pot găsi o cale, atunci putem și noi. Există oare ceva mai binecuvântat, mai vindecător decât speranța?

Cât de adânc este păcatul celor care cer încrederea inocenților, și apoi o distrug? Și, când suntem speriați, toți suntem copii în sufletele noastre, singuri în nevoie.

Desigur, se poate pune sub semnul întrebării o doctrină sau alta. Există loc de îndoială și de dezbatere. Dar nu pe buzele celor care au promis speranță. Dacă îți atribui rolul de erou și accepți încrederea

celor vulnerabili, atunci ai făcut un legământ cu ei. Nu aşteptăm perfecţiune, aşteptăm onoare.

L-a blasfemat oare Sofia Delacruz pe Dumnezeul în care susţine că ar crede, trădând această promisiune? Nu ştim încă. Lucrăm la asta, străduindu-ne zi şi noapte, făcând tot ceea ce putem, pentru că are importanţă. Dacă n-a făcut asta, atunci este un lucru frumos, pe care putem să-l preţuim. Dacă a făcut-o, atunci avem nevoie să găsim o cale de a vindeca asta, de a găsi o altă lumină de urmat. Poate că unul dintre noi trebuie să devină această lumină. Nu trebuie întotdeauna să fie altcineva.

Pentru Pitt, aproape că ar fi fost mai bine dacă Laurence ar fi făcut ceea ce făcuseră cele mai avide de scandal dintre ziare, să se ocupe de oroarea crimelor din strada Inkerman. Chiar şi ura faţă de o femeie directă, nonconformistă, încăpăţânată şi egoistă ar fi fost doar ceea ce era de aşteptat. Cei care erau de acord ar fi fost satisfăcuţi, iar cei care nu – ar fi ignorat-o.

Laurence se adresa însă celor grijulii, cinstiţi, celor care căutau speranţa şi adevărul în acele timpuri disperat de nesigure. Îi ataca pe cei care erau ancora mulţimii, a oamenilor loiali şi mai slabi de înger.

Împături ziarul şi se ridică de la masă.

– Nu prea folositor, fu singurul lui comentariu.

Când ajunse în Lisson Grove, Stoker îi spuse că-i aranjase o altă întâlnire cu Barton Hall, dar numai peste o oră şi jumătate. Pitt îi mulţumi.

– Nici o veste încă din Spania? întrebă el, fără a aştepta altceva decât un răspuns formal. Stoker i-ar fi spus singur dacă ar fi avut ce.

– Nimic de folos, domnule. Dar l-am cercetat un pic mai mult pe Laurence.

Stătea în picioare, la jumătatea distanţei dintre biroul lui Pitt şi uşă, ca şi când nu s-ar fi putut hotărî. Pitt avu o presimţire bruscă:

– De ce? Şi ce ai aflat?

– Ciudat, domnule... V-a spus că l-a cunoscut în şcoală pe Teague doar după reputaţie.

– Ştiu. Iar Teague a spus că-l cunoştea destul de bine. Unul dintre ei a minţit. Ştii care, sau dacă are importanţă de ce?

– Laurence a minţit, domnule.

Stoker stătea ţeapăn în mijlocul camerei.

– Era deja strălucit, depășindu-și vârsta. Un mic cerșetor băgăreț, așa se spunea, dar care se descurca foarte bine la nivelul academic. Un student mult mai bun decât Teague. Dar desigur un nimeni pe terenul de sport. Destul de ciudat, Hall nu era nici el prea rău. Și el era strălucit, așa se spunea. A luat câteva premii din astea, academice. Ca și Laurence, de altfel. Dar mai târziu, sigur.

– Deci Laurence a mințit? spuse Pitt sceptic. Ce-o fi știind Teague despre el și Laurence preferă să nu aflăm?

Stoker se încruntă:

– Ar putea Laurence să fie un suspect în chestia asta? întrebă el nesigur. Nu văd cum!

– Nici eu, dar nu-i place Teague. Poate că nu vrea să știm de ce. Dar dacă speră ca eu să-l discreditez pe Teague pentru el, își pierde vremea, spuse Pitt iritat. Nu-mi place în mod special Teague, dar n-am nimic împotriva lui și n-o să scot castanele din foc pentru Laurence! Altceva despre Barton Hall?

– Da, domnule. Pe biroul dumneavoastră.

De data aceasta Stoker ieși și Pitt se așeză și începu să studieze hârtiile pe care i le lăsase.

Pitt coborî din trăsură și plăti vizitiul, apoi traversă pavajul până la intrarea în bancă. Era magnifică, o scară cu trepte de marmură până sus și o ușă care ar fi înfrumusețat un palat renascentist. Intră într-o anticameră cochetă și fu întâmpinat de un valet care-l întrebă politicos cu ce îi poate fi de folos. Pitt îi spuse că are stabilită o întâlnire cu domnul Barton Hall. Valetul îl însoți urcând un alt rând de trepte și de-a lungul unui pasaj discret către o ușă mare.

Bătăii în ușă i se răspunse imediat. Barton Hall se ridică din spatele impunătorului său birou și își înclină foarte puțin capul. Arăta perfect la locul lui în acest birou sobru, costisitor mobilat, având pe rafturi volume legate în piele, scaune Chippendale și un șemineu Adam.

– Bună dimineața, spuse Hall aproape fără nici o intonație. Era îmbrăcat formal, cu părul pieptănat pe spate, dezvăluind zona în care se rărise puțin. Arăta obosit, deși era abia trecut de nouă și jumătate dimineața.

– Bună dimineața, domnule, răspunse Pitt.

– Nu sunt sigur cum vă pot fi de vreun folos, continuă Hall. Dacă aș fi știut cât de puțin despre aceste teribile evenimente, v-aș fi spus deja. Pot doar să presupun că aveți ceva vești despre Sofia,

pe care ați simțit nevoia să mi le spuneți personal. Este politicos din partea dumneavoastră, dar nu necesar. Nici un mod de a împărtăși veștile nu le va schimba conținutul.

Pe moment, Pitt simți milă pentru omul din fața lui. Era, în mod foarte clar, într-o depresie, dar cauza acesteia putea fi una din multe, inclusiv vinovăția sau teama că rolul lui în evenimente este pe cale de-a fi descoperit și, poate, făcut public.

– Nu am noutăți, domnule Hall, îi spuse Pitt. Desigur, poliția face tot ceea ce poate pentru a descoperi cine este responsabil pentru moartea îngrozitoare a celor două femei. La rândul nostru, conducem propria noastră investigație. Dar motivul pentru care am vrut să discut discut din nou cu dumneavoastră este ca să aflu mai multe despre Sofia Delacruz.

– Nu am nici o idee ce v-aș putea spune, răspunse Hall tăios, invitându-l, cu un gest al mâinii, pe Pitt să stea jos și așezându-se el însuși în spatele biroului care deveni astfel o barieră între ei. Nu mi-a spus nimic care să-mi dea cea mai vagă idee că s-ar afla în vreun pericol. Erau întotdeauna genul de certuri meschine privind autoritatea, pe care te aștepți să le găsești în orice organizație extrem de eclectică, cu oameni din multe categorii diferite, adunați la un loc de o singură idee trăsnită.

Se mișcă stingherit, de parcă ar fi vrut să se ridice și să măsoare podeaua cu pasul, ceea ce ar fi fost nepoliticos în fața unui musafir.

– Începeți cu momentul în care v-a contactat să vă spună că vine special din Spania să vă vadă. Trebuie s-o fi întrebat de ce.

Hall ezită un moment, destul de lung ca să trădeze că își cântărea răspunsul înainte de a-l rosti:

– Cele mai multe probleme financiare sunt confidențiale, domnule Pitt..., începu el.

– Apela la consultanța dumneavoastră financiară? întrebă Pitt neîncrezător.

– Nu, sigur că nu! sări Hall. Dar chestiunea are legătură cu banii. Spunea că e implicată o sumă considerabilă, dar refuza să îmi spună mai multe. Am presat-o, dar a insistat să vorbim față-n față. N-am putut s-o conving să nu facă asta. Și, după cum știți, n-am văzut-o deloc.

– Ce înseamnă „considerabilă"?

– Presupun că nu era atât de naivă ca să vorbească despre câteva mii. Așa cum v-am spus deja, n-am întâlnit-o și nu știu mai multe.

– Și totuși i-ați oferit lui Melville Smith casa dumneavoastră din strada Inkerman pentru ca Señora Delacruz și două dintre femeile ei să se ascundă acolo. Să se ascundă de cine, domnule Hall?

Hall era foarte palid:

– De cine știe ce fanatici religioși înfuriase ea cu predicile ei nebunești! replică el violent. Altceva?

– Ați fost la ea în seara primei și singurei ei predici și ați descoperit că este într-un asemenea pericol încât Angel Court nu mai era un loc sigur pentru ea? întrebă Pitt cu o neîncredere afișată. I-ați oferit casa dumneavoastră din strada Inkerman și ea a acceptat, dar n-ați spus nimănui? Considerați că de proprii ei oameni trebuia să-i fie frică? De ce? Ce s-a întâmplat în ziua aceea ca să vă dea așa o idee?

– Nu ne-am întâlnit, m-am văzut doar cu Melville Smith. V-am spus asta deja.

Hall era pierdut, luptându-se să găsească un răspuns. Își încleștă și își descleștă pumnii:

– Eu... sunt... sunt reticent în a vă spune prea multe, domnule Pitt. Nu e treaba Serviciului Special, dar suma de bani pomenită de ea era de ordinul milioanelor. Nu știu dacă spunea adevărul sau exagera în disperare de cauză. Nu am încredere în Smith. Îl voiam departe de ea, pentru siguranța ei. Smith este... adecvat, dar nu mai mult. Are ambiții pe care nu le va putea satisface niciodată. Sofia putea fi pur și simplu isterică, a fost întotdeauna predispusă să dramatizeze totul. Dar dacă exista cea mai mică șansă să aibă dreptate, eu trebuia s-o protejez.

– Dreptate în legătură cu ce, domnule Hall? insistă Pitt.

– Omule, pentru numele lui Dumnezeu, nu știu! izbucni Hall. Tocmai asta e problema! Nu știu!

Pitt încercă să vorbească, dar Hall îl întrerupse:

– Îmi pare rău, se scuză el. Toată această afacere teribilă m-a tulburat profund. Acele... biete... femei! Nimeni nu merită să fie omorât în acest fel, indiferent cât de prostesc se poartă.

Se uită lung la Pitt:

– N-ar trebui să fiu supărat pe Sofia, spuse el cu un efort. Poate că era la fel de tulburată ca și ele...

– E foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse Pitt.

Hall ridică din umeri:

– În fața unor întâmplări înspăimântătoare, e ușor să-ți lași furia să te orbească și să nu vezi că aceia care le-au comis s-ar fi putut să n-aibă nici cea mai mică idee despre ce ar putea provoca.

Rămase încremenit, cu ochii aproape închişi:

– Este cel mai prost moment pentru Sofia.

Vocea lui tremură, trădându-i disperarea:

– Te-ai putea întreba dacă e posibil să fie atât de neghioabă ca să nu-şi dea seama ce spaime trezeşte în minţile oamenilor care şi-aşa înfruntă schimbări profunde în ce priveşte pacea şi securitatea vremurilor pe care înainte le luau de bune. Lumea se schimbă foarte repede, domnule Pitt. De fapt se poate spune că fuge spre marginea prăpastiei, ca şi când ar fi oarbă.

Pitt simţi din nou milă pentru el, dar voia să afle ce-şi imagina Hall şi singurul mod în care putea face asta era să-l lase să continue.

Hall se aplecă un pic în faţă, spre birou:

– Poate pentru că trăieşte în Spania, ascunzându-se de realitate în fantezia ei religioasă, ea nu înţelege ce timpuri periculoase trăim? spuse cu ochii larg deschişi şi sprâncenele ridicate. Nu era o femeie nesăbuită, dar oamenii se schimbă. N-am nici o idee cum este acest bărbat spaniol cu care s-a măritat – exceptând, firește, ceea ce este evident: e îngrozitor de iresponsabil şi complet lipsit de autocontrol. Dumnezeu ştie ce credinţe politice are. Ar putea fi un anarhist! Ea este destul de nebună ca să fi ales un asemenea om.

Aşteptă ca Pitt să-l provoace. Pitt însă dădu din cap în semn de înţelegere. Hall se holba la el, cu faţa foarte gravă:

– Dumneavoastră trebuie să fiţi şi mai mult în cunoştinţă de cauză decât mine în legătură cu creşterea tendinţei de anarhie şi rebeliune în Europa, spuse el încruntat. În Rusia este îngrozitor. Noul ţar are tot felul de planuri despre conferinţe de pace, dar nu are nici cea mai vagă idee ce face. Liderii lui dau din cap şi zâmbesc şi sunt de acord cu el, după care fac exact ceea ce făceau înainte – se pregătesc să-şi adune armatele până când le vor depăşi în număr pe ale noastre, luate împreună.

Pitt se înfioră la acest gând, dar socotea că Hall exagera. Serviciul Special era cu mult mai preocupat de producţia de armament din Germania, care era mult mai aproape şi mai beligerantă. Uriaşa maşinărie de producţie de acolo crea monştri de oţel care ar fi zdrobit cavaleria de modă veche care câştigase bătăliile anterioare, precum Waterloo, sau chiar războaie mai mici, ca acelea din Crimeea sau Africa. O mică armată de soldaţi britanici învinsese şase mii de luptători ai cavaleriei sudaneze, chiar în acel an! Dar asta nu era în Europa.

– Bani, spuse grav Hall. Și atacul și apărarea depind de bani. Ai noștri rămân în mod special marinei. America a început să vadă asta, ceea ce, în mod evident, i-a făcut să construiască nave de război ca nebunii. Intenționează să domine întregul Pacific, de la San Francisco la Manila și toată zona Caraibelor, de unde și războiul americano-spaniol pentru Cuba.

Pitt nu-l contrazise. Știa perfect că ideea eliberării Cubei de Spania era irelevantă. Toate serviciile secrete de la care avea informații spuneau același lucru: Cuba nu voia să fie eliberată și să treacă de la o putere imperială la ceea ce ei vedeau pur și simplu drept o alta.

– Se pare că au învățat câteva dintre trucurile noastre, observă el cinic.

Hall se uită confuz pentru un moment, apoi înțelese:

– Da, presupun că așa este, acceptă el cu greu. Dar și mai important este haosul din Europa. Acesta este în pragul ușii noastre. Dacă acest caz Dreyfus se întoarce împotriva armatei franceze și guvernul cade, atunci suntem pe marginea unei prăpăstii. Va trebui să ne reînarmăm, să venim la zi. Încă trăim cu iluzia că putem lupta din nou ca la Waterloo și Trafalgar! Sunt unii care cred că mașinile moderne de război sunt atât de distructive încât nu vor fi folosite niciodată... Să dea Domnul să fie adevărat, dar este o totală eroare.

Pitt nu știa nimic care să contrazică ceea ce spunea Hall și, dacă ar fi știut, n-ar fi dat la iveală. Hall probabil dedusese tot felul de lucruri din cercurile bancare internaționale, dar nu avea acces la informațiile guvernului britanic și ale serviciilor secrete.

– Credeți că Sofia Delacruz sau dispariția ei au vreo legătură cu toate acestea?

Hall oftă și își relaxă puțin umerii rigizi:

– Nu intenționat, poate, spuse cu o ridicare din umeri. Nu cred că ea este un om rău, doar egoistă și un pic dezechilibrată în ceea ce privește unele credințe. Dar îndrăznesc să spun că habar n-are cât de nepregătiți suntem. Poate că soțul ei s-a folosit până la capăt de ea? Poate că el este un anarhist sau poate că are ceva simpatie pentru ei.

Își ridică sprâncenele și mai sus:

– Am crezut că e doar irresponsabil, un om egoist și cu pofte incontrolabile. Dar, desigur, ar putea fi mult mai mult.

O clipă, Pitt fu aruncat într-o confuzie completă, apoi un gând neașteptat îi străbătu mintea ca un arc de lumină. Avu o premoniție îngrozitoare legată de ceea ce spunea Hall. Ce prost fusese să nu-și dea seama mai devreme! Se uita la o imagine de detaliu, exact așa cum spusese Narraway. Judecase ca un polițist, când el trebuia să fie capul Serviciului Special.

Se uită din nou la Hall, la figura lui serioasă, de-a dreptul academică, la mâinile mari, la severitatea gulerului și a cravatei negre, la tensiunea corpului său în camera lui magnifică și de modă veche, care inspira tradiție, ordine și siguranță.

– Totul e posibil, acceptă el cu voce tare. Și, după cum vedeți, suntem nepregătiți.

Pitt simți cum crește răceala în interiorul lui, ca și când ar fi fost ianuarie, nu mai. Mintea lui zbură la recentul roman[1] al lui H.G. Wells despre o invazie marțiană a Pământului și o teribilă și totală înfrângere. Desigur, era o ficțiune, dar oglindea felul în care o altă carte, numită *Bătălia din Dorking*[2], descrisese o invazie de succes a Germaniei în Anglia. Fusese scrisă de un locotenent-colonel, George Chesney, cu intenția de a atrage atenția oamenilor că britanicii trăiau încă în era victoriilor asupra lui Napoleon, cu aproape un secol în urmă, ca și când nimic nu s-ar fi schimbat. Dar nu modificase nicicum apatia și mulțumirea de sine a celor de la putere.

Era momentul să schimbe subiectul. Hall deviase cu succes de la Sofia în domeniul anarhiei și cel al finanțelor internaționale. Amenințările la siguranța națiunii erau domeniul lui Pitt. Anarhiștii aruncau bombe, asasinau, sabotau, în general creau teroare. Dispariția Sofiei nu crease încă probleme atât de mari.

– Este momentul să-mi spuneți tot ce știți despre Sofia Delacruz, spuse el calm. E prea târziu pentru discreție și secrete de familie.

– Bănuiesc că este inevitabil acum, acceptă Hall cu un oftat, lăsându-se în sfârșit pe spate în scaun. Nu este o poveste plăcută și îmi displace s-o spun.

Pitt aștepta.

– În felul ei, era o femeie frumoasă, începu Hall. Dar aprigă. Nu era pe gustul oricărui bărbat. Cei mai mulți preferă ceva puțin

[1] *Războiul lumilor*, 1898 (n.tr.).

[2] Carte de George Tomkyns Chesney care a inaugurat în 1871 genul „literatura de invazie" (n.tr.).

mai... conciliant, mai reconfortant. Cu toate acestea, a avut mai multe oferte de mariaj când a ajuns pe la 20 de ani. Tatăl ei a găsit una extrem de potrivită.

– Dar Sofia l-a refuzat, presupuse Pitt cu voce tare.

– Da. Și n-a oferit nici un motiv. În loc de asta, a plecat în călătorie însoțind o femeie în vârstă, foarte distinsă, mai întâi la Paris, apoi la Madrid și finalmente la Toledo, unde am înțeles că femeia a murit până la urmă.

Până aici, Pitt nu vedea nimic nerezonabil în purtarea Sofiei, cu siguranță nimic care să explice expresia intensă de dezgust de pe fața lui Hall.

– În Toledo a cunoscut un tânăr spaniol, cu câțiva ani mai mare decât ea, continuă Hall. Era căsătorit și avea doi copii. Cu toate acestea, i-a făcut curte Sofiei și rezultatul a fost chiar mai dezastruos decât s-ar fi putut prevedea.

Gura i se subție, luând forma unei curbe cu marginile în jos:

– Soția lui a plecat din casă, luând cu ea cei doi copii mici. Asta n-a schimbat purtarea soțului ei sau pe cea a Sofiei. Și-au continuat aventura. Puțin mai târziu, abandonată și pradă deznădejdii, femeia și-a ucis cei doi copii și s-a sinucis.

Se opri abrupt, palid și cu fața contractată.

Câteva momente, în cameră nu se auzi nici un sunet.

– Sunteți sigur de asta? spuse Pitt în sfârșit, uimit de cât de revoltat era el însuși și de puternica lui dorință de a se dovedi că nu era adevărat. Se gândi din nou la articolul lui Laurence din acea dimineață, în *Times*. Orice deziluzie era dureroasă, dar cea a credinței eroda fundația a orice altceva, căci toată speranța și încrederea erau construite pe ea. Distinsese o durere ascuțită și foarte personală în cuvintele lui Laurence. Simți acum el însuși o înțepătură a ei și știu, cu o tresărire de surpriză, că îi păsase de ceea ce spunea Sofia. Ideile erau frumoase și, deși nu le acceptase în mod conștient, își dorea ca șansa pe care o reprezentau să fie adevărată. Își dorea să fie crezute cel puțin.

Desigur, știa ce înseamnă să te îndrăgostești. El se îndrăgostise de Charlotte atunci când părea imposibil ca ea să vrea să se mărite cu el, abandonându-și confortul și poziția socială ca să locuiască în casa unui polițist și să trăiască din venitul lui, mult mai mic.

Dar lui dragostea nu-i alterase judecățile morale și nu se putea imagina făcând ceva atât de îngrozitor cum părea că făcuseră Sofia și bărbatul care îi era acum soț.

Ar fi luat măcar în calcul așa ceva dacă Charlotte ar fi fost căsătorită cu un bărbat pe care nu-l iubea? Te rog, Dumnezeule, nu! Dar era sigur? Poți fi vreodată sigur de un astfel de lucru, dincolo de orice limită? E foarte ușor să-i judeci pe alții când tu n-ai fost testat. Întâlnise oameni care comiseseră crime pe care el le putea înțelege foarte ușor, chiar dacă nu le ierta. I-ar fi fost greu să fie atât de tranșant dacă ar fi fost propriile lui decizii, propria lui pasiune sau singurătate.

Hall îl privea, cântărindu-și răspunsul:

– Îmi pare rău, spuse încet, văd că nu aveați habar. Imaginați-vă cum se vor simți când vor descoperi adevărul oamenii aceia care cred în doctrina ei. Nu cred că exagerez dacă spun că în acest caz decepția este o trădare. Dacă aș fi putut, i-aș fi protejat pe oameni de asta. Am încercat orice mi-a trecut prin cap ca s-o conving să nu vină în Anglia, dar ea a insistat.

Pitt se lupta să-și aleagă vorbele cu grijă. Orice ar fi făcut ea, omorârea celor două femei nefericite care o urmaseră era o crimă monstruoasă. Dacă ea ar fi suferit o soartă similară, totul se putea transforma într-un incident internațional cu consecințe periculoase. Își putea imagina ce-ar fi scris Laurence dacă s-ar fi găsit și trupul ei mutilat!

– Cum credeți că va interpreta Laurence dacă trupul ei nu va fi găsit niciodată? spuse cu voce tare.

– Ce!? Hall era șocat.

– Frank Laurence, repetă Pitt. A scris un articol de mare impact despre deziluzie și responsabilitate în *Times*, în dimineața asta. L-ați cunoscut, cred.

Hall părea confuz.

– Ați urmat aceeași școală, îi aminti Pitt.

– Da?

– Dumneavoastră și Dalton Teague.

Pentru o clipă, fața lui Hall îngheță, apoi acesta se adună, deși vag palid și confuz:

– A, da, Teague, sigur. Pe Laurence nu mi-l amintesc. Dacă nu cumva era acel mic cerșetor deștept și guraliv care îi făcea comisioane lui Teague, practic atârnat de fiecare vorbă a lui. Deși erau câțiva de felul ăsta. Crezându-l Dumnezeu. Nu e nevoie să despărți Marea Roșie[1] dacă poți lovi o minge de cricket de oriunde în teren.

[1] Aluzie la episodul biblic în care Moise separă apele Mării Roșii (n.tr.).

Își îndreptă umerii:

– Îmi pare rău. Anii de școală n-au fost cei mai buni ai mei. Eram un pic tocilar.

– Am auzit că și dumneavoastră jucați cricket destul de bine, exageră Pitt un pic povestea.

– Un jucător de câmp acceptabil, cam atât, expedie Hall subiectul. Mai este ceva cu care vă pot fi de folos? Peste o jumătate de oră am întâlnire cu decanul de la St. Paul.

Se întinse după un teanc de hârtii de lângă mâna lui, sugerând că urmează să reia studiul lor.

– Doar un singur lucru, spuse Pitt. Aparent, ea a ajutat o mulțime de oameni, într-un fel sau altul, în special pe cei care au comis greșeli pe care le regretă profund.

– Posibil, spuse Hall scurt, dar mâna așezată pe hârtii se încleștă până când i se albiră articulațiile. V-am spus, nu comunicam.

– Din câte se pare, ea considera că există cale de întoarcere din orice păcat, dacă ești pregătit să îndrepți tot ce poți, continuă Pitt. Le oferea adăpost și iertare.

Hall înghiți în sec. Vocea lui era plată, ca și când ar fi respirat cu greu:

– Serios?

– Era o dimensiune a lucrării sale, continuă Pitt fără pauză. Exista un om în mare încurcătură, îngrozit pentru viața lui, chiar înainte ca ea să plece către Anglia. Se pare că ea a considerat că, dintr-un motiv anume, este mai important să vă întâlnească pe dumneavoastră chiar și decât mântuirea acelui om. Nu v-a pomenit asta, nu?

– Nu, mă tem că nu pot să vă ajut. Acum, comandante, am o mulțime de treburi urgente pe care trebuie să le rezolv. Vă rog... Domnul Barber o să vă conducă.

Hall se întoarse și ridică telefonul fixat pe perete lângă el. Pitt îi auzi vocea, strangulată în gâtlej, cerând un număr.

Deschise ușa și păși afară din încăpere, ezită pentru mai multe clipe, apoi se întoarse la timp pentru a vedea cum Hall, palid-cenușiu la față, aproape scăpase receptorul din mână.

Capitolul 8

Pitt lua micul dejun, ignorându-şi ceaiul, în timp ce pâinea prăjită i se răcea în mână. Scrisoarea sosise cu prima livrare poştală a zilei. Charlotte o adusese din hol cu câteva minute înainte. Era o pagină, scrisă de mână cu un scris lăbărţat, şi îi era adresată personal. Rândurile coborau către sfârşit şi nu exista nici o virgulă:

Comandante Thomas Pitt

O am pe autointitulata profetă Sofia Delacruz în mâinile mele deocamdată teafără şi doar puţin rănită. Ei bine, nu prea mult. Desigur că asta se poate schimba în bine sau în rău. Depinde de abilitatea dumneavoastră.

Trebuie să fi aflat până acum despre natura căsătoriei sale cu Nazario Delacruz care a avut ca rezultat moartea teribilă a primei lui soţii Maria Delores şi a celor doi copii mici ai lor. Dacă cine ştie cum sunteţi atât de nepriceput încât nu ştiţi asta este uşor de verificat.

Alegerea dumneavoastră este simplă. Găsiţi-l pe Nazario Delacruz în Toledo şi faceţi-l să scrie în amănunt exact cum l-a sedus Sofia determinându-l să-şi părăsească familia şi s-o abandonâneze pentru ea. Publicaţi relatarea în pagina de mesaje personale din London Times. *Presupun că el va fi reticent să facă asta. O s-o transforme pe ea în ţinta batjocurii şi cei care înainte au iubit-o vor sfârşi urând-o şi dispreţuind-o. Religia ei absurdă se va prăbuşi în ţărână.*

Dar pe de altă parte îi va salva viaţa pentru că dacă nu ea va muri extrem de neplăcut. Moartea lui Cleo şi a Elfridei au fost rapide prin comparaţie. A ei nu va fi aşa.

Desigur decizia va fi a soţului ei nu a dumneavoastră. Dumneavoastră trebuie să-i acordaţi şansa acestei alegeri. Desigur asta o să ia ceva timp. Vă acord exact două săptămâni de la data la care primiţi această scrisoare. Dacă până atunci confesiunea de

vinovăție a lui Nazario nu va fi publicată în Times *și credeți-mă că nu mă voi lăsa păcălit de o falsă ediție atunci Sofia va primi martiriul pe care declară că-l râvnește.*

Nu cred că asta vreți. Aveți ceva dintr-un om extrem de scrupulos și aveți și dumneavoastră soție și copii!

Străduiți-vă să-l convingeți pe Nazario s-o facă. O să descoperim unde zace adevărata lui loialitate!

Nici o semnătură.

Pitt își dădea seama că Charlotte îl privește, cu fruntea încrețită de îngrijorare, în timp ce el încerca să decidă ce să-i spună.

Primul lui gând îngrozitor fu la ce ar face el în locul lui Nazario Delacruz. Nazario nu avea cum să ajungă la Sofia. Cunoștea, cu siguranță, natura și profunzimea credinței ei. Să scrie mărturisirea care i se cerea însemna să distrugă tot ceea ce construise ea și să trădeze fiecare persoană care crezuse în ea.

Și totuși, nu putea să se îndoiască de faptul că omul care o ținea captivă ar fi omorât-o, violent și oribil, dacă Nazario n-ar fi scris textul. Asta explica și de ce le ucisese pe celelalte biete femei în felul în care o făcuse. Nu pentru că ar fi făcut ceva cât de puțin ca să-i stârnească furia, ci era doar o demonstrație a hotărârii de care era capabil.

– Thomas! îl strigă Charlotte cu un ton de urgență și cu teamă în voce.

Avea nevoie de părerea ei, de felul în care ea o înțelegea pe Sofia. Nu existau femei în Serviciul Special.

Îi întinse scrisoarea.

Ea o citi încet, ca să fie sigură că o înțelege cum trebuie. Când ridică privirea, chipul ei era alb.

– Știi ceva despre el? întrebă răgușit.

– Sigur că nu știu, răspunse el, derutat. Nu avem nici o idee cine este. Exceptând faptul că scrisoarea este un talmeș-balmeș total. Scrisul e oribil, pe alocuri aproape indescifrabil, și totuși textul e scris corect. Și folosește cu ușurință unele cuvinte neobișnuite. „Martiriul pe care declară că-l râvnește"! Și nu sunt virgule.

– Dar nu te întreb despre cine a scris asta! Disperarea îi ascuțea tonul.

– Soțul Sofiei... acest... Nazario... ce-ar face el? O iubește sau este vreun fanatic religios care i-ar accepta moartea drept un impuls pentru activitatea ei religioasă?

– Crezi că ar putea fi în spatele scrisorii?

Gândul era îngrozitor.

– Ar putea? insistă ea. Şi dacă povestea despre el părăsindu-şi soţia pentru Sofia este adevărată, cum rămâne cu familia acelei soţii? Ar putea foarte bine să vrea răzbunare.

– Dar de ce-ar fi aşteptat atâta timp? întrebă el, mai mult pe sine decât pe Charlotte. N-ar fi omorât-o de atunci? O mulţime de oameni ar fi înţeles asta. Chiar şi legea ar fi putut fi indulgentă. Şi de ce s-o facă la Londra!? Da, sigur, trebuie să ştim mult mai multe despre ea.

Inspiră adânc:

– Ce mizerie... Şi de ce să le ucidă pe Cleo şi Elfrida? Nimic din toate astea nu era vina lor.

Charlotte ridică din sprâncene:

– Te aştepţi ca oamenii îndoliaţi şi tulburaţi care caută răzbunare să facă ceva rezonabil?

Apoi văzu chipul lui şi veni în faţă, stând foarte aproape de el şi atingându-l delicat pe obraz:

– Îmi pare rău. Ai dreptate, este o mizerie. De fapt, e ceva hidos. Şi totuşi poate avea legătură cu anarhiştii. Oricum, oricine ar fi, îi simpatizează. Dumnezeu ştie că şi eu o fac, uneori, când aud câte ceva despre sărăcia şi nedreptăţile pe care le îndură!

Timp de mai multe momente el nu spuse nimic, încercând să-şi imagineze cu claritate figura Sofiei, din perioada scurtă în care o cunoscuse, să-şi amintească exact ce spusese despre soţul ei. Dar nu-şi putu aminti nimic. Vorbise doar despre credinţa ei. Dar asta era ceea ce o întrebase el. Nici măcar nu se gândise la propriii ei însoţitori ca fiind, posibil, periculoşi pentru ea, dărâmite la soţul din Spania.

Dar atunci nu considerase nimic drept ceva mai serios decât o bătaie de cap. Se gândise la pericolele obişnuite cu care se confrunta Serviciul Special, la valul mereu crescând de violenţă în întreaga Europă şi în America. Fuseseră câteva asasinate politice majore. O agitaţie care putea izbucni oriunde, împotriva oricui. Mulţi dintre ei erau extremişti, imprevizibili, idealişti cu planuri care n-ar fi putut funcţiona niciodată. Dar sărăcia faţă de care protestau ucidea milioane de oameni în toată lumea, de la mahalalele din Moscova la îngustele alei surpate din sudul oraşului Napoli sau pe străzile zguduite de revolte ale oraşelor din America, precum Chicago.

Dar dacă era un scenariu care urmărea să implice Anglia în războiul americano-spaniol care devenea tot mai urât cu fiecare zi? Oare de aceea Sofia fusese răpită în Londra, nu în Toledo? Dezgustătoarele asasinate ale celorlalte două femei fuseseră, cumva, înfăptuite ca să existe certitudinea că vor fi titluri de prima pagină peste tot?

Era Nazario Delacruz implicat sau doar o victimă, ca și Sofia? Va refuza el s-o denunțe și, dacă o va face, urma ca acest lucru să aibă consecințe internaționale pe care nu le putea prevedea sau preveni?

Își dorise o mișcare în acest caz, ceva la care să poată reacționa. Dar nu își imaginase așa ceva!

– Răpirea este peste tot la știri, răspunse liniștit. Scrisoarea asta putea s-o fi scris oricine. Iar ea ar putea fi deja moartă.

Simți cum ea se crispează, iar mâna cu care încă îl atingea era înghețată. Se trase deoparte și se uită la ea:

– Nu este o chestiune atât de simplă, care se rezumă la a fi de acord sau nu.

– Simplu!? Să fii de acord să-i distrugi toată munca, să-i renegi credința, să deziluzionezi Dumnezeu știe câți oameni – sau s-o lași să fie torturată până la moarte? Asta e simplu!?

– Nu, sigur că nu e. Dar încercăm să-i prezentăm această alegere soțului ei fără să știm dacă persoana care mi-a scris o are pe ea? Sau dacă e în viață?

Charlotte era foarte palidă. În loc să-și lase brațele să cadă, se agață mai strâns de el:

– Nu! Iartă-mă! Dar există un fel de speranță... nu-i așa? Și te rog nu mă trata ca pe un copil. Există, Thomas?

– Așa cred. Dar trebuie să știu că scrisoarea e autentică înainte de a-i cere lui Nazario Delacruz să ia o decizie.

– Cum o să faci asta?

– Trebuie s-o văd. Probabil că răpitorul se așteaptă la asta.

– Dar nu ți-a dat nici un mijloc prin care să-i răspunzi, ca să-i ceri s-o vezi, sublinie ea.

– Dacă vrea să fac ceva, o să-mi scrie din nou. A capturat-o cu un motiv. Vrea ceva... dacă această persoană chiar a luat-o.

Ea înghiți în sec:

– Vrei să spui că trebuie doar... să așteptăm?

– Nu chiar. Cred că o să mă duc la Frank Laurence. O să-l fac să scrie un anume articol. Să vedem dacă putem obține ceva.

– Laurence îţi place, nu-i aşa? Deşi n-ai vrea.

– Categoric, deşi n-aş vrea! fu el de acord cu tristeţe. Şi aş vrea să ştiu de ce a minţit că nu-l cunoştea pe Teague în şcoală. Mi se pare fără sens.

– Poate aşa şi este?

El clătină din cap:

– Nu, nu este. Oamenii nu mint fără motiv. Aş vrea să ştiu care a fost motivul.

– Ai grijă, Thomas. Asta te poate face foarte vulnerabil.

Ea nu spusese, dar el ştia la ce se gândeşte. Era încă foarte nou în fruntea Serviciului Special. Numirea lui nu bucurase pe toată lumea. Fusese poliţist, nu era din armată sau din aristocraţie sau măcar dintre intelectualii acestora. Încă se lupta să gândească precum un politician şi să aibă o vedere mai largă decât soluţia unei crime, indiferent la ce putea duce ea. Privind înapoi la asta, exista o anumită simplitate pe care ar fi vrut s-o recupereze.

– O să fiu prudent, promise.

– Vrei să scriu un material despre răscumpărare? întrebă Laurence cu interes. Îşi luă cana de bere şi se uită la Pitt peste marginea ei. Se aflau într-o tavernă zgomotoasă şi arhiplină, unde conversaţia lor nu putea fi auzită de nimeni. O explozie de râs şi urale puternice îi făcură să se aplece în faţă pentru a se auzi unul pe altul.

– Doar un nebun ar plăti o răscumpărare fără nici o dovadă că victima este vie, replică Pitt. Dacă aşteptăm, poate că răpitorul ar lua legătura cu noi, dar aş prefera ca decizia să nu îi aparţină. Şi nu ştiu în ce stare este ea sau dacă va rezista, în cazul în care eu aştept şi fac un joc lent.

– Dacă va rezista? spuse Laurence repede, aplecându-se în faţă peste masă. Vrei să spui că este rănită? Sau că o torturează? Pitt, urăsc să spun asta, dar crezi că ei îşi permit să o lase în viaţă, chiar dacă plăteşti?

Pitt îşi simţi trupul rece. Putea vedea mila din ochii lui Laurence şi credea că e reală.

– Nu, admise el. Nu cred. Şi nu bani vor ei.

– Dar ce vor?

– O să-ţi spun când o să trebuiască să ştii, dacă asta se va întâmpla vreodată.

– Moneda are două fețe, Pitt, spuse Laurence cu grijă. Vreau ceva în schimb.

Pitt încremeni, cu posibile amenințări trecându-i prin minte.

– O s-o fac, spuse Laurence calm. Dar când o s-o vezi, vreau să fiu cu tine. Îți dau cuvântul meu că n-o să fac nimic în afară de a mă uita la ea.

– Și pe urmă o să scrii în *Times*, ca să fie văzut de toată lumea, spuse Pitt cu amărăciune. Nu!

– Vrei ajutorul meu..., începu Laurence.

– Pot să merg în altă parte...

– Nu. O s-o fac. Nu-mi pot permite să n-o fac, nu-i așa?

– Vrei să eviți asta?

– Nu... O să-l scriu, acceptă Laurence. Interesant subiect, răscumpărarea. N-o să-mi spui despre ce fel de răscumpărare este vorba!

– Nu încă. Dar îți rămân dator.

– O, da! Chiar că îmi rămâi!

Răspunsul veni rapid. O scrisoare, scrisă de aceeași mână ca înainte, fu livrată la biroul lui Pitt din Lisson Grove:

Bravo Comandante

Înțelept din partea dumneavoastră să-mi acceptați oferta. Desigur vreți să vedeți că ea este încă în viață. Cel puțin deocamdată. Veniți la vechiul magazin de mărunțișuri de lângă Horseferry Stairs în această după-amiază la șapte. Mă îndoiesc că veți fi atât de nesăbuit să faceți ceva stupid cum ar fi încercarea de a pune mâna pe ea sau pe cine va fi cu ea. Dacă o faceți nu veți plăti pentru asta dar ea da.

Este nevoie să vă detaliez? Corpul omenesc poate suporta multă durere înainte de a găsi eliberarea morții. Cleo Robles ar putea să vă spună asta – dacă ar mai fi vie desigur.

Faceți cum am spus și veți vedea că Sofia este încă în viață.

Pitt se uită lung timp la foaia de hârtie, în tăcere, apoi merse la ușă și îl chemă pe Brundage.

Pitt și Brundage mergeau repede și aproape fără zgomot de-a lungul drumului îngust. Nu era nimic între ei și râu în afară de

depozite şi, pe partea interioară a acestora, câteva magazine şi case cu camere de închiriat.

– La stânga aici, spuse Brundage încet şi o luă înainte pe o alee spre strada din capătul celălalt. Era şi mai pustiu şi doar o lampă dintr-o duzină nu era spartă. Magazinul de mărunţişuri era exact în partea opusă.

– A ales bine, spuse Pitt cu dezgust în timp ce-şi făcea drum peste pietrele sparte ale străzii. Uşa fusese deschisă cu forţa cu ceva timp în urmă şi zăvorul ruginit atârna din tocul uşii. O împinse ca s-o deschidă şi Brundage veni în spatele lui, ridicând-o pe jumătate ca s-o închidă la loc aproape cu totul.

Geamurile ferestrelor erau încă întregi şi suficient de curate pentru a lăsa să intre lumina de la cea mai apropiată lampă de afară.

Pitt se uită în jur. Magazinul era gol. Nu rămăsese nici un produs; probabil fuseseră furate cu luni în urmă. Pe jos erau câteva lumânări rupte şi rămăşiţele cutiilor în care fuseseră aduse, pe lângă cuie, şuruburi vechi şi excremente de şobolan.

– Ai grijă pe unde calci, spuse în mod reflex. Nu vrei să-ţi intre un cui prin talpă.

– Nu, domnule, fu Brundage de acord. Bun loc, totuşi. Vine spre noi din întuneric şi pleacă înapoi în el. Dar o să vedem clar o clipă sau două, suficient ca s-o vedem pe ea... şi dacă este în viaţă.

– E tot ce avem nevoie. Nu fac nimic fără asta, răspunse Pitt, apoi începu să aştepte în tăcere.

– Nu putem face nimic? întrebă Brundage neliniştit, pe măsură ce treceau minutele. Şapte fix, şi cinci, şi zece. Nu vine! şuieră el printre dinţi, furia făcându-i vocea ascuţită. Ne-a luat de proşti!

– Poate. Dar mai degrabă doar îşi exercită puterea. Se distrează văzându-ne cum aşteptăm şi fierbem în suc propriu. Ai răbdare.

– M-aş bucura să-l văd legănându-se cu gâtul în ştreang! mârâi Brundage.

– Lucrez la asta. De fapt, dacă e făcută bine, nu se leagănă. Doar cad.

– Păcat.

Îngheţă şi apoi se răsuci spre fereastră, căci amândoi auziseră sunet de copite. Brundage făcu un pas în faţă spre uşă, dar Pitt îl apucă de braţ cât de tare putu, simţind cu degetele muşchii tari:

– Ea o să plătească, nu noi! îi şuieră.

Brundage se opri.

Afară, o birjă opri sub felinar. Pitt își forță ochii ca să vadă cine era în ea. Păreau să fie doi oameni: o femeie pe partea lor și un bărbat pe partea cealaltă, lângă ea, figura lui nefiind mai mult decât o umbră.

Femeia se întoarse spre ei. Se mișca greu, ca și când corpul i-ar fi fost înțepenit. Brațul ei drept, mai aproape de ei, era bandajat, iar degetele curbate de parcă i-ar fi fost nefolositoare. Părul bogat era în dezordine și încâlcit. Se întoarse spre ei, uitându-se fix la fereastră ca și când ar fi putut vedea prin geamurile ei murdare și i-ar fi putut recunoaște în timp ce ei o priveau la rândul lor. Unul dintre ochii ei era umflat, obrazul de sub el tumefiat și întunecat de vânătăi. Era sânge pe partea cealaltă a feței ei și pete de sânge pe gulerul hainei. Nimic în afară de îndoitura mâinii și de privirea aprinsă din ochi, care erau aproape negri, nu arăta că ar fi Sofia Delacruz.

– Dumnezeule din Ceruri! izbucni Brundage într-o răsuflare.

Pitt nu spuse nimic. Își lăsă mâna să cadă de pe brațul lui Brundage. Știa că nici unul dintre ei nu se va mișca.

Vizitiul plesni din bici și birja porni înainte, lăsându-l pe Brundage încremenit și pe Pitt simțind că s-a transformat în gheață.

Era trecut de ora nouă când ajunse acasă. Nu-i spuse Charlottei nimic din ceea ce se întâmplase, decât că o văzuse pe Sofia, care era în viață. Era bucuros că nu trebuia să le facă față Jemimei și lui Daniel. Nu era sigur că le-ar fi putut ascunde oroarea sau sentimentul de a fi copleșit.

Stătea pe canapea, cu ferestrele franțuzești dinspre grădină închise și ferecate pentru noapte. Camera era călduroasă și simțea parfumul florilor de pe masă. Dar în această seară nu se putea bucura de confort.

– Trebuie să trimit pe cineva în Spania să-i spună, îi zise Charlottei, încercând să se gândească cine ar putea duce un asemenea mesaj și să-l facă pe Delacruz să-l creadă, astfel încât el să vină la Londra și să înfrunte teribila decizie.

Charlotte își mușcă buza:

– Ai grijă, Thomas. Ar putea fi periculos. Cei care o țin au multă putere. Par să știe o mulțime de lucruri despre Sofia, în Spania, la fel ca și aici. Și-au organizat foarte bine capturarea, deși ea se aștepta să aibă probleme și oamenii ei o păzeau.

Diplomatic, se abţinuse să spună că şi oamenii Serviciului Special o supraveghează, căci el era, oricum, dureros de conştient de asta şi ştia că şi ea era.

– Nu ştiu dacă Nazario Delacruz crede în ceea ce predică Sofia sau pur şi simplu o iubeşte, spuse Pitt rar. Despre nimeni nu ştii ce crede cu adevărat! Nu ştim nici măcar noi înşine, până vine momentul necesar.

Charlotte se uita la el cu ochi blânzi şi foarte gravă:

– Dacă ai încredere în tine însuţi, poţi să faci aproape orice şi dacă nu – nici măcar nu încerci, şi atunci sigur că eşuezi.

– Majoritatea oamenilor nici nu au cu adevărat o religie, spuse el cu o tristeţe bruscă. Aparţin de grupuri sociale cu un miez moral, dar nu trăiesc şi nu mor pentru asta. Sigur, nu ajung să fie torturaţi lent până la moarte şi să sfârşească precum acele biete femei din strada Inkerman... şi precum Sofia...

Simţi un val de greaţă amintindu-şi-o, şi de milă care, pentru o clipă, deveni copleşitoare.

Charlotte stătea perfect nemişcată, nu se apropiase de el, rămăsese la distanţă, preferând să-l privească decât să-l atingă.

– Eu nu vorbesc despre Sofia, spuse ea. Cred că ea ar fi pregătită să moară mai degrabă decât să renege tot ceea ce este. Ascultând-o foarte atent – şi am făcut-o – nu îmi închipui că ea crede neapărat că Dumnezeu o va salva. Dar dacă îşi renegă inima şi mintea, ce îi rămâne? O moarte lungă şi lentă în dezgust de sine?

Pitt ridică privirile spre ea, speriat că avea dreptate. Era în ea ceva nu total diferit de Sofia Delacruz. Rădăcina putea fi o credinţă diferită, dar Charlotte avea mintea înfierbântată, era pasionată de cauzele care îi impresionau inima, înflăcărat mânioasă de nedreptate, peste limita propriei siguranţe. Dacă i-ar fi fost luate aceste lucruri, dacă ea însăşi ar fi fost pusă să trădeze ca să se protejeze, ce ar fi rămas din ea?

Ar fi preferat el să o vadă moartă, mai degrabă decât măcinată pe dinăuntru şi distrusă? Era o întrebare fără sens, pentru că el întotdeauna ar fi căutat o altă cale, s-ar fi agăţat de speranţa de a o găsi, chiar şi până ar fi fost prea târziu. Apoi s-ar fi învinuit! Nazario Delacruz era probabil exact la fel, exceptând, firește, cazul în care se afla în spatele afacerii.

Dacă era aşa, poate că era mai bine ca Sofia să moară decât să fie forţată să afle! Numai că acela care o capturase jurase că va fi o moarte lentă, disperată şi cumplită, şi Pitt credea asta.

Charlotte avea dreptate. Pentru majoritatea oamenilor, religia era o chestie de duminică, o parte fundamentală a apartenenței la societate, un fragment din ceva mai mare și, una peste alta, mai bună decât individualismul, cel puțin în momentele grele. Era un mijloc de a-i cunoaște și de a-i ajuta pe alții, o morală comună mult mai puternică decât o creditau unii.

Într-un fel, era extrem de confortabilă. Pitt își amintea din copilărie cum toată lumea invada, în diminețile de duminică, tăpșanul satului, către vechea biserică. Turnurile ei erau un punct de reper deasupra copacilor din jur. Clopotele puteau fi auzite peste câmpuri, marcând duminicile, căsătoriile și funeraliile, zilele sfinte de Paște și de Crăciun. Îți aduceau în suflet senzația de siguranță.

– O să discuți chiar tu cu Nazario Delacruz? întrebă Charlotte.

– Nu pot părăsi acum Londra. Sofia este aici, la fel și cel care a răpit-o. Trebuie să trimit pe cineva care înțelege situația și tot ceea ce implică ea și care vorbește destul de fluent spaniola.

– Ai pe cineva care să corespundă?

– L-am trimis deja pe cel mai bun ca să descopere ce poate. Este pe urma amenințărilor la adresa ei despre care am aflat din scrisori. Până acum, toate sunt gălăgie, nimic substanțial. Trebuie să văd dacă pot găsi un diplomat în care să mă pot încrede în condiții de confidențialitate. Poate că știe Narraway pe cineva.

– E o idee bună, fu ea de acord, relaxându-se puțin în sfârșit.

În pragul ușii Vespasici, Pitt se simți musafir nepoftit, și-i era ciudă, într-un fel, că nu mai putea apela la Vespasia oricând voia, cu pretenția de a fi binevenit. Nu se gândise până atunci cât de mult considerase asta a fi de la sine înțeles.

Dar avea nevoie de sfatul lui Narraway și era o problemă care nu putea aștepta. Era pregătit să inoportuneze pe oricine.

Servitoarea care deschise ușa își mască reacția de surpriză văzându-l la o oră atât de târzie. Era prea bine educată ca să facă altfel, indiferent ce gândea.

Din fericire, Vespasia și Narraway erau încă treji, așa că fu condus în salonul liniștit. De îndată ce ieși servitoarea, Narraway îl întrebă îngrijorat:

– Ce s-a întâmplat? Ai găsit-o pe Sofia Delacruz?

– Da și nu. Am un fel de scrisoare de răscumpărare.

O scoase din buzunar şi i-o dădu lui Narraway. Vocea îi tremură un pic:

– Şi ştiu că era în viaţă cu câteva ore în urmă. Dar fusese bătută şi s-ar putea să aibă o mână ruptă.

Vocea îi tremura.

Narraway luă scrisoarea şi o citi în tăcere, apoi, fără să-l întrebe pe Pitt, i-o întinse Vespasiei.

– O, Doamne..., spuse Vespasia moale, punând scrisoarea pe masă lângă micul vas de cristal în formă de boboc, conţinând un singur trandafir, de culoarea piersicii. Trebuie să răspunzi, Thomas. E foarte inteligent şi cred că vorbeşte serios. De fapt, s-ar putea să fi cerut în mod deliberat ceva ce nu poate fi obţinut.

– Vorbeşte serios, fu de acord Narraway. Dar nu sunt sigur de ce. Ce vrea? Pitt, ai vreo idee cine este, până acum?

– Nu. Ar putea fi cineva din biserica ei. Ştiu că Melville Smith plănuia să preia o mare parte din conducere. S-ar putea să-şi fi spus că trebuie să-i modereze doctrina şi s-o facă mai accesibilă pentru un număr mai mare de oameni...

Narraway zâmbi foarte uşor, dar fără bucurie.

– Asta este evident din ceea ce spune, aprobă Vespasia. Dar crezi că el a plănuit asta?

Fusese politicoasă, lucru obişnuit pentru ea, dar în ochii ei plutea umbra unei mari emoţii.

– Nu, spuse Pitt fără să ezite. Este un oportunist, cum a spus Henrietta. Cred că Barton Hall a fost în mod clar în spatele dispariţiei ei, cu ajutorul lui Smith. Casa din strada Inkerman este a lui Barton Hall. Dar acum este îngrozit. Totul i-a scăpat din mână şi este în afară de orice control. Nu a prevăzut crimele şi acum n-are nici o idee ce să facă.

– De ce s-o fi făcut? întrebă Vespasia, cu spirit practic. Pentru că este o ruşine pentru familie? E absurd! Sigur că ar fi preferat ca ea să rămână în Toledo şi să nu amintească Angliei de cruciada ei. Dar nu până acolo încât să comită oribila crimă asupra celor două adepte inocente ale ei. Altcineva exercită o presiune irezistibilă asupra lui, Thomas. Trebuie să afli cine şi de ce.

– Şi cum, adăugă Narraway. Cum o fac? Care este slăbiciunea lui?

– Mai întâi trebuie să găsesc pe cineva care să-i ducă acest mesaj lui Nazario Delacruz în Toledo, spuse Pitt. Sau unde o fi. Dă, Doamne, să nu fie chiar el omul din umbră!

Vespasia se strâmbă. Nu era nevoie să mărturisească gândurile care îi treceau prin cap; erau vizibile pe chipul ei: întâlnirea iubirii, credința în ca și acum această teribilă trădare. Toate astea îi erau, de departe, mai clare acum decât ar fi fost cu un an în urmă sau chiar cu câteva luni.

Narraway aruncă o privire spre ea, apoi spre Pitt:

– O să mă duc chiar eu, spuse sigur pe el. Nu mi-am folosit spaniola de ceva vreme, dar e destul de bună. Și pot plăti un spaniol. Am mai făcut-o. Dar nu te preocupa de asta. Nimic din toate astea nu are sens în condițiile în care știm atât de puțin. Există o mulțime de informații, dar cu greu este vreuna credibilă sau explică ceea ce se petrece. Trebuie să fie cel puțin un lucru esențial despre care deocamdată n-avem nici o idee. Care e motivul adevărat pentru care Sofia a venit în Anglia? Știi ceva până acum?

– Cu siguranță nu ca să-și predice noile idei, spuse Vespasia hotărâtă. Oricât de interesante ar fi și oricât de profunde le-ar crede ea. Și atunci, de ce?

– De ce nu? spuse Pitt serios. Anglia e țara nașterii și a moștenirii ei.

– Atunci ar fi trebuit s-o cunoască destul de bine ca să știe că nu va avea nici un succes aici, răspunse Vespasia imediat. A venit pentru alte motive, Thomas. Oare voia să fugă din Spania?

Narraway și Pitt se uitară unul la altul.

– Dar Barton Hall? întrebă Narraway. Știi dacă este parte din poveste sau e întâmplător legat de ea? Mă tem că poate fi de cea mai mare importanță.

– Știu că e îngrozit, dar nu știu exact de ce. I-am văzut expresia când vorbea la telefon, chiar când ieșeam din biroul lui. Îi spusesem despre obiceiul Sofiei de a ajuta fugari și penitenți aflați în încurcătură.

Sprâncenele Vespasiei se arcuiră:

– Serios?

Pitt își aminti din nou figura lui Hall:

– Dar mai degrabă cred că a înțeles dintr-odată ceva decât că a avut intenții rele de la început. Mi-a lăsat impresia unui om depășit brusc de situație. Nu știu ce a avut de gând sau cum au luat-o razna lucrurile, dar acum e foarte speriat. Cred că el considera problemele Sofiei jenante, dar n-a intenționat să fie rănită sau ca altcineva să fie ucis. Cineva s-a folosit de el...

– Oportunism? întrebă Narraway curios. Nu cred în coincidenţe. Hall este foarte tradiţional, chiar şi pentru un bancher. Face întotdeauna lucrurile cuvenite, din ziua în care s-a născut!

– Atât cât ştii tu, spuse Vespasia cu un zâmbet. Poate că e mai bun decât ne închipuim noi la a-şi ascunde aventurile...

– Nu trebuie să participi şi tu la erorile mele, draga mea, răspunse Narraway zâmbind. N-am fost niciodată atât de sensibil ca tine la şoaptele societăţii. Ce-ai auzit despre domnul Hall?

– Foarte puţine, spuse ea surprinsă. Este un văduv cu o reputaţie impecabilă, care este probabil binemeritată. Pasiunile lui par să fie doar intelectuale. Bine educat, studios de la natură, şi-a descoperit domeniul şi a rămas la el. Cred că este virtuos, în sensul acceptat de societate. Nu are nici imaginaţia, nici dorinţa să iasă din asta.

Narraway se strâmbă:

– Ce distrugere completă într-o singură frază!

Pitt fu de acord cu el, dar chiar şi cel mai plictisitor dintre oameni poate surprinde uneori, dacă impulsul este destul de puternic. Nu putea uita teroarea din ochii lui Hall:

– Este foarte speriat, repetă el cu voce tare.

– Interesant, murmură Narraway. Mă-ntreb ce l-ar fi înspăimântat pe Barton Hall. Nu mă pot gândi decât la bani şi nu sunt bani în povestea asta. Ştii ceva, cât de cât, despre Nazario Delacruz?

– Absolut nimic. Este unul dintre lucrurile pe care va trebui să le afli. Este adevărată povestea pe care a spus-o Hall despre el, că şi-a abandonat soţia şi copiii pentru Sofia? Este familia lui implicată în asta? Sau cea a soţiei moarte? Ei probabil c-o urăsc pe Sofia, dar ar fi o răzbunare extrem de crudă şi foarte ciudat programată. Soţia a murit în 1890. Şi celelalte două femei, Cleo şi Elfrida, nu erau în nici un fel implicate în afacerile personale ale Sofiei, aşa că de ce să le omoare, şi într-un fel atât de odios?

– O să aflu tot ce pot, promise Narraway.

– O să aflăm, îl corectă Vespasia.

Se uită la ea, nehotărârea citindu-i-se pe faţă. Nu era vorba despre ce trebuia să spună, ci despre cum s-o facă:

– Va trebui să călătoresc rapid şi nu neapărat în cel mai confortabil mod, începu el. Şi oricine care a omorât două femei doar ca dovadă a hotărârii sale este extrem de periculos... Cred că...

– Că poţi să te descurci mai bine de unul singur!?

Sprâncenele ei argintii se ridicaseră a surprindere amestecată cu un pic de amuzament, dar nu era nici o șovăială pe chipul ei.

Era clar pentru Pitt că acesta era un test pentru ei, acum că legătura era mult mai strânsă decât înainte. Vespasia nu era obișnuită să fie dirijată de cineva ori să i se spună ce poate face și cu atât mai puțin ce nu poate. Acum erau implicate mai mult decât mândria și aspectele practice; erau emoții adânci și complexe. În mod limpede era hotărâtă să meargă în Spania cu el, dar avea nevoie să găsească un mod de a face asta fără să-l sfideze pe față.

Și el avea nevoie să cedeze fără să pară că o face.

– Te temi că o să te încurc? întrebă cu blândețe. Sau că grija pentru siguranța mea o să-ți distragă atenția?

– Tu mă distragi întotdeauna, spuse el cu un zâmbet care ascundea o anumită plăcere, chiar un sentiment de mândrie.

Pitt, privind și tăcând, înțelese dintr-odată cât de tare o iubea Narraway pe Vespasia, implicat pentru prima dată în viața lui lungă și complicată. Era ceva nou pentru el, periculos prin faptul că îl putea răni într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse vreodată, și plin de capcane tocmai din acest motiv.

Brusc, mândria Vespasiei se evaporă:

– E mult prea important pentru noi ca să fim în dezacord, spuse ea repede. Viața acestei biete femei este în joc la modul cel mai urgent și teribil. Nici sentimentele tale, nici ale mele nu sunt importante, prin comparație. Dacă pot fi de ajutor, atunci trebuie să mă lași să vin. Vorbesc spaniola mai bine decât tine și am prieteni la Madrid și la Toledo. Pe de altă parte, dacă ai nevoie să te miști mai repede decât pot eu sau prezența mea ar fi o complicație pentru tine, atunci o să rămân la Londra. Nu că Londra ar părea mult mai sigură... Categoric nu pentru biata Sofia!

Narraway inspiră adânc și apoi oftă:

– O să fac imediat aranjamentele. Pregătește-te să călătorești cu cât de puține lucruri posibil, o geantă de mărime mijlocie. Și îmbracă-te mai degrabă comod decât la modă. O să petrecem ceva vreme prin trenuri. Și mă tem că va fi imposibil să luăm o servitoare.

Se uită la ea foarte atent, ca să fie sigur că este conștientă că nu era loc de discuții.

– Sunt perfect capabilă să mă îmbrac singură, Victor, spuse ea, întorcându-i zâmbetul. Și am fost și altădată în călătorii mai mult interesante decât confortabile. O să fiu gata într-o oră.

Se întoarse spre Pitt:

– Trebuie să facem tot ceea ce este posibil. Mi-e groază de orice decizie pe care Nazario Delacruz o poate lua, bietul om.

Pitt se ridică în picioare odată cu ea.

– Mulțumesc, spuse el.

Capitolul 9

Narraway şi Vespasia stabiliseră să ia trenul de Dover din după-amiaza următoare. Li se dăduseră două săptămâni în care să călătorească la Toledo, să discute cu Nazario Delacruz, să-i spună ce se întâmplase şi să-l convingă să vină la Londra cu ei pentru a face faţă groaznicei dileme din cererea de răscumpărare.

– N-ar trebui să fie greu de găsit, spuse ea în timp ce se aşezau confortabil în scaunele vagonului. Toledo nu e un oraş foarte mare, conform standardelor de azi. Şi Sofia trebuie să fie cunoscută după reputaţie, dacă nu şi personal, în orice biserică locală.

– Nu găsirea lui mă preocupă, spuse el. Ci cum să-i spunem în modul cel mai puţin crud...

Ea se uită la el cu o privire egală şi candidă:

– Nu există un mod delicat de a-i spune adevărul, dragul meu. Şi nu trebuie să-l minţi. Ar fi cu adevărat de neiertat.

El simţi o înţepătură de vinovăţie:

– Nu mă gândeam să-i cruţ durerea, răspunse încet, deşi nu mai era nimeni în vagon. Dar trebuie să aibă mintea limpede, nu tulburată de emoţie. Este necesar să asculte şi să gândească atât de clar cât se poate.

Ea zâmbi trist:

– Sigur. Cum propui să facem asta?

– Nu ştiu, admise el. Dar înainte să-l abordez aş vrea să ştiu cât de mult este adevărat din versiunea lui Barton Hall despre mariajul lui şi felul în care s-a terminat.

– Chiar dacă Sofia este vinovată şi biata femeie şi-a luat viaţa din disperarea de a fi abandonată? Schimbă asta cu ceva ceea ce avem de spus?

– Nu, sigur că nu! Dar poate arunca o lumină cu totul diferită asupra felului de om care este el. Am nevoie să ştiu ce să aştept de la el, dacă să am încredere şi să mă bazez pe el, sau nu.

Ea se uită un moment în altă parte:

– Știu. Trebuie să iei în calcul posibilitatea că este implicat chiar el în plan. Se poate să se fi plictisit, în timp, de ea, așa cum se pare că s-a întâmplat cu prima nevastă, și să fi fost dispus să permită altcuiva s-o omoare, apoi să fie liber!

– Vespasia!

Se întoarse și se uită la el.

Lumina soarelui căzând pe fața ei îi dezvăluia frumusețea, tăria oaselor sub carne, obrajii înalți și fruntea arcuită. Dar îi arătau de asemenea ridurile fine cu care lumina lumânărilor era mult mai discretă.

– Crezi că e brutal? întrebă ea. Sigur că este. Dar ea este o profesionistă, frumoasă în felul ei, în mod sigur logică. El poate să fi fost fascinat de ea la început, apoi s-a obișnuit și în final s-a plictisit de căutările ei fără sfârșit, de părerile ei, de foamea ei de viață. Poate că a găsit pe cineva mai tânăr, mai ușor impresionată de el, mai flexibilă în funcție de dorințele lui. Se poate întâmpla.

– Numai dacă de la început a fost infatuare, spuse el convins. Nu și dacă a fost dragoste.

– Acesta este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflăm, dacă putem, fu ea de acord. Noi am văzut-o foarte puțin. E posibil să fi devenit plictisitoare după un an sau doi. Oamenilor care se consumă într-o cruciadă li se poate întâmpla asta. Am cunoscut câțiva...

Dincolo de ferestrele vagonului se scurgeau câmpiile și pășunile bogate din Kent, punctate ici și colo cu păduri. Nu erau departe de Dover și de mare.

– Trebuie să văd ce pot afla despre ea, continuă Vespasia. Femeia, nu sfânta. M-am gândit pe cine știu și care să fie încă în Spania. Evaluarea unei alte femei ar putea fi folositoare.

– Cum de știi pe cineva în Spania, în special în Toledo!? De fapt, cum de știi spaniola!? Presupun că o știi, nu-mi pot imagina că ai mințit în legătură cu asta.

Era sincer uimit. Ea nu vorbise niciodată înainte despre Spania. Înțelegea că, în ciuda prieteniei lor și a nenumăratelor lucruri despre care vorbiseră, erau zeci de ani din viața ei despre care el știa foarte puțin.

– Nu este foarte interesant, spuse ea cu un zâmbet. Când am rămas văduvă am plecat în Spania pentru că voiam să scap de

monotonia interminabilă a Sezonului Londonez[1], de compătimirea și încurajările oamenilor, de planurile lor transparente de a-mi aranja viața.

Se uită în altă parte și Narraway văzu durerea de pe fața ei. Voia s-o atingă, dar i s-ar fi părut inoportun.

– Am simțit că trebuie să evadez, spuse ea foarte încet. Și îmi era rușine că ar fi trebuit să simt că viața mea s-a sfârșit, nu că abia a început. Simțeam o foarte puternică dorință s-o încep în altă parte, undeva unde nu sunt cunoscută. Presupun că recunosc în Sofia ceva din mine, măcar un pic. Deduc că și ea evadase.

– Îmi amintisem o asemănare, spuse el cu un zâmbet și cu un val brusc de bucurie că ea nu resimțise pierderea primului soț atât de mult încât să-i umbrească acum fericirea... fericirea lui din viitor.

Ea își ridică puțin sprâncenele:

– Într-adevăr... Atunci ar trebui să-mi caut vechile cunoștințe și să văd ce pot afla neoficial despre Sofia, despre prietenii și dușmanii ei, ce gândesc despre ea cei care n-o consideră o sfântă. Apropo, știm dacă s-a convertit religios?

– Nu...

– Atunci o să încerc să aflu și asta.

– Iar eu o să încerc să văd ce pot afla despre Nazario și prima lui căsătorie și dacă are acum altă aventură.

– Sper că nu, murmură ea. Aș vrea foarte mult să cred altfel. Nu avem decât cuvântul lui Barton Hall pentru această parte a vieții ei și ce altceva știm despre el?

Avea dreptate și, în timp ce trenul se hurduca pe șine, Narraway recapitulă în minte tot ceea ce știa despre Barton Hall. Nu prea mult. Era bancher, unul dintre oamenii din umbră care țin atât de ferm frâiele puterii financiare încât poți uita că sunt acolo. Ei autorizează împrumuturi uriașe și dau sfaturi pentru investiția averilor. Știu probabil, fără să spună, cât valorează majoritatea marilor bancheri și cine deține vastele parcele de pământ arabil sau micile terenuri din inima Londrei pe care sunt construite palate sau reședințele unor prinți străini. Asemenea informații sunt o putere în sine.

---

[1] În original London Season, o serie de evenimente culturale, mondene și caritabile ale elitei londoneze, care se desfășoară în lunile aprilie-august și au o tradiție de două secole (n.tr.).

Înainte de a părăsi Londra, Narraway își amintise pe scurt cu cine, exact, făcea afaceri banca lui Hall. Erau mai ales acei tăcuți uriași ai respectabilității, Biserica și Coroana. Prințul de Walles împrumuta bani de ani de zile și, în mod frecvent, nu-i înapoia. Dar asta se întâmpla mai ales în mod privat, prin prieteni suficient de bogați și de neinformați ca să-i împrumute. Proprietățile și veniturile Bisericii Anglicane erau de ordinul milioanelor, dar neatinse de vreun scandal, în principal pentru că erau extrem de discrete. Erau investite în lucruri pe care o conștiință sensibilă le-ar fi putut găsi dezagreabile. Era o formă de profit. În mod sigur existau proprietari de fațadă, dar nu știa în ce măsură. „Proprietăți rezidențiale" era o formulă care acoperea o mulțime de lucruri. Investeau de asemenea în cărbune, industrie grea și terenuri arabile. Era oare un anume grad de speculă, poate mai puțin respectabilă?

Și de ce îi era lui Hall atât de frică încât îl tulburase pe Pitt?

Răspunsul trebuie să fi fost în altă zonă a vieții lui. Era văduv de câțiva ani și părea să fie perfect consolat să rămână așa. Preocupările lui erau academice și legate de păstrarea poziției și a reputației. Avea oare vreo parte mai întunecată și mult mai ascunsă?

Narraway se îndoia. Dar e la fel de adevărat că nu anticipase nici una dintre aceste teribile bâjbâieli cu Sofia Delacruz. El nu se temuse dincolo de tradiționala stinghereală a unui englez față de emoțiile publice. Religia era respectată în tăcere și, în cea mai mare parte, în spațiul privat. Dacă punea cineva întrebări, o făcea în scris și nimeni altcineva nu citea. Și în mod sigur nu o femeie făcea așa ceva!

Hall fusese un student dotat, obținând note maxime la Cambridge în Economie și Istorie, lucru foarte potrivit unui om a cărui supremă aspirație era să devină guvernator al Băncii Angliei. Nu și-l putea închipui pe Hall îndrăgostindu-se nebunește, într-atât încât să sacrifice tot ceea ce avea și să plonjeze în necunoscut.

Dar nici pe el însuși nu s-ar fi imaginat s-o facă!

Aruncă o privire spre Vespasia, care stătea alături de el, și se întrebă, pentru un moment intens, ce lucruri neprevăzute și nesăbuite ar fi putut face el dacă i-ar fi cerut-o ea! Probabil orice. Dar cheia consta în faptul că n-ar fi fost ceva greșit. Ea nu și-ar fi cerut niciodată așa ceva nici măcar sieși, cu atât mai puțin altcuiva. Ceea ce reprezenta cealaltă mare dificultate din mintea lui: dacă toată călătoria la Toledo se dovedea a implica acte criminale,

de răzbunare, sau probleme care, în mod normal, priveau Serviciul Secret, ar fi putut să-i impună să-și asume mai multe riscuri morale și decizii pe muchie de cuțit, greu de justificat.

Această dificultate era o parte din responsabilitatea lui trecută, iar acum cea mai mare greutate cărată de Pitt. De fapt, era motivul pentru care Narraway socotise că Pitt este atât de bun pentru rol. Sensibilitatea lui pentru judecățile morale însemna că ele nu vor fi niciodată simple pentru el. Nu avea să se justifice niciodată sau să dea vina pe alții. Va face greșeli, dar va învăța să trăiască ținând cont de ele. Un om care le-ar fi tratat cu ușurință nu era în siguranță cu o asemenea putere.

Nici Narraway nu era acum în siguranță. Erau multe lucruri pe care le făcuse despre care ar fi preferat ca Vespasia să nu știe. Unele fuseseră decizii grele, dar corecte. În ce privește altele, crezuse că știe ce face la vremea respectivă, dar acum nu mai era așa de sigur. El n-ar fi întrebat-o niciodată pe ea despre acțiuni ale ei trecute, secrete de demult, și, cu siguranță, nu despre foști iubiți. De fapt, era foarte sigur că prefera să nu știe. Era un pic șocat să descopere că era gelos.

Dar problema prezentă era dacă va avea nevoie să ia decizii și să desfășoare acțiuni care ar face-o pe Vespasia să-l vadă într-o lumină diferită. Ar fi putut înțelege, cel puțin intelectual, dar i-ar schimba oare părerea despre un om cu care era intimă, un bărbat al cărui nume îl luase și cu care era aliată nu doar privat, ci și public?

Trebuiau să existe secrete între ei, chestiuni din trecut care să rămână confidențiale. Dar dacă urmau să fie împreună în Spania, vor fi mult mai greu de păstrat. Încercarea de a le acoperi ar fi avut exact efectul contrar.

Știa deja că Hall studiase la Eton și Cambridge, un trecut impecabil! Dalton Teague la fel. Oare de aceea Teague se implica acum în căutarea Sofiei? O veche solidaritate colegială, depășind granițele universității? Fuseseră acolo în același timp, dar puțin probabil prieteni. Hall era genial și un intelectual pur, fără farmec sau abilități atletice. Teague era exact opusul: frumos, charismatic, unul dintre cei mai buni jucători de cricket din istoria Angliei. Toată lumea se aștepta să pice la examene – și el îi surprinsese trecându-le.

Dar prietenia poate apărea între oameni foarte diferiți – ca și căsătoria. Unele dintre ele chiar prosperă.

Din nou se uită dintr-o parte la Vespasia, iar ea se întoarse dintr-odată şi îi întâlni privirea, zâmbindu-i, iar el fu ridicol de încântat. Întinse mâna s-o atingă, apoi îşi dădu seama cât de romantic ar fi, ca şi când ar avea amândoi 20 de ani! Simţi însă căldura arzându-i faţa, zâmbi ciudat şi se întoarse să se uite pe fereastră la spaţiile largi care alergau pe lângă ei.

După-amiază târziu traversau Canalul spre Le Hâvre, de unde urmau să prindă trenul de sud, spre San Sebastian, pe coasta nordică a Spaniei, apoi spre sud din nou, către Madrid şi, în sfârşit, spre Toledo.

Era una dintre acele zile leneşe, de vară timpurie, când de pe puntea feribotului lumea întreagă părea albastră. Cerul se arcuia deasupra lor aproape imaculat şi lumina părea să se reverse şi să facă orbitoare apa tăiată în două care se înspuma în spatele pupei. Pescăruşii veneau în urma ei, desenând acelaşi model cu aripile lor, coborând în picaj, urcând şi apoi îndepărtându-se, ca şi cum viaţa ar fi avut modelul rafinat al valurilor.

Briza îmblânzea căldura soarelui, nu şi puterea acestuia de a arde, şi abia dacă era destul de tare ca să-i ciufulească părul Vespasiei, în timp ce stăteau împreună la pupa privind crestele albe ale Doverului stingându-se în depărtare. Era greu să-şi aducă aminte că misiunea lor era urgentă şi dificilă.

– Victor, ce părere ai de preocuparea lui Dalton Teague de-a o căuta pe Sofia? întrebă Vespasia. Nu pot să cred că el e de acord cu vreuna dintre învăţăturile ei. Ele se opun oricărui privilegiu legat de naştere sau de avere. Ea consideră avantajele de orice fel drept un rezultat al ceea ce faci, nu un drept din naştere.

– Şi aristocraţia le privea iniţial aşa, iar cei mai buni dintre ei încă o fac, sublinie el. Teague este rudă cu mai multe dintre vechile familii. Cel puţin cu Salisbury şi cu Ducele de Devonshire.

– Ştiu, răspunse ea, continuând să se uite la brazda albă de spumă care se desena în urma lor.

El îşi aminti că ea nu avea cum să nu ştie. Şi ea era rudă cu majoritatea dintre ei. Se născuse cu titlul ei, nu se măritase pentru el. Acum că o ştia mult mai bine şi era reală pentru el în carne şi oase, râs, bucurie fizică şi durere, şi după ce îi atinsese delicatele şi intimele dispoziţii sufleteşti ale inimii ei, lumea societăţii devenise un miraj.

Când era debutant în Serviciul Special, cu mult înainte de a-l conduce, lucrase în câteva dintre cele mai complicate zone de

loialități personale și intrigi, în anii de început ai tulburărilor irlandeze. Narraway abia depășise 40 de ani, iar Teague era la apogeul carierei sale sportive. Narraway văzuse farmecul lui Teague, dar și slăbiciunile lui, și le folosise pe toate în avantajul său, ca să creeze o capcană periculoasă și s-o declanșeze. Își atinsese scopul, dar fuseseră amândoi afectați, ca și alții, care nu erau decât spectatori, poate superficiali și neglijenți, dar nu nelegiuiți. Întregul episod fascinant și, până la urmă, tragic cu Violeta Mulhare încă zăbovea stingheritor în memoria lui. Poate din cauza asta îi displăcea Teague? Fusese în stare să plece fără nici o jenă. Ar fi putut cel puțin să se simtă vinovat pentru durerea pe care o pricinuise.

Ar fi preferat ca Vespasia să nu afle nimic despre asta, dar n-ar fi putut să eludeze subiectul fără s-o mintă și poate că acest lucru conta chiar în cazul prezent. Oricum, faptul că o mințea implicit pe Vespasia era ceea ce conta. Nu-i plăcuse Teague probabil pentru că păruse să facă lejer atât de multe lucruri care pentru alții insemnau efort și mai multe încercări pentru a reuși.

– Cred că ai dreptate cu Teague, și ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să fie de acord cu convingerile ei, spuse el rar. La prima vedere, aș spune că vrea să fie în luminile rampei, ca de obicei. Pozează ca erou, folosindu-și toți banii și puterea ca să ajute pe cineva foarte vizibil, aflat în încurcătură. Faptul că nu aderă la credința ei nu face decât să înalțe nobletea faptelor lui.

Vespasia îl privi strâmb, cu un amuzament amar:

– Chiar că nu-l placi, nu-i așa? Nu că m-ar surprinde...

Pe el îl izbi gândul subit și insuportabil că poate Teague fusese admiratorul ei, poate chiar un iubit! Antipatia lui față de Teague se cristaliză acum într-o vâlvătaie de ură.

Apoi își dădu seama că era ridicol și reuși să-și recapete măcar o parte din control. Avusese și el aventuri. Ce om normal de vârsta lui nu avusese? În câteva dintre ele fusese implicat pasional la momentul respectiv. Doar mai târziu s-a uitat înapoi și a văzut imperfecțiunile, autoamăgirea, spoiala romanței ascunzând o realitate mai banală, mai fizică, și poate, de asemenea, o singurătate spulberată temporar doar pentru ca ulterior să-l izoleze și mai mult.

– Nu mă așteptam să-ți placă, dragul meu, spuse ea tandru, privind scufundările și planările pescărușilor deasupra apei. El este un oportunist. Cred că este un om lipsit de orice convingeri, exceptându-le pe cele care sunt de folos pe moment.

– Crezi că Pitt vede același lucru în el?

– Thomas nu este aşa naiv cum te temi tu. Gentlemenii nu impresionează clasa servitorilor nici pe departe aşa mult cum le place lor să creadă că o fac.

– Clasa servitorilor? spuse el surprins. Nu se gândise niciodată la Pitt în felul acesta.

Ea zâmbi cu răbdare:

– Mama lui era spălătoreasă într-una din cele mai mari case din Home Counties. Sir Arthur Desmond, cred. Un om foarte bun, dar având imperfecţiunile şi excentricităţile sale. Thomas a fost mulţi ani poliţist. A văzut fragilităţile bogaţilor şi puternicilor mai mult decât îşi imaginează majoritatea confraţilor lor. Nu averea sau educaţia lui Teague mă îngrijorează, ci graţia lui şi curajul de pe terenul de cricket. Acolo, afară, în flanea albă şi cu soarele în ochi, devii semizeu pentru ceilalţi, care te privesc. Asta îi face pe oameni să creadă că ei nu au aceleaşi limite ca noi, ceilalţi.

Narraway se gândi la asta câteva minute, privind în depărtare, unde crestele de cretă începuseră să se scufunde în linia orizontului. Avea dreptate ea. Prin asta diferea Teague de alţi bărbaţi cu bani şi poziţie socială.

– De ce-ţi displace ţie? îi întrerupse ea gândurile.

El ştia că se referă la Teague, nu la Pitt.

– Nu ştiu. Suspiciuni complet nefondate, admise el, apoi îşi dădu seama că ea o să înţeleagă eschivarea lui. M-am lovit de el într-un caz, cu mult timp în urmă. 20 de ani, cel puţin.

Ea rămase cu chipul pe jumătate întors de la el, uitându-se încă la pescăruşi:

– Victor, ştiu că multe lucruri trebuie să rămână secrete. Nu-ţi cer confidenţe, doar vreau să ştiu dacă Thomas se află într-un pericol de care nu e avertizat. Ceea ce contează e prezentul, nu trecutul. Motivele tale de a te îndoi de Dalton Teague vizează ceva care ar putea să-l afecteze pe Thomas acum?

Nu se auzea nici un sunet în afară de clipocitul apei şi de fâşâitul ei pe laturile feribotului, din când în când şi ţipătul păsărilor.

– Era un caz vechi, spuse el în sfârşit. Nu m-am descurcat prea bine. Eram îndrăgostit de Violeta Mulhare. Sau cel puţin aşa credeam atunci. L-am folosit pe Teague şi pe urmă i-am prins pe amândoi. Teague a trădat-o pe ea ca să scape şi ea a fost prinsă, ca şi bărbatul pe care-l urmăream. Teague mi-a spus mai târziu că el ştiuse tot timpul, dar era o minciună.

Vespasia nu spuse nimic.

– Știu, acceptă el. M-am folosit de amândoi.

– L-ai crezut pe Teague? întrebă ea.

– Nu. Cred că a schimbat tabăra în ultimul moment, când a știut că o să-i prind pe amândoi. Dar nu pot dovedi asta.

– Sigur, spuse ea ambiguu. Teague e mult prea grijuliu pentru așa ceva.

Îi păsa Vespasiei dacă el o iubise sau nu pe Violeta? Se uită la ea și nu-și putu face nici o idee. Pentru el conta într-un fel pe care nu-l putea explica. N-ar fi trebuit – nu acum. Acest trecut se întâmplase unor oameni diferiți, mai impulsivi și mult mai superficiali decât acum.

Vespasia își întoarse încet fața spre el, căutându-i privirea. Se simți inconfortabil, dezbrăcat de prefăcătorie. Nu era obișnuit să fie așa de vulnerabil.

– Cred că aprecierea ta asupra lui Teague este corectă, spuse ea cu blândețe. L-am cunoscut foarte puțin, dar eu am ales așa. M-am simțit foarte nedreaptă, dar ceea ce mi-ai spus mă face să mă consider mai puțin vinovată că am avut prejudecăți. Probabil că am avut un instinct mai bun decât am crezut.

Aruncă o ultimă privire la strălucirea palidă a țărmurilor din depărtare, aproape dispărute pe măsură ce soarele cobora la vest în spatele lor. Lungul amurg de vară începea să scadă. Urmau să debarce în portul Le Hâvre dis-de-dimineață și să prindă primul tren spre sud.

Ea voia să stea acolo sus pe punte până ce nu va mai fi fost nici o lumină de văzut, poate până când primele stele aveau să pună-cteze cerul. Nu pentru că nu ar fi vrut să se relaxeze sau să fie singură cu el în mica lor cabină. Ar fi fost o plăcere. Mai fusese măritată și avusese copii, dar aceasta părea să fi fost într-o altă viață. Cu mult, mult înainte, când era foarte tânără, luptase pe baricade la Roma, în revoluția din 1848. Îl iubise pe Mario Corena și crezuse că nu va mai iubi niciodată așa.

Primul ei mariaj fusese unul afectuos, dar niciodată pasional. Anii lungi de după aceea aduseseră romanțe de diferite feluri. Nu se așteptase să-i pese din nou de cineva atât de mult.

La început, îl considerase pe Victor Narraway un aliat în bătăliile disperate pe care Pitt trebuia să le ducă. Încet-încet ajunsese să se gândească la el ca la un prieten. Poate că aceasta fusese diferența care contase. Nu era un iubit a cărui înflăcărare se domesticise singură într-un fel de prietenie; fusese un tovarăș într-o cauză

comună care se adâncise într-una care schimbase totul în viaţa lui. El acceptase asta şi ascunsese orice zguduire va fi simţit. Şi ea ştia că el simţise frică, chiar dacă era profundă şi foarte personală, de genul celor pe care le ascunzi singur înăuntru.

Se gândi la propria ei viaţă, la iubirile mari şi mici, la vremurile bune şi la durere. Ea şi Mario Corena nu avuseseră timp împreună, exceptând agitatele bătălii din tinereţe. Nu avea să ştie niciodată cât de mult le idealizase in mintea ei.

Victor Narraway era real, spiritual şi hotărât, cinic în problemele lumeşti, surprinzător de vulnerabil în inimă. Şi, cu toată experienţa lui în Armata Indiană, guvern, serviciile secrete şi Serviciul Special, cu secretele şi trădările lui, înţelegea prea puţin femeile în viaţa de zi cu zi. O parte din el se aştepta ca ea să fie mult mai fragilă decât era, idealistă, departe de realităţile murdare ale vieţii. Era parte a mitului că femeile sunt mai blânde decât bărbaţii, mai pure şi mai delicate. Ea trebuia să-l aducă la realitate cu mare grijă. Unele vise sunt greu de abandonat.

După un moment de tăcere, ea continuă:

– De ce e atât de interesat Teague în acest caz, Victor, ce crezi?

– Nu ştiu. Dar sunt sigur că are un motiv. Vrea ceva.

– Răzbunare? sugeră ea încet.

– Nu, nu, e o poveste mult prea veche.

Dar chiar în timp ce spunea asta înţelese că timpul nu conta. Teague putea să fi aşteptat ocazia ideală. Nu urma să-l doboare pe Narraway, ci să-l rănească în mod deliberat pe omul care luase locul lui Narraway, prietenul şi protejatul lui, ceea ce l-ar fi afectat mult mai dureros şi ar fi adăugat vinovăţia la profunzimea durerii. Era în acest plan o eleganţă care se potrivea perfect cu natura lui Teague.

– Aşa să fie? întrebă Vespasia.

– Da.

Se străduise să sune mult mai sigur decât era. Va lupta până la sfârşit în acest caz, nu trebuia s-o lase pe Sofia să fie distrusă sau ca omorârea celor două femei să rămână nerezolvată, dar dincolo de toate nu trebuia să-l lase pe Teague să se răzbune pe el sau pe Pitt.

Ea se apropie puţin de el şi îl luă de braţ.

Debarcară în Le Hâvre şi se îndreptară direct spre tren. Urmă o călătorie lungă spre Madrid, unde îşi petrecură noaptea, înainte de a pleca a doua zi pentru a ajunge la Toledo cu puţin înainte de

apus. Era un minunat oraș-cetate, din vremurile de aur în care nu numai că puterea Spaniei creștea peste tot în lume, dar își dezvolta splendoarea medievală. Pe atunci, toleranța domina la modul absolut, creștinii, musulmanii și evreii trăiau și munceau cot la cot, împărtășind liberi minunile artei și ale cunoașterii, cu toții profitând de gloria orașului. Desigur, asta era înainte de 1492 și expulzarea atât a maurilor, cât și a evreilor, înainte de ridicarea Inchiziției, când să fii diferit devenise un păcat și orice întrebare – interzisă.

Se duseră direct la hotelul unde făcuseră rezervare înaintea sosirii lor. Discutaseră toate planurile pe care și le făcuseră și toate posibilele variații pe care le puteau prevedea. Acum ședeau tăcuți în trăsură și se bucurau de drumul pe străzile străvechi. Multe dintre clădiri erau așa cum fuseseră și cu secole în urmă.

Vespasiei îi trezeau amintiri și anii alunecau înapoi până când simți aceeași senzație de bună dispoziție pe care o avusese când ajunsese prima dată aici, căutând emoții, noutate și aventură. Le găsise măcar parțial. Fusese o perioadă frumoasă.

Acum era mai fericită decât își putea aminti să fi fost vreodată, chiar în năvalnicele zile ale tinereții. Faptul că se aflau aici în încercarea de a împiedica o tragedie nu altera sentimentul profund de pace.

Hotelul era excelent și, după o cină luată destul de devreme, se reîntoarseră în camera lor.

– Am un mesaj de la omul lui Pitt, spuse Narraway. S-a aflat pe urma a *numeroase* scrisori de amenințare, dar nu a găsit nimic în afară de oameni supărați care nu au nici un alt mod prin care să se simtă implicați sau importanți. Esențial este că a reușit să-i găsească pe toți cei care au trimis scrisori. Mai sunt unii și în Anglia. Odată ce și-au pus furia pe hârtie, se pare că a fost de ajuns pentru ei.

Oftă, știind că, în fine, îi captase atenția. Stătea cu spatele la lumină, dar nu direct în fața ferestrei mari, cu vederea ei spre orașul vechi.

– Nu cred că asta are ceva de-a face cu vederile religioase ale Sofiei, mai degrabă excentrice, spuse el. Oricât de adânc ar ofensa lumea, e improbabil ca reacțiile să fie omorârea unor oameni precum Cleo și Elfrida.

Ea se încruntă:

– Dar n-ar putea să fi fost un act atât de abject numai ca să ne facă să credem că Sofia va fi omorâtă în același fel, dacă soțul ei

nu-i distruge cauza denunțând-o? Mie îmi sună a religie, chiar dacă este religia diavolului.

Inspiră adânc și continuă:

– Este melodramatic, nu-i așa? Îmi pare rău. Dar cred că și tu și Thomas ați subestimat puterea credinței pe care o au oamenii legat de locul lor în univers. Au mai murit oameni pentru asta, zeci de mii!

– Știu asta, spuse Narraway apropiindu-se de ea cu un pas, dar mai este ceva în spatele afacerii. Pitt spune că Barton Hall este profund înfricoșat, și nu pentru că ar pierde o bătălie religioasă. Există ceva concret și măsurabil care îl înspăimântă. Și nu îndrăznește să-i spună lui Pitt ce este, ceea ce înseamnă că este ilegal sau este un scandal care l-ar distruge – pe el sau pe cineva la care ține.

– Reputația lui. Sau o sumă de bani cu adevărat uriașă. Și, de vreme ce el investește pentru Biserică și membri ai familiei regale, ar face asta.

– De aceea mi-e teamă că este aici o legătură cu ceva mult mai important, și el știe asta.

– Victor, va fi moartea ei cea care va declanșa revoluția în pragul căreia pare că suntem? Sau are de-a face cu acest război americano-spaniol?

– Nu știu. Dar, te rog, ai grijă. S-ar putea să nu fie așa de simplu cum am crezut.

Ea nu-i spusese lui Narraway și nimănui altcuiva, de altfel, dar citise un pic din scrierile unor autoproclamați revoluționari. Ardeau de furie și de milă față de nedreptatea tuturor sistemelor sociale, puterea care le răpea oamenilor demnitatea și speranța, prea adesea chiar viața. Ei credeau că, fără guvern, oamenii s-ar întoarce la o bunătate naturală și aceasta ar însemna zorii unei noi ere. Era nevoie doar de un act pasionat, violent, care să inițieze procesul și să dea curaj tuturor. Nici unul dintre ei nu explica de ce războaiele violente din trecut nu provocaseră o asemenea renaștere.

Le înțelegea furia și durerea, dar considera că se amăgeau total cu filosofia lor, și că, poate nedreptatea pe care o văzuseră, și în multe cazuri chiar o experimentaseră îi înnebunise.

Sofia Delacruz nu era mânioasă, ci plină de speranță. Cel puțin așa părea. Putea Vespasia să se înșele atât de ușor? Cheia consta poate în natura lui Nazario, omul cu care se căsătorise și se presupunea că îl iubea?

Dar dacă era adevărat ceea ce îi spusese Barton Hall lui Pitt, atunci ei se uniseră printr-un act de egoism care se sfârșise cu o tragedie pentru alții. O femeie și doi copii muriseră ca rezultat al unui adulter și al unui abandon. Putea orice fericire, ca să nu mai vorbim despre o legătură de încredere, să se bazeze pe acte de o asemenea cruzime?

Era pocăința suficientă pentru a șterge așa o oroare? Sofia însăși spusese că pocăința este incompletă dacă păstrezi fructele păcatelor tale. Exista o justiție naturală care cerea să plătești cumva. Cuvintele contau, dar dacă faptele le negau, atunci cuvintele erau o ofensă suplimentară, o ipocrizie.

Spera din tot sufletul că va putea găsi alt răspuns referitor la acțiunile Sofiei, ceva care să se potrivească cu vorbele ei. Atâta doar că, uneori, învățătura care îndeamnă la iertare vine din amărăciunea de a ști ce ai făcut, iar înțelegerea și nevoia pentru propria ta iertare te face să-i ierți pe alții.

Trebuia să fie pregătită pentru orice ar fi urmat să afle.

Narraway urma să plece devreme, spunându-i Vespasiei doar că nu are nici o idee cât o să lipsească, dar nu era nici un motiv de îngrijorare dacă nu s-ar fi întors până la căderea întunericului.

Stătea lângă ușa de la camera lor, pe coridorul către scările care duceau jos, în holul principal. Era un hotel foarte confortabil. El decisese că ei ar fi bătut la ochi mai tare într-un hotel mic decât aici, loc care ar fi fost o alegere naturală dacă ar fi fost simpli turiști. Și nici nu dorea să fie luați drept un cuplu în luna de miere, deși, oarecum, asta și erau!

Vespasia simțea că este nepotrivit și mai degrabă absurd să fie atât de fericită într-o situație în care, de obicei, se aflau oameni cu o treime din vârsta lor. Și totuși socotea că puțini dintre ei ar fi prețuit-o atât de profund sau ar fi fost cu adevărat conștienți ce fericire prețioasă este, cât de ușor de risipit sau de alungat cu mici fapte de nechibzuință și vanitate.

Acum se uita la el. Ar fi vrut să-l atingă, poate să-l sărute, dar el ar fi putut considera asta nepotrivit, nelalocul lui, când era pe punctul de a pleca în căutarea răspunsurilor la morțile agonizante și la violența care mai putea veni. Oare aveau de luat decizii care ar fi cauzat durere orice-ar fi făcut ei?

Și totuși, o ocazie nefolosită putea fi regretată mult timp și niciodată recuperată. Drept urmare, era decizia ei, dusă la bun sfârșit

în mintea ei: se apropie de el, cu capul ridicat, ca întotdeauna, şi îi atinse delicat obrazul. Era aproape de înălţimea lui.

– Să ai noroc, îi şopti, apoi îl sărută pe obraz.

El îşi puse ambele braţe în jurul ei pentru un moment, apoi îi dădu drumul şi se întoarse să plece, dar ea îi văzu zâmbetul de pe faţă şi emoţia care aproape îl copleşise pentru o clipă.

După ce plecă, primul lucru pe care îl făcu Vespasia fu să obţină exemplare din ziarul local pe ultimele câteva zile şi să studieze paginile mondene. Căuta orice nume cu care ar fi fost familiară şi încerca să presupună, rezonabil, unde ar fi putut aranja să-i întâlnească în aşa fel încât să pară a fi din întâmplare. Trebuia să fie cât mai repede posibil. Scrisoarea trimisă de răpitor lui Pitt nu le lăsa decât câteva zile ca să-l găsească pe Nazario Delacruz şi să-l convingă, apoi să-l aducă în Anglia. Mai important decât atât, şi cântărind mult mai greu, cât putea Sofia să mai îndure nenorocirea şi durerea? Ar fi putut chiar s-o omoare fără să vrea? Sau să n-o înapoieze niciodată vie, indiferent de ce ar fi primit?

Tot gândindu-se la problemă, obstacolele în calea succesului păreau şi mai mari. Şi totuşi, pripeala putea pune în pericol slabele lor şanse de a lua deciziile corecte, de a alege cuvintele potrivite, de a-l evalua corect pe Nazario. Nu-şi putea imagina tristeţea copleşitoare a hotărârii care trebuia luată, durerea ei ar fi distras-o de la singurul lucru util pe care-l putea face.

Mai devreme în aceeaşi dimineaţă cumpărase ziarele locale şi citise paginile mondene, căutând nume cunoscute. Nu era timp să cultive o nouă cunoştinţă, trebuia să se descurce cu oricare dintre cele deja existente. Şi găsi exact ceea ce avea nevoie.

Drept urmare, seara o găsi obosită, suferind un pic din cauza sfârşelii de pe urma călătoriei şi a căldurii, considerabil mai ridicată în sudul continental al Spaniei, comparativ cu Londra. Se îmbrăcă într-una dintre puţinele rochii mai elegante pe care le luase cu ea, în culori mai calde decât purta de obicei şi care îi venea foarte bine.

La cinci şi jumătate, cobora din trăsura închiriată la intrarea grădinilor clasice, unde avea loc o *soirée* timpurie.

Intră cu capul sus şi cu un aer atât de elegant şi de sigur pe ea, încât nimeni nu-i contestă dreptul de a se afla acolo.

Avu nevoie de o jumătate de oră de politeţuri şi sporovăieli complet lipsite de subiect, de complimente şi menţionări de nume, înainte de a ajunge faţă-n faţă cu femeia pe care venise s-o întâlnească.

Dorothea Warrington nu era frumoasă, dar avea bani și un anume fler. Poseda o minte ascuțită și un păr remarcabil, și știa să profite de amândouă. Stătea lângă fântână, în centrul grădinii, și se uita cu crescândă uimire la Vespasia, care se apropia de ea.

– Bună seara, Dorothea! zâmbi Vespasia. Habar nu aveam că ești încă în Spania, dar ți se potrivește admirabil. Nu te-am văzut niciodată să arăți mai bine! Ne faci pe noi, celelalte, să părem șterse.

Dorothea, care părăsise societatea londoneză într-un con de umbră și care își ura aspectul brunet, aproape oacheș, dintr-odată se simți mult mai bine în pielea ei. O măsură de sus până jos pe Vespasia, observându-i pielea deschisă și ținuta mândră a capului.

– Ce generos din partea ta, replică ea cu un zâmbet nesigur. Dar ai dreptate. Mă simt foarte bine aici.

Era o minciună totală. Ura Spania. Dar în Toledo nu știa nimeni prejudecățile pe seama ei de la Londra.

– În sezonul ăsta, sigur ești aici pentru climă, presupuse Dorothea. Ochii ei pătrunzători încercau să evalueze destinul Vespasiei și ce fel de dezastru o adusese din inima Sezonului Londonez într-un loc relativ mic precum Toledo, unde era necunoscută. Lucirea de interes din ochii ei putea fi luată drept îngrijorare, dar era, de fapt, avidă de curiozitate.

Vespasia prevăzuse exact asta și era pregătită:

– Am o fină care s-a îndrăgostit, cam... necorespunzător, după cum se pare, replică ea cu un ușor gest grațios al umerilor, ca și când ar fi vrut să înlăture problema.

– Vai, dragă! spuse Dorothea repede, apropiindu-se cu un pas. Ce ghinion!

– Într-adevăr. Vespasia se abținu să nu dea înapoi. Mama ei, bineînțeles, se dă peste cap ca totul să se termine fără nici un... scandal. Ea și-a manifestat deja sentimentele, cu cele mai proaste rezultate posibile.

– Vai, dragă! murmură Dororthea din nou, umezindu-și buza de jos. Tinerii pot fi atât de încăpățânați! Dar când credem că ne-am îndrăgostit..., lăsă ea concluzia să plutească în aer, așteptând ca Vespasia să-i dea mai multe detalii.

– Exact, aproape se sufocă Vespasia rostind cuvintele. Uitase cât de detestabilă putea fi Dorothea. De când căzuse în dizgrație, o savura pe a altora.

– Văd că înțelegi. M-am gândit că aș putea reuși. Pe mine măcar m-ar asculta, dacă aș putea să-i vorbesc între patru ochi. Știe că aș ține cont de interesele ei, nu de o problemă de formalități.

Se întreba cât să mai înfrumusețeze minciuna. Privind fața Dorotheei, se decise să mai dea poveștii o tușă confidențială:

– Am fost îndrăgostită și eu de câteva ori și, mai târziu, mi-aș fi dorit să fi ținut cont de sfaturi...

Sprâncenele negre ale Dorotheei se ridicară:

– De parcă n-ar fi valabil pentru noi toate..., spuse ea moale. Nu întotdeauna cu rezultate fericite...

Putea fi o tristă aluzie la propriul ei exil în Spania.

– Pot fi în vreun fel de folos? Cunosc niște oameni...

– Poate..., acceptă Vespasia. Ar putea fi cumva... urgent...

Dorothea era euforică, ochii îi străluceau.

– Ai auzit cumva de o femeie numită Sofia Delacruz?

Dorothea era uimită:

– Dar bineînțeles! E foarte cunoscută! Pentru numele cerului, nu vrei să spui că fina ta a fost prinsă în acel cult absurd!? E îndrăgostită de unul dintre ei? Atunci trebuie să faci tot ce poți!

– Știi ceva despre ea? întrebă Vespasia cu inocență, cu sprâncenele arcuite deasupra minunaților ei ochi argintii-cenușii.

– Personal? Sigur că nu. Dar am auzit. Este mult dincolo de excentricitate. Mă jenez să spun că este născută englezoaică, așa am auzit. Dar, sigur, s-a măritat cu un spaniol, deci nu mai este cu adevărat una de-a noastră.

Vespasia își reprimă un fior de dezgust:

– Cum este? Crezi că ar merita să apelez la ea?

Dorothea își desfăcu brațele:

– Nici gând! Nu ascultă pe nimeni. Este o fanatică religioasă. O să-ți spună tot felul de lucruri absurde despre cine crede ea că ești tu, dar nu poți să fii de acord cu ea. Cel puțin asta este ceea ce am auzit. N-am întâlnit-o niciodată.

Își agită dramatic mâinile:

– Nu pot să suport toată pasiunea asta zeloasă și abstractă. Atâta prost gust, nu crezi? Nimic nu e mai rău decât un pisălog de care nu poți scăpa. Ce Dumnezeu poți să faci cu ei!?

– Să scapi de ei cât mai repede, spuse Vespasia instantaneu. Din nefericire, nu putem fi cu toții de acord cine sunt ei. Este femeia asta cu adevărat așa o pisăloagă?

– Habar n-am! Dar dacă ții neapărat, poți să te duci să întrebi oameni din organizația ei.

– Și nu vor fi subiectivi?

– Poți întotdeauna să încerci opoziția, sugeră Dorothea. Din platitudinea vocii ei, era clar că-și pierde interesul.

– Opoziția? întrebă Vespasia.

Dorothea ridică studiat din umeri. Era un gest care voia să fie elegant:

– Ei, draga mea, ea nu prea este plăcută de toți, nu-i așa? Trecutul ei este mai degrabă groaznic decât discutabil... nu crezi? Sau nu știi despre asta?

Vespasia presupunea că vorbește despre soția lui Nazario, Maria Dolores – cea care sfârșise tragic –, dar, pentru cazul în care n-ar fi fost așa, afișă ignoranța. Și, chiar dacă era, o versiune mai colorată și mai puțin caritabilă a poveștii putea fi de folos, fie și lipsită de gust.

– E clar că nu știi! spuse Dorothea cu încântare. E foarte frumoasă într-un anume fel, ciudat, melodramatic, dacă îți plac lucrurile de genul ăsta. Din câte se pare, Nazario Delacruz a... plăcut-o, vreau să spun. Nu arată câtuși de puțin ca o englezoaică, la urma urmei! Toată numai ochi negri și mândrie spaniolă. Merge de parcă ar fi pe roți.

– Soția?

Vespasia fusese cât pe-aci să-i spună numele!

– Nu, sigur că nu! Sofia! Maria Dolores a fost o creatură blândă, poate un pic alintată. Și plictisitoare, din câte știu. Dar la fel sunt jumătate dintre femeile din Londra... Cel puțin jumătate.

Vespasia începuse să simtă că plătește scump pentru aceste fragmente de informații, dacă erau măcar atât.

– Așa este, spuse fără jenă. Din nefericire, cele interesante tind să plece. Nu te poți împiedica să gândești că este o legătură între cauză și efect...

Dorothea socoti această remarcă drept suspectă, dar apoi decise că era, totuși, un compliment delicios.

– Dintr-o familie bună, desigur, continuă ea. Maria Dolores. Adică Mary a Durerilor, asta înseamnă. Biata ființă. Ce ciudat să dai unui copil un asemenea nume!

– Iar Sofia înseamnă înțelepciune[1], sublinie Vespasia. Nu se putuse abține, dar poate ar fi fost bine s-o facă.

– Ei, bine, nu putem avea toți dreptate! spuse Dorothea acră. Am fost întotdeauna suprinsă că familia Mariei Dolores nu s-a

[1] În limba greacă (n.tr.).

răzbunat cumva, atât pe Nazario, cât şi pe Sofia. Poate că o să se întâmple asta în viitor? Eu cred că aş face-o! Tu nu?

Era o întrebare directă. Vespasia decise să-i dea curs:

– Da, cred că aş face-o, dacă aş avea curajul. Dar m-aş putea mulţumi să aştept momentul potrivit, când aş putea s-o fac cu adevărat bine şi fără să fiu prinsă.

– Nu crezi că poliţia sau oricine altcineva ar înţelege? Sau tribunalul, cel puţin?

– Nu ştiu. Poate că ar depinde de cum s-ar răzbuna ei în particular, presupun. Chiar şi aşa, cred că aş prefera să nu fiu nevoită să explic tragediile mele sau ale familiei mele ca să evit să fiu pedepsită pentru răzbunare... sau ce-o fi fost.

Dorothea avu un scurt fior de încântare:

– Sunt atât de bucuroasă că ai venit la Toledo! Viaţa o să fie mult mai interesantă acum, că eşti aici!

– Care este numele acestei familii? întrebă Vespasia.

Ochii Dorotheei se căscară mari:

– Pentru Dumnezeu, nu ai de gând să-i cauţi, nu? Ar fi... îndrăzneţ!

Voia să spună necuviincios şi nepotrivit, dar ar fi fost încântată dacă Vespasia ar fi făcut un lucru atât de indiscret.

– Deloc! dezminţi Vespasia. Dar chiar tu ai remarcat cât de surprinzător este că nu s-au răzbunat nicicum pe Nazario sau Sofia. Mă întrebam dacă există un motiv pentru asta...

Văzu privirea Dorotheei animată de un brusc şi puternic interes.

– Pare... neobişnuit, nu crezi? insistă Vespasia.

– Acum, că ai spus-o, da! Da, aşa cred! Mă întreb ce-o fi. Sunt ani de-atunci. N-aş fi putut aştepta atât. Trebuie să fac câteva anchete discrete şi o să te anunţ.

– Numele lor? o îmboldi Vespasia.

– Of, o să-ţi spun, replică Dorothea graţios. Nu ţi-am zis?

Vespasia refuză să muşte momeala. Poate că meritase asta. S-ar fi dispreţuit pe sine tot atât cât o dispreţuia pe Dorothea, dacă mizele ar fi fost măcar un pic mai mici. Acum se forţă să zâmbească:

– Aş fi interesată să aflu mai mult despre Sofia însăşi. Dar nu cred că mă poţi ajuta cu asta...

– Eu... Dorothea se îmbujoră un pic: Am o oarecare legătură cu o călugăriță dintr-una din mănăstirile de la marginea orașului vechi. Dacă vrei, pot să te duc acolo.

– Mulțumesc, Dorothea, acceptă Vespasia și minți fără ezitare: Ești întotdeauna foarte generoasă. Dorothea păru uimită, suspectând un sarcasm, dar nu comentă.

În dimineața următoare, puțin după opt, trăsura Vespasiei oprea în afara zidurilor înalte ale mănăstirii. Era o clădire probabil veche de un secol, superbă în simplitatea ei.

Vespasia coborî și merse spre intrare, unde îi spuse portarului numele ei și ceru să o vadă pe sora Maria Magdalena pentru o solicitare de ajutor. Dădu și numele Sofiei și spuse că problema era foarte urgentă.

Cinci minute mai târziu era condusă prin deschizătura unei uși uriașe de stejar, protejată cu bare, în liniștea colonadelor de piatră, în timp ce vălătuci de praf se învolburau în lumina oblică a soarelui de dimineață. Podelele erau tocite inegal de trecerile seculare ale pașilor și mijlocul fiecărei trepte a scărilor era scobit.

Fu invitată într-o cameră tăcută, în care lumina desena modele geometrice intrând prin grilajul de fier forjat al ferestrei. Se așeză gânditoare pe unul dintre cele două scaune, când ușa se deschise din nou și sora Maria Magdalena își făcu apariția.

Era o femeie micuță cu un chip plăcut, șchiopătând puțin. Părea să fie cam de vârsta Vespasiei. În ochii ei plutea o împăcare nesfârșită, nu lipsită însă de temperament.

– Lady Vespasia Narraway, zâmbi ea, înclinându-se puțin, într-un gest neașteptat de grațios. Cred că vă interesați de Sofia Delacruz. Vă pot spune doar ceea ce știu și nu am de ce să vorbesc despre ea altfel decât de bine. Nu sunt de acord cu credința ei, dar îi respect caracterul. Îmi pare tare rău să aud că se confruntă cu o problemă foarte gravă. Voi face tot ceea ce pot ca s-o ajut.

– Mulțumesc, spuse Vespasia. O cunoașteți?

– Oh, da! A venit să ne viziteze. I-a plăcut aici, izolarea de lume, știți. Deseori am stat împreună și am vorbit. Am fost de acord în privința lucrurilor mărunte, de zi cu zi.

Zâmbi:

– Nu și când a venit vorba de cine suntem, de unde venim, unde ne îndreptăm sau măcar de ce. Doar o abordare pas cu pas.

Zâmbetul îi lumină fața:

– Pas cu pas, asta contează, nu credeți?

Vespasia luă decizia bruscă de a fi sinceră cu această călugăriță blândă care judeca așa înțelept:

– Mă tem că Señorei Delacruz i s-a întâmplat ceva extrem de neplăcut și sper că, aflând mai multe despre ea, putem preîntâmpina o tragedie totală. Nu pot să vă spun mai multe, decât că situația este public cunoscută la Londra. A fost răpită și două dintre însoțitoarele ei au fost ucise violent și îngrozitor.

Fața sorei Maria Magdalena arăta durere, dar nu oroare, și nici neîncredere. Vespasia se întrebă un moment dacă nu cumva nu înțelesese, deși ea vorbea spaniola destul de bine.

– O, Doamne! spuse sora Maria încet, există atâta tragedie în lume și atâta răutate! O să fac tot ceea ce pot ca să ajut. Ea nu aparține credinței căreia i-am dăruit viața mea, dar era extraordinar de onestă și au fost foarte multe lucruri asupra cărora am căzut de acord.

Umbra unui zâmbet îi atinse buzele:

– Poate că ar fi mai înțelept din partea mea să nu recunosc asta, dar o asemenea eroare de doctrină este un lucru mărunt în comparație cu iubirea unui om față de ceilalți, ceea ce s-ar putea să-i fie pierzania. Dar să luminezi o cale nu e niciodată ușor, indiferent unde duce.

– I se purta multă pică pentru ideile ei?

– Aici, în Toledo? Nu ne cunoașteți istoria. Și de ce-ați ști-o, când aveți o atât de bogată istorie a dumneavoastră? În trecut eram faimoși pentru toleranța noastră, înainte de zilele de spaimă și de judecată în care doar o cale era dreaptă. Se întâmpla înainte de îndepărtarea celor mai mulți dintre cei ale căror idei erau diferite de ale noastre și de persecuția celor puțini care au rămas. Arta și știința înfloreau. Diferențele nu erau o amenințare, ci căile unei învățături superioare. Frica e un lucru teribil, Lady Vespasia, o boală care se întinde precum focul de la o minte la alta și arde atât de mult din ceea ce este bun în noi. Încetăm să mai ascultăm și lovim prea repede, înainte de a gândi... Întrebarea dumneavoastră?... În Toledo, în orașul vechi, nu, considerăm ideile ei stranii și interesante. Pe mine m-a făcut să-mi reevaluez unele dintre învățăturile propriei mele credințe. Am văzut anumite lucruri în altă lumină și cel puțin unul dintre ele mi-a devenit mai prețios. Ne place certitudinea și ne imaginăm că o vedem și acolo unde, de fapt, n-o vedem.

– Chipul dumneavoastră spune că nu vă temeți, spuse Vespasia.

– Nu mă tem. Sunt sigură de lucrurile care contează. Bunătatea și onoarea sunt mereu bune. Nu trebuie să-l construiești pe Dumnezeu în propria ta perspectivă, cu îndoielile și temerile tale, cu nevoia ta de a judeca și condamna, cu nevoia ta de siguranță și de a avea dreptate oricât i-ar costa pe alții și, până la urmă, și pe tine. Sufletul trebuie să-ți rămână neclintit și să știi că Dumnezeu nu este niciodată capricios, niciodată crud și niciodată în eroare. Înțelegerea noastră este cea care se împiedică. Chiar și cei mai inteligenți dintre noi sunt copii încă, iar cei mai înțelepți dintre noi știu asta.

– Era Sofia printre cei mai înțelepți?

– Sfinte Dumnezeule, nu! Printre cei mai curajoși, cu siguranță. Și printre cei mai blânzi, în felul ei. Căuta permanent să-i ajute pe cei care se pocăiau sincer să găsească drumul înapoi spre lumină. Acesta este un lucru dumnezeiesc.

– Nu sunteți surprinsă că a fost răpită?

Sora Maria se gândi un pic înainte de a răspunde, apoi își măsură vorbele cu grijă:

– Sofia lucra cu foarte mulți oameni. Am auzit că nu a refuzat pe nimeni, deși mulți au mers de bunăvoie la ea. Unele dintre învățăturile ei erau dure, altele foarte blânde. N-a refuzat niciodată cuiva mâncarea sau adăpostul, dacă putea să le ofere.

Își mușcă buza și ezită, apoi păru că luase o hotărâre:

– A venit la ea un bărbat, la scurtă vreme după ce fusese comisă o crimă brutală. Un om fusese găsit cu gâtul tăiat și corpul mutilat. Nu știu ce i-a spus fugarul Sofiei. Ea nu mi-a zis și sigur că n-am întrebat. Dar și-a căutat adăpostul la ea. Era foarte speriat, speriat de moarte. Ea era profund tulburată și mi-a mărturisit că îi era teamă pentru viața și pentru sufletul lui.

– V-a spus ea asta? întrebă Vespasia surprinsă.

– N-ar fi făcut-o dacă nu avea nevoie de ajutorul meu. Mi-a spus că bărbatul îi mărturisise un păcat profund, dar nu violent, deși răul pe care-l provocase era teribil. M-a rugat să-i găsesc un adăpost unde bărbatul să nu poată fi găsit de forțele de afară, care-l căutau să-l omoare. Mi-a dat cuvântul ei că omul nu-i mărturisise acea crimă, dar a admis că teama lui era legată de ea.

– Și ați crezut-o? întrebă Vespasia, cu noi idei învolburându-i-se în minte. Era fugarul cheia spre răpirea de acum a Sofiei?

Era ceva politic, totuşi? Rebeliune spaniolă împotriva opresiunii? Sau noul război american?

– Da. O cred şi acum. N-am prins-o niciodată pe Sofia cu o minciună de orice fel, fie şi faţă de ea însăşi! Este cea mai uimitor de cinstită persoană pe care o cunosc, şi îmi aleg vorbele cu grijă şi în cunoştinţă de cauză. Sigur, nu ştiu dacă bărbatul n-a înşelat-o...

– Dar l-aţi adăpostit? întrebă Vespasia încercând să păstreze o voce calmă. Este încă la dumneavoastră?

– Nu. Am făcut-o. Era doar pentru câteva zile, apoi ea a găsit propria ei cale de a-l proteja. N-am întrebat-o cum, nici nu s-a oferit să-mi spună. Cred că obţinuse bani ca să aibă grijă de el în altă parte, dar aceasta e doar bănuiala mea.

Vespasia cântărea ceea ce auzise şi gravitatea de pe chipul călugăriţei. Ştia că n-ar fi avut sens să încerce să afle mai mult decât i se spusese deja. Dacă Maria Magdalena ştia mai multe, nu se considera îndreptăţită să spună.

– Mulţumesc, spuse Vespasia. Pare foarte posibil ca salvarea acestui bărbat de către ea să fie cauza actualei ei probleme. Nu puteţi să-mi spuneţi nimic altceva despre el? De exemplu, cu cât timp s-a petrecut asta înainte de plecarea ei în Anglia?

– Mai puţin de o lună. Iată de ce m-am simţit îndreptăţită să-i încalc confidenţa şi să vă spun. Vă rog... faceţi tot ce puteţi ca s-o ajutaţi. Ideile ei sunt blasfematoare pentru Biserica mea, sau par să fie, dar ea este o femeie bună, iar pentru mine asta este tot ceea ce contează. Este un copil al lui Dumnezeu la fel de mult ca oricine altcineva. Oricine-ar fi acest bărbat şi orice păcat i-ar fi mărturisit, corect sau fals, ea a crezut că este de ajutor.

– Aşa o să fac, promise Vespasia.

Se ridică în picioare şi îi mulţumi din nou.

– Aşa o să fac, repetă.

Capitolul 10

Pitt se afla în biroul mic şi neîngrijit al inspectorului Latham. Masa era acoperită cu teancuri de rapoarte şi două căni emailate pline pe jumătate cu ceai. Pe scrumieră se odihnea o pipă. Cupa ei de lemn era înnegrită de folosinţă, dar emana un parfum cald şi oarecum plăcut.

– V-am spus deja... domnule, zise Latham cu acreală, pierzându-şi răbdarea. Doctorul poliţiei spune că au murit la începutul după-amiezii de dinainte să le găsiţi dumneavoastră. Cu doar câteva minute între ele, atât cât poate el să fie de sigur. Era senin şi cald în acea zi. Ferestrele deschise, plin de muşte. Neplăcut, dar ajută pentru a fixa ora unei crime. Probabil nu mai târziu de apusul soarelui. Amurgul este lung în această perioadă a anului. Seară senină şi aşa mai departe. Destulă lumină ca să nu-ţi fie frică să răspunzi la uşă, dar destul de întuneric ca vecinii să fie deja în casă şi probabil să-şi ia cina. Dacă au văzut ceva, şi-au imaginat că e cineva care vine la cină. Au fost observate două trăsuri, dar nu se poate şti dacă nu era aceeaşi de două ori.

– La ce distanţă între ele? întrebă Pitt instantaneu.

– Pentru numele cerului, domnule! Oamenii nu se uită la ceas decât dacă aşteaptă pe cineva care întârzie! Puteau să fi fost câteva minute sau o oră. Sau aceeaşi trăsură! Vecinii abia încep să-şi revină, dacă te duci să tropăi în sus şi-n jos punând alte şi alte întrebări, cum fac nenorociţii ăia ai lui Teague, n-o să faci decât să superi oamenii decenţi şi să obţii o mulţime de istorii tâmpite de la cei care nu-şi deosebesc fundul de umeri, dar vor să-i asculte, totuşi, toată lumea. Nu ştiu de ce aţi apelat la el! Putem să ne facem treaba – dacă se poate face în vreun fel. Există unii pe care nu-i prinzi niciodată. Jumătate din Anglia a încercat să-l prindă pe Spintecător[1], dar n-a reuşit.

[1] Jack Spintecătorul, nume generic dat criminalului care a ucis şi a mutilat în 1988 mai multe prostituate şi care nu a fost identificat niciodată (n.tr.).

Inspiră adânc şi-şi stăpâni nervii cu efort:

– De ce nu mergeţi să vânaţi teroriştii sau cu ce vă ocupaţi voi şi să ne lăsaţi pe noi s-o rezolvăm pe asta? Dacă identificăm fie şi o şoaptă cum că ar fi ceva politic, vă chemăm. Şi să-l luaţi şi Teague de aici, vă rog! Îi admir pe eroi, dar la locul lor, nu în al nostru!

– Nu l-am invitat eu, domnule superintendent, spuse Pitt obosit. Sofia Delacruz este o figură politică şi încă lipseşte.

– Credeam că este un fel de predicatoare..., îşi clătină Latham capul. Eu, unul, n-am nici o treabă cu asta. Mă duc la biserică duminica şi-mi văd de treaba mea. Cine ar vrea să se certe cu pastorul? De ce?

– Unii s-ar certa şi cu Dumnezeu, spuse Pitt cu un suspin. Presupun că nu mai este nici o probă materială?

– Nimic despre care să nu fi aflat dumneavoastră. S-a folosit un cuţit ascuţit. Nu sunt multe în bucătărie, dar nu putem şti dacă a folosit unul dintre ele şi pe urmă l-a luat cu el. Sau, cum nu erau prea multe, a venit cu al lui.

– Ştiţi sigur că a fost un singur om? îl întrerupse Pitt.

– Aşa pare, răspunse Latham. Ridică pipa din scrumieră, dar nu o reaprinse, doar o ţinea confortabil în mână, ca şi când i-ar fi plăcut să simtă lemnul neted.

Pitt se încruntă:

– Cum? Îe duci singur să omori două femei şi s-o răpeşti pe a treia, care în mod sigur se va lupta cu tine!? De fapt, probabil te va ataca pentru a le salva pe celelalte două! Eu aş mai fi luat pe cineva. Era sigur că Sofia Delacruz va contraataca. N-ar fi fugit ca să se salveze. Şi cu siguranţă ar fi strigat!

– M-am gândit la asta, domnule. În primul rând, dacă m-aş duce să fac ceva atât de oribil, n-aş lăsa pe altcineva să afle că am făcut-o, altfel m-ar avea la mână pentru restul vieţii. Decât dacă nu l-aş ucide şi pe el, nu? Dar mi-ar fi teamă că s-ar gândi la asta şi ar face-o el primul!

Pitt dădu din cap aprobator.

– M-aş duce singur, continuă Latham, cu vocea liniştită şi încrederea în sine crescând pe măsură ce vedea că Pitt nu-l contrazise. Aş observa din afară. Deja amurg. Ar fi lumini aprinse în casă, deci aş avea idee unde este fiecare dintre femei. Aş aştepta până aş şti că una dintre ele este la etaj.

Pitt se gândea la grădină și la locurile de lângă tufișuri, la marginea proprietății, unde un om putea să zăbovească sau să fumeze o pipă fără să nască suspiciuni.

– Are sens, spuse. Ați găsit vreo dovadă?

– Câteva. Solul e puțin uscat, dar sunt părți destul de clare că a stat cineva o vreme lângă tufișurile de pe marginea potecii de lângă ușa din nord. Poți să stai nemișcat o zi întreagă fără să te observe nimeni. Pare un lucru firesc...

Latham trase o clipă din mușțiucul pipei:

– N-avem cum să știm dacă a fost el, dar putea să fie.

Puse pipa deoparte:

– Aș mai fi mers acolo și înainte, ca să le văd obiceiurile, apoi, în acea după-amiază, aș fi așteptat până când una dintre ele ar fi fost sus și cea din bucătărie singură. Aș fi rezolvat repede cu ea, aș fi pus mâna pe a doua în timp ce a treia era sus, neavând cum să vină jos fără să treacă pe lângă mine și să scape.

– Trebuie să fii foarte rapid, spuse Pitt gânditor.

– Sângele face să pară că a ucis-o prima pe cea din bucătărie, apoi, când cealaltă a fugit, a fugărit-o pe scări. De ce n-a ieșit în stradă, n-am idee.

– Ușa din față era încuiată, răspunse Pitt. Încuietoarea de sus și cea laterală. Era o femeie micuță. Nu putea ajunge sus și să descuie înainte ca el s-o ajungă. Și el era între ea și ușa din spate.

Putea să-și imagineze scena și stomacul i se strânse de milă:

– Și Sofia încă sus, de asemenea...

– Biet suflet, spus Latham amar. Probabil că-i dăduse drumul prin spate. N-avea de ce să încuie ușa el însuși, iar ea nu putea să ajungă. Femeia mai înaltă ar fi putut, presupun.

– Numai dacă el ar fi urmat să stea peste noapte. Ceea ce ar însemna că era unul dintre ai lor.

– Putea să fie, gândi Latham cu voce tare. Dacă te gândești că era acolo ca să le protejeze – bietele de ele! Atunci nu putea să fie micul flăcău spaniol. Nici el n-ar fi ajuns la zăvorul de sus.

– Melville Smith, da. Dar are alibi pentru toată după-amiaza. E posibil să se fi întors cineva? Să zăvorască ușa mai târziu?

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar fi întors cineva? întrebă logic Latham. Credeam că avem de-a face cu un nebun banal. Care n-avea nimic de-a face cu cine-i ea. Dar răscumpărarea schimbă totul. Acum nu știu ce să cred, exceptând faptul că e tipul de violență pe care n-o folosești cu un străin, decât dacă

e nebun de legat. Pare mai logic să fi fost cineva care o ştia pe ea şi o ura, dar şi care voia ceva atât de tare încât ar fi făcut orice pe lume ca să-l obţină. Am verificat toate persoanele care au venit la ea şi n-am găsit nimic atât de... personal. În ceea ce priveşte ocazia – toţi garantează unii pentru alţii şi de ce n-ar face-o? Dacă a făcut-o unul dintre ei, este posibil ca toţi să fie implicaţi sau să aibă motive să-l acopere pe ucigaş. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, toţi sunt un pic duşi. Dar nu mai mult decât o mulţime de oameni singuri sau decât cei care nu şi-au găsit niciodată locul. Dar oricum ar fi, nu merită să li se întâmple asta.

Pitt nu-l contrazise. Îi mulţumi şi plecă.

Afară era o zi răcoroasă şi vântoasă. Oamenii care mergeau pe jos o făceau repede, una sau două femei ţinându-şi de borurile pălăriile care se ridicau şi ameninţau să zboare departe.

Pitt căzuse pe gânduri, fiind recunoscător pentru cooperarea lui Latham. Poliţia nu lucra întotdeauna uşor cu Serviciul Special. Li se părea că le este încălcată jurisdicţia şi că li se lasă lor ce este mai rău, timp în care ceilalţi sunt creditaţi cu toate rezultatele.

Ajunsese la strada principală când deveni conştient că Frank Laurence merge lângă el.

– Suntem puţin disperaţi, nu-i aşa? întrebă Laurence vesel. Răpitorul n-a cerut încă o răscumpărare? Nu-i prea bine. Nu vă gândiţi că ar fi ucis-o accidental, nu? Arăta a genul de femeie care s-ar fi băgat într-o bătaie serioasă.

Pitt se opri brusc şi se răsuci ca să-l înfrunte, dorind să-i şteargă zâmbetul superior de pe faţă:

– Nu e un joc! spuse furios. Este o fiinţă umană, care iubeşte, visează şi crede exact la fel ca noi, ceilalţi. Nu este vreun personaj din imaginaţia ta, pe care poţi să-l manipulezi ca să vinzi mai multe exemplare din blestematul tău de ziar!

Ochii lui Laurence se căscară, dar nu era în dezavantaj. Pitt înţelese în clipa aceea că Laurence spusese ce spusese tocmai ca să-l provoace pe Pitt să-şi piardă cumpătul. Oamenii furioşi fac greşeli şi spun mai mult decât vor să spună...

– Ţie chiar ţi-e teamă că e moartă! spuse Laurence moale. Recompensă prea mare, da?

– N-am spus că ar fi fost vreo recompensă, i-o întoarse Pitt, începând să meargă repede pe stradă.

– Nu era nevoie s-o spui, prietene. Se citeşte pe faţa ta.

Laurence ţinea pasul cu el:

– Bani? Grămezi de bani? Poate că nobilul domn Teague o să-i aducă? Asta chiar l-ar face un erou, nu? Pot să văd titlurile! „Dalton Teague plăteşte o recompensă regală ca să salveze viaţa unei sfinte spaniole ale cărei credinţe nu le împărtăşeşte!" Poate că el a răpit-o de la bun început, ca s-o poată salva public? Îşi plăteşte o avere lui însuşi. Crezi că este vreo asigurare care poate să acopere aşa ceva?

– De ce nu scrii asta şi să afli? îi sugeră Pitt cu acreală. Atâta că Teague o să te distrugă, desigur.

– Într-adevăr, spuse Laurence cu un zâmbet ambiguu. Exact asta s-ar întâmpla. Şi n-aş fi primul. Ar trebui să te gândeşti la asta, domnule Pitt: aruncă-ţi o privire asupra carierei lui Dalton Teague şi vezi ce s-a întâmplat cu cei care s-au ridicat împotriva lui.

– Tu ai făcut-o? întrebă Pitt, mirându-se de ce-l urăşte Laurence aşa de mult pe Teague. Te-ai ridicat împotriva lui şi ai avut de suferit? Despre asta este vorba de fapt?

– Este vorba despre Sofia Delacruz şi cel care le-a omorât pe Cleo şi pe Elfrida, răspunse Laurence. Nu este aşa?

Ridică uşor din umeri:

– Sau este vorba despre terorism şi războiul dintre Spania şi America şi dacă va atrage pe toată lumea în el, până la urmă, devenind un război mondial? Şi dacă se va întâmpla asta, de ce parte suntem noi?

Pitt se gândi să evite subiectul şi decise că n-ar avea sens. Laurence ştia la fel de bine ca el că aceasta era teama de dincolo de orice altceva.

– Ai ceva folositor de spus? întrebă în loc de asta.

– Da, la drept vorbind am, replică Laurence. Ai putea să te uiţi la relaţiile dintre Teague şi Barton Hall. Se cunosc unul pe celălalt mult mai bine decât, se pare, ţi-a spus vreunul dintre ei. O omisiune ciudată, în condiţiile date.

– Ai mai spus asta. Au fost la aceeaşi şcoală, în acelaşi timp. După cum ai fost şi tu, subiect de la care te-ai cam eschivat când am mai discutat despre asta. Nici Teague, nici Hall nu te-au menţionat vreodată şi totuşi tu vorbeşti despre Teague cu fiecare ocazie!

Laurence ridică o sprânceană:

– Ai fost vreodată pe un teren şcolar de sport, Pitt? Sau într-o echipă de colegiu? Ştii ce fel de loialitate creează? Ştii cum sunt venerate sporturile de echipă de către ceilalţi, mai ales cei

care câştigă aproape întotdeauna? Ce înseamnă să fii parte din cercul lor?

Faţa lui se întunecă:

– Sau ce înseamnă să fii tocilar, cel care nu loveşte mingea, care nu înscrie?

În vocea lui se simţea amărăciunea:

– Şi totuşi poţi să-ţi treci examenele, nu-i aşa? Poţi să te descurci cu matematica şi eseurile, chiar să înţelegi şi să ţii minte lecţiile de istorie. Nu Ducele de Wellington a spus că bătălia de la Waterloo a fost câştigată pe terenurile de sport de la Eton?

Se uită zeflemitor la Pitt:

– O mulţime de lucruri sunt câştigate şi pierdute pe terenurile şcolare sportive, Pitt. Poţi să ţii minte asta!

Cu un mic salut prefăcut, se întoarse şi plecă, lăsându-l pe Pitt pe trotuar încercând să-şi pună ordine în gânduri. Nu putea să-i spună pe nume, dar era ceva acolo, ceva legat de Teague şi Spania, ceva pe care Laurence voia ca Pitt să-l găsească.

Dalton Teague reveni în mintea lui Pitt, în mai puţin de o oră. Se întoarse în Lisson Grove, găsindu-l pe Stoker spumegând de furie. Faţa lui osoasă era albă şi era atât de încordat încât refuza să stea jos:

– Nenorociţii lui de oameni sunt peste tot! spuse de îndată ce Pitt intră pe uşă. Acum Russell îi mănâncă din palmă! Teague face, Teague drege! Nu mă mai ascultă! Şi care este rezultatul? S-au dus în goana mare la Nottingham pe o pistă falsă. S-a dovedit că femeia este o nenorocită de ţigancă. Nu-i Sofia Delacruz!

Nu era prima dată când Serviciul Special urma o pistă care se dovedea a fi inutilă. Întrucâtva, o mulţime dintre ele veniseră prin oamenii lui Teague, dar nici ale lor nu fuseseră mai bune.

– Ziarele au aflat? întrebă Pitt trecând pe lângă Stoker şi aşezându-se la birou. Văzu teancul de rapoarte de pe el şi îşi dădu seama cât de multe lucruri fuseseră lăsate deoparte din cauza dispariţiei Sofiei. Abia dacă-şi mai aducea aminte de detaliile sabotajului din fabricile londoneze. Imixtiunea lui Dalton Teague, declaraţiile lui către presă păstrau totul în prim-planul minţilor oamenilor, astfel încât imaginaţia o luase razna.

Era Teague manipulat de cineva mult mai inteligent decât el? Această posibilitate îi trecuse recent lui Pitt prin minte. Se uitau oare la acest bărbat frumos, cu graţia lui şi legăturile pe care le

avea cu jumătate din marile familii engleze, și picaseră în plasa nevoii lui de a fi adulat? Putea fi totul o prestidigitație și Pitt înghițise momeala?

Sau Laurence era cel care încerca să-l conducă astfel încât să descopere anumite fapte despre Teague care aveau o importanță reală?

Scurta tulburare era moderată în Britania, spre deosebire de restul Europei. Chiar și în Statele Unite aveau loc proteste și frământări, o nouă clasă de orășeni săraci unindu-se și cerând privilegii care înainte fuseseră de neconceput. Avuseseră loc violențe considerabile. Oare același lucru se prefigura și aici, dar Pitt era prea ocupat să fie polițist și să se ocupe de o singură problemă, așa cum se întâmplase când lucra în Strada Bow, și nu vedea imaginea de ansamblu? Narraway îl avertizase.

Acum, Narraway era în Spania și Pitt nu avea încă nici o veste de la el.

– Russell este un om bun, spuse cu voce tare. Spune-i să nu fie așa de prost. Și aruncă-ți o privire pe rapoartele astea, făcu el un semn spre hârtiile de pe biroul lui. O să-l caut pe Teague și o să-i spun s-o lase mai moale.

– N-o să facă asta, spuse Stoker categoric. Este ca un cal care-și mușcă zăbala. Nu știu ce credeți că o să reușiți.

– Nu mă aștept să-și schimbe părerea, răspunse Pitt cu un zâmbet subțire. Vreau să aflu un pic mai mult despre el, să văd dacă pot să obțin ceea ce știe și ce încearcă, de fapt, să facă.

Ochii lui Stoker se deschiseră larg:

– Credeți că are ceva de-a face cu dispariția ei, domnule? Asta ar însemna să știe cine le-a omorât pe cele două femei. Este genul de lucruri pe care le face un anarhist, dar nu-l pot vedea ca anarhist. Este un aristocrat get-beget. Cu generații de privilegii în spate. Probabil că are strămoși până la Cucerirea Normandă[1]!

O spusese cu un aer de dezgust.

– Toți avem, Stoker, atâta doar că ai lui erau călare, în vreme ce ai tăi și-ai mei erau pe jos și de partea greșită, observă Pitt. Și, nu, nu cred o clipă că este în mod intenționat cu anarhiștii. Teague este cu Teague și un astfel de om poate fi folosit.

---

[1] Invadarea și ocuparea Angliei, în secolul al XI-lea, de către armatele normande, bretone și franceze, sub conducerea Ducelui William al II-lea al Normandiei, cunoscut ulterior ca William Cuceritorul (n.tr.).

– Da, domnule! Stoker se aşezase deja la biroul lui Pitt şi începuse să se uite prin maldărele de hârtii în timp ce Pitt ajunse la uşă, apoi se întoarse:

– Şi, Stoker...

– Da, domnule?

– Află dacă Teague are vreo legătură în Spania? Cât de mică.

– Credeţi că are? întrebă Stoker cu surpriză.

– Nu ştiu. E doar ceva ce-a spus Laurence.

Pitt îl întâlni pe Teague în salonul tăcut al unuia dintre clubu-rile de gentlemeni. Teague stătea într-un fotoliu, cu lungile picioare întinse şi gleznele încrucişate, holbându-se la Pitt, având în mână un pahar de cristal plin cu sherry.

– Dragă colega, ce bine să vă văd! spuse el cu un surâs vag. Staţi jos! Să-i cer chelnerului să vă aducă un pahar de sherry? Vă recomand Amontillado.

Pitt ştia prea bine că fraza de invitaţie era destinată să-l lase nesigur dacă i se oferă sherry-ul sau urmează să plătească pentru el. Nu era membru al clubului, deşi Narraway îl bătuse la cap în privinţa necesităţii de a se înscrie în alte două. Nu avea legătură cu marca acceptării sociale, ci mai degrabă era o problemă legată de cine avea încredere în cine, cine era înăuntru şi cine era afară. Era un tip de observaţie prea subtilă pentru a fi pusă în cuvintele unui junior. Era o chestiune de a pune la un loc piese din memorie, pentru a înţelege o implicaţie atunci când vedeai ultimul fragment de dovadă. Uneori era ceva atât de subtil ca tonul unei voci, ridicarea unei sprâncene, omisiunea a ceva, doi oameni evitând să plece în acelaşi timp pentru a se presupune că nu sunt apropiaţi.

– Nu, mulţumesc, răspunse Pitt. Este un pic prea devreme pentru mine.

Teague zâmbi, dar ochii îi erau reci:

– Aveţi perfectă dreptate, aprobă el. Mă tem că aveţi mult de recuperat şi fără îndoială o mulţime de alte probleme de care să aveţi grijă. Avem o situaţie al cărei pericol se află în creştere.

Se mişcă pentru a-şi încrucişa picioarele invers:

– Recunosc, încep să apreciez mai bine ce sarcină uriaşă este pentru Serviciul Special. Cum Dumnezeu ţineţi socoteala la toate!? Este cumva... inform! Mii de oameni de-a lungul şi de-a latul Europei sunt agitaţi, căutând o cale să atace autoritatea. N-aveţi cum să-i supravegheaţi pe toţi. Cum ştiţi care dintre ei adoră să se audă vorbind şi care chiar va arunca o bombă într-o zi?

Privea interesat, cu capul un pic înclinat într-o parte, în timp ce ultima rază de soare trecând prin fereastră crea un halou în jurul magnificului său păr.

– Majoritatea nu sunt problema noastră, spuse Pitt cu un zâmbet, așezat în partea opusă și aproape relaxat, cel puțin la suprafață. De regulă vor să-i arunce în aer pe liderii lor, nu pe ai noștri.

– Acesta e răspunsul dumneavoastră!? Teague părea să nu creadă: Că nu e problema voastră?

Pitt își dădu seama că frivolitatea lui i se va întoarce împotrivă foarte repede, dacă nu va fi mai atent:

– Privim și observăm, spuse cu un ton egal, susținându-i privirea lui Teague. Ne avertizăm guvernele dacă aflăm ceva ce ar trebui să știe. Și ele ne avertizează pe noi.

– De unde știți că spun adevărul? îl presă Teague.

– Nu știm. Analizăm faptele și judecăm singuri.

Sprâncenele lui Teague se ridicară:

– Trebuie să aveți o memorie de elefant ca să țineți minte toate aceste mii de liste pentru a le pune laolaltă și a vedea dacă au sens! Așa mi-a spus unul dintre colegii dumneavoastră, că din majoritatea puteți construi ce imagine vreți. Trebuie un om foarte inteligent ca să iasă imaginea corectă.

Arăta pe jumătate adormit, chiar un pic beat, dar Pitt observă că mâna lui, pe piciorul paharului, era ca de piatră și că sub pleoapele lăsate, ochii aveau o ascuțime de ac.

– Te obișnuiești cu anumite șabloane, răspunse Pitt. Destul de des ceea ce te face să vezi forma reală a imaginii este o piesă care nu se potrivește cu restul.

– Ce interesant, murmură Teague.

Își ridică mâna ca să atragă atenția chelnerului și omul fu lângă el într-o secundă:

– Da, domnule Teague, sir? Să vă mai aduc ceva?

– Mulțumesc, Hytne. Comandantul Pitt e încă la datorie. Poți să ne aduci un ceai. Se întoarse spre Pitt: Preferați chinezesc sau indian?

– Indian, mulțumesc, acceptă Pitt. Chiar s-ar fi bucurat de o ceașcă de ceai sau chiar mai multe, dar și dacă nu, ar fi fost lipsit de tact să refuze.

– Da, domnule. Îl aduc imediat, se înclină Hythe și plecă.

– Și eu prefer indian, mărturisi Teague. Revenind la asemănarea cu un puzzle pe care ați menționat-o... Este o analogie foarte

plastică. Piesa care nu se potriveşte la sfârşit pentru că încerci să faci o imagine greşită. Dacă am înţeles eu bine. Şi i-am văzut pe oamenii dumneavoastră culegând tot felul de piese care par irelevante, fără legătură unele cu altele, şi totuşi nu le ignoră niciodată. Cei inteligenţi, cel puţin. Stoker e un om bun, tăcut, constant, observator abil, loial şi, ar trebui să cred, omul potrivit să-l ai alături într-o bătaie. Se ajunge vreodată la asta?

– Foarte rar. De obicei e puţin cam târziu pentru asta.

Pitt încercă să se lase pe spate la fel de relaxat ca Teague. N-avea cum să fie vreodată la fel de elegant, dar ştia cum să pară în largul lui.

– Şi totuşi, trebuie să fie momente în care contează asta. Deşi viteza şi forţa nu vor surclasa niciodată inteligenţa.

Teague se uita foarte fix la Pitt. Ochii lui erau deopotrivă verzi şi albaştri:

– Piesele astea pe care le colectaţi... De exemplu?

Le numără pe degetele sale lungi:

– Sofia Delacruz este o femeie frumoasă, luminată pe dinăuntru de o pasiune extraordinară. Este măritată cu un spaniol care trăieşte în Toledo. Şi-a lansat excentrica şi absurda ei nouă religie, în care pare să creadă, şi s-a pregătit să rămână agăţată de ea oricât ar costa. Şi-a părăsit familia şi Anglia ca reacţie rebelă la un mariaj pe care nu-l voia. S-a îndrăgostit de un om care era deja căsătorit. Nevasta lui s-a sinucis, după ce şi-a omorât copiii. Sofia s-a întors în Anglia să-şi predice extraordinarul crez. Deranjează sistemul. Singura ei rudă, un fel de văr, este Barton Hall. Ea susţine că vrea să vindece râca dintre ei, dar, din câte se pare, nu l-a întâlnit. Nu acceptă nici o moderaţie în învăţătura ei radicală. Dispare, poate cu participarea propriilor oameni. Sunt ameninţări la adresa vieţii ei, dintre care cel puţin unele trebuie luate în serios. Spun corect până acum?

– Da. Pitt nu-l putea contrazice: Ce imagine construiţi din aceste bucăţi?

Era curios să ştie.

– Sunt sigur că nu le avem pe toate, replică Teague, cu privirea fixată în a lui Pitt. De ce a venit, de fapt? Nu-i pasă de Hall şi lui sigur nu-i pasă de ea. De fapt, îl stânjeneşte destul de mult. Au o şansă de împăcare mult mai mare dacă stau cât mai departe unul de altul. Sigur ştie asta, nu-i aşa?

– Atunci piesa necesară este motivul pentru care a venit, concluzionă Pitt. Știa că Teague îl privea cât se poate de atent, judecând fiecare contradicție, fiecare umbră, fiecare cuvânt spus sau nespus! Era o concluzie care ar fi avut mai mult sens dacă ar fi fost omisă.

– Sigur că știți asta, zâmbi subțire Teague. Hai să ne gândim ce poziție are piesa asta. Eu cred că se potrivește drept în mijloc, nu credeți?

– Da. Aș fi surprins dacă n-ar fi așa.

Îi permitea lui Teague să conducă jocul. Voia să știe unde se îndreaptă.

– Ați observat vreodată cum se schimbă o cameră dacă muți lumina? continuă Teague. Umbrele cad în alte locuri. Direcțiile diferite schimbă felul în care arată totul.

Pitt era uimit și un pic stingherit de receptivitatea lui Teague. Era o imagine la care nu se gândise. Mintea-i începu să se joace cu ea.

Teague zâmbea acum destul de deschis:

– Ați avut lumina pusă pe Sofia. Ce se-ntâmplă dacă o mutați pe Barton Hall? Ce vedeți atunci?

Îl privea intens pe Pitt, așa cum se uită o pisică la o gaură de șoarece în perete.

Pitt se gândi un moment. Problema nu era cum îl vedea el pe Hall, ci cum voia el să-l lase pe Teague să creadă că-l vede pe acesta, poate chiar mai mult, ce voia Teague să vadă el! Aceasta era ocazia să pună lumina pe Teague. Fără să lase impresia asta, Pitt putea să pună tot felul de întrebări și ceea ce nu i-ar fi spus lui Teague era cât de multe poți să afli nu numai din ceea ce răspunde o persoană, ci și din cum o face, ce spune de bunăvoie chiar dacă tu nu ai întrebat, din tăcerea pe care o umple fără să fie nevoie. Iar peste toate, ce nu spune. Era o deschidere de care putea să nu mai beneficieze vreodată.

– Văd un om care este înrudit pe departe cu o femeie foarte buclucașă, răspunse. Dar care este foarte implicat, deși n-ar vrea, pentru că este singura rudă pe care o are ea în Anglia. Dezaprobă vehement ideile ei și consideră propovăduirea lor deschisă în propria lui țară cât se poate de jenantă.

Teague zâmbi tolerant:

– Dar asta nu e ceva nou, domnule Pitt. Se pare că ea face asta de ani de zile.

– Nu în Anglia.

Pitt văzu o bruscă deschidere. O urmă:

– Este prima dată când a venit aici şi a dominat un public larg, chiar sub nasul lui.

Teague zâmbi:

– Deci credeţi că el a devenit atât de isteric din cauza asta încât s-o răpească?

Vocea lui avea un uşor ton de reproş, ca faţă de un elev care îl dezamăgise:

– Cu ce rezultat? Acum, ea e cunoscută de milioane de oameni în loc de câteva sute! Nu mai este pacostea care deranjează liniştea oamenilor şi certitudinile lor obişnuite; a devenit victima unei brutale represiuni, prin crimă, a dreptului unui om de a crede ceea ce vrea şi de a vorbi despre credinţa lui.

Se aplecă brusc în faţă, încât prezenţa lui fizică deveni dominatoare:

– Barton Hall nu este un prost. Este un om extrem de inteligent. Mintea lui funcţionează repede şi uşor. Poate că este un pic limitat în imaginaţie, dar are ceva viziune şi o fină ştiinţă a detaliului, judecăţii şi uneori a curajului. Răspunde de investirea unei părţi a marilor averi ale Bisericii şi ale Coroanei! Chiar crezi că ar face ceva atât de previzibil de idiot?

Pitt trebuia să-şi domolească emoţia din voce:

– Pare că-l cunoaşteţi foarte bine, domnule Teague...

– Da! Pentru numele lui Dumnezeu, omule, am mers la aceeaşi şcoală cu el! Îl ştiam probabil mai bine decât propria lui familie. Era un tocilar, dar unul al naibii de bun. Plutea printre examenele pentru care noi, ceilalţi, trudeam.

Îşi strânse puţin buzele, ca şi când ar fi omis ceva, din modestie:

– Nu eu, dar... majoritatea. Studiam împreună uneori, ajutându-ne, concurând... ştiţi cum este?

Ştia foarte bine că Pitt nu urmase nici o universitate, ca să nu mai vorbim de Cambridge. Nu ştia însă că Pitt fusese şcolit privat în conacul în care lucra mama lui, înainte de condamnarea şi deportarea tatălui său în Australia.

Pitt zâmbi. Vorbi calculat:

– Da, ştiu. Am învăţat cu fiul lui Sir Arthur Desmond. În particular, desigur, dar principiul este acelaşi. O mică rivalitate prietenească, poate nu chiar aşa de prietenească... Era în acelaşi timp un ajutor şi un stimulent.

Ochii lui Teague se căscaseră. Pentru o clipă fusese prins pe picior greșit, o experiență rară pentru el.

– Am ajuns să ne cunoaștem foarte bine unul pe celălalt și poate că în moduri inaccesibile oricui altcuiva, continuă Pitt. Ar fi trebuit să cunosc mai bine opinia dumneavoastră despre Barton Hall...

Zâmbi, așteptând.

Teague era tot pe picior greșit și nu prea știa ce să răspundă. Luă totuși decizia repede. Era obișnuit s-o facă. Când o minge de cricket zboară prin aer către tine, ai mai puțin de o secundă să te decizi exact cum o s-o lovești.

– Greșeala mea, spuse Teague repede. Ar fi trebuit să vă informez. Recunosc, până de curând n-am apreciat corect ce rol important s-ar putea să aibă Hall în toată afacerea asta. Eram preocupat total să încerc să aflu unde este Sofia Delacruz cât mai este în viață. Numai bunul Dumnezeu știe ce-o fi trăind biata femeie!

– Aveți vreun indiciu care sugerează că n-ar fi in viață?

Teague respiră precipitat:

– Vai, nu! Deloc. Sunt sigur că dacă îi voia cineva moartea, ar fi omorât-o pur și simplu acolo, in strada Inkerman, cu celelalte femei. Dacă se cere o recompensă, nu o s-o dați dacă nu veți fi sigur că este în viață... nu-i așa?

– Nu. Sigur că nu.

– Dar nu s-a cerut nici o recompensă?

Pitt răspunse fără ezitare:

– Nici un penny[1]... până acum. E posibil să joace un joc de-a șoarecele și pisica cu noi, până când vom fi așa de disperați încât să comitem o eroare?

Teague se uită fix la el:

– Poate. Dar va veni vremea, și cred că în curând, când vor trebui să facă o mișcare. Ne putem permite să amânăm? Dacă devin ei disperați și-și pierd cumpătul?

– Atunci o s-o omoare și o să fugă. Nu mi-ați răspuns însă la întrebarea despre Hall. Ce altceva vedeți dumneavoastră când întoarceți lumina spre el?

Teague răspunse direct:

– Văd un om care a plonjat în ceva mult mai adânc decât credea și s-a trezit că se scufundă.

[1] A suta parte dintr-o liră sterlină, deci echivalentul unui ban (n.tr.).

Vocea lui era perfect egală şi totuşi era o emoţie în ea, ciudată şi imposibil de identificat. O parte din ea era durere, dar n-aveai cum să spui dacă era nouă sau veche:

– Este îngrozit şi nu are nici o idee ce să facă.

Se uită drept în ochii lui Pitt, fără să se eschiveze.

– Sunt de acord cu dumneavoastră.

Pitt ezitase doar o secundă. Să-l contrazică ar fi însemnat să-şi dezvăluie gândul. Teague ştia că nu este aşa de prost. Dacă Teague l-ar fi dispreţuit, intelectual şi poate şi social, s-ar fi pus într-un dezavantaj major. Deocamdată, Teague juca alături de el şi-i plăcea jocul. Pitt avea nevoie să joace şi el, ca să afle, să citească şi să interpreteze omisiunile, să joace în ritmul lui Teague, în stilul lui, să-l facă să arate ceea ce nu voia. Îşi păstră chipul amabil:

– Dar asta nu înseamnă că are de-a face cu dispariţia Sofiei sau cu orice altă vină are aici în afară de a-i fi închiriat lui Melville Smith casa din strada Inkerman şi, desigur, de a ne fi minţit în legătură cu asta.

Văzu sclipirea de înţelegere din ochii lui Teague, şi pentru prima dată ezită înainte de a răspunde. Apoi îşi încrucişă din nou picioarele. Era un gest degajat şi foarte elegant, studiat.

– De acord, spuse. Ar putea să nu aibă legătură. Sunt sigur că sunteţi deja familiar cu responsabilităţile lui profesionale. Temerile lui pot proveni din direcţia asta, iar Sofia să nu fie mai mult decât o distragere de la ele. Asta ar explica de ce nu şi-a găsit timp să se vadă cu ea sau să insiste ca să creeze ocazia. Pentru un bancher, religia este parte a bazei societăţii, dar nu o chestiune care să facă loc dezbaterilor şi cu atât mai puţin vreunei schimbări. Bancherii urăsc schimbarea! Banii şi încrederea sunt realitatea. El nu vrea să pară insensibil privitor la dispariţia ei, dar nu aceasta e cauza fricii lui. Aveţi puterea să investigaţi asta?

Pentru o clipă, o umbră trecu prin ochii lui.

Pitt o văzu:

– Nu uşor, dar dacă e aici un caz, pot să-l cercetez.

Îl privea pe Teague pe îndelete, faţa, lungile mâini odihnindu-i-se-n poală, chiar şi tensiunea din corpul lui atât de graţios întins în fotoliu.

– Credeţi că ar trebui?

Teague inspiră pe jumătate şi răsuflă încet:

– Cred că ar fi lipsit de înţelepciune să n-o faceţi, domnule Pitt.

*

Către sfârșitul după-amiezii, Pitt aflase puține despre Barton Hall care să nu fi fost deja de domeniu public, și fusese din nou chemat de către Sir Walter.

– Ce naiba are de-a face activitatea bancară a lui Hall cu dispariția Sofiei!? Întrebă acesta când Pitt intră în biroul lui. Auriul soarelui târziu scotea în evidență culorile carpetei. Ai idee ce îmi ceri!?

– Da, domnule, răspunse Pitt grav.

Sir Oliver era, în chip evident, obosit și fără îndoială începea să simtă gustul ratării în acest caz. Pitt își jucă atunci cartea sa cea mai tare:

– Știu că banca lui deține o sumă considerabilă de bani ai Coroanei și ai Bisericii Anglicane, de aceea reputația lor trebuie să fie deasupra oricărui reproș.

– Exact! Să-ți pui întrebări despre ei ar fi același lucru cu a sugera că ar putea fi ceva... în neregulă. Băncile din toată lumea supraviețuiesc pe baza încrederii în ele. Totul este un uriaș castel din cărți de joc. Un dezastru într-una dintre ele se poate răspândi până vor fi toate viciate. Așa se instalează panica.

– Vreau să previn ca o asemenea sugestie să fie vreodată făcută. Pitt își păstrase vocea calmă, încercând să ascundă neliniștea pe care o simțea. Înainte de a exista măcar o șoaptă despre asta, accentuă el.

– Înainte de a exista măcar o șoaptă despre asta, Pitt!? Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai dansa de jur-împrejur ca o blestemată de balerină și spune-mi ce vrei să zici!

– Sir, sugestia să-mi arunc o privire asupra câtorva lucruri, foarte discret, a fost făcută de domnul Dalton Teague. Având în vedere nivelul lui și îndelungata cunoaștere a domnului Hall, nu îndrăznesc să ignor această sugestie.

– Ah... Înțeleg... Atunci presupun că e mai bine s-o faci. O să-ți obțin permisiunea necesară. E mai bine ca Hall să nu știe. Păstrează totul foarte discret, Pitt. Chiar și un zvon poate să ruineze multe familii importante. Nu este nevoie decât de un cuvânt ca să începi să distrugi o bancă. Ai face bine să nu tropăi zgomotos cu picioarele astea mari ale tale!

Zâmbi trist, cu umbre de extenuare pe față, ca niște vânătăi.

– Nu, sir, spuse Pitt liniștit. Nici n-o să-mi vedeți urmele.

*

Era o promisiune care se dovedi imposibil de ţinut, pentru că, înainte de a merge la bancă având documentele necesare, se întoarse la birou. Citi din nou câteva din scrisorile şi hârtiile Sofiei care fuseseră ridicate din Angel Court.

Împreună cu notele asupra lor, citi cu răbdare înregistrările investiţiilor lui Hall, lucrând până târziu. Ochii lui abia mai vedeau în lumina gazului şi paznicul băncii mărşăluia impacientat prin faţa biroului privat, încuiat, până când Pitt găsi ceea ce considera a fi, în sfârşit, începutul unui răspuns.

Hall investise o mulţime de bani în terenuri din Canada, o sumă care pentru Pitt părea o recompensă regească. Cea mai mare parte din ea aparţinea Bisericii Anglicane şi la prima vedere părea a fi vorba mai mult de un gen de achiziţie de pământuri nu foarte diferit de marile suprafeţe pe care le poseda deja şi care îi adugeau un venit uriaş. Doar din câteva note scrise de mână, greu de citit, Pitt înţelese că Hall încerca acum, disperat, să obţină o suprafaţă similară din alte surse.

Se întoarse la investiţiile canadiene, uitându-se după acte, venituri şi orice întoarcere a banilor pierduţi. Nu găsi nimic şi nu era prevăzut nimic specific. Era oare posibil ca asta s-o fi adus pe Sofia la Londra, cu intenţia de a-l vedea pe Hall? Era o speculaţie din care ea aştepta să profite? Sau era un dezastru pe care spera să-l prevină?

Nu voia să creadă că era o eroare teribilă pentru care ea intenţiona să-l manipuleze pe Hall ca să semneze un act, ceea ce el altfel nu ar fi făcut, dar desigur era posibil să se fi întâmplat aşa. Demersul ei fusese de a-l avertiza, de a-l ajuta, de a-l şantaja sau ruina?

Orice-ar fi fost, acum putea s-o coste viaţa.

Îşi luă notiţe, indescifrabile pentru oricine altcineva, apoi reaşeză fişierele şi documentele în locurile exacte unde le găsise şi-i spuse paznicului că este gata să plece.

Omul se uită la el cu suspiciune şi resentiment.

– Mulţumesc, spuse Pitt.

Era fericit să mintă, căci vedea necesitatea de-a o face. Era un moment în care adevărul putea face mult mai mult rău:

– Cred că nu este aici ceea ce caut, dar apreciez ajutorul dat de dumneavoastră. Noapte bună!

– Noapte bună, domnule! răspunse omul, puțin îmbunat. Mă bucur că n-ați găsit aici, domnule, dacă nu mă înțelegeți greșit. Avem grijă de câțiva oameni foarte importanți. N-ar fi bine să fie stingheriți. Ar putea să-și piardă afacerile.

– Exact, aprobă Pitt. Simți greutatea acestei informații în mintea lui în timp ce ieșea în noaptea caldă, apăsat de posibilitățile care înainte nici nu-i trecuseră prin cap. Poate că avusese dreptate Narraway și afacerea avea, totuși, de-a face cu banii. Dacă anarhiștii încercau să dea guverne jos, atunci un scandal care ar fi ruinat o bancă și colapsul rezultat care s-ar fi împrăștiat în toată lumea ca un foc peste câmpuri, consumând totul, ar fi fost de departe mai eficient decât orice asasinat individual, oricine-ar fi fost ucis.

Capitolul 11

Vespasia terminase de vorbit cu Narraway despre ceea ce auzise de la sora Maria Magdalena. O ascultase fără s-o întrerupă, cu figura gravă. Când vorbi în sfârşit, era mai emoţionat decât s-ar fi aşteptat ea:

– Există ceva foarte important pe care nu-l ştim, spuse el încet. Cu cât aud mai multe despre Sofia, cu atât mă văd obligat să-i iau credinţa foarte în serios. Nu în sensul că aş considera-o adevărată, dar trebuie să accept că ea o considera. E tot mai greu să ne dăm seama ce să facem cu fiecare fapt nou aflat.

Inspiră adânc, fără să-şi ia ochii de la Vespasia:

– Cred că mai bine moare decât s-o renege.

Stăteau în hotel, pe un balcon deschis spre o mică piaţă, după-amiaza sclipind auriu şi lungind umbrele peste strada pietruită. Vântul lipsea cu desăvârşire, frunzele atârnau nemişcate. Un tânăr subţiratic şi frumos se plimba ţanţoş pe mijlocul străzii, de parcă ar fi fost a lui. Intră în atelierul de gravură de vizavi. Oţelul de Toledo era faimos în toată lumea.

– Ştie ceva pentru care ei o s-o tortureze până la moarte ca să spună, continuă Narraway încet. Şi a aflat asta în Spania. Cineva i-a mărturisit ceva.

– Ne-ar ajuta dacă am şti ce?

– Poate. Dar trebuie să ştim cine. Detaliile pot conta.

– Poate că bărbatul acela a minţit legat de crima violentă? sugeră ea. Poate că l-a ucis pe cel pe care l-au găsit eviscerat sau cel puţin ştia cine a făcut-o?

El se încruntă:

– Cred că ea l-ar fi făcut să regrete şi să spună poliţiei, cel puţin pentru a împiedica să fie altcineva acuzat.

– Eşti sigur că nu are nimic de-a face cu o răzbunare din partea familiei primei lui soţii? Este o suferinţă înspăimântătoare să-ţi

pierzi copilul prin sinucidere și nepoții prin crimă! E, oare, posibil ca Nazario să fi provocat cumva asta? Crezi că despre asta ar putea fi vorba? Indiferent dacă este adevărat sau nu, ei cred că el i-a omorât pe toți?

– Mai sunt multe de aflat, acceptă el.

Se uită la el în lumina care pălea. Nuanța ei aurie făcea ca pielea lui să pară și mai întunecată, iar ochii, negri. Ar fi putut cu ușurință să fie el însuși spaniol. Numai pentru că-l știa, ea îi putea citi neliniștea de pe chip.

– Ce este? întrebă ea. La ce te gândești?

El zâmbi trist:

– N-am nici un motiv să cred că Nazario personal este vinovat, dar nu trebuie să uităm această posibilitate.

– Familia fostei lui soții o învinovățește pe Sofia?

Îi era frică de răspuns, dar trebuia să întrebe. De ce ar fi durut-o pe ea dacă ar fi fost așa? Chiar o admirase pe femeia aceasta atât de mult încât i s-ar fi risipit o speranță sau un vis dacă ea ar fi fost de blamat? Ierta Sofia atât de ușor întrucât cunoștea nevoia de a fi iertat? Și, dacă da, oare Vespasia nu călcase niciodată pe acest drum pe care era dispusă să-l judece așa de ușor sau de care să fie dezamăgită?

Știa că Narraway o privea, poate mai îndeaproape, în acest moment, decât ar fi vrut ea. Ce vulnerabilă o făcea să-i pese atât de mult ce gândea el și cât din ea reușea să citească!

– Nu, spuse el cu oarecare surpriză. N-am reușit să aflu de ce. Aș vrea să știu mai mult, dar nu este timp. O să merg mâine să-l cunosc chiar pe Nazario.

Ceea ce se dovedi a fi mult mai greu decât se așteptase. Cercetările la vechea abație unde Sofia și Nazario locuiseră dăduseră la iveală, cu greu, că Nazario își petrecuse ultimele câteva zile într-o mănăstire mult în afara orașului, unde ajuta oamenii din cel mai apropiat sat. Se pare că făcea asta la intervale regulate. Nimeni nu știa când urma să se întoarcă în Toledo. Narraway nu avea altă posibilitate decât să angajeze un ghid, să facă rost de un cal și să călătorească spre mănăstire.

Se întoarse și-i spuse Vespasiei, care se cam alarmă. El observă, confuz și cu oarecare jenă, că îi este frică pentru el.

– Draga mea, spuse blând, mi-am început cariera în armata indiană. Mă simt perfect confortabil călărind un cal. Chiar am dat bătălii cu o sabie într-o mână și frâul în cealaltă. O să mă descurc

să călătoresc într-un ritm decent pe un drum destul de bun, crede-mă.

Se aplecă în față și îi atinse obrazul, închizând ochii și simțindu-i pielea catifelată. Nu voia s-o stinghereaască și mai mult văzând cât de tare roșise, conștient, de asemenea, cât de mult mai aveau, încă, până să se cunoască.

Ea vru să spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte, așa că îl atinse și ea ușor și apoi îl privi cum pleacă, mușcându-și buza.

Era un drum de mai multe ore, prin lumina din ce în ce mai scăzută a după-amiezii, de la Toledo la mănăstire, dar pe Narraway îl încânta. Nu mai călărise de mult un cal, nemaivorbind despre un animal puternic cum avea acum, în același timp docil și nerăbdător, croindu-și drum de-a lungul unei cărări cunoscute. Pentru început se așeză confortabil în șa, dar știa că până la sfârșitul zilei o să-l doară tot corpul. Nu trebuia ca, din cauza mândriei, să devină ridicol încercând să nege asta. Ar fi fost o greșeală ușor de făcut și gândul la ea îl făcu să se înroșească.

Se relaxă și-i dădu libertate calului, uitându-se în jur cu interes. O parte din peisajul pe care-l vedea îi deștepta amintiri din India, deși semăna foarte puțin. Dar era vorba despre o caracteristică a luminii, despre deschiderea imaginii și umbrele de la orizont, căldura aerului pe față și, poate mai mult decât toate, despre legănarea în șa, felul în care trebuia să-și schimbe mereu centrul de greutate, mirosul pământului și al prafului și al ierburilor strivite.

Trebui să admită că era, de asemenea, șansa de a amâna încă puțin nevoia de a-i face față lui Nazario Delacruz și de a-i spune despre cererea de răscumpărare. Era, totodată, bucuros să amâne momentul în care va trebui să emită niște judecăți asupra omului. Era o a doua natură pentru el, după atât de mulți ani, să evalueze oamenii, dar îi displăcea din ce în ce mai mult de când plecase de la comanda Serviciului Special. A nu fi obligat să ai dreptate este o formă de libertate! Acum, greșelile, chiar serioase, nu puteau fi decât jenante. Responsabilitatea era integral a lui Pitt.

Atâta doar că, dacă aveai puterea, aveai și răspunderea. Nu societatea îți spunea asta, nu aveai cum să scapi, pentru că era vorba de conștiința ta.

Pe alocuri, cărarea era abruptă și era normal să meargă în spatele ghidului în loc de a fi alături de el, dar, acolo unde se putea,

încropea o conversație cu el. Din comportamentul cailor, era clar că drumul le este familiar.

– Señor Delacruz vine des la această mănăstire?

– Da.

– Cât de des? În fiecare lună?

Ghidul ridică din umeri și zâmbi:

– Poate. De ce? E un loc bun, își răspunse el singur, absent. Un om bun. Îi pasă de săraci, de bolnavi.

Oare aici îl ascunsese Sofia pe fugarul pe care îl proteja? Poate că acum avea Nazario grijă de el.

– Ceva penitenți? întrebă Narraway cu voce tare. Habar n-avea cum să spună în spaniolă „fugari căutând un adăpost". Și dacă ar fi știut, ar fi putut fi luat drept un agent al guvernului spaniol sau un informator, în general.

Ghidul ridică din nou umerii și își întoarse fața, evaziv. Conversația se încheiase.

Ajunseră după căderea întunericului, când cerul de vară era spuzit de stele. Erau atât de dese aici, departe de luminile orașului, încât arcul de deasupra lor era ca o dungă lăptoasă între marginile întunecate ale orizontului.

Mănăstirea se înălța singuratică în zona cea mai înaltă a terenului, cu contururile pătrate ca niște creneluri. Cărarea către ea era abruptă și calul încetini. Narraway descălecă, mergând alături de animal, și descoperi că era într-adevăr groaznic de anchilozat. Se bucura că întunericul ascundea asta. Chiar dacă ghidul n-ar fi fost atât de prost crescut ca să facă vreo remarcă.

Ghidul ciocăni cu uriașul inel de fier montat pe ușa de stejar și, când aceasta se deschise larg, explică în spaniolă atât cât știa despre Narraway. În vocea lui se simțea tonul de avertizare atunci când spuse de ce a venit Narraway. Acesta înțelegea suficient ca să știe că omul repeta conversația lor de mai devreme despre fugari și penitenți.

Călugărul trase un clopot de fier atârnat de piatra neșlefuită de la intrare. În câteva momente apăru un alt călugăr, care luă caii.

Narraway și ghidul fură conduși înăuntru, totul fiind spus o dată în engleză și o dată în spaniolă. Li se oferiră mâncare și adăpost, dar, înainte de a accepta, Narraway îi explică abatelui că el avea treabă cu Nazario Delacruz în ceea ce privea un pericol

profund pentru familia lui. Acesta trebuia informat imediat şi în mod privat.

Abatele nu avu nici o obiecţie, şi în zece minute Narraway stătea la o masă de lemn, lustruită de secole de folosinţă, faţă-n faţă cu Nazario.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, Señor? întrebă Nazario curtenitor. Era un bărbat aproximativ de talia lui, poate cu doi-trei centimetri mai înalt, de asemenea slab, negricios şi cu părul sârmos.

Narraway ura ceea ce avea de făcut, dar nu exista scăpare posibilă. Să fie evaziv nu făcea decât să sporească durerea inevitabilă. Trebuia să înceteze să se mai imagineze pe sine în aceeaşi dilemă şi să-şi aducă aminte că, aparent, omul acesta îşi lăsase soţia şi cei doi copii pentru Sofia, iar durerea aceea dusese la moartea lor. Fusese cruzime deliberată sau slăbiciune, o cedare completă în faţa propriilor nevoi?

Şi, desigur, nimic nu elimina posibilitatea ca el însuşi să fie, într-un fel, responsabil de dispariţia Sofiei, direct sau indirect. În mintea lui, Narraway aproape spusese „moartea"...

Trebuia să-i spună ceea ce avea de spus în aşa fel încât dacă era ceva cât de puţin de aflat din reacţiile lui Nazario, să nu-i scape.

– Numele meu este Narraway, se prezentă el. Am fost şeful Serviciului Special britanic, care...

– Ştiu cine sunt ei, îl întrerupse Nazario. Ce căutaţi în Toledo? Dacă avem revoluţionari aici, eu nu-i cunosc. Şi, înainte de a întreba orice, nici nu vreau să-i cunosc.

Vorbea o engleză fluentă şi curată, deşi Narraway i se adresase în spaniolă.

– Din câte ştiu eu, asta n-are nici o legătură cu revoluţionarii, replică Narraway. Dar este interesant că acesta este primul lucru care v-a trecut prin minte.

Nazario se încruntă:

– Sunteţi de la Serviciul Special britanic. Ce altceva aş putea avea eu de-a face cu dumneavoastră? Şi ce vreţi să spuneţi cu „din câte ştiu eu"?

Narraway trase aer în piept ca să-i explice că s-a pensionat, dar apoi se răzgândi:

– Îmi pare profund rău, Señor Delacruz, spuse, cu gura neaşteptat de uscată, dar soţia dumneavoastră a fost răpită. Nu ştim prea multe... Am făcut tot ceea ce am putut...

Se opri, văzând neînțelegerea stupefiată de pe chipul lui Nazario și apoi, aproape imediat, începutul unei teribile înțelegeri.

– Știți de către cine? întrebă Narraway.

Nazario își scutură capul, de parcă vorbele ar fi fost imposibile pentru el.

– Dar înțelegeți?

– Sigur că înțeleg! spuse celălalt tăios. Vorbesc engleza!

– Știu asta, rămase Narraway îngăduitor. Mă refer la faptul că nu sunteți șocat, că nu vă îndoiți...

– Nu... nu..., au fost amenințări împotriva ei, de multe ori. Până acum, nici una dintre ele nu a dus la altceva, în afară de neplăcere. Dar acum e diferit, nu-i așa?

Vocea lui oscilă puțin. Ochii îi căutară pe cei ai lui Narraway:

– Văd pe fața dumneavoastră că este ceva mai mult decât atât. Ce este? Vă rog, nu faceți jocuri de cuvinte cu mine. Vorbiți despre soția mea. Are legătură cu anarhiștii sau nu?

– Nu știm cu cine are legătură, spuse Narraway cinstit. Dar două dintre femeile care erau cu ea au fost ucise.

Privi cu atenție fața lui Nazario.

– Cine? întrebă acesta.

– Cleo și Elfrida.

Chipul spaniolului era marcat de durere și își ținea cu greu firea:

– Dar credeți că Sofia este încă în viață?

În ochii lui era o speranță disperată și totuși, de asemenea, o spaimă și mai ascuțită decât înainte. Știa ceva mai mult decât ceea ce spunea.

– Sunt aproape sigur de asta. Nu știu nimic sigur, altfel v-aș spune.

Cu o intensitate pe care ar fi preferat să n-o simtă, își imagină teroarea acestui om. Dragostea lui Narraway pentru Vespasia, angajamentul lui total față de ea, îi alteraseră abilitatea de a se juca de-a interogatoriul în stil vechi. Poate însă că asta îi oferise, în compensație, o altfel de perspectivă? Avea nevoie de asta, oricât de dureros ar fi fost.

– Ce știți? îl presă Nazario. Își păstra cu greu demnitatea, încercând să nu se prăbușească în fața unui necunoscut, un străin – și englez pe deasupra! O rasă faimoasă pentru lipsa ei de emoție.

– Au cerut o răscumpărare, îi spuse Narraway. Ştiau că înainte de a plăti orice o să avem nevoie de o dovadă că este în viaţă. În urmă cu trei zile, am primit-o.

Nazario se aplecă în faţă:

– Răscumpărare? Cât? Am foarte puţin, cât să trăiesc, nu mai mult. Dar sunt mulţi oameni de la care pot să cer.

În vocea sa se simţea că începe să spere:

– Cât, Señor Narraway?

Vizitatorului i se făcu rău ştiind ce are de spus acestui bărbat care stătea de partea cealaltă a mesei. Tot calmul, pacea interioară cu care venise erau pe cale să se spulbere, ca şi când şi-ar fi aruncat hainele de pe el. Până la urmă rămăsese gol şi Narraway nu se simţea în stare nici măcar să-l privească. Şi totuşi, dacă nu făcea ceea ce avea de făcut, n-ar fi fost de folos nici unuia dintre ei. Aveau nevoie de ajutor, nu de milă.

– Nu este vorba de bani, spuse cu voce tare. Señor Delacruz, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, de onestitate şi de o minte limpede. Mă tem că este extrem de complicat. Cunoaşteţi câţiva dintre oamenii implicaţi, dar poate că nu pe toţi. Nu mă joc de bunăvoie cu sentimentele dumneavoastră spunându-vă totul cu ţârâita, încerc să aflu de la dumneavoastră tot ceea ce pot. Cunoaşterea, cred, este singura armă pe care o avem.

– Cunoaşterea? răspunse Nazario răguşit. Cunoaşterea a ce? O să vă spun tot ceea ce ştiu. De ce aveţi nevoie?

– O să vă spun şi eu tot ceea ce s-a întâmplat, atât cât ştim, şi mă aştept să-mi explicaţi dumneavoastră, dacă puteţi.

Narraway îi povesti faptele simplu, fără să le complice cu alte nume:

– Fuseserăm avertizaţi că ar putea fi ameninţări la adresa soţiei dumneavoastră. Am luat toate precauţiile pe care le-am considerat rezonabile. Totuşi, ea a dispărut, împreună cu alte două femei, care au fost ucise brutal într-o casă de pe strada Inkerman, la numai două mile de Angel Court, unde locuiau toţi.

Nazario asculta nemişcat.

– La început am crezut că ar putea fi o tactică deliberată, pentru a câştiga atenţie...

Văzu că Nazario se întunecă la faţă de mânie şi că se controlează cu dificultate.

– Melville Smith a recunoscut că le-a ajutat şi a găsit casa din strada Inkerman, continuă Narraway. Dar nu pentru publicitate,

deși a profitat de ea, ci – spunea el – ca s-o protejeze pe Sofia și cred că era adevărat, deși aceste motive au fost amestecate.

– El vrea o învățătură mai simplă, spuse Nazario, cu vocea sufocată de tensiune. Să câștige mai mulți adepți făcând-o mai blândă, mai ușoară... și mai neadevărată! Încearcă de ani de zile și ea n-a fost niciodată de acord cu el. Chiar și așa, nu cred că ar fi ucis...

– Nici noi, fu Narraway de acord. Casa aparține lui Barton Hall, care cred că era motivul real pentru care ea a venit în Anglia...

Așteptă, privindu-l pe Nazario.

– Da, acceptă el, coborându-și ochii. Hall e un verișor de-ai ei, de nu știu ce grad.

Se uită din nou în sus, disperat:

– Nu mi-a spus de ce, doar că este absolut necesar. Am implorat-o să n-o facă sau să-mi îngăduie să merg cu ea, dar ea a insistat că am treabă aici, ceea ce e adevărat, și că trebuie să facă singură asta. Mi-a spus că, dacă aș fi cu ea, asta ar atrage mai multă atenție și implicit mai mult pericol.

Mușchii maxilarului i se încordau și o venă i se zbătea la tâmplă:

– N-ar fi trebuit să-i permit să mă convingă!

Furia îi era îndreptată împotriva lui însuși și din nou privi în altă parte, ca și când Narraway ar fi dat glas acelorași gânduri și el nu le putea face față.

Era momentul ca Narraway să insiste și nu-și permise să șovăie:

– De ce, Señor Delacruz? Care era amenințarea suplimentară? Nu este momentul să protejați pe nimeni! Oricine-ar fi, ei le-au ucis pe Cleo și Elfrida ca să ne arate că sunt hotărâți. Le-au tăiat cu cuțitele și le-au scos intestinele afară, doar ca să fie siguri că înțelegem că sunt nu doar capabili de orice, dar și doritori s-o facă.

Nazario era alb, de parcă și el ar fi fost golit de sânge. Narraway se temu că a mers prea departe. Nu-i folosea la nimic un martor paralizat de groază.

– Señor Delacruz, spuse mai blând, au luat-o pe Sofia în viață pentru că vor s-o înapoieze în schimbul anumitor acțiuni ale dumneavoastră. Nu vor obține nimic de la dumneavoastră dacă ea nu este vie și teafără. Aveți de luat niște decizii foarte dificile. Aveți nevoie de o minte rece ca...

– Ce decizii? întrebă Nazario ridicând capul și uitându-se la Narraway. Ce vreți să spuneți? Fac orice îmi cere! Sugerați că aș putea refuza!? Ce fel de om sunteți!?

Narraway aproape zâmbi, nu fu însă mai mult decât o strângere a buzelor:

– Unul care este şi el căsătorit cu o femeie curajoasă şi dedicată convingerilor ei, care nu m-ar lăsa să fac ceva care ştiu că e greşit, ca s-o salvez pe ea. Şi cu siguranţă nu mi-ar mulţumi dacă aş lua o decizie pe care ar considera-o o laşitate, indiferent ce-aş socoti eu.

– Nu înţeleg!

Vocea lui Nazario se sparse şi el fu aproape de a-şi pierde controlul:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbiţi în cimilituri şi spuneţi-mi ce vreţi! Despre ce este vorba? Ştiţi despre ce este vorba? Este ceva legat de guvernul dumneavoastră? Vor pe altcineva în locul ei?

– Nu.

Narraway înţelese că o lungea mai mult decât era nevoie:

– Guvernul nu are nici un cuvânt de spus în povestea asta şi nimic de pierdut sau de câştigat, exceptând moralitatea în care or fi crezând ei. Ceea ce vrea răpitorul este ca dumneavoastră să veniţi în Anglia şi să spuneţi că Sofia este o escroacă, o femeie care v-a smuls în mod deliberat de lângă prima dumneavoastră soţie şi de lângă copiii dumneavoastră şi a fost cauza concretă a sinuciderii lor prin foc. Că dumneavoastră, împreună, aţi acoperit aceste fapte pentru a evita dizgraţia de pe urma lor. Desigur, asta ar distruge tot ceea ce crede şi ce a predicat ea în aceşti ani, dar răsplata ar fi viaţa ei.

Urmă o linişte absolută pentru câteva secunde teribile, dureroase.

– Şi dacă n-o fac? întrebă Nazario în sfârşit.

– Atunci va fi ucisă în exact aceeaşi manieră ca Elfrida şi Cleo, tăiată cu un cuţit şi eviscerată.

Lui Narraway i se făcu greaţă în timp ce o spunea şi crezu că Nazario e gata să leşine.

– Îmi pare rău, spuse el cu vocea aproape strangulată în gâtlej.

– Nu este adevărat, spuse Nazario încet, alegându-şi cuvintele de parcă engleza devenise brusc o limbă necunoscută pentru el şi trebuia să se gândească înainte de a formula propoziţiile. Maria şi cu mine ne-am despărţit înainte ca Sofia să vină la Toledo. Sigur că nu eram divorţaţi. La vremea aceea, confesiunea noastră era romano-catolică şi un asemenea lucru era interzis. Nu puteam obţine anularea căsătoriei pentru că nu existau motive.

Se opri, amintirile fiind, în mod vizibil, dureroase.

Narraway nu-l întrerupse, nici nu încercă să-l grăbească. Nu cu scopul practic de a-l observa, ci dintr-o decență de la sine înțeleasă față de o suferință pe care n-o putea atenua.

– Maria a plecat să trăiască într-o căsuță pe care o deținea familia ei și a luat copiii noștri cu ea, continuă Nazario. Nu am oprit-o, de dragul copiilor, dar și pentru că nu puteam vedea nici un mijloc prin care să ne împăcăm. Cred acum că Maria avea mintea bolnavă. Nu am realizat asta atunci. Poate că n-am vrut... M-am pierdut în orice muncă utilă pe care am putut s-o găsesc, cea mai mare parte în legătură cu această mănăstire de aici, dar localizată în Toledo.

– Și Sofia?

– S-a întâmplat când a venit ea în Toledo. Era cumva însoțitoarea unei doamne mai în vârstă. Cum femeia s-a îmbolnăvit, am ajutat-o.

– Sunteți doctor? îl întrerupse Narraway.

– M-am calificat în medicină, dădu Nazario din cap aprobator. Apoi a murit tatăl meu, lăsându-mi suficiente resurse pentru restul vieții, astfel că nu trebuia să mai muncesc. O făceam din compasiune, nu pentru plată. În vremea aceea am ajuns s-o cunosc pe Sofia. Era o prietenie în serviciul femeii a cărei însoțitoare era ea și pentru care avea cel mai adânc respect. Mai mult decât pentru propria ei mamă, cred.

Fața îi deveni tristă:

– Dar Maria a confundat relația cu altceva. Ca și când m-aș fi culcat cu o femeie de care m-am îndrăgostit, în casa patroanei și prietenei ei muribunde!

Vocea îi era plină de durere:

– Atât de bine mă cunoștea Maria! A încercat să mă convingă să le abandonez, deși biata femeie zăcea în agonie. N-am vrut s-o fac.

Narraway aștepta în tăcere. Nazario inspiră adânc și oftă:

– Convingerea Mariei asupra infidelității mele a devenit tot mai isterică. A amenințat că se omoară și-i omoară pe copiii noștri. O să-mi reproșez toată viața că n-am crezut-o... Ar fi trebuit. A făcut exact asta. I-a omorât pe copii... rapid, vreau să cred, cu milă... apoi a dat foc la casă și și-a tăiat venele.

Trecură câteva secunde, în liniște.

– Aşa mi-a spus doctorul poliţiei, care, însă, i-a permis procurorului să spună că a fost un accident. Familia Mariei este una puternică. Veche şi respectată, cu o avuţie considerabilă, dar, mai mult decât atât, au mulţi preoţi, chiar şi un cardinal, în trecutul recent. Ar fi fost pentru ei o ruşine îngrozitoare. Sinuciderea este un păcat de neiertat, ca să nu mai vorbesc despre uciderea propriilor copii.

Lacrimile îi curgeau acum pe faţă, în ciuda încercărilor sale de a le îndepărta:

– Au permis aşadar să fie înregistrat ca un teribil accident şi a putut fi îngropată într-un mormânt creştin. Sigur, când m-am însurat cu Sofia, au fost unii care au spus că Maria a murit de durere. Poate că aşa a fost, dar nu din acest motiv. Nu am comis nici un păcat, şi Sofia cu atât mai puţin. Dar am lăsat să fie comis, de dragul copiilor mei. Şi presupun că şi pentru Maria...

Zâmbi cu o amară autoînvinuire:

– Şi, bineînţeles, nici familia Mariei nu mi-a permis să fac nimic altceva! Dar Sofia o compătimea, deşi nu s-au întâlnit niciodată. Sofia mă iubea şi îşi dădea seama că şi altă femeie ar putea simţi aşa ceva pentru mine. Dar aşa este Sofia. Şi acum spuneţi-mi, domnule Narraway, cum s-o las să moară?

Narraway nu putea să răspundă. Chiar şi să încerce s-o facă ar fi fost o insultă.

– Sau cum să spun lumii că este o curvă care m-a ademenit de lângă soţia şi copiii mei? Era o persoană care-şi îngrijea patroana muribundă, o femeie pe care o iubea ca pe propria ei mamă, şi nu a venit în braţele mele sau în patul meu decât după ce m-am căsătorit cu ea şi Maria murise de propria ei mână. Cum aş putea face oricare dintre aceste două lucruri!? Spuneţi-mi!

– Nu pot să vă spun, recunoscu Narraway. Nu ştiu ce aş face eu însumi.

– Nu ştiţi? N-aţi spune: „Trebuie să existe o a treia cale şi mi-aş da viaţa s-o găsesc!"?

– Da, spuse Narraway în şoaptă, cu chipul Vespasiei în minte. Aşa aş spune...

Se auzi o ciocănitură în uşă şi Nazario se ridică s-o deschidă. Intră abatele, aruncând o privire la el, apoi la Narraway. Citi pe feţele lor disperarea şi extenuarea.

– Fraților, cred că este timpul să vă permiteți să vă odihniți, poate să meditați un pic și, cu siguranță, să dormiți. Dacă vă liniștiți, o să fiți mai puternici.

Se întoarse spre Narraway:

– Am pregătit o cameră pentru dumneavoastră.

Făcu un semn spre ușă și Narraway fu fericit să se ridice la rândul lui și să-l urmeze.

A doua zi dimineață, mult după răsăritul soarelui, care era foarte timpuriu în această perioadă a anului, Narraway se trezi și își căută drumul spre sala de mese, în care cei mai mulți dintre călugări își luau micul dejun. Fu întâmpinat și i se indică o masă separată, unde stătea doar Nazario. Arăta terminat, cu ochii goi și puternic încercănați.

Se uită în sus când Narraway trase scaunul greu de lemn și se așeză. Masa era pusă, cu pâine și șuncă tăiată fin, măsline și unt vegetal. Nazario rupse tăcerea:

– M-am gândit în cea mai mare parte a acestei nopți. Nu mi-a spus asta, dar au fost alte evenimente despre care cred că ar fi putut s-o facă să se simtă obligată să discute cu Barton Hall. N-a vorbit cu mine, pentru că știa că aș fi vrut să nu-și asume riscurile și, Dumnezeule, ce bine ar fi fost să mă fi înșelat!

Se opri abrupt și sorbi o lungă înghițitură din vinul aspru aflat în cana de metal de lângă el.

– Este mai bine să vă spun întreaga poveste ca să judecați singur care parte din ea – dacă există vreuna – poate avea legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Ați pomenit faptul că acea casă în care au fost ucise Cleo și Elfrida este proprietatea lui Barton Hall. Nu mi s-a părut relevant la început și s-ar putea să nu fie....

– Spuneți-mi totuși, îl încurajă Narraway.

Putea să aibă legătură măcar cu fugarul pe care îl proteja Sofia.

Nazario se gândi în tăcere câteva momente înainte de a continua:

– Cu câteva săptămâni în urmă, poate două, înainte să plece Sofia la Londra, a venit la ea un om în mare deznădejde. Nu este ceva neobișnuit. Este binecunoscută pentru mila ei. Bărbatul a spus că el și un prieten de-al lui, căruia i-a spus doar Alonso, comiseseră o înșelătorie de o dimensiune inimaginabilă. Reușise dincolo de visele lor și acum le amenința viețile! De altfel, Alonso fusese deja ucis, foarte violent. Înjunghiat și lăsat, aproape sfâșiat, afară în câmp, dar aproape de un drum, unde trebuia să fie descoperit.

Nazario aruncă o privire fugitivă în sus, spre Narraway, apoi înapoi în farfurie:

– Nu are nici un sens să omori pe cineva drept avertisment dacă trupul nu este găsit, continuă el aproape şoptit. Juan Castillo, celălalt, a aflat mesajul şi l-a înţeles. Era îngrozit pentru viaţa lui. Ştia că va urma el. Peste toate, îi era teamă că o să moară fără să fi făcut o mărturisire şi să primească o iertare în care putea să creadă. A venit la Sofia şi i-a spus tot ceea ce făcuse. Nu am nici o idee despre natura acelei farse sau în ce constase, pentru că, desigur, ea nu mi-a spus.

– Ce s-a întâmplat cu Castillo?

– Nu ştiu. Dar ea l-a ascuns – cu succes, din câte ştiu. Cel puţin, când a plecat în Anglia, ea ştia că el este în viaţă.

– Nu ştiţi unde? Narraway bănuia răspunsul, dar trebuia să întrebe.

– Nu am nici o idee. Nu ar fi spus nimănui. Şi poliţia nu a găsit niciodată nici un indiciu despre cine l-a omorât pe Alonso sau de ce, sau dacă în asta avea vreun amestec şi Castillo. Dar din descrierea felului în care au fost ucise Cleo şi Elfrida, mă tem că există o legătură.

– Şi nu aveţi nici un indiciu de nici un fel despre natura farsei?

Narraway trebuia să insiste asupra chestiunii atât de mult cât putea. Viaţa Sofiei putea depinde de asta şi poate chiar mai mult decât atât.

Nazario ezită. De data aceasta Narraway nu mai aşteptă:

– Chiar dacă nu v-a spus, trebuie să bănuiţi ceva, spuse el cu un ton de urgenţă. Ne trebuie orice fir pe care îl putem obţine. Luptăm în întuneric.

– Bani, răspunse Nazario. O mare cantitate, o răsplată regească.

– Cum? Aţi spus farsă. Asta implică o şmecherie mai degrabă decât un furt. De ce voia ea să-l vadă pe Barton Hall? Are legătură cu el?

– Aici nu pot decât să ghicesc. Sau poate că el putea să prevină ceva ce avea să se întâmple? Nu ştiu nici un alt motiv pentru care să fi vrut să-l întâlnească acum. Conflictul lor a fost cu ani în urmă şi este o diferenţă de principii care nu poate fi eliminată. Nici unul dintre ei nu se va schimba şi ea n-ar vrea ca el să pretindă asta. Ce-ar vrea el, asta nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată.

– Dar ea a spus că trebuie să meargă acum?

– Mi-a spus că nu este loc de nici o discuție despre asta și, în orice caz, nu de ceartă. Am înțeles de pe fața ei că era înspăimântată, dar nu avea nici o variantă onorabilă decât să plece.

– Îi era frică?

Nazario zâmbi amar:

– Dacă ați fi cunoscut-o, n-ați fi întrebat asta... Da, cred că da, dar în mod sigur nu se temea de crimă! Și, din ceea ce auzise despre Barton Hall, nu-l credea capabil de asta. Se întâmplase ceva ce nu putuse prevedea, nici măcar în imaginație. Dar nu am nici o idee ce.

– Putea oare să știe cine l-a omorât pe Alonso și cine ar fi încercat să-l ucidă și pe Castillo? sugeră Narraway.

– Ei le-au ucis pe Cleo și Elfrida? căscă Nazario ochii. Atunci de ce s-o răpească pe Sofia în loc s-o omoare și pe ea? Nu are nici un sens. Sofia nu participase deloc la înșelătorie, oricare ar fi fost aceasta, nici Cleo sau Elfrida. Măcar atât ați fi știut dacă ați fi avut ocazia s-o cunoașteți.

– Atunci Sofia ascunde ceva, poate locul unde se află Castillo, conchise Narraway. Și, implicit, cheia înșelătoriei.

– Și unde se potrivește Hall în asta? De partea cui?

– Probabil a lui însuși, spuse Narraway mohorât. Spuneți că farsa are legătură cu banii? El este bancher, cu mari averi în grijă. Pare neverosimil ca aceste lucruri să n-aibă legătură.

– Sunteți sigur că Sofia nu a vorbit cu el?

– Nu, nu sunt deloc sigur, oftă Narraway. E foarte posibil s-o fi făcut. Și aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu Castillo...

– Și eu... A venit la Sofia să-l ajute să-și salveze sufletul. Ea i-a dăruit toată pasiunea, onoarea și mila de care era capabilă și am iubit-o pentru asta. Dar nu voi lăsa ca asta s-o coste viața.

– Atunci veniți cu mine în Anglia și faceți față dilemei.

Figura lui Nazario era cenușie:

– Nu pot să-i las s-o sfâșie în două... dar nici nu pot să spun că a fost o curvă și că este responsabilă pentru moartea Mariei. Asta ar distruge tot ceea ce este, toate lucrurile în care crede și pe care s-a străduit să le propovăduiască.

– Știu. Decizia este imposibilă. Trebuie să încercăm să creăm a treia cale. Dar pentru a face asta trebuie să știm toate faptele. Mai avem câteva zile. Ei nu așteaptă un răspuns înainte ca noi să avem timp să ne întoarcem în Anglia. Îndrăznesc să spun că vor ști când

ajungem. Studiaţi, vreme de 48 de ore, toate posibilităţile şi postiţi şi rugaţi-vă sau orice altceva faceţi dumneavoastră.

Nazario îşi prinse capul între mâini şi nu răspunse. Narraway îi văzu umerii zgâlţâindu-se în hohote de plâns pe care nu le mai putea controla şi se ridică tăcut. Putea măcar să-i ofere intimitatea durerii.

Călătoriră pe timpul nopţii, sperând să ajungă în Toledo până în zori. Narraway se bucurase că i s-a dat acelaşi cal la întoarcere chiar dacă îi spusese ghidului că vrea să plece devreme, şi să meargă pe lumină.

Cerul vast se întindea deasupra lor, plin de stele scânteietoare, iar vântul le sufla rece direct în faţă, bătând dinspre est. Un deal îi făcea loc altuia. Luna leneşă răsărise de undeva dinspre sud-est şi făcea ca pe drum umbrele lor ca de tuş negru să se unească, să se mişte şi să se adune din nou după cum se modifica unghiul făcut de lumină.

Nu vorbeau. Narraway era bucuros. Nazario călărea în faţa lui şi conversaţia ar fi fost dificilă, şi oricum nu era nimic de zis. Probabil Nazario era pierdut în amintiri. Narraway fusese şi el. Ar fi trăit din nou fiecare moment de fericire, chiar şi cel mai mărunt lucru, cum se lumina faţa lui dacă Vespasia se întorcea spre el şi îi zâmbea, atingerea mâinii într-un moment de frumuseţe pe care vorbele l-ar fi întrerupt, aşa cum o piatră ar tulbura oglinda unor ape liniştite.

Apusul se schimba de la o secundă la alta, până când soarele dispăru. Dar întotdeauna avea să fie un altul. Următoarea primăvară avea să fie la fel de frumoasă ca asta de acum, încât abia îşi vor putea desprinde ochii de florile unui copac sau de straturile cu zambile sălbatice presărate peste pământ ca şi cum ar fi căzute din cer, atât de multe încât nu aveai unde să păşeşti fără să striveşti vreo floare.

Cum poate cineva iubi pe altcineva şi să reziste să îl lase să plece? Există întotdeauna o ultimă zi, ultimă oară, ultimă atingere?

Cu o durere bruscă, aproape insuportabilă, ar fi vrut ca ideile Sofiei despre veşnicie să fie adevărate. Ceva mai puţin era insuportabil. Acum, pentru că iubea, ideea că ar putea să fie din nou singur era insuportabilă.

Poate că gândul Sofiei era o fantezie, dar era un vis de o asemenea frumuseţe încât ar fi făcut orice ca el să fie adevărat. Puterea

viziunii ei trebuia să supraviețuiască. Știa de ce ea ar fi murit înainte de a fi făcută să și-o renege. Dar de cât timp aveau nevoie cei care o capturaseră pentru a înțelege asta?

Când treceau peste ultimul deal, cu soarele radiind pe linia orizontului înspre est, Narraway era foarte obosit și avea dureri în tot corpul, totuși panorama orașului aflat în depărtare îi tăie respirația cu splendorile cetății vechi, amintind de vremuri mai blânde.

Călăriseră ultima parte din drum tot fără să vorbească, printr-o înțelegere tacită.

Străzile erau pline de primii lucrători când ei se despărțiră în fața casei lui Nazario și Narraway se duse spre hotel. Dădu calul valetului și urcă direct în dormitorul lui.

Vespasia dormea în pat îmbrăcată, ca și cum șovăise să se lase doborâtă de oboseală. Se opri în prag și o privi. Părul ei era desfăcut și, mai mult decât atât, era mai răvășit decât ar fi făcut-o ea intenționat. Avea o figură împăcată și cutele datorate îngrijorării îi erau netezite de somn. Arăta în același timp și mai tânără și mai vulnerabilă.

Era obosit și murdar după atâta călărit, iar suferința lui Nazario fusese o experiență care îl epuizase emoțional. Era și nebărbierit, ceea ce îl deranja. Vroia să se lungească lângă ea și să se scufunde în propria uitare, chiar dacă ar fi fost doar pentru câteva ore, dar ar fi putut să o deranjeze. În plus, știa că trebuie să fi mirosit a piele și a cal transpirat.

O mai privi încă un pic, apoi intră la baie, se dezbrăcă, se spălă și se bărbieri, apoi se întoarse și se întinse în pat.

I se păru că trecuseră doar câteva minute până se trezi din nou. Îl durea capul și corpul îi era atât de țeapăn încât se crispa de durere la cea mai mică mișcare. Vespasia stătea aplecată deasupra lui, complet îmbrăcată, cu părul strâns și ondulat și cu o cană cu ceai fierbinte în mână. Văzu în același timp, în ochii ei argintii, și îngrijorare și un fir de amuzament.

Ea nu vorbi, iar el își dădu seama că îl trezise atingându-l.

– Îmi pare rău, spuse ea cu blândețe.

Și continuă pe același ton:

– Nu avem timp de pierdut. Puse ceaiul pe măsuța de lângă pat: Bea-l și povestește-mi ce s-a întâmplat. Cum e Nazario? Povestea

asta trebuie să îl fi zdrobit sufleteşte. Ce trebuie să facem acum ca să îl ajutăm?

– Trebuie să mă ridic... Se mişcă, încercând să mascheze durerea.

– Nu, nu trebuie. Şi cu braţul îl împinse înapoi cu delicateţe, dar şi cu toată forţa ei. O să-ţi bei ceaiul şi o să-mi povesteşti ce-ai aflat. Nimeni nu face treabă bună când e epuizat, nici chiar tu, dragul meu.

Se uită atent la ea şi trase aer în piept ca să poată să-i răspundă. Apoi, nu numai că îşi dădu seama că are dreptate, dar şi că ea ştie asta, şi înţelese că ştie şi el.

Sorbi din ceai. Era fierbinte, dar numai bun de băut. Era bucuros că ea se abţinuse de la comentarii despre armata indiană sau despre asalturile de cavalerie. Fusese cu mult timp în urmă.

Îi povesti ce spusese Nazario, adăugând doar câteva impresii despre el ca om. Îşi dorea ca judecata ei să nu fie alterată de sentimentele lui.

Ea aşteptă până când fu sigură că el a terminat.

– Ei, bine? o îmboldi el.

– Tu îl crezi?

Nu era o întrebare.

– Da. Dar totuşi intenţionez să verific cât pot de mult din toate astea. Şi putem să o facem doar aici în Toledo. O să dureze vreo două zile, dar asta nu contează. Ei nu vor acţiona până când nu vor avea răspunsul nostru. Cred că, oricine ar fi, vor ceva de la noi. O vor ucide doar când vor fi siguri că au eşuat.

Se uită la el îngrozită, dar nu comentă. Simţi fiori reci pe dinăuntru. Vespasia era gata de luptă dacă ea credea sau avea cea mai mică speranţă că poate învinge.

– Trebuia să mai dormi câteva ore, spusese în sfârşit. O să aflu tot ce pot. Mi-am făcut câteva contacte şi e posibil să verific măcar o parte din povestea lui Nazario. Voi afla mai multe despre această englezoaică de care avea grijă Sofia. Cu siguranţă avea mai mulţi servitori, iar servitorii observă o mulţime de lucruri.

– Vespasia, ai grijă! Oricine ar fi...

– Bineînţeles că am grijă, Victor, spuse ea repede. O să le cer celor de la hotel să-ţi aducă ceva de mâncare peste câteva ore. Dacă nu mă întorc până la cină, poţi să trimiţi copoii după mine!

– Vespasia! strigă el în timp ce ea trecea pragul.

Se întoarse să-l privească. Era din nou năucit cât de frumoasă mai era încă. Pentru o secundă i se tăiase respirația.

– Să nu mă urmărești, spuse ea zâmbind, ești în pijama. Ai fi caraghios. O să ne vedem diseară.

Îi aruncă un zâmbet dulce și ieși pe ușă.

– La naiba, spuse el încet, dar era atât de obosit încât îl luă somnul înainte să se mai poată gândi la ceva.

Capitolul 12

Pitt porni spre casă de la bancă, cu gândurile răvășite. Uitându-se pe documente și înregistrări, pierduse cu totul noțiunea timpului, fiind înecat de informații, și abia la sfârșit descoperise o anumită logică și conexiune în tot muntele acela de bani.

În primul rând verificase dacă imensa investiție în terenuri adusese deja încasările acelea atât de spectaculoase, care depășeau chiar și așteptările celei mai optimiste persoane. După ce se uitase de mai multe ori pe hârtii, înțelese că banii intrați proveneau din surse complet diferite, care, deși păreau să aibă legătură, în realitate nu era așa.

Dar cine s-ar fi chinuit atâta ca să ascundă ceva care era perfect legal? Ce îl speriase atât de tare pe Barton Hall de-l făcuse să intre în panică într-atât încât, dintr-odată, să strângă sume atât de mari?

Și, desigur, gândul ultim pe care tot încerca să îl alunge, dar, ca întotdeauna, la sfârșit era tot acolo: Era vorba de o trădare? Erau banii aceia investiți de fapt în armament străin? Industria de armament nemțească o depășise pe cea britanică și se lăuda cu asta pe față. Așa ceva ascundea Hall?

Trăsura trase la bordură. Îi plăti birjarului și îi mulțumi absent, înainte de a traversa trotuarul și de a intra în casă.

O găsi pe Charlotte așteptându-l trează, ca și cum ar fi venit în mod obișnuit atât de târziu și acest lucru nu îi provoca nici o neliniște, ca să nu mai vorbim despre neplăcere. Își puse deoparte lucrul de mână și se ridică, îi dădu un sărut rapid, apoi dispăru în bucătărie.

El își scoase cizmele și se așeză lângă foc. Chiar și la sfârșit de mai, seara putea să fie rece.

În mai puțin de zece minute, Charlotte se întoarse cu o tavă pe care avea ceai fierbinte, sendvișuri cu carne de vită și o imensă

felie de prăjitură cu fructe. O așeză pe masă în fața lui și turnă ceai pentru amândoi. Sendvișurile și prăjitura erau pentru el. Nu își dăduse seama până acum că era flămând.

Îi mulțumi și se așeză din nou ca să se bucure de cele câteva minute până când va simți din nou nevoia să se gândească. Ușile dinspre grădină erau închise, pentru că era întuneric și aerul se răcise, dar miresmele de iarbă proaspăt tăiată și de flori încă zăboveau în aer. Era un moment foarte bun să uite de toate, să-și permită să se scufunde în liniște și pace. Dacă reușea, știa că va adormi imediat după ce va termina de mâncat. În felul acesta nu va mai avea răgazul să se bucure de relaxare decât abia când se va face dimineață. S-ar fi simțit de parcă nici nu fusese noapte și avea prea multă nevoie de noapte ca să lase să se întâmple asta.

Își dădu seama că Charlotte îl urmărea. Zâmbi și se destinse un pic. Ar fi vrut să-i poată spune ce descoperise. Semăna cu crimele petrecute cu mult timp în urmă, când insula era în perioada ei de aur, iar el doar un biet polițist, și cazurile erau de multe ori îngrozitoare, dar individuale, implicând doar o mână de oameni. Acum erau alt tip de prejudicii, impersonale, și dacă i-ar fi împărtășit detaliile nu i-ar fi fost de nici un folos și nici nu i-ar fi făcut vreo plăcere. Era ceva diferit.

Suferința celor două femei omorâte și torturarea Sofiei erau înspăimântătoare, dar viitorul a țări întregi putea fi afectat dacă faptul de care începuse să se teamă era adevărat. America și Spania puteau fi doar începutul.

Gândul că el nu înțelesese uriașa responsabilitate internațională atunci când ocupase această poziție era un fel de slăbiciune, pe care ar fi disprețuit-o la alt om. Dar era greu să renunțe la ea, mai ales atunci când era obosit și confuz din cauza prea multor informații despre anumite zone și prea puține despre altele.

Îi plăcuse să-i ceară părerea Charlottei despre alți oameni, în special despre alte femei sau alte persoane din clasa ei socială, cu care el nu era familiar. Bineînțeles că ea intervenise uneori, cu riscuri considerabile pentru ea, dar realmente se dovedise foarte vicleană și reușise să rezolve multe cazuri cu ajutorul ei.

De când era în Serviciul Special, totul se schimbase. Prea multe lucruri se bazau pe secrete. Le rezolvase de unul singur. Pierduse echilibrul dat de un al doilea raționament, care, de multe ori, era mai subtil decât al lui.

Ea fu cea care rupse tăcerea:

– Crezi că are legătură cu predicile Sofiei sau e doar o coincidenţă şi are într-adevăr de-a face cu o serie de alte revoluţii din Europa? întrebă ea. Şi continuă: Ar putea fi mai rău decât în '48, nu-i aşa? Mai multe arme, mai puternice, chiar şi vehicule blindate?

– Nu ştiu, recunoscu el. Aş vrea să pot spune că nu e posibil, dar este. Nu cred că o vom mai putea ţine sub control prea mult timp, dacă nu vor fi reforme destul de radicale. Violenţa e contagioasă şi sunt prea mulţi oameni care au prea puţin de pierdut dacă izbucneşte războiul în Europa şi în Rusia. Sau Africa. Chiar acum războiul americano-spaniol este pe punctul să se răspândească mai departe.

– E Sofia parte din asta? întrebă ea cu amărăciune. Vreau să spun: cu bună ştiinţă?

– Nu, nu cred asta... Nu îi spuse că o văzuse pe Sofia în birjă, bătută şi cu faţa învineţită.

– Crezi că e încă în viaţă? continuă ea, cu vocea din ce în ce mai şoptită.

– Era în viaţă chiar înainte ca Narraway şi mătuşa Vespasia să plece în Spania. Nu ştiu acum... Nu ştiu cât de mult poate rezista. Dar o vor omorî imediat după ce le va spune ceea ce vor să afle de la ea. Cred că ea protejează pe cineva, dar nu ştiu pe cine şi nu ştiu de ce.

Charlotte stătea nemişcată. Paloarea feţei ei se deslușea chiar şi la lumina lămpilor cu gaz de pe pereţi.

Îi spusese, oare, prea mult?

– Îmi pare rău, îi întinse el mâna cu palma deschisă. Nu era nevoie să afli asta...

Ea îşi puse mâna în palma lui, strângându-i-o şi fixându-l printre lacrimi.

– Când aveai de gând să-mi spui? Cum pot eu să o protejez pe Jemima sau să-i explic ceva, dacă nici eu nu ştiu? se plânse ea. E îngrozită, Thomas. Crede că toate femeile care vorbesc public despre lucrurile în care cred, sau se luptă pentru ele, nu vor fi niciodată iubite. Vor fi respectate, admirate, urâte, vor provoca teamă, dar nici un bărbat nu va dori vreodată să se căsătorească cu ele.

Era absurd, dureros şi cumplit de uşor de înţeles. Istoria era plină de eroine singure. Ce tânără de 16 ani şi-ar dori să fie exclusă, oricare ar fi fost motivul?

– Așa o vedea ea pe Sofia, curajoasă și trădată de un soț pe care curajul și forța ei de luptă l-au obosit, continuă Charlotte. Și aproape că are dreptate!

– Nu știu, spuse el. Poate. Cred că asta era o parte din ceea ce predica Sofia. Dacă îți protejezi propria persoană de viață, o pierzi cu totul, și părțile rele, și cele bune.

Ea se aplecă peste el și își puse capul pe umărul lui. O luă în brațe și o strânse.

A doua zi, fu din nou abordat pe stradă de Frank Laurence:

– Bună dimineața, comandante, spuse Laurence sobru, potrivindu-și pasul după al lui Pitt imediat după ce trecură de băiatul care vindea ziare. Un scandal obișnuit luase locul dispariției Sofiei pe prima pagină.

– Nu am ce să îți spun, domnule Laurence, replică Pitt.

– Instinctele mele îmi spun exact contrariul. Sunt interesat de ce se întâmplă cu Sofia Delacruz. Poate că e complet irațională și poate că, dacă aș fi cunoscut-o, în ultimă instanță aș fi considerat-o plictisitoare. Ar fi încercat să mă convertească la cine știe ce fel de religie. Știi, cel mai remarcabil lucru e că eu nu cred că ea se așteaptă ca acest Dumnezeu al ei să o salveze. Nici măcar nu sunt sigur că se așteaptă ca tu să o faci. Ceea ce face și mai remarcabil curajul ei de a face ceea ce face. Apropo, nu ai lămurit încă asta, nu-i așa?

Pitt știa că dacă și-ar fi pierdut calmul în fața cuvintelor lui Laurence, n-ar fi făcut decât să-și trădeze disperarea. Se controlă cu greu:

– Te cred, spuse el calm, ceea ce încerci să faci este să o readuci pe ea și pe tine înapoi pe prima pagină?

Laurence se crispă:

– Nu eu, comandate. Domnul Teague. El va face ceva ca să o mențină în atenția publicului. Cu siguranță nu ai nevoie de mine ca să îți spun asta, nu?

Pitt se opri din nou:

– Tu chiar îl urăști pe Teague, să nu zici că nu! Suficient cât să minți, inutil, legat de felul în care l-ai cunoscut. Înainte să fi mințit, puțin îmi păsa. Acum am început să mă întreb de ce.

Laurence părea stânjenit. Pentru o clipă își feri privirea de a lui Pitt și apoi îl privi ezitant, ca și cum urma să se decidă dacă să mintă din nou sau, în sfârșit, să spună adevărul.

Pitt răsuflă uşurat şi se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să îşi continue drumul.

– Ai dreptate, acceptă Laurence. Sunt lucruri pe care le ştiu, dar pe care nu le pot proba, şi de-asta ezitam să pomenesc despre ele. Uşoara mea eschivare venea din faptul că vroiam să evit subiectul cu totul.

Pitt se întoarse spre el:

– Dacă e irelevant pentru caz, atunci chiar nu îmi pasă. E o minciună gratuită, ceea ce îmi sugrează că nu ai nici un fel de respect pentru adevăr. Ai inventat nişte lucruri ca să faci ca nişte poveşti din mintea ta să pară mult mai interesante...

Laurence roşi. Îl surprinse pe Pitt, care nu îl crezuse în stare de aşa ceva. Măcar odată era şi el sigur că Laurence avea sentimente; era emoţie adevărată, şi era dureroasă. Cu toate manipulările lui, exista un anumit nivel la care integritatea conta pentru el.

– Nu pot să dovedesc, spuse Laurence încet. Dar ştiu că sunt adevărate. Dacă aş fi putut, l-aş fi distrus cu ani în urmă.

Pentru o clipă, emoţiile îi năpădiseră faţa, la un loc furie şi o cumplită şi neobişnuită suferinţă.

Pitt îl crezuse, dar era nedumerit ce putuse să se fi întâmplat în timpul cât fusese în şcoală, care să-l macine atât de adânc pe un om ca Laurence, cu experienţa lui de viaţă, cu inteligenţa şi spiritul lui ascuţit.

– A trişat, răspunse Laurence, în timp ce îl privea direct şi fără nici o prefăcătorie. „Trişatul la jocuri este josnic, e ca o buruiană care încolţeşte în caracterul omului, dar trişatul la examene, care determină viitorul profesional, este cu mult mai serios. E o minciună faţă de viitor, faţă de toţi oamenii care se vor încrede în capacitatea ta de a-ţi folosi calificările obţinute în legătură cu vieţile lor. Şi este o ofensă faţă de cei care au examinat cunoştinţele şi capacitatea ta şi şi-au pus în joc propria lor onoare că ai acele calificări. Te duci la un doctor, îi vezi diplomele şi ai încredere că o astfel de instituţie de învăţământ a spus că el e pregătit să-ţi prescrie medicamente sau chiar să-ţi despice trupul cu cuţitul în timpul unei operaţii. Sau că o casă pe care a proiectat-o el va rezista. Dacă ai nevoie de un avocat care să îţi apere viaţa sau libertatea ai încredere că acel om are o pregătire juridică, astfel încât s-o poată face.

Făcu un gest brusc şi scurt cu mâna:

– Sau orice altceva ar fi, artist sau om de ştiinţă.

Pitt nu se gândise la lucrurile astea în aceşti termeni, dar acum îl izbi faptul că Laurence avea dreptate. Era o încredere pe care toţi o acordau ca pe un lucru de la sine înţeles.

– Ştii cine a trişat? spuse el tare.

– Bineînţeles că ştiu.

– Cum? Dacă ai văzut, de ce nu ai spus asta? insistă Pitt. Îţi era frică că nu ai fi fost crezut? Sau de răzbunare?

O spusese pe un ton calm, deşi îşi dădea seama că vorbele usturau. Dar chiar era uimit. Laurence era încă foarte furios şi fusese destul de deschis în articolele lui cât să demonstreze că nu era în nici un fel laş. Sau ăsta era rezultatul unei tăceri vechi, pe care încerca să o răscumpere acum?

– Nu, comandante, spuse Laurence atât de încet încât Pitt se apropie ca să fie sigur că îl aude. Nu mi-a fost frică, deşi probabil că ar fi trebuit. Nu înţelegeam, pe vremea aceea, ciudăţeniile unor prietenii, loialităţile şi favorurile. Principala întrebare era de ce un băiat ca Hall, studios, stângaci, ceea ce se numeşte, în mod nepoliticos, un tocilar, trebuia să fie acceptat in Primul Unsprezece[1]. El abia corespundea, dar a rămas în echipă, în timp ce alţi băieţi, mai înzestraţi, au fost trecuţi cu vederea....

Pitt ar fi vrut să îl întrerupă, dar învăţase din greşeli mai vechi că nerăbdarea putea înăbuşi cuvinte care ar fi adus lumină asupra faptelor.

Laurence zâmbi cu buzele strânse, plin de regret:

– A fost un profesor care îl văzuse şi făcuse greşeala să vorbească despre asta. Cel puţin, aşa mi-a spus şi l-am crezut. Îl cred şi acum.

– Nu am găsit nici un scandal legat de numele lui Hall. Şi chiar am căutat, replică Pitt.

– Nu a existat nici unul, spuse Laurence cu amărăciune. Profesorul mi-a spus îngrijorat că îl ascultase cu amabilitate şi neîncredere. Înainte ca el să poată să-şi prezinte probele, a fost un incendiu. Hârtiile lui au ars şi el a murit din cauza fumului. Nimeni nu a fost suspectat. Concluzia anchetei a fost că lăsase să cadă un trabuc aprins într-un coş de gunoi, fără să-şi dea seama că încă mai ardea.

Vocea îi tremura de emoţie, ca şi cum după atâţia ani încă îi mai venea să plângă, dacă şi-ar fi permis să o facă. Pitt simţi

[1] Ca şi fotbalul, cricketul se joacă între două echipe de câte 11 jucători (n.tr.).

pentru prima dată o undă de simpatie pentru Laurence. În clipa aceea, îl plăcea pe omul acela fără nici o rezervă. Şi el ar fi suferit din cauza morţii profesorului. Şi ar fi simţit, la fel, şi furia arzându-l pe dinăuntru, s-ar fi înverşunat pentru dreptate, şi recunoştea că şi pentru răzbunare faţă de aroganţa care putuse distruge fără a fi pedepsită, trecând mai departe ca şi cum nimic nu se întâmplase.

– Hall? spuse el tare.

Laurence auzi furia din vocea lui Pitt, poate chiar observă compasiunea din ochii lui şi, pentru o clipă, simţi că nu e singur. Apoi totul dispăru şi reveni la starea dinainte.

– Bineînţeles, răspunse el.

– Pentru cine?

Laurence zâmbi cu toată gura:

– Sunt suficient de inteligent ca să nu-ţi spun asta. Va trebui să afli singur. Dacă nu vei putea deduce singur, atunci îi voi fi făcut Serviciului Special un favor. Nu eşti potrivit să-l conduci.

– Îmi imaginez că a păcălit mai mulţi oameni, replică Pitt, uitându-se la zâmbetul lui Laurence. Ceea ce deschide nişte perspective îngrozitoare.

Laurence aprobă din cap.

– Oh, da. Puterea e groaznică, cel puţin ca potenţial. E straniu cum, deşi unii văd ca fiind inutil timpul petrecut în şcoală, asta poate urmări întreaga viaţă de adult a cuiva, nu numai în propriile lui amintiri, dar, şi mai periculos, în memoria altora.

– Dar tu te gândeşti la cineva anume, sublinie Pitt. N-ai fi venit să mă prinzi aici pe stradă, acum, ca să îmi spui nişte generalităţi, nu contează cât de flagrante ar fi ele.

– Sigur că nu, acceptă Laurence. Asta doar dacă mult lăudatele tale calităţi de detectiv nu-şi vor dovedi eficienţa. Auzisem că eşti strălucit. Nu mai ştiu cine o spusese, dar sunt sigur că cineva trebuie să o fi spus.

– Nu de curând, răspunse Pitt, lăsând să i se simtă amărăciunea din voce.

Merseră încă vreo zece metri sau mai mult până când Laurence vorbi din nou:

– Îţi poţi imagina ura dintre cei doi, trişorul şi el, care îi era obligat?

Spusese asta cu un amestec ciudat de satisfacţie şi dezgust. Şi continuă:

– Disprețul față de dependența dintre ei, care de-a lungul anilor va degenera în ură a unuia față de celălalt. „Eram mai sărac decât tine, nu aveam eleganța sau abilitățile tale, nici urmă din popularitatea ta, așa că am cumpărat acceptarea ta cu prețul de a deveni escroc! Prostituarea statutului meu academic, ca să îți cumpăr prietenia!"

Se cutremură cu o senzație de compasiune amară și repulsie.

– „Nu tu mă făcuseși așa, dar tu îmi dăduseși ocazia să mă transform în asta și eu am acceptat-o".

Mai merseră câțiva pași împreună, înainte să continue:

– Iar din perspectiva celuilalt: „Aveam abilitățile și eleganța. Puteam face aproape pe oricine să mă placă, dar nu puteam să trec afurisitele alea de examene. Nu mă ducea capul. Fusesem obligat să te las să îmi vezi eșecurile și să îți cumpăr inteligența ca să trișezi pentru mine și să îmi iau calificativele. A trebuit să port roba și toca cu tine privindu-mă, știind că nu le merit – tu mi le aleseseși! Toată viața mea mă voi uita la tine și mă voi întreba cui i-ai spus, cine va râde de mine din cauza asta!"

Se emoționase și avea vocea răgușită.

– Poți înțelege astea, Pitt? Poți simți duhoarea urii, ca acidul care îți arde mațele?

Era vorba de o altă crimă sau imaginația lui Laurence făcea din lucrurile astea obișnuite o altă tragedie?

Laurence aștepta să-i răspundă.

– Da, pot să îmi imaginez, răspunse Pitt. Cu o mulțime de alte variante, toate urâte. Ai spus că el trișase la examene pentru mai mulți băieți. Crezi că ei știau unii de alții? Sau fiecare credea că este singurul?

– La asta nu mă gândisem, admise Laurence surprins. Cred că puteau să suspecteze. La un moment dat, începi să-ți dai seama în ce măsură un băiat are mintea ascuțită și aplicată și cine este cu adevărat prost – sau destul de deștept, dar leneș. Dar asta e doar o presupunere. Există surprize – surprize adevărate, vreau să spun. De ce? Ridică el ochii spre Pitt, curios. Crezi că s-ar proteja unul pe altul. Mă îndoiesc. Mai degrabă ar minți până în pânzele albe despre asta și i-ar îndepărta fără să lase urme pe cei despre care ar crede că știu. Dacă eu aș fi știut, aș fi avut foarte multă grijă să nu mă dau de gol, cel puțin până nu mă puteam proteja eu însumi, apoi să dau lovitura letală. Legea vânătorii, nu rănești prada și o lași să vină după tine; ori o ucizi, ori o lași în pace.

– Nu prea e stilul tău, Laurence, spuse Pitt. Şi continuă cu un zâmbet pieziş: Credeam că eşti neînfricatul cruciat pe altarul adevărului.

– Sarcasmul nu te prinde, comandante.

Laurence revenise la tonul relaxat, doar un pic forţat:

– Tu ştii foarte bine că asta e adevărat, dar nu am mai mult chef decât tine să mor ars de viu în propriul meu fotoliu! Nu am nici o dorinţă să anchetezi lichidarea mea, aş vrea să fiu în viaţă ca să îmi gust... „răzbunare" este un cuvânt atât de urât, nu ţi se pare? Oricum – vreau să supravieţuiesc şi chiar mi-ar plăcea să o văd şi pe Sofia Delacruz întorcându-se vie, chiar dacă este atinsă de un pic de nebunie. Lumea a dat unii nebuni destul de reuşiţi, fie şi doar ca să-i vindece de plictiseală pe cei sănătoşi la minte. De parcă a face întotdeauna ceva previzibil ar însemna o judecată sănătoasă! Uneori, raţiunea mea se îndoieşte de asta.

– Ucide-l sau lasă-l în pace, repetă Pitt gânditor. Desigur, dacă poţi găsi pe cineva suficient de prost ca să tragă glonţul pentru tine, atunci ai fi în afara oricărui pericol.

Laurence izbucni în râs:

– Eşti cinic, comandante, dar nu atât de neştiutor pe cât presupusesem. Da, aşa e, mi-ar plăcea ca tu să tragi glonţul pentru mine şi aş fi preferat să nu te fi prins de asta. Dar numai pentru că ţinteşti mult mai bine decît mine.

– Serios? spuse Pitt sceptic. Atunci va trebui să fii un pic mai onest legat de direcţia spre care trebuie să îndrept arma.

– Nu vei trage înainte să ştii, răspunse Laurence foarte hotărât. Ăsta-i avantajul meu. Am încredere în tine. Apoi, zâmbi brusc, un gest fermecător, după care se întoarse şi se îndepărtă cu o viteză surprinzătoare.

Pitt merse mai departe spre Lisson Grove, atât de pierdut în gânduri încât de câteva ori se opri doar pentru că o luase într-o direcţie greşită.

Cât de sincer fusese Laurence? Sigur că Pitt era destul de deştept încât să nu creadă orice jurnalist, mai ales unul atât de clar predispus la manipulare ca Frank Laurence.

Şi totuşi, avea şi ceva cinstit în el, care îl făcuse pe Pitt să-l creadă, în ciuda întregii lui experienţe şi a tuturor avertismentelor dinăuntrul lui. Tot ce spusese Laurence avea sens. Sigur că era mult prea inteligent ca să facă mai puţin decât atât. În orice caz,

Pitt avea să-l pună pe Brundage să verifice faptele care fuseseră făcute publice. Existase, cu adevărat, un profesor care murise într-un incendiu în propria locuință, în timp ce Hall era senior, iar Laurence abia intrase la colegiu? Acest profesor, dacă el existase, îi predase și lui Laurence și, totodată, era într-o asemenea poziție încât să poată ști dacă Hall ajutase pe oricine la examene într-un mod care putea fi interpretat ca o trișare?

Instinctiv îl credea pe Laurence, dar ar fi fost nebun să nu verifice.

Dacă băiatul care trișase deținuse și păstrase orice probă, atunci posibilitățile de șantaj erau enorme. Exceptând doar situația în care distrugerea băiatului pentru care trișase ar fi dus și la distrugerea proprie. Într-adevăr, ăsta ar fi fost un stimulent foarte puternic pentru ca băiatul pentru care trișase să se asigure că acest binefăcător putea avea sau o viață îndestulată și plină de succes sau una foarte scurtă! Dacă profesorul care știuse refuzase să fie cumpărat, înseamnă că el nu își imaginase posibilitatea de a fi ucis. Probabil că ăsta fusese avertismentul de care trișorul avea nevoie și își dovedise eficacitatea oribilă.

Ca în cazul morților lui Cleo și Elfridei. Similitudinea îi răsărise în minte cu o rapiditate care-i produse greață. Îl sufoca amintirea casei din strada Inkerman.

Barton Hall putea fi următorul guvernator al Băncii Angliei! Ăsta era premiul pentru care jucase în felul ăsta? Era posibil să fi avut de-a face cu revoltele din Spania și Sofia aflase ceva despre el?

Nici o variantă la care se gândea nu avea logică. Hall era la fel de englez precum ceaiul cu biscuiți, doar că mult mai puțin agreabil.

Ce legătură aveau achizițiile de terenuri din Canada pentru Biserica Angliei și poate, câteva, pentru Coroană, cu asta? Cu siguranță nu avea nimic de-a face cu Sofia sau cu orice nouă sectă religioasă.

Ajunse la biroul din Lisson Grove, unde îl găsi pe Brundage așteptându-l. Arăta ciudat. Inima lui Pitt se făcu cât un purice.

– Ce e, Brundage? întrebă el speriat.

– Domnul Teague e aici să vă vadă, domnule. A spus că vrea să vă dea personal raportul lui.

Pitt înjură. Nu avea nici o dispoziție pentru Dalton Teague azi.

– Nu a vrut să se vadă cu nimeni altcineva, îi reteză Brundage răspunsul lui Pitt.

Figura lui, de regulă plăcută, era încordată, cearcănele din jurul ochilor i se adânciseră:

– Cred că vrea să vă vadă pentru ceea ce aveţi să îi spuneţi. Cred că e aici mai mult ca să întrebe decât ca să spună el... cred... domnule.

Acum Brundage arăta îngrijorat, ca şi cum se gândea că depăşise limita.

Pitt zâmbi sceptic:

– Sunt sigur de asta. Dar înainte să-l văd, am o treabă pentru tine.

Şi, foarte pe scurt, îi povesti esenţialul din ceea ce îi spusese Laurence.

– Ásta e adevărul, domnule? replicase uimit Brundage. Ar putea să însemne că...

Se opri copleşit de perspectiva oribilă care se deschidea în faţa lui.

– Asta e ceea ce aştept să afli tu, răspunse Pitt.

– Şi... Brundage!

– Da, domnule? Brundage luase poziţie de drepţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fii discret!

Brundage zâmbi larg şi ieşi abia semnalând din cap că a înţeles.

Teague era în camera de aşteptare a biroului lui Pitt, a cărui uşă era încuiată, ca întotdeauna când era plecat. Imediat după ce intră Pitt, Teague se ridică în picioare. O făcu într-un mod elegant, ca şi cum nu ar fi premeditat-o, dar, pentru prima oară de când îl întâlnise, lui Pitt i se păru obosit. Nu ar fi apărut niciodată neîngrijit sau dezordonat, valetul lui ar fi observat asta. Dar erau umbre adânci pe faţa lui, ca şi cum ar fi fost încordat, şi părul lui, care de obicei era impecabil, arăta acum cam pleoştit, ca şi cum vitalitatea îl părăsise. Îi întinse mâna lui Pitt, un gest de politeţe pe care nu obişnuia să îl facă întotdeauna.

– Trebuie să fie un iad pentru tine, spuse el cu un grad de înţelegere pe care Pitt preferă să îl ignore.

– E neplăcut, acceptă Pitt, scuturându-i scurt mâna lui Teague, apoi descuind uşa biroului şi invitându-l înăuntru.

În clipa în care se aşezară, Teague începu:

– Nu am crezut niciodată că Sofia Delacruz a dispărut din propriе iniţiativă, spuse el cu sinceritate. Dar bineînţeles că pentru această cale trebuie explicaţii. Am fi părut absurzi dacă era un caz simplu, nimic mai mult decât o afacere murdară.

Teague nu îşi luase deloc ochii săi albaştri de la Pitt.

– Mă întreb uneori dacă unii dintre presupușii sfinți nu ajung să fie obosiți de această imagine a lor și să încerce să scape de ea ca să poată să se poarte ca oricine altcineva. Sfinții au voie să râdă? Sau să facă greșeli ca noi ceilalți, ce credeți? Sau e un regim necruțător de a fi drept, cinstit, corect și sobru?

– O, Doamne, sper că nu! spuse Pitt impetuos, după care regretă imediat, văzând zâmbetul lui Teague. Asta e sfințenia? întrebă el. Nimic din ceea ce am văzut în natură nu e așa... de ipocrit sau, în esență, absurd!

Teague oftă și se lăsă pe spate în scaun:

– Nu o cunosc pe femeie. Dar dacă și-ar fi dorit să scape de toate astea, nu aș condamna-o. Oricum, tot ceea ce am reușit să pun laolaltă, și sunt o grămadă, sugerează că ea nu a plecat de bunăvoie, și nici înainte ca adeptele ei vrednice de milă să fie ucise, nici după. De fapt, ținând cont de numărul de oameni pe care i-am avut la dispoziție, nu cred că a părăsit arealul Londrei cu mai mult de o milă sau două față de strada Inkermann.

Dintr-odată nu mai era deloc o chestiune de conversație politicoasă căreia să-i poată pune capăt cât mai repede posibil. Pitt descoperise că el însuși era tensionat nu numai de cuvintele lui Teague, dar și din cauza tonului vocii, a figurii lui, iritat de mâinile mari pe care și le ținea în poală, ba chiar și de umerii lui încordați.

– *De ce ar fi așa?* întrebă cât de neutru fu în stare.

– Stăruința, răspunse Teague pe o voce aproape fără intonație. Am un număr foarte mare de oameni la care pot apela, comandante. Nu doar subalterni de un fel sau altul, dar și foști colegi, sportivi implicați permanent în activități sociale. Oameni pe care îi știu din școală, jucători cu care am jucat în echipe locale când aveam 20 de ani. Am jucat o perioadă pentru Surrey, prin toate comitatele din jurul Londrei. Colegii de echipă, adversarii, fanii, foștii spectatori, tot felul de oameni sunt dispuși să ajute. La naiba, era o femeie bună și știa cum să arate asta, mai era și oaspete la noi în țară. O vorbă aruncată aici, alta dincolo, un prieten al unui prieten, știi cum e. Altfel decât atunci când sunt intervievați de poliție. Nu e nici un semn legat de ea, nicăieri. Nu putea să plece pe jos. Nu mă îndoiesc că s-ar fi luptat. Dumneavoastră nu?

Se uită la Pitt cu atenție, urmărindu-i privirea, postura, la fel cum îl urmărea și Pitt pe el.

– Nu, nu cred, răspunse Pitt. Credeţi că a fost rănită chiar şi atunci?

Ochii lui Teague sclipiră:

– Chiar şi atunci? Vreţi să spuneţi că a fost rănită de atunci încoace? Aţi auzit ceva? Aţi descoperit ceva?

Pitt se întrebă o clipă dacă să mintă sau nu. Trebuia să îi spună acestui om adevărul? Teague îl ştia pe Hall din tinereţe, chiar din copilărie. Putea să-i spună tot felul de lucruri despre el care ar fi fost foarte valoroase în mutările ulterioare. Putea să fi ştiut şi de alte proprietăţi ale lui Hall, unde ar fi putut s-o ţină pe ea.

Dar apoi se gândi că, la fel de bine, putea să fie în cunoştinţă de cauză legat de trişare, ba chiar şi de participarea lui Hall, şi, poate, să fi trişat chiar şi el. Era improbabil, dar nu imposibil. Între timp, Teague îşi dovedise foarte bine inteligenţa. Dar uneori chiar şi cei mai deştepţi sunt leneşi, mai ales cei care preferă să practice sporturi, să facă pe eroii şi să se lase idolatrizaţi de alţii, decât să îşi petreacă timpul într-o cameră liniştită, studiind.

Teague aştepta, urmărindu-l.

– Aş vrea să pot spune că am ceva, dar, aşa cum aţi spus, pare mai degrabă că ea ar fi opus rezistenţă. De fapt, aş putea să mă confrunt cu posibilitatea ca ea să fie moartă.

Teague îşi încleştă maxilarul şi îşi trecu limba peste buze:

– Sau ai şi capitulat deja?

Era o notă foarte uşoară de dispreţ în glasul lui, pe care, probabil, el ar fi numit-o dezamăgire, ca şi cum Pitt l-ar fi abandonat.

– E o posibilitate, rosti Pitt rar. Nu o probabilitate. Cred că a fost capturată în viaţă dintr-un anumit motiv.

Teague ridică din sprâncene.

– Chiar aşa? O deducţie sau doar o presupunere?

Pitt zâmbi doar pe jumătate:

– O deducţie şi o speranţă. După cum aţi spus, este o femeie remarcabilă.

– Şi cum aţi dedus asta? vru Teague să ştie.

Pitt avea de luat o decizie; îl dureau muşchii, atât era de încordat de teamă că s-ar putea pripi. Cu voce tare, spuse:

– Pornind de la faptul că nu i-am găsit cadavrul, în timp ce celelalte două femei au fost ucise pe loc cu brutalitate, cred că cine a răpit-o a făcut-o cu un anume motiv.

Teague căzu pe gânduri pentru o clipă, apoi spuse rar:

– Ce... motiv.... comandante?

Continuând să îl urmărească atent pe Pitt, întrebă:

– Bani?

Pitt nu avea nici o intenție să îi spună lui Teague care putea fi revendicarea.

– Nu cred asta. Nimeni nu a cerut. Dacă asta este ceea ce vor, de ce așteaptă atât?

Teague reflectă o clipă:

– Pentru a crește tensiunea? sugeră el. Adepții ei ar fi împinși la limita suferinței pe măsură ce trece timpul.

– Ajunseseră la limita suferinței după moartea celor două femei, obiectă Pitt. Cred că dacă ar fi cerut bani, li s-ar fi dat imediat.

– Probabil că aveți dreptate, dăduse Teague insesizabil din cap. Atunci ce ar putea vrea răpitorii? O renegare a propriei credințe? Făcută public?

Pitt rămase total impasibil:

– Credeți că ea ar face asta? îi întoarse întrebarea lui Teague.

Acesta căzu pe gânduri câteva clipe, apoi un zâmbet subțire îi atinse buzele:

– Atunci de ce le-au omorât pe celelalte două femei? Nu prea are sens. Nu ar fi fost mai eficient să le ia și pe cele două femei și să-i spună ei că dacă nu se dezice public de crezurile ei, ele vor plăti cu viața?

Pitt aprobă din cap:

– Are mult mai mult sens, fu el de acord. Trebuie să presupunem că oricine a luat-o a făcut-o cu un plan. Sper să fie adevărat, dar nu sunt sigur de asta.

Teague își tot frământa mințile. Pitt aștepta, privindu-l și studiindu-l.

– Am aflat câte ceva despre ea din predici anterioare, dacă le poți spune așa, și ascultând ce spun confrații ei legat de ea, spuse Teague. Îmi imaginez că ți s-a raportat despre mesajul destul de diferit pe care Melville Smith îl transmite acum în numele ei?

– Da...

– Foarte... diluat. Îndrăznesc să spun că este bine intenționat, dar, în felul lui, o trădează.

– Mă îndoiesc că ăsta e felul lui de a vedea lucrurile, răspunse Pitt. Dar ce vreți să spuneți cu asta?

Din nou ochii lui Teague erau fixați asupra lui Pitt, ca și cum ar fi putut să îi citească gândurile pătrunzându-l cu privirea.

– Că ea iertă fără discriminare şi că Dumnezeu va fi mai atent, răspunse Teague la întrebare. Ceea ce mă face să mă întreb dacă ea nu îşi crease cumva nişte alianţe care ar putea fi considerate criminale sau, mai degrabă, periculoase politic.

– Anarhişti? Pitt rosti ceea ce ştia că Teague voia să spună.

– E imposibil?

– Nu, deloc, spuse Pitt cu sinceritate. Acelaşi gând mi-a trecut şi mie prin cap.

– Atunci poate că asta e în spatele răpirii. Deşi nu văd de ce ar fi răpit-o dacă ea le oferise mângâiere şi iertare.

– Nici eu. Dar există diferenţe de abordare între grupuri diferite.

– Înţeleg.

Teague nu îi spusese dacă îşi dăduse seama de asta sau nu:

– Smith pare destul de convins că venise în Anglia să vorbească cu Barton Hall, care pasămite e o rudă de-a ei, dar nu foarte apropiată. Smith ştie care era motivul?

– El spune că nu. Dumneavoastră aveţi vreo idee?

Pentru o clipă se întrebă dacă să-i spună că ştie despre el că a fost prieten în şcoală cu Hall, apoi se răzgândi.

De parcă ar fi văzut o licărire în ochii lui Pitt, Teague răspunse, pus în gardă:

– Îl ştii pe jurnalistul Frank Laurence?

– L-am întâlnit. De ce?

– E niţel cam irresponsabil. Întotdeauna gata să tragă spuza pe turta lui, foarte liber în opinii, chiar dacă nu sunt verificabile. I-am pomenit numele pentru că mă gândesc că el ştie sau suspectează că Hall are ceva de-a face cu răpirea Sofiei Delacruz. Hall e foarte ambiţios, ştii asta? Sau poate nu ştii. El îşi dorea foarte mult să ajungă guvernatorul Băncii Angliei într-o zi. Un om ca Frank Laurence nu s-ar da deoparte să manipuleze informaţiile astfel încât să îl ajute pe Hall, dacă ar avea şi el profitul lui. Sau, la fel de bine, să îl distrugă, dacă aşa i-ar conveni.

Pitt îşi trase răsuflarea ca să îl dezaprobe, apoi se răzgândi, tăcu şi lăsă lucrurile aşa.

– Un omuleţ periculos, continuă Teague încă privindu-l atent pe Pitt. Plin de ambiţii, dar fără inteligenţa, puterea sau curajul de a fi în spatele acestor lucruri.

– Laurence? Ce motive ar fi avut?

Pitt pusese întrebarea astfel încât să pară că el încă lua în considerare posibilitatea.

– N-am nici o idee, spuse Teague cu o ușoară ridicare din umeri. Plătit de cineva, îmi imaginez.

– De cine? Barton Hall?

– Posibil. Teague se ridică încet și, întinzându-i din nou mâna, continuă: Nu o să renunț, dar recunosc că mă simt descurajat. Biata femeie trebuie să fie la capătul puterilor.

Pitt îi strânse scurt mâna, simți fermitatea strânsorii lui, apoi îi dădu drumul:

– Mă tem că aveți dreptate, răspunse el. Mulțumesc, domnule Teague.

În timp ce Teague ieșea din cameră, Pitt se așeză înapoi în scaunul lui și se gândi la tot ce spusese acesta. Încercase să afle cât de mult știa Pitt, cât de hotărât este să o salveze pe Sofia sau dacă începuse să se simtă învins. Era mereu în sondare. Și el, nu Pitt, fusese cel care ridicase problema lui Hall, ca și cum căzuseră de acord asupra lui ca suspect.

Hall păruse și el dispus să-l discrediteze pe Laurence, așa cum și Laurence îl discreditase pe el. Era asta o coincidență? Sau putea să aibă vreo importanță?

În seara următoare, un mesager îi aduse lui Pitt o notă de mână în care se spunea că Narraway și Vespasia sunt acasă și ar vrea ca Pitt să-l însoțească pe mesager acasă la Vespasia ca să-i întâlnească. Pitt nu îl făcu pe om să aștepte mai mult de zece minute.

Se urcă tăcut în trăsură, în timp ce mintea lui trecea în revistă rapid posibilitățile referitoare la ceea ce ar fi avut ei de zis. Imediat ce ajunse, îi mulțumi vizitiului și se îndreptă direct spre ușa din față. Menajera o deschise înainte ca el să apuce să bată.

Narraway era în picioare în fața șemineului. Fața lui era palidă de epuizare. Vespasia stătea în fotoliul ei obișnuit, iar pe canapea era un spaniol subțirel cu ochii negri, a căror expresie bântuită de temeri îi trădau identitatea, Nazario Delacruz.

Pe masă se aflau un ceainic și o farfurie cu sendvișuri proaspete. Narraway îl prezentă pe Pitt apoi se retrase în spate.

Foarte încet, cu multe poticneli, Nazario reconstitui felul în care Sofia adăpostise penitenți, mai ales pe acela care era atât de îngrozit după uciderea bărbatului care fusese lăsat eviscerat chiar

lângă marginea drumului, într-o manieră la fel de hidoasă ca aceea în care Cleo şi Elfrida fuseseră, de asemenea, omorâte.

– Ea îl primise şi acceptase să îl protejeze, adăugă încet Narraway. Îl ascunsese cu condiţia ca el să se căiască pentru fapta pe care o comisese şi să facă tot ce îi stă în putere ca să îndrepte efectele ei.

– Care era fapta? întrebă Pitt privindu-l pe Nazario.

– Nu ştiu. Lucrurile de felul ăsta nu le discuta niciodată cu mine. Dar ştiu că el era foarte speriat că ar putea fi următorul care să fie ucis. Venise la Sofia pentru că nu voia să moară fără să-şi mărturisească păcatele. Se temea de iad. Ea era hotărâtă ca el să-şi repare greşeala, dar niciodată nu a spus care ar fi aceasta.

– Dar era imediat după ce Señora Delacruz a spus că trebuie să vină la Londra şi să îl întâlnească pe Barton Hall, preciză Narraway.

– Barton Hall, repetă Pitt încet.

– Da, aprobă Narraway.

Cu intensitate, de parcă n-ar fi trecut nici o zi de atunci, Pitt îşi aminti de momentul din bancă, de sumele imense de bani cheltuiţi şi parţial înlocuiţi. Şi apoi cuvintele lui Narraway despre colapsul bancar, pierderea încrederii şi efectul care face ca băncile să urmeze una după alta, ca un şir de piese de domino.

Se uită la Narraway, aflat acum pe partea opusă, şi văzu în privirea lui înţelegerea faptului că Sofia îşi dăduse seama că dezvăluirea unei escrocherii financiare va cauza colapsul economic al băncilor una după alta şi va fi începutul haosului economic.

Pitt se întoarse spre Nazario, dar înainte ca el să deschidă gura, Nazario îi răspunse la întrebarea încă nerostită:

– Voi merge direct la Angel Court, mă voi gândi, voi cântări totul în minte şi mă voi ruga. Mâine vă voi da răspunsul cu privire la ce urmează să fac.

Pitt se înclină în semn de confirmare şi nimeni nu îl contrazise.

Capitolul 13

Încă obosit din cauza orei târzii şi a ritmului rapid al evenimentelor, Pitt îl întâlni pe Stocker când ajunse în Lisson Grove. Îl usturau ochii şi se simţea puţin înţepenit în timp ce stătea la birou.

Stoker intră cu o cană de ceai.

– Pentru numele lui Dumnezeu, stai jos! îi spuse Pitt, primind recunoscător cana cu ceai. Luă prima înghiţitură înainte de a începe să-i povestească despre Nazario Delacruz, pe scurt, dar fără să atenueze din grozăvia poveştii. Nici nu era nevoie să îl avertizeze pe Stoker că Nazario era neîncrezător în ceea ce-i privea şi, probabil, în căutarea propriului răspuns.

– Săracul de el, spuse Stoker după ce Pitt îi dădu detaliile de care avea nevoie.

– Într-adevăr, îi răspunse Pitt, în şoaptă. Ar fi trebuit să iau mult mai în serios întreaga problemă, încă de la început.

Stoker avu tactul să nu-l contrazică:

– Mi-am aruncat o privire pe investiţia canadiană a lui Barton Hall.

Dădu din cap descurajat:

– Nu am putut să găsesc nici o urmă că ar fi folosit banii pentru sine. Trăieşte în casa în care s-a născut. Face parte, de ani buni, dintr-un club de gentlemeni. Destul de econom cu toate cheltuielile. Are un croitor bun, dar e exact la ce te-ai aştepta, ţinând cont de poziţia lui. Nu faci afaceri bancare cu cineva care arată de parcă nu şi-ar permite o haină decentă! Nu are trăsură, nu face cadouri scumpe. De fapt, din câte am putut să îmi dau seama, nu are nici o prietenă. Soţia lui a murit şi nu a mai curtat pe nimeni de atunci. Am verificat şi jocurile de noroc, în toate variantele care există, şi toate plăţile care puteau fi datorii vechi sau chiar şantaje. N-am găsit nimic.

Stoker părea convins de cercetările sale şi, în acelaşi timp, frustrat:

- Chiar nu ştiu ce a făcut cu banii, domnule. Dar aşa ceva n-am mai văzut niciodată. L-am întrebat pe Darlington, el e expert în materie de finanţe, şi nu a putut să-mi sugereze nimic altceva.

- Mulţumesc, îi răspunse Pitt amar. Din investiţia în pământul canadian par să iasă bani buni. Atunci care e secretul, şi din ce cauză era atât de disperat, şi pentru ce avea nevoie de mai mulţi bani? Poate că nu are nici o legătură cu Sofia Delacruz, dar nu ne putem permite să ignorăm asta.

- Da, domnule. Credeţi că Hall este implicat în crime? Ştiu că deţine casa din strada Inkerman şi e în legătură cu Señora Delacruz. De fapt, el este motivul pentru care ea susţine că a venit în Anglia. Dar de ce? Se poate să-l fi şantajat cu escrocheria asta de mai demult? Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu pot să-l văd omorând-o în felul ăsta. Arată atât de mult ca... un bancher! Total lipsit de imaginaţie.

Pitt zâmbi, deşi nu-i venea. Tot ce era legat de Barton Hall părea atât de previzibil.

- Aşa şi trebuie să arăţi, dacă îţi doreşti să fii invizibil.

- Mda, probabil. Ceva am descoperit totuşi, domnule. Călătoreşte mult. În mare parte în Europa, mai ales la Paris, şi, desigur, putea să se ducă oriunde altundeva după asta.

- Interesant, îl aprobă Pitt.

Descoperi că nu e în stare să se gândească la nimic altceva în afară de Nazario Delacruz şi la momentele din magazinul de mărunţişuri, când zărise în lumina felinarului faţa vânătă a Sofiei care se uita la el dintr-o birjă care pleca. În clipa următoare, trăsura dispăruse.

- Pune pe cineva să descopere, dacă poate, dar nu ne putem permite să-l aşteptăm să reacţioneze. Sofia nu mai are mai mult de o zi, două, dacă mai e în viaţă acum. Nazario trebuie să decidă în următoarele ore...

- Ei ne-au dat mai mult timp, domnule...

- Nu contează, dacă o torturează până la moarte, chiar fără să vrea asta! strigă Pitt cu o umbră de disperare în voce.

- Aşa e, domnule, răspunse Stoker cu o grimasă pe faţa palidă. Dar o să trimit pe cineva să verifice...

*

Pitt se duse în acea după-amiază la Angel Court. Nu mai era timp de pierdut. Cu Sofia încă dispărută și cum nici unul dintre ei nu știa cu certitudine dacă mai era încă în viață, ca să nu mai vorbim despre cât de mult ar fi putut să fie torturată, toți erau profund tulburați. În plus, jeleau încă morțile lui Cleo și a Elfridei. Nu e ușor pentru nimeni să-și revină dintr-un șoc și dintr-o suferință, ca să nu mai vorbim de lupta pentru a-și păstra credința în fața unui asemenea dezastru.

Cu o seară înainte, Pitt îl avertizase pe Nazario că Smith continuase să predice, dar moderând considerabil forța mesajului Sofiei. Nazario păruse dezamăgit, dar nu cu adevărat surprins. Pitt presupusese că diferența de viziune dintre ei doi exista de mult. Nazario trebuia să fi știut asta. Smith făcea ceea ce considera el că este corect.

Nu există doi oameni care să privească sau să gestioneze o situație exact la fel. Pitt nu conducea Serviciul Special exact așa cum ar fi făcut-o Narraway. Și chiar dacă ar fi avut același tip de raționament pentru judecarea lucrurilor, oare ar fi acționat la fel? Se întreba asta doar pentru că trebuia să-i înțeleagă pe Nazario și pe Smith. Deja avea răspunsul în minte. Nu, nu ar fi luat aceleași decizii din care să rezulte același fel de acțiuni. Loialitatea era față de profesie, nu față de predecesor, neținând cont de admirația sau prietenia față de el.

Melville Smith trebuia să facă ceea ce credea că îi cere credința, nu să o copieze pe Sofia, dacă gândea că judecata ei fusese greșită.

Pitt intră în curte, trecând de îngerul de piatră cu aripile lui uriașe. Traversă dalele de piatră îndreptându-se spre ușă când o văzu pe bătrâna care uda ierburile din ghivece. Ea se uită la el curioasă, dar, imediat după ce își dădu seama cine e, se întoarse la ale ei. Arăta și mai ponosită decât înainte, cu pielea negricioasă și ochii adânciți în orbite. Mâinile cu care ținea stropitoarea erau mânjite de nămol.

Pentru moment, lui Pitt i se făcu milă de ea. Poate că ea resimțea mai profund decât oricine altcineva pierderea Sofiei, dar părea să nu aibă parte în nici un fel de solidaritatea celorlalți. Nu era prea sigur nici de câtă engleză știa ea. Se gândise să-i spună câteva cuvinte, dar, dacă nu le-ar fi înțeles, nu ar fi făcut decât să o determine să se simtă stânjenită. Și oricum stătea cu spatele la el, aplecată peste găleată, rupând câte o frunză de ici și de colo,

strângându-le în mâna cealaltă, după ce pusese stropitoarea lângă ea pe nişte pietre.

Uşa se deschise tocmai când Pitt ridicase mâna să bată. Henrietta se holbă la el şi, fără să scoată o vorbă, îi făcu semn să intre.

După ce închise uşa hotărâtă, îl abandonă în urma ei. Faţa îi era trasă, ca şi cum ar fi fost nedormită. Părul ei des cădea drept pe spate, expunându-i maxilarele. Ochii îi erau adânciţi în orbite, ca şi cum ar fi fost bolnavă, dar încă puteai să vezi că fuseseră frumoşi cândva, poate nu chiar cu atât de mult timp în urmă. Mergea în faţa lui dintr-o cameră în alta, conducându-l spre locul unde stătuse de vorbă cu Melville Smith înainte. Nu făcea nici un zgomot pe dalele patinate de vreme şi nici nu se întorcea să vadă dacă el vine după ea. Avea un mers rigid de parcă o dureau articulaţiile, dar el nu ar fi putut să spună dacă suferinţa ei era cu totul fizică sau mai mult o povară pe care o purta în mintea ei.

Melville Smith şi Ramon îl aşteptau pe Pitt cu Nazario Delacruz între ei. Toţi trei lăsau impresia că sunt uşor bolnavi. Nazario era tensionat şi palid, pe faţă i se vedeau semnele epuizării, umerii îi erau căzuţi şi părea complet nesigur şi lipsit de energie.

Înclină capul în faţa lui Pitt, mai degrabă ca un semn că îl recunoscuse decât ca un salut.

Lui Ramon Aguilar îi era, în mod evident, frică, dar Pitt interpretă că mai degrabă pentru Sofia decât pentru el însuşi. Îi aruncă lui Pitt o privire cu o urmă de zâmbet, după care se întoarse înapoi spre Nazario, aşteptându-l să o ia înainte, fiindcă, între timp, rămăsese în spatele lor.

Melville Smith îi evita privirea lui Pitt. Avea o căutătură încordată, poate chiar vinovată, dar asta putea să nu însemne mai mult decât amărăciunea faptului că se simţea răspunzător de dispariţia Sofiei. Lui Pitt chiar îi părea rău pentru el. Era o falsă impresie. Nimeni nu putea fi, poate nici chiar Nazario, responsabil pentru Sofia.

Nazario începu primul să vorbească:

– Voi depune mărturia mâine seară.

În timp ce el afirma asta, Pitt observă că atât Smith cât şi Ramon Aguilar încremeniseră. Dar nimeni nu spuse nimic, deşi dezacordul era evident. Era clar că îşi spusese fiecare, în mod deschis, părerea.

Smith îl privi pe Pitt, aşteptând răspunsul lui.

Pitt i se adresă lui Nazario:

– Domnule, cred că ar trebui să vorbim lucrurile astea fără martori. Veți putea povesti oricui tot ce doriți și veți putea cere sfatul cui doriți. Dar sunt câteva lucruri asupra cărora cred că e bine să fiți prevenit.

Se întoarse spre Smith:

– Putem folosi biroul dumneavoastră, domnule?

Smith ezită, nu atât pentru că ar fi avut vreo decizie de luat, cât pentru că nu prea vroia să lase să se risipească și bruma de control pe care o avea.

Nazario răspunse pentru el:

– Desigur, veniți.

Se întoarse și o luă înainte, fără să se uite dacă Pitt îl urmează.

De îndată ce ajunseră în birou, închise ușa și își trase unul dintre cele două scaune, lăsându-l pe celălalt pentru Pitt.

– Ce doreați să îmi spuneți, comandante?

– Ați apucat să discutați cu ei despre motiv?

Pitt trebuia să știe asta înainte de-a continua în orice fel.

Sprâncenele negre ale lui Nazario se arcuiră:

– Nu, nu vreau ca ei să audă în vreun fel ce a spus tipul ăla despre Sofia. E o minciună, așa cum i-am spus și domnului Narraway. Lui Melville Smith s-ar putea să nu-i pese, dar Ramon ar putea fi profund tulburat ascultând asemenea lucruri, știind că altcineva, auzindu-le, și-ar putea imagina că sunt adevărate.

Fața i se umplu de duioșie:

– El e un om simplu, sensibil. Are o soră pe care o iubește și care a fost îndepărtată de biserică din cauza unei iubiri lumești, ceea ce preoții catolici nu iartă unei femei. E mai mult decât îndurerat și asta l-ar răni și mai mult, fără nici un rost, și probabil că l-ar dezechilibra mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte. Nu voi lăsa pe nimeni altcineva să fie învinovățit de ceea ce fac eu.

– Foarte lăudabil, spuse Pitt pe cel mai delicat ton posibil. Dar oare este înțelept?

– Înțelept?

Nazario se înecă un pic, dar continuă:

– Ce înseamnă înțelept, domnule Pitt? Ce ați face în situația mea? Ați descoperit vreo decizie înțeleaptă?

– Aveți dreptate să îmi reproșați că n-am prevenit asta de la început, spuse Pitt dezolat. Dar nici nu ne putem permite să ne certăm. Vreau să facem lucrurile așa cum trebuie. Nu-mi pasă a cui idee a fost sau cum am ajuns la ea, cu alte cuvinte tot ce

vreau este ca, orice vom face, să fim siguri că am făcut ce a fost mai bine.

Nazario se lăsă puțin pe spate în scaun, ca și cum, fizic, și-ar fi pierdut puterea să se mai înfurie.

– Vreți să știți ce am decis. Mai e foarte puțin timp. Înțeleg asta. Voi predica mâine după-amiază. Nu noua filosofie subțirică a domnului Smith, ci adevărul arzător și sublim din cuvântările Sofiei. Știu de ce o fac, așa că nu are rost să încercați să mă convingeți să n-o fac. O știu pe Sofia, domnule Pitt. Asta este ce ar fi făcut ea, lucrul pentru care ar fi trăit sau și-ar fi dat și viața ca să-l apere.

Pitt îl privi lung, amintindu-și fața învinețită de la fereastra birjei, pe care o zărise pentru o clipă în lumina felinarului.

– Sunteți sigur? Nu v-am mințit când v-am spus că ei o vor ucide cu bestialitate, fără nici o ezitare...

Nazario se cutremură și păru că se scufundă și mai mult în sine însuși, ca și cum s-ar fi micșorat.

– Știu asta. Indiferent de ce s-ar întâmpla, nu o să vă acuz de inducere în eroare. Acum, haideți să lămurim că nici eu n-o să vă induc în eroare. Îmi imaginez că vă iubiți soția și familia. Da, văd pe fața dumneavoastră că întrebarea vi se pare neverosimilă, ca și cum nu ar exista decât un răspuns posibil.

– Există un singur răspuns posibil, recunoscu Pitt.

Nu-i spuse că își iubea, de asemenea, copiii. Se gândi la Jemima și Daniel, un amestec de amintiri de la diferite vârste ale lor. Și își aminti că bărbatul acela își pierduse copiii pentru totdeauna. Era de neimaginat durerea nesfârșită la gândul că nu-i va mai putea vedea crescând. Nu vor mai ajunge niciodată tineri și tinere, pe propriile lor picioare, iubind și având, poate, propriii lor copii. Sunt milioane de pierderi, dar pentru fiecare o pierdere personală e de neînlocuit.

Ca și când Nazario ar fi putut să deslușească fără nici o oprelițte toate gândurile acestea pe fața lui Pitt, zâmbi timid:

– Și eu îmi iubesc soția, domnule Pitt. Dar o iubesc pentru ceea ce este ea, nu doar pentru ce mi-a dăruit. Pentru mine, mi-aș dori-o acasă în siguranță și puțin mi-ar păsa de ceea ce ar gândi lumea despre ea.

Brusc, se aplecă în față:

– Dar ceea ce ar crede ea despre sine însăși e infinit mai important! Aș putea prefera confortul meu cu prețul distrugerii a ceea

ce este ea? Asta să fie iubirea? Da, iubirea pentru confortul meu imediat, nu pentru ea.

Pitt se holbă la el, încercând să priceapă ce se ascunde în spatele cuvintelor. Ce vroia Nazario să spună cu filosofia asta? Încerca să limpezească ceva, iar Pitt nu îi dejucă strategia.

– Credeți în Dumnezeu, domnule Pitt? întrebă Nazario.

Reușise să îl descumpănească pe Pitt:

– Nu ca în cineva care va interveni ca să o salveze pe soția dumneavoastră, îi răspunse.

Spuse următoarele cuvinte cu durere, dar Nazario trebuia să audă și să creadă adevărul:

– Deja a fost torturată! Am văzut-o deja, pe fugă, dar foarte clar. Fața arăta înfiorător de lovită. Dar ceea ce nu am putut vedea ar putea fi și mai rău. Felul în care stătea arăta că brațul și spatele ei îi provocau mai mult decât un disconfort. Dumnezeu nu o va ajuta!

Își auzea furia și frica din propria voce. Înțelegea că nu vedea doar fața Sofiei umflată și învinețită, dar și pe cea a mamei lui, palidă, crispată în lupta cu boala pe care el sau oricare alt copil nu avea cum să o priceapă la acea vreme. Își imaginase ea că Dumnezeul în care credea, la care se închina în fiecare duminică, avea să o salveze?

– Doar un copil ar aștepta asta de la Dumnezeu, domnule Pitt, spuse Nazario încet. Un copil care nu înțelege că această cale e lungă și grea, plină de umbre întunecate, ca și de lumină miraculoasă. Ne scobește ca pe o amforă, dacă permitem asta. În final, poate să păstreze întreaga bucurie. Sofia știe asta. Știu că a avut momentele ei de îndoială, chiar de disperare. Toți cei care gândim le avem. Atunci, încrederea este cea care contează, credința în Dumnezeu, chiar dacă pare că îți este refuzată în fiecare clipă.

– Așa că îi veți lăsa să o ucidă? Lui Pitt îi venea greu să o spună. Era furios pe Nazario pentru autosuficiența și resemnarea lui. Nu el era cel care avea să moară, probabil în condiții îngrozitor de imaginat. Ar fi fost la fel de sigur pe el dacă ar fi văzut cadavrul lui Cleo și pe cel al Elfridei? Ar fi trebuit să i le descrie? Sângele și mușchii, respingătoarea lor indecență, ca să nu mai vorbim despre durere!

– Nu, nu o să fac asta, îi reteză Nazario gândurile. Mă voi strădui să vă fac să înțelegeți. Și Dumnezeul care ar putea să o salveze

este invenţia dumneavoastră, nu a mea. Credeţi că Dumnezeu e cel care v-a făcut să suferiţi atât?

Pitt era şocat:

– N-am zis asta!

– Se vede în ochii dumneavoastră, îi răspunse Nazario. Dumnezeul despre care vi s-a povestit v-a dezamăgit cândva în viaţa dumneavoastră. Şi cred că v-aţi luat în primire rolul de a repara lucrurile, de a le aranja singur cum trebuie, pentru că aşa voiaţi să fie.

Ar fi vrut să îi răspundă, dar era ceva adevăr în cuvintele lui Nazario.

Pitt zâmbi:

– Vă imaginaţi că aş putea face treaba în locul lui Dumnezeu? întrebă el neîncrezător.

– Doar un pic, acceptă Nazario. Poate câte un act câteodată, când v-a surâs norocul. Nu vă împăcaţi cu ideea, dar aşa e.

Din nou Nazario avea dreptate, de la moartea mamei lui negase cu totul credinţa ei. O lăsase să moară. Încercase să şi-o reclădească în mici certitudini, câte puţin odată, valori de care să fie sigur. Nu era credinţă, fiindcă nu era vorba de încredere, nu putea să creadă în ceva dincolo de propriile lui forţe.

– Fac ceea ce cred că trebuie să fac în meseria mea, spuse cu voce tare. Aşa cred că trebuie să facă orice om.

– Nu mi-aţi răspuns dacă dumneavoastră credeţi sau nu în Dumnezeu, sublinie Nazario. Oricum ar fi El.

– Nu ştiu, spuse Pitt. Şi continuă nervos: Dar nu ceea ce cred eu are importanţă. Aşteptaţi o intervenţie divină? Sunteţi pregătit să riscaţi viaţa soţiei dumneavoastră?

– Nu, sigur că nu! răspunse Nazario. Dar am credinţa mea şi mă agăţ cu disperare de ea, în ciuda sufletului meu care strigă să o salvez pentru că aş vrea... ştiţi... mai mult decât orice pe lume. I-aş lăsa să mă ia pe mine, dacă ar accepta, dar nu asta este ceea ce le trebuie lor. Nu ştiu ce nu vrea ea să le spună.

– Şi dacă aţi şti? întrebă Pitt, continuând repede: Le-aţi spune dumneavoastră?

Nazario se trase un pic în spate.

– Mă bucur că nu trebuie să aleg, spuse el moale. Ea protejează pe cineva şi, în acelaşi timp, şi valorile în care crede, nu doar în viaţa asta, cât şi pentru cea veşnică. Credeţi în veşnicie, domnule Pitt? Este ceva dincolo de materie? E bunătatea reală sau doar

o convenție, o ficțiune care să facă viața suportabilă, încercând să găsească sensuri acolo unde nu există nimic?

Pitt nu răspunse. Se gândea din nou la mama lui, la toți cei pe care îi cunoscuse și îi iubise. Înțelesese acum că ea fusese bolnavă multă vreme, ascunzându-se de el pentru a-l proteja de teama că o va pierde. Crease în jurul lui o atmosferă de siguranță, un timp al fericirii neumbrit de teamă, pentru că pusese binele lui înaintea celui al ei. Nu i-a lipsit încrederea în el, dar a fost mai mare credința ei în puterea Dumnezeului în care își pusese toată nădejdea, și în iubire. După ce a avut proprii lui copii, a reușit să înțeleagă toate astea.

Nu putuse niciodată să accepte că aceia pe care îi iubea erau pentru o vreme aici și pe urmă se destrămau în neființă. Era asta credință sau doar o simplă nevoie a lui? Refuzase să mediteze la asta, pentru că nu avea răspuns. Pierderea îi provoca prea multă suferință ca să riște să o analizeze, să caute eterna salvare și să nu găsească nimic acolo. De aceea, când Jemima îl întrebase, refuzase să-i spună în ce crede. O dezamăgise, pentru că nu știa, pentru că nu căuta, chiar bâjbâind în întuneric. Și cu Daniel s-ar fi întâmplat la fel când ar fi întrebat. Răspunsul devenise limpede. Mama lui îi refuzase șansa de a îl lăsa să o ajute, se întorsese spre Dumnezeul în care credea și își protejase fiul în cel mai bun mod în care se pricepuse. El nu-l văzuse până acum.

– Este mai ușor pentru dumneavoastră să nu cercetați? plusă Nazario, aproape ca și când i-ar fi ghicit gândurile lui Pitt. Pentru mine nu este, trebuie să mă uit bine ca să pricep, chiar și atunci când sunt obligat să schimb câte ceva încetul cu încetul. Totul are un sens. Nu voi accepta că fiecare act plin de frumusețe și de curaj, fiecare clipă de tandrețe, fiecare gest de iubire se pierd pur și simplu. Indiferent dacă găsesc sau nu, voi continua să caut. Dacă aș nega lucrurile în care Sofia crede, i-aș nega întreaga ei existență.

Pentru o clipă, Pitt simți exact aceeași nevoie și același curaj de a căuta. Apoi își aminti ce aveau de făcut:

– Așa că o veți lăsa să moară, conchise el cu delicatețe, dar în timp ce rosti aceste cuvinte știa deja că nu era ceea ce voia să spună nici el, nici Nazario.

– V-am spus ce voi face, îi replică Nazario. Voi predica mâine adevărata ei doctrină.

Brusc, Pitt îngheță. Putea să vadă aievea ce urma să se întâmple:

– Vor avea loc reacţii violente! Şi continuă repede: Coborâţi-vă minţile din norii filosofiei dumneavoastră şi uitaţi-vă la ceea ce este real. Va stârni emoţii foarte vii, atât în cei cărora le e frică de ea, cât şi în cei fideli crezurilor ei şi care îi vor cu disperare salvarea. Vor fi proteste. Oamenii se vor isteriza şi se vor buluci în faţă, urlând şi împingându-se unii pe alţii. Va fi motivul perfect pentru cei care au capturat-o să treacă la pasul final. Gândiţi-vă ce aţi putea să provocaţi!

– Mă gândesc, spuse Nazario, a cărui voce coborâse din nou, în timp ce trupul i se ghemuise pe scaun: O au deja de optsprezece zile. Dacă nu au omorât-o încă, o vor face în curând. Ei voiau să ştie unde îl ascunsese pe Juan Castillo, ultimul venit pentru a-şi răscumpăra păcatele, pentru a-şi îndrepta greşelile şi probabil pentru a muri în pace. Ea nu le-a spus. Mai degrabă moare. Cred că le-a demonstrat lor asta, dacă nu şi ţie. Dar dacă le spunea, oricum ar fi ucis-o. Trebuie să fi ştiut şi asta, cu siguranţă.

– Dumneavoastră ştiţi despre cine e vorba! spuse Pitt cu stupoare şi furie: De ce, pentru numele lui Dumnezeu, îl protejaţi? Cine e? Până la urmă, e vorba de politică? Religia nu e mai mult decât un pretext?

– Nu, nu ştiu ce este! sări Nazario din scaun: Dar cred că ştiu de ce. Şi, într-un anume sens, este vorba de religie, dar numai pentru că totul în lumea asta are legătură cu Dumnezeu! Credinţa nu e ceva despre care vorbeşti doar duminica şi uiţi în restul săptămânii. Felul în care trăieşti este ceea ce crezi cu adevărat, indiferent de ceea ce spui. Sofia crede că nu există întuneric din care să nu poţi ieşi, dacă îţi doreşti suficient de mult. Credea asta şi trăia pentru asta de ani de zile. Castillo venise la ea să primească ajutor. I se destăinuise ei şi bineînţeles că ea nu mi-a spus mie despre ce era vorba, cu excepţia faptului că omul împreună cu care el pusese la cale nu ştiu ce conspiraţie era mort. Fusese aruncat pe marginea drumului cu măruntaiele scoase din el, în semn de avertisment.

În timp ce faţa lui Nazario îşi pierdea culoarea pe sub tenul măsliniu, el continuă:

– Ştiu de ce sunt în stare. Nu mă trataţi ca pe un visător căruia frica i-a spălat creierul rupându-l de realitate.

În timp ce îl fixa pe Pitt cu seriozitate, Nazario continuă:

– Credinţa ar trebui să-ţi dea speranţă, nu să te orbească pentru a nu mai vedea întunericul sau nevoia de a face ceva. Îţi dă

puterea de a face față adevărului, cu toate necazurile și bucuriile lui. Dacă nu vezi asta, înseamnă că nu ai ascultat-o pe Sofia. Voi predica în seara asta, Pitt. Nu mă puteți împiedica. Nu am făcut nici o crimă și știți asta. Voi respecta toate legile voastre, dar voi încerca să-mi salvez soția, dacă ea e încă în viață, în felul meu.

Pitt privea adânc în ochii lui negri și categorici și își dădea seama că orice încercare de a argumenta ar fi fost o pierdere de vreme, timp care altfel putea fi folosit mult mai bine. Nu mai era nimic de făcut pentru a-i schimba lui Nazario Delacruz decizia asupra felului în care urma să iasă din această situație. Și oricum Pitt nu își dădea seama cum ar fi făcut el dacă ar fi fost în aceeași situație. Putea doar să-i mulțumească Domnului că nu e.

– Ei, bine? îl întrebă Charlotte când ajunse acasă în acea după-amiază.

Era obosit, îl dureau picioarele și nu exista nimic care să-și dorească mai mult decât o seară cu familia lui, ascultând flecăreala lor despre orice altceva în afară de politică, religie sau Sofia Delacruz. Dar nu se putea. Deja își petrecuse două ore cu Stoker și Brundage stabilind măsurile de protecție pe care le asigura poliția în sala unde urma să vorbească Nazario.

Nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte, dar nu se putea opri să nu răsucească în minte, pe rând, toate posibilitățile. Îi povesti Charlottei pe scurt, în timp ce își atârna pălăria în cuierul de pe hol și o urma în bucătărie.

Aici era cald și mirosea bine. Uffie, cățelușul, stătea în coșulețul lui de lângă sobă și bătea ușurel din coadă în semn de recunoaștere a lui Pitt. Nu se apropie de el, pentru că învățase că nu are ce căuta în bucătărie și cea mai sigură cale ca să se amăgească că nu va fi descoperit era să stea în coș.

Pitt se așeză pe scaunul de alături și se aplecă să-i scarpine urechile.

– Bună, Uffie! spuse el pe un ton cald. Ești un cățel norocos. Sper că apreciezi asta. Toată lumea ți se plânge de ale lui, dar nimeni nu se așteaptă să îi și răspunzi.

Charlotte înțelesese aluzia, dar o ignoră oricum:

– Ce va face Nazario în continuare? întrebă ea.

Minnie Maude ieși din cămară ținând în mână o porție mare de plăcintă cu mere. Se uită spre Pitt și Uffie, apoi spre Charlotte.

Neprimind nici un răspuns, puse plăcinta pe masă şi ieşi. Uffie rămase pe loc, cu mâna lui Pitt mângâindu-l pe cap.

– O să predice în seara asta. Nu am reuşit să-l conving să renunţe. Cred că are un plan, dar nu a vrut să îmi spună despre ce e vorba.

Deşi rămăsese nemişcată, faţa Charlottei se albise:

– Vai, Thomas, vrei să zici că asta înseamnă că el o lasă să fie martirizată... pentru cauză!?

Pitt ştia că asta îi bântuise şi lui mintea tot timpul, dar refuzase să se gândească. Acum nu mai avea încotro:

– Nu cred asta. Şi, dacă ar face-o, nu ştiu dacă motivul ar fi religios sau politic. Acel Castillo pe care l-a pomenit nu e cineva cunoscut, sau cineva din Spania la care am putea ajunge. Dar e posibil ca ăsta să nu fie numele lui real.

– Dar Sofia a venit în Anglia. Poate că oricine e în spatele poveştii îşi dorea ca totul să se întâmple aici din cine ştie ce motive. Ar putea avea legătură cu războiul americano-spaniol? Avem o destul de lungă istorie de lupte cu Spania, şi cel puţin o parte dintre ele au fost religioase. Oamenii nu uită atunci când nu vor.

– Ar putea fi tot felul de motive, răspunse el obosit. Dar cred că avea legătură cu dorinţa ei de a-l vizita pe Barton Hall. Şi asta ar putea fi politică. E o sumă imensă de bani care pare inexplicabilă!

– Fondurile bisericii? întrebă ea şovăitoare. Furate de undeva?

– Nu ştiu. Fie cineva o torturează ca să afle unde l-a ascuns pe Castillo, fie cineva se foloseşte de asta ca să-şi justifice nişte scopuri personale. Ceea ce ar putea fi orice: să o transforme într-o martiră pe care s-ar întemeia o nouă religie sau, scăpând-o pe ea, ar putea transforma totul în ceva mult mai moderat. Aşa ar avea mai mulţi adepţi şi ar putea să-şi practice religia în pace. Sau pur şi simplu ar putea să scape de ea din motive personale...

Nu îşi termină gândul. Era respingător şi nu mai vrusese să-l spună cu voce tare. Ştia că ar fi putut să o rănească.

– Bani, religie, politică şi pasiune sexuală, spuse ea cu o ironie tristă în priviri. Nu-i prea clar, nu-i aşa?

Era prea obosit ca să se concentreze. Trebuia să se forţeze să gândească logic:

– Cineva vrea să afle de la ea unde l-a ascuns pe Castillo. Ăsta trebuie să fie centrul acţiunii. Totul a început când l-a luat în grijă şi apoi l-a ascuns undeva. El făcuse ceva ce considera a fi o infracţiune, iar Sofia a vrut să-l facă să îşi răscumpere greşeala şi

să-l împace cu sine. Apoi a spus că trebuie să vină în Anglia, ca să discute cu Barton Hall.

– Ea a vorbit vreodată cu el? Eşti sigur că ştii exact? Chiar dacă nu s-au văzut, mai există şi telefonul. Sunt sigură că el are unul.

– Nu ştiu. El spune că nu, dar se poate să o fi făcut.

– Îl suspectezi pe el, nu-i aşa? N-ar putea să fie el unul dintre cei care o torturează pentru a-l găsi pe Castillo?

– Ce motive ar avea? Hall, un bancher englez, cu ambiţia de a deveni guvernatorul Băncii Angliei, de ce ar avea el ceva de-a face cu un criminal spaniol, posibil terorist sau revoluţionar?

– Eşti sigur în privinţa lui Hall? îl privi ea cu îndoială.

El zâmbi:

– Da, e singurul lucru de care sunt sigur. Atât Teague cât şi Laurence îl ştiu din copilărie. Toată arhiva e acolo. Am verificat totul. Laurence a povestit că Hall şi Teague erau prieteni, sau cam aşa ceva, de pe la unsprezece, doisprezece ani. Lui Laurence nu-i place de nici unul dintre ei, dar ceea ce a spus despre ei e categoric adevărat, atât cât se poate verifica.

– A fost la aceeaşi şcoală cu ei?

– Aceeaşi şcoală, dar cu câţiva ani mai tânăr. Exceptând un singur an, când au fost toţi acolo. El a zis că Hall trişa ca să îi poată ajuta pe alţii să-şi ia examenele. Nu mi-a zis pe cine şi cum. Îl urăşte pe Hall pentru că unul dintre cei care ştiau asta a murit într-un incendiu şi Laurence crede că a fost omorât.

Îl fixă cu o privire tristă:

– Şi aşa a fost? Despre asta să fie vorba, şi doar se folosesc de Sofia? Ar putea ca ăsta să fie adevărul?

– Nu cred, dar nici nu ştiu. Sunt atâtea variante.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Întâi crezură că se întorsese Minnie Maude, dar când se întoarseră o văzuseră pe Jemima. Era nedumerită şi tristă. Ceea ce auzise o tulburase mai mult decât orice fapte pe care le presupusese ea.

– E moartă, tată? întrebă ea simplu.

– Nu ştiu, răspunse el sincer. Cei care au răpit-o au cerut o răscumpărare atât de mare, încât nu ştiu dacă soţul ei o va plăti sau nu.

– Are destui bani pentru asta? întrebase ea.

– Nu despre bani e vorba. Răpitorii vor ca el să renege tot ceea ce a predicat ea, spunând că este o mincinoasă şi o femeie ticăloasă, răspunzătoare de moartea primei lui soţii şi a copiilor lui.

O auzi pe Charlotte respirând greu şi văzu durerea întipărită pe faţa Jemimei. Dar dacă Nazario ar renega-o, atunci toată lumea ar afla că a făcut-o, incluzând-o şi pe Jemima. Spunându-i acum, poate că o pregătea pentru asta şi, cel puţin, îi arăta că are încredere în ea.

Jemima trase aer în piept:

– Asta e ceea ce nu ştii, dacă o s-o facă sau nu?

– Are un plan. Nu mi-a spus despre ce e vorba, poate pentru că se teme că l-aş opri. Dar a zis că nu o va trăda mințind şi spunând că ea a fost egoistă şi lacomă.

Ea rămase pe gânduri pentru o clipă.

– Tu ai face asta, tată? Te-ai lepăda de ceea ce crezi ca să-ţi salvezi viaţa?

Cât de îngrozitor de simplu pusese ea problema! Aşa suna uşor. Curaj versus laşitate? Viaţa sau onoarea?

– Sper că nu, răspunse el. Dar nu sunt sigur dacă nu aş face-o ca să salvez viaţa ta sau a mamei tale. Sau pe a lui Daniel, desigur. Vă iubesc foarte mult.

Ea zâmbi şi brusc ochii i se umplură de lacrimi:

– Ştiu, tată. Poate că nici nu contează dacă e cineva care nu-ţi place sau cineva pe care nici nu-l cunoşti. Asta înseamnă să fii martir, nu-i aşa? Cineva care mai bine moare decât să spună că nu crede în Dumnezeu?

– Cred că poţi fi martir pentru orice cauză, replică el, nu trebuie să fie vorba despre Dumnezeu.

– Dar Dumnezeu este miza supremă, nu? Pentru că nu ştii dacă El e real sau nu, nu-i aşa?

– Nu ştiu, dar încep să cred că pentru mama mea a fost..., mărturisi el.

– Poţi cunoaşte ceva dacă acel lucru nu e real?

Cu coada ochiului, Pitt o văzu pe Charlotte muşcându-şi buzele.

– Poţi să crezi că eşti în stare. Inspiră adânc. Dar am motive serioase să cred că ea chiar reuşise să găsească propria cale de a afla asta.

– Sunt mai multe feluri de a cunoaşte lucrurile?

– Categoric. Unele lucruri sunt foarte complicate. Te poţi apropia de ele doar foarte încet, pas cu pas, şi asta pentru că îţi doreşti atât de mult, încât continui să încerci.

– Ca la matematică, spuse ea cu o mică licărire de umor. Sau când înveți să cânți la vioară. E teribil de greu. Trebuie să cânți fiecare notă și nu ai de unde să știi dacă ai luat-o bine sau nu.

– Ai spus-o perfect, fu el de acord.

– E greu, greșești, dar muzica iese minunată în final.

– O vreau înainte de final, spuse el grav, dar apoi se corectă singur: N-ar fi trebuit să spun „final"... Dacă există un Dumnezeu așa cum Îl vedea mama, atunci nu există nici un sfârșit.

Pitt se duse la auditorium mai devreme ca să-i ajute pe Stoker și pe Brundage să facă pregătirile pentru predica lui Nazario. El încerca să prevină nu doar un atac din exterior, ci și posibilitatea unei panici în masă care putea avea ca urmare inclusiv victime.

– Chiar credeți că are de gând să pornească o răzmeriță, domnule? întrebă Brundage cu o oarecare neîncredere. Sau se răzbună pe noi fiindcă am lăsat să se întâmple asta?

Arăta de-a dreptul nefericit. Pitt putea să vadă pe fața lui că încă se simțea responsabil pentru răpirea Sofiei.

– Ea venise aici cunoscând riscurile, iar atunci când a devenit cu adevărat îngrijorată, propriii ei oamenii i-au sugerat să se ascundă în casa de pe strada Inkerman, spuse Pitt răbdător. S-a dus de bună voie cu ei. Nu a coborât pe burlan și nimeni nu a intrat prin efracție. Probabil totul s-a petrecut foarte liniștit. Noi trebuia să o apărăm de un posibil atac, nu s-o ținem prizonieră în Angel Court! Dacă nu ne-ar fi minții, probabil că totul ar fi fost și acum în regulă cu ea.

– Mă-ntreb de ce Hall nu ne-a spus despre casa de pe strada Inkerman, adăugă Brundage. Nu avea încredere nici în noi sau avea cu totul alte motive, ce credeți? Există oare cineva care să știe sigur dacă el a văzut-o sau nu? Ar fi putut, nu-i așa? Știu că el a spus că nu, dar ce valoare are? Și dacă tot veni vorba, cât valorează pământul din Canada? Mi-ați cerut să mă interesez, dar nu am reușit să găsesc ceva despre asta. Există terenuri în est și vest, bogate în minerale, inclusiv în aur, dar nu acolo!

Pitt îngheță brusc:

– Aur, dar nu acolo!

Să fi fost oare asta? Hall se păcălise investind o avere într-un teren recunoscut ca fiind plin de aur sau de alte minerale valoroase, poate chiar diamante! Se găsiseră în 1849 în California și

o cantitate incalculabilă de aur şi diamante in minele Kimberly din Africa de Sud.

Asta e ceea ce ştia Sofia! Că era o înşelăciune pusă la cale şi înfăptuită de Castillo şi de omul care fusese omorât şi aruncat pe marginea drumului lângă Toledo!

Nu era de mirare că se ascundea Castillo! Hall l-ar fi spânzurat dacă punea mâna pe el. Şi ar face-o bucăţele, puţin câte puţin, pe Sofia ca să-i spună unde este el. Cu orice preţ, Castillo trebuia redus la tăcere. Hall nu fura bani, el încerca să mascheze pierderea până când avea să găsească o soluţie. Nu era de mirare că era panicat până în pragul disperării. Oamenii pierd mereu bani. Orice investiţie e un risc, dar ca un bancher cum era Hall să fie fraierit de doi spanioli şi să piardă o avere provenită din banii Bisericii şi ai Coroanei era de neconceput!

Asta venise Sofia să-i spună? Asta trebuie să fi fost. Un avertisment şi probabil o cale de ieşire.

Numai că nu explica de ce o tortura el acum. Nu ca să-l ajute, dacă ar fi putut, ar fi făcut-o oricum. Dacă nu putea, nu ar fi venit deloc în Anglia. Hall ar putea să vrea să se răzbune pe Castillo şi, dacă el l-ar fi omorât pe celălalt, pe Alonso, atunci ar fi trebuit să plătească într-un fel pentru asta. Sofia nu lăsa oamenii să fugă de greşelile lor.

Asta era ceea ce voia Hall? Să găsească banii cu care fusese înşelat, să-i recupereze şi să treacă peste asta? Apoi ar fi trebuit, desigur, să o reducă la tăcere pe Sofia şi singura modalitate era uciderea ei. Dar nu înainte ca ea să îi spună unde este Castillo.

Brundage aştepta, holbându-se la el în continuare.

– Mulţumesc, Brundage, spuse Pitt cu aprindere. Cred că tocmai ai rezolvat-o! O parte, cel puţin.

– Da, domnule, răspunse Brundage, având doar o vagă idee ce vrea să spună.

Seara începuse cu o surprinzător de mare mulţime care se adunase chiar înainte ca Nazario să fi apărut. Pitt o avertizase pe Charlotte să nu vină şi, în orice caz, categoric să nu o aducă pe Jemima. Habar nu avea la ce să se aştepte, dar era posibil să devină dramatic, ba chiar tragic. Jemima ar fi trebuit să afle, dar numai povestindu-i-se în linişte, fără să vină să vadă întreaga isterie şi, peste toate, suferinţa lui Nazario. Pitt se temea că Nazario însuşi ar putea să fie în spatele acestor lucruri. Poate că nu se mai simţea

atras de Sofia ca la început, iar ea și mesajul credinței sale deveniseră stingheritoare. Dacă Pitt ar fi putut fi îndurerat de pierderea a ceva în care abia dacă crezuse, dar a cărui frumusețe încă nu o putea uita, câtă deziluzie amară i-ar fi provocat același lucru Jemimei?

Charlotte îi răspunsese cu un zâmbet zgârcit și refuzase să i se supună. Ea îi ceruse să nu facă din asta un subiect de ceartă, și el știuse că, dacă ar fi insistat, ar fi părut absurd. Charlotte putea să înțeleagă considerentele lui, dar Jemima, nu.

– O să-și imagineze că tu nu o crezi în stare să facă față adevărului, Thomas, spuse ea atât de încet încât el abia îi auzi cuvintele. Se va simți îndepărtată de la ceva care contează foarte mult pentru ea.

– Știu că e așa! De-asta nici nu vreau ca ea să fie de față dacă totul se va transforma în ceva urât.

– Dacă va deveni urât, va trebui să accepte, fu răspunsul Charlottei. Are aproape șaptesprezece ani. Nu mai e un copil pe care să îl poți proteja de realitate. Dacă o vei face, când va apărea prima dezamăgire reală, nu o vei putea proteja de durere și o vei face să fie și mai confuză în fața ei. Și, peste toate astea, îi vei da impresia că nu crezi că poate face față adevărului. Nu te va ierta pentru asta.

Știa că ea are dreptate și își dădea seama că și ea se temea.

– Ai grijă de ea, replică el, știind că era o rugăminte absolut inutilă.

Acum stătea în marele auditorium unde urma să vorbească Nazario și vedea intrând din ce în ce mai multă lume, înghesuindu-se unii în alții în căutarea locului pe care și-l doreau. Unii erau surescitați, alții sobri, alții pregătiți pentru o dispută. Majoritatea veniseră în grupuri de câte patru sau cinci, câte o familie întreagă. Urmăreau insistent scena goală, îngroziți că ar putea să înceapă înainte ca ei să se așeze și că ar fi putut să piardă ceva.

Pitt remarcă unde erau polițiști, și unde stăteau propriii lui oameni, mult mai discret și, evident, fără uniforme. Erau extrem de puțini comparativ cu mulțimea care era în continuă creștere.

Văzu și câțiva clerici cam speriați. Identificabili după gulerele și robele lor, toți trecuți de o anumită vârstă. O recunoscu ușor pe Vespasia, nu doar pentru că lumina îi cădea pe față și nici grație părului deschis la culoare, cât datorită posturii pe care o avea. Nu te puteai înșela în privința asta: Narraway stătea lângă ea, fiind împins de cei din spate, care se înghesuiau.

Apoi o văzu pe Charlotte cu un pas mai în spate şi pe Jemima alături, la fel de înaltă acum şi semănând în multe privinţe cu ea. Inima i se strânse şi se forţă să tragă adânc aer în piept şi să privească în altă parte.

Chiar atunci îl zări pe Teague, cu o jumătate de cap mai înalt decât toţi din jur. Îl văzu întorcându-se şi recunoscând un om corpolent, câţiva paşi mai departe. Înclină capul spre el într-un gest de salut. Era un ministru, o rubedenie de-a lui Teague, probabil, ca mulţi alţii. Pitt se întrebă de ce oare venise şi cine altcineva din guvern ar mai putea fi acolo.

De ce? Să-l asculte pe Nazario Delacruz? Să observe dacă poliţia şi Serviciile Speciale reacţionaseră potrivit cu situaţia sau dacă lucrurile sunt scăpate de sub control? Era Pitt judecat?

– Se adună vulturii, se auzi o voce aproape de el şi, când se întoarse, îl descoperi chiar lângă cotul lui pe Frank Laurence.

– E un pic cam devreme, răspunse Pitt tăios. Deocamdată nu e nici un cadavru.

– Dacă ai noroc, se vor demasca singuri. Dar îndrăznesc să spun că ştii asta! Tu ai aranjat această mică expunere sau doar ai lăsat-o să se întâmple?

– Cum sugerezi că aş fi putut-o opri?

Pitt îşi auzi propria voce tensionată. Laurence îl iritase ca un fir de nisip în ochi.

– Punct lovit. Pe Barton Hall l-ai văzut? E musai să fie aici.

– El, aici? De ce?, se întoarse Pitt spre el.

Laurence zâmbea:

– Ca să vadă ce va face Nazario, cât de mult ştii tu, şi peste toate astea, probabil, ce va face Dalton Teague. Tu n-ai face aşa, în locul lui?

– Nu ştiu. Care este locul lui? îl privi Pitt provocator pe Laurence.

– O întrebare foarte interesantă..., răspunse Laurence. Doar nu l-ai scos de pe lista suspecţilor? Atunci poate vine să vadă pe cine ai pus în locul lui.

– De-asta eşti tu aici? ridică Pitt din sprâncene. Speri că, într-un fel, ai putea să mă manipulezi ca să-l arunc pe Teague în boxa acuzaţilor? Tu chiar îl urăşti pe Teague, nu-i aşa?

– De ce l-aş urî pe Teague? Hall e cel care a trişat!

Ura amară îi întunecase iarăşi privirea lui Laurence.

– Mai bine zis, ceea ce ai spus este că i-a ajutat pe alții să trișeze, îl corectă Pitt. Hall și-a luat cinstit examenele. Nu asta ziceai? A trișat pentru altcineva, pentru că râvnea să fie acceptat. O slăbiciune foarte umană. Am simțit-o cu toții la un moment dat, nu?

Se uită inocent la Laurence și continuă fără să-și îndulcească în vreun fel tonul:

– Tu, nu?

Laurence păli un pic. Asta îl făcea să pară schimbat, mai vulnerabil.

– Da, sigur. Dar nu am trișat din cauza asta.

– Sunt sigur că, academic, nu ai trișat niciodată, aprobă Pitt. Mi-e greu să cred că ai fi fost nevoit să o faci. Dar ai minți dacă ai spune că nu ți-ai folosit niciodată mintea ta ascuțită ca să-i faci să spună mai mult decât aveau de gând să o facă. Apoi te duceai și publicai totul.

– O speculație îndrăzneață, domnule Pitt!

– Nicidecum. Mi-ai făcut-o și mie.

Pitt îi întoarse exact același zâmbet curtenitor pe care Laurence îl arătase mai devreme, când se întâlniseră.

– *Touché*, spuse Laurence înmuiat. Și, ca să îți răspund la întrebare, da, Teague e cel pe care îl urăsc. Mi-ar face plăcere să-l văd în iad. Căzut de la mare înălțime... sper!

Pitt zâmbi larg:

– Normal. Dar aruncându-l acolo, s-ar putea să descoperi că distanța e mult mai mică.

– Încă îl mai suspectezi pe Barton Hall? întrebă Laurence.

– Nu am de gând să discut asta cu tine, răspunse Pitt.

– Cred că îl suspectezi, insistă Laurence. Ai găsit ceva care te-a interesat foarte tare atunci când ai fost la el la bancă și ai revenit după câteva ore.

Pitt îngheță pe dinăuntru. Nu putuse să-l oprească pe Laurence să-l urmărească, dar nu își dăduse seama că era pe stradă, lângă bancă. Se chinui să nu lase să se vadă înfrigurarea pe fața lui.

– Nu te așteptai să urmăresc toate pistele posibile? spuse, pe un ton cât mai neutru. Indiferent dacă era ceva sau nu. Părea o pistă evidentă. Nu-mi spune că nu te-ai gândit. Dar nu am găsit nici o lipsă.

Nu era chiar adevărat. Descoperise enorma investiție în terenul din Canada. Dar Laurence nu trebuia să știe asta.

Laurence își mască aproape complet dezamăgirea. Doar o ușoară umbră îi traversă fața.

Conversația lor fu întreruptă de liniștirea bruscă a mulțimii, urmată de ovații la apariția lui Nazario pe scenă. Părea mai mărunțel în lumina lămpilor, cu toate că avea o înălțime medie. Era îmbrăcat în negru și cu părul lui brunet părea mai degrabă sfrijit. Ochii erau atât de adânciți în orbite încât păreau enormi, iar lumina îi cădea pe pomeții înalți.

Se înclină foarte puțin, doar cu o aplecare a capului, apoi începu să vorbească. Engleza lui era excelentă, iar accentul lui ușor nu constituia nici un impediment pentru a se face înțeles.

Își spuse numele și se recomandă ca soț al Sofiei.

În sală era tăcere deplină, abia dacă se auzea un scârțâit când cineva își schimba poziția, un foșnet de haine sau o răsuflare mai adâncă.

– Am venit să vorbesc în locul soției mele, începu el. Știu că prietenul și colegul meu Melville Smith făcea asta în absența ei...

Pitt se uită în jur după Smith, și dură un moment până îl recunoscu. Era palid și țeapăn, iar fața lui părea lipsită de orice expresie, de parcă ar fi fost o mască.

– ... păstrând flacăra vie, continuă Nazario.

Și, fără să încerce să zâmbească vreun pic, continuă:

– A fost un act de curaj, pentru care îi mulțumesc. Știe și el la fel ca și mine că Sofia a fost răpită și chiar în timp ce noi suntem adunați aici să vorbim unii cu alții despre credință și onoare și lunga călătorie spre înțelegerea lucrurilor care ne unesc, ea este undeva singură, cu torționarul ei, care, foarte posibil, o va ucide până la urmă...

Sala rămase cu răsuflarea tăiată. Undeva, cineva izbucni în plâns, dar și-l înăbuși imediat.

Hall arăta groaznic. Părea pierdut între femeia mătăhăloasă din stânga lui și mititelul cu păr alb din dreapta. Laurence era cam la un metru depărtare de Pitt, holbându-se la scenă.

– Sunt pregătit să spun tot ceea ce ar fi avut ea de spus, continuă Nazario. Vocea lui vibra până în spatele sălii: Mellvile Smith a vorbit cu delicatețe, în primul rând pentru că este un om delicat, dar, indiferent ce crede cu adevărat, el a fost moderat din cauza speranței lui disperate de a-i salva viața.

Pitt îl privea intens pe Nazario, dar nu putea să vadă nici un fel de fățărnicie pe fața lui. Ce spunea era o minciună. Trebuia să fi știut asta.

– Sofia crede că toți suntem copiii Domnului, vorbi Nazario, acum tare și mult mai clar. De la Iisus până la Satana suntem toți făcuți din același aluat, fiecare dintre noi. Și putem alege pentru viața veșnică să fim orice ne dorim. Bărbat sau femeie! Geniu sau idiot, sau între ele. Frumusețea fizică nu reprezintă nimic. Dumnezeu ne vede inima. Bunăstarea e doar un test pentru a vedea ce vom face cu ea. E ca un împrumut de la Dumnezeu, așa cum sunt și talentele noastre, o cale de a vedea dacă le vom folosi bine sau rău. Judecata ne așteaptă.

Nimeni nu se foia, dar toți așteptau ca el să spună ce se va întâmpla cu Sofia și ce avea el de gând să facă în privința asta. Nu aveau să mai aștepte prea mult în liniște.

– Cum ne-am purtat față de săraci, față de oamenii singuri și față de cei săraci cu duhul? întrebă Nazario. I-am privit de sus sau am fost condescendenți cu cei umili? Am profitat de poziția noastră? Când ești agresiv cu soția, când orbești de sus cu servitorul tău, când îți insulți angajatul l-ai văzut pe Hristos în locul lor? I-ai face și Lui același lucru? Bineînțeles că nu! Nici eu n-aș face-o! Am întotdeauna încredere în oameni așa cum aș avea dacă mi-aș aminti că Dumnezeu vede ceea ce fac? Sigur că nu! Dar așa ar trebui!

Se auzi un murmur în sală. Cineva strigă tare numele Sofiei, întrebând unde este. Altul reluă, apoi mai mulți începură să se împingă spre scenă.

– Vreți spectacol!? întrebă Nazario tare. Vreți să aflați de la mine ce s-a întâmplat cu Sofia? Nu știu! Știu doar că a fost luată cu forța și două dintre însoțitoarele ei au fost măcelărite, iar măruntaiele lor au fost scoase așa cum doar animalele o fac când își devorează prada.

Audiența era îngrozită. Vreo doisprezece bărbați se ridicaseră și îl blestemau pe Nazario pentru cruzimea discursului lui. Alții continuau să întrebe unde e Sofia. O femeie slăbuță îl acuză pe Nazario că a omorât-o chiar el.

– Ați venit aici ca să vi se spună cât de minunați sunteți!? strigă Nazario și mai tare, ca să se facă auzit. Sunteți minunați și teribili ca orice alt om. Sunteți ceea ce ați ales să fiți! Ceea ce ați vrut suficient de mult încât să plătiți prețul. Ei o torturează pe Sofia ca

s-o facă să spună ce-a făcut cu un om căruia ea i-a oferit adăpost pentru că se temea pentru viaţa lui.

Încet, mulţimea se liniştea, zgomotul scădea din ce în ce mai mult.

– El făcuse o faptă rea, nu una cu violenţă, dar una de care îi era ruşine, spuse Nazario. Nu ştiu despre ce era vorba, fiindcă niciodată nu trăda o confesiune, nici măcar ca să-şi salveze propria viaţă. Îl ajutase să se pocăiască şi să repare ceea ce greşise. Cel care a răpit-o o torturează ca să-i spună unde este acest om. Dar ea mai degrabă va muri, decât să facă asta.

Acum intrase groaza în auditoriu, însă de data asta nu îl mai întrerupse nimeni. Câteva femei suspinau, dar încet, ca în biserică.

– O pot salva, aşa mi s-a spus, se luptă Nazario să continue, cu vocea prăbuşindu-i-se, dacă aş spune despre ea că a fost o târfă, o femeie uşoară care m-a sedus, şi că ea ar fi fost cauza sinuciderii primei mele soţii. Nu a fost, şi eu nu voi spune că a fost. Ar trebui? Ca să o salvez? Chiar şi pentru salvarea ei, aş putea să neg adevărul? Ca să o lase să plece? Strivită, sângerând, torturată ca să trădeze un om pe care încercase să îl salveze, ca să-i facă apoi... Dumnezeu ştie ce!

Întinse braţele larg, rugător:

– Este cineva aici, bărbat sau femeie, care crede că această creatură ar elibera-o? Ea îl ştie. Îl văzuse şi vorbise cu el! Trebuia să ştie cine e. Vă puteţi imagina, fie şi preţ de o clipă, că el ar putea să o lase să plece? Chiar dacă ea l-ar ierta, sau eu aş face-o, legea nu îl poate lăsa nepedepsit! A sfâşiat două femei şi a lăsat corpurile lor sângerânde pe podea pentru a fi găsite, infestate cu muşte şi neîngropate.

Pitt putu să îl zărească pe Brundage, în partea cea mai îndepărtată a sălii, cum se întorsese să-i facă semn unui poliţist de serviciu. Mai mulţi poliţişti apăruseră la uşi, dar Pitt nu îi mai aşteptă. Plecă deja înainte, împingând mulţimea pentru a-şi face loc.

Nazario continua să vorbească. Vocea lui abia se mai auzea peste strigătele, gemetele şi acuzaţiile venite dinspre public spre el, şi între unii şi alţii din sală.

– Unde este ea!? strigă un bărbat cu părul alb pe deasupra tuturor. Ce i-ai făcut?

Altcineva îi răspunse, ţipând ceva neinteligibil.

Un bărbat înalt îşi aruncă bastonul negru şi greu înspre Nazario. Îi atinse umărul lui Nazario şi căzu pe jos. Nazario se trase cu un pas în spate.

Melville Smith apăru din culise și se îndreptă spre centrul scenei, încercând să-l protejeze pe Nazario, care îl evită și se duse mai în față.

– Asta e credința voastră? În asta credeți voi, „creștinii"!? întrebă el. Așa vă purtați voi, englezii?

Urmă o tăcere bruscă. Îi surprinse pe toți.

Pitt se uită în jur și îl zări pe Teague, cu capul lui blond vizibil pe deasupra mulțimii. Pentru o clipă, păruse și el sruprins. Apoi se întoarse și vorbi celor din apropierea lui, cu brațele ridicate într-un gest de calmare a mulțimii.

Nu prea departe, Barton Hall se uita pierdut, cu figura cenușie, transfigurată de ură. Nu părea ca Teague să-l fi văzut, cu toate că nu era la mai mult de trei metri distanță.

Nazario continua să vorbească, dar jumătate dintre cuvinte se pierdeau în aer.

– Să mergem să o găsim! strigă cineva. Să o căutăm!

I se aliară încă vreo șase, șapte, și se împinseră spre uși, încercând să iasă afară.

– Opriți-vă! strigă Nazario, dar zgomotul acoperi următoarele lui cuvinte. Întinse brațele în semn de rugă: Vă rog! Nu puteți ajuta așa...

– Vrei ca ea să moară! urlă cineva furios. Tu ești în spatele acestor lucruri!

Răspunsul lui Nazario se pierdu.

Mai mulți oameni se răzgândiră în legătură cu plecarea și începură din nou să se îngrămădească spre scenă.

Poliția începuse să intre pe toate ușile, evacuând încet sala. Chiar de unde stătea acum, aproape de scările care duceau pe scenă, Pitt putea vedea încăierări ici și colo, câte o pălărie pocnită din greșeală sau alta aruncată intenționat. Un bărbat lovea cu bastonul, încercând să-și facă loc să iasă. Din ce în ce mai mulți oameni se îngrămădeau spre scările din partea cealaltă a scenei. Unul reușise să ajungă la ele și începuse să le urce. În spatele sălii o femeie începu să țipe. Pe cealaltă parte doi oameni urcaseră scările și ajunseseră aproape pe scenă. Ajuns sus, unul dintre ei se repezi la Nazario proferând înjurături.

Nazario se întoarse spre el ca să se apere, dar era deja prea târziu. Fu pocnit în tâmplă și căzu la podea. Omul care îl atacase ridică mâna. Pitt văzu strălucirea unei lame. Începu să urce scara sărind câte două trepte o dată, dar, înainte să fi putut ajunge

la bărbat, o femeie în vârstă țâșni din culise și se aruncă asupra atacatorului, cu mâinile strângându-i gâtul. Căzură amândoi, în timp ce Nazario începu să se ridice în genunchi sprijinindu-se în brațe, amețit, incapabil să-și regăsească echilibrul.

Femeia îl pocnise atât de tare pe bărbatul cu cuțitul încât acesta lăsă să-i cadă arma, apucând-o pe bătrână de păr și smulgându-i-l. O trase apoi de haine, care se sfâșiară.

Pitt ajunse la ei și puse mâna pe umărul femeii, simțind pe sub haine o musculatură de oțel. De la această distanță, o recunoscu. Era bătrâna care mătura la Angel Court, cu deosebirea că acum, în mod evident, era bărbat.

Castillo! Desigur. Ascuns acolo unde toată lumea îl privea, dar nimeni nu-l vedea.

Pitt se azvârli cu toată greutatea și puterea ca să-l tragă de deasupra atacatorului lui Nazario – nu că acela ar fi fost în stare să se mai lupte vreun pic. Zăcea nemișcat pe scândurile scenei, cu gâtul într-un unghi strâmb, rupt.

Castillo renunță să mai opună rezistență.

Nazario se ridică în picioare, încă amețit.

Cuțitul zăcea strălucind pe podea, luminile scenei căzând în așa fel încât îl făceau aproape invizibil. Teague era și el acum pe scenă. Rămăsese cu privirea ațintită nu spre Pitt, spre Nazario sau la mortul de pe podea, cât spre Castillo, care nu mai avea peruca, dar încă purta resturile rochiei.

Castillo îl privi și el înmărmurit, preț de câteva secunde, apoi se eliberă, smulgându-se din mâinile lui Pitt, și părăsi scena prin culise.

Teague dădu să-l urmărească, apoi îi aruncă o privire lui Pitt și, cu o jumătate de zâmbet, îi făcu semn unui polițist să pornească în urmărire în locul lui. Brundage ieși pe intrarea principală ca să-l prindă pe Castillo dacă fugea pe ușa din spate.

Teague stătea în fața lui Pitt, apoi se întoarse spre Nazario, care avea figura complet lipsită de expresie:

– Ce dracu' faci, Pitt!? E un fiasco total!

Se uită spre mortul de pe podea:

– Și ăsta cine naiba este?

Într-un final se întoarse spre Nazario:

– Îl cunoști?

Nazario zâmbi amar, dar nu răspunse. Încă mai tremura.

Se făcuse liniște în public. Erau năuciți, jenați, câțiva rușinați.

Teague se întoarse spre ei cu mâinile ridicate, pentru a le atrage atenţia. Instantaneu, chiar şi cea mai uşoară mişcare sau agitaţie se opriră. Se întoarseră spre el, aşteptând.

– Doamnelor şi domnilor, spuse el grav, această teribilă tragedie trebuie să se sfârşească. Am făcut tot ce mi-a stat în putere, cu tot timpul, banii şi influenţa de care dispun. Intenţionam să-i comunic întâi comandantului Pitt, de la Serviciul Special, din curtoazie, dar tot ceea ce s-a întâmplat în seara asta a schimbat radical lucrurile şi o să vă spun vouă, tuturor, ca să puteţi pleca în linişte şi în siguranţă la casele voastre.

Îi aruncă o privire lui Pitt, dar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Aşa că privi din nou spre publicul din sală:

– Sunt sigur că ştiu unde este ţinută prizonieră Sofia Delacruz...

Fu nevoit să facă o pauză, din cauza strigătelor şi uralelor. Câţiva oameni îşi fluturau braţele.

Teague ceru cu delicateţe să se facă linişte din nou. Se întoarse spre Pitt şi îi întinse mâna. Pitt nu putu să o refuze. Ar fi părut ursuz şi ridicol. I-o apucă şi încercă să afişeze o figură bucuroasă şi surprinsă. Se simţi ridicol.

– Trebuie să o salvăm! spuse Teague tare şi clar. Oamenii mei sunt pregătiţi şi disponibili. Ce spui, comandante?

Era un singur răspuns pe care Pitt putea să-l dea:

– O să facem planurile imediat. Mulţumesc.

Teague zâmbi larg şi se întoarse spre mulţime.

Brundage reveni în spatele lui Pitt, abia trăgându-şi răsuflarea.

– Castillo a scăpat, domnule. Ticălosul poate fi oriunde.

Teague se întoarse spre Pitt cu faţa lui lipsită de expresie, însă acesta simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

Capitolul 14

Pitt trase adânc aer în piept. De-acum nu mai avea de ales. Nu avea importanţă dacă Hall, Teague sau circumstanţele îl atrăseseră în cursă, dar trebuia să acţioneze în seara aceea, să adune oamenii cât de repede putea şi să facă un plan. Cei care o ţineau pe Sofia urmau să afle într-o oră, cel mult două, despre toate astea, dacă nu auziseră deja.

– Nu-ţi face griji în legătură cu Castillo, îi spuse lui Brundage. Adu-l pe Stoker şi cât de mulţi oameni poţi găsi în următorul sfert de oră.

Se întoarse spre Teague:

– Trebuie să planificăm totul cu grijă. Orice greşeală poate fi fatală....

– Desigur, fu imediat de acord Teague. Trebuie să existe aici un loc liniştit unde să ne putem întâlni. Am vreo şase oameni pe care îi pot aduce în jumătate de oră din momentul în care găsesc un telefon ca să-i pot chema. Privi spre mulţimea care încă se învârtea prin jur, surescitată, speriată, furioasă, blocând neintenţionat ieşirile.

– Există un loc, undeva în josul străzii, spusese Brundage, arătând spre stânga. Vreo două sute de metri.

Teague îi mulţumi:

– Mă întorc, îi spuse lui Pitt, în timp ce cobora repede de pe scenă, căutând să-şi facă loc spre uşă.

Pitt se întoarse spre Brundage:

– Ce s-a întâmplat cu Castillo? Nazario e bine? A cam încasat-o. Ştie cineva cine era lunaticul ăla? Presupun că este mort.

– Da, domnule. Brundage părea cam palid. Nu ştiu dacă a fost o lovitură întâmplătoare sau nu. În orice caz, nimeni nu ştie pe unde a venit şi ce s-a întâmplat cu el. Din ce spun poliţiştii locali,

îl știau. Era cam dus cu sorcova. Avea fantezii religioase și se credea un înger al răzbunării sau ceva de genul ăsta. Mai avusese și înainte probleme, pentru că ataca oameni, dar niciodată ceva de genul ăsta.

– Și Nazario?

– Va arăta rău o vreme, dar deocamdată singurul lucru la care se poate gândi este găsirea Sofiei.

– Bine. Du-te și adu cât de mulți oameni poți. Întoarce-te în 25 de minute aici în față cu atâția câți ai. Viteza este importantă.

Brundage ezită:

– Aveți de gând să vă bazați pe oamenii lui Teague, domnule?

– Mai degrabă mă gândeam să stau cu ochii pe ei, spuse Pitt încruntat. Nu ne putem permite să se ducă înainte fără noi.

Brundage răsuflă ușurat:

– Nu, domnule. Nu aș avea încredere nici cât negru sub unghie. Ar putea s-o facă lată, iar dacă, totuși, ar scoate-o vie de acolo, a doua zi ziarele ar comenta despre cum au făcut ei treaba Serviciului Special.

– Mai e și problema legată de prinderea celui care o ține captivă, adăugă Pitt.

– În viață?

– Nu știu dacă-mi pasă de asta! replică Pitt cu francheță. Pur și simplu nu vreau să fiu obligat să-l arestez pe vreunul dintre oamenii lui Teague, și mai ales pe el, pentru că l-ar fi ucis pe ticălos.

– Ziarele s-ar inflama și pentru asta, așa e, fu Brundage de acord. „Serviciul Special îl arestează pe eroul zilei!". Asta ne-ar face să dăm și mai prost.

Pitt înțelegea exact ce simte Brundage. El însuși era foarte conștient de ratarea lor în acest caz. Teague nu i-ar trece cu vederea pe nici unul dintre ei.

– Sunteți sigur că e Hall, domnule? întrebă Brundage.

– Nu absolut sigur, dar aproape. Dacă el a cumpărat partea aceea imensă din Manitoba crezând că e plină de diamante, apoi a descoperit că fusese păcălit, ar fi fost atât de disperat încât putea face orice. Faptul că la mijloc era Sofia Delacruz, care oricum provocase destulă neplăcere familiei, doar s-a adăugat furiei lui.

– Corect, domnule. Aduc pe oricine pot.

Începu să se îndepărteze.

– Brundage!

– Da, domnule?

– Fă rost de arme pentru cât mai mulţi dintre ei. S-ar putea să se termine urât.

– Da, domnule. Ar putea să dureze un pic mai mult.

– Fă-o cât mai repede.

– Da, domnule.

Pitt se întoarse în spatele scenei ca să-l găsească pe Nazario. Voia să ştie, doar pentru liniştea lui, că totul era în regulă şi, chiar dacă nu ar fi fost, avea o mulţime de întrebări pentru el, începând cu cât de mult prevăzuse sau intenţionase din acest fiasco cu Castillo. Ştiuse de la început cine era Castillo? Dacă minţise despre absolut tot, era momentul să recunoască asta.

Primele două încăperi laterale erau goale. Nazario Delacruz era în cea de a treia, aşezat într-un fotoliu vechi. Unul dintre oamenii lui Pitt era cu el.

– Mulţumesc, Hollingsworth, spuse Pitt, făcând-i un semn din cap: Aşteaptă-mă afară. Vom începe imediat după ce vorbesc cu domnul Delacruz. Dă-mi neapărat un semn când se întoarce domnul Teague. Neapărat, ai înţeles?

– Da, domnule. Hollingsworth rămase atent un moment, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi, închizând uşa după el.

Pitt îl studie pe Nazario. Era evident că fusese scuturat zdravăn şi că avea dureri, dar ochii lui erau limpezi şi putea vedea în ei gravitatea situaţiei şi o înţelegere care îl asigurau pe Pitt că era pe deplin conştient şi în alertă.

– Vom pleca imediat după ce Teague se întoarce cu oamenii lui, spuse Pitt, trăgându-şi unul dintre scaunele cu spătar şi aşezându-se. Camera era foarte puţin mobilată, doar o masă mare de şase persoane, probabil pentru ceva întâlniri, şi suficiente scaune.

– Şi oamenii tăi? întrebă Nazario, îndreptându-şi spatele cu o grimasă de durere provenită de la loviturile de la umăr şi gât.

– Brundage o să aducă aici câţi oameni reuşeşte să adune până atunci. Nu ne putem permite să aşteptăm.

Nazario aprobă din cap, atât cât putea fără să-şi folosească gâtul.

– O să vin cu dumneavoastră, declară el.

– Dacă vă puteţi ţine pe picioare, zâmbi discret Pitt. Dar, înainte de a porni, a venit momentul să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre povestea asta. Nu am timp de discuţii, dar s-ar putea face erori fatale din ignoranţă. Şi, pornind de la premisa că nu aţi aranjat chiar dumneavoastră asta ca să vă martirizaţi soţia pentru cauză

și că nici nu v-ați propus, pur și simplu, să scăpați de ea, cred că vă doriți să reușim.

Nazario fu luat prin surprindere și, pentru o clipă, chiar se înfurie. Doar după ce își lăsă emoțiile deoparte, începu să înțeleagă adevărul spuselor lui Pitt.

– Nu știam că îl adusese pe Castillo cu ea, preciză el, vorbind repede. Nu l-am văzut niciodată în înfățișarea lui reală, doar ca o bătrână care și-a pierdut casa și căuta un loc unde să se refugieze pentru un timp.

– Și escrocheria? Ce știați despre ea?

Nazario îl privi confuz:

– Ce escrocherie? Despre ce vorbiți?

Se simțea o nouă teamă în vocea lui, un ton neobișnuit:

– Sofia nu ar fi păcălit pe nimeni!

– Escrocheria de a vinde un teren uriaș care nu e bun de nimic, doar o preerie din Canada, cu dovezi false că sunt diamante acolo.

– Diamante!? În Canada? Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți.

– E plin de minerale în Canada, replică Pitt. Sunt zone sigure cu diamante, dar sub nici o formă în Manitoba.

– Asta este ceea ce a povestit Castillo? se încruntă Nazario, încercând să priceapă sensul acestei povești.

– Asta a fost înșelăciunea. Hall a plătit o avere pentru acel pământ, în numele Bisericii Anglicane. Investea o mare parte din banii lor.

– Ah! zâmbi cătrănit Nazario. De-asta se dusese Sofia să-l vadă, să-l avertizeze. Dar era prea târziu. El deja dăduse banii. Acum trebuia să o reducă la tăcere pe ea, dar nu înainte de a afla ce făcuse cu Castillo, care știa și el.

– Da. Evident, atunci când partenerul lui de înșelătorie fusese omorât și abadonat în chip de avertisment, el înțelesese. Dar în loc să dea bir cu fugiții unde vedea cu ochii, s-a dus la Sofia să se confeseze. Cu siguranță ea să-i fi spus că iertarea nu vine fără pocăință.

– Asta e ceea ce ar fi făcut ea, aprobă Nazario. L-ar fi convins să dea banii înapoi. Așa că unde sunt? Dacă încă îi mai are, n-o să-i mai dea înapoi acum.

Își scutură capul:

– Dar dacă îi avea, domnule Pitt, cred că i-ar fi înapoiat până acum. De ce să mai fi venit de la bun început, dacă nu avea de gând să dea banii înapoi?

Pitt înțelese răspunsul prea bine.

– Nu-i avea! spuse el obosit. Poate că îi avea celălalt. Cum se numea?

– Alonso Escobar. Dar dacă îi avea, atunci de ce Hall nu i-ar fi luat de la el și să-l lase pe Castillo în viață? E prea multă bătaie de cap doar pentru răzbunare. Prea sângeros și prea periculos.

– Da, fu Pitt de acord din nou. Trebuie să fie altcineva în spatele afacerii, probabil cel care a pus la cale totul de la început. El poate fi oriunde și, cu certitudine, bine ascuns de noi.

Fu întrerupt din alte concluzii de întoarcerea lui Brundage. Bătuse la ușă și se grăbise să intre:

– Am șase oameni, incluzându-i pe domnul Narraway, pe Stoker, pe dumneavoastră, domnule, pe Hollingsworth și pe mine. Și pe domnul Delacruz, dacă se simte destul de bine.

– Sunt bine, răspunse Nazario, ridicându-se și reușind să-și mascheze parțial durerea. Sunt binișor.

– Arme? întrebă Pitt.

– Da, domnule, răspunsese Brundage. Tocmai s-a întors și domnul Teague. Are opt oameni cu el și, deși nu a spus, toți sunt înarmați. Se poate vedea. Bărbații se poartă diferit când au arme la ei. Și hainele stau altfel pe ei.

– Mulțumesc. Pitt se ridică și el în picioare și întrebă: Unde e Teague?

– E chiar în fața ușii. Și am adus o dubă cu care să mergem. Arată ca una de marfă.

– Mulțumesc. Ia-l pe Señor Delacruz și ai grijă de el. Și trimite-l pe Teague încoace.

– Da, domnule.

Brundage îi oferi brațul lui Nazario, dar acesta îl refuză, ridicându-se să iasă. Brundage zâmbi, urmându-l și ținând ușa deschisă în timp ce intra Teague, apoi o închise la loc.

– Gata? întrebă Teague stând la vreo câțiva metri distanță de Pitt și fixându-l într-un fel ciudat. Nu mai era nici o prefăcătorie, nici o pretenție de alianță. Teague îl folosea pe Pitt pentru că nu găsise nici o soluție să rezolve asta fără el. Apoi, un gând și mai negru îi veni lui Pitt în minte: Teague știa deja cu exactitate cum va ieși din asta, ca un erou, omul care salvase o femeie în ale cărei

convingeri nu credea, în vreme ce Serviciul Special nu reușise s-o facă!

Pentru o clipă, uitându-se la frumusețea lui Teague, la fața lui sculptată, se îndoi de sine. Atitudinea lui o determinase pe Sofia să nu se simtă în siguranță la Angel Court și să se ducă în strada Inkerman. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, probabil că Hall nu ar fi avut curajul să o răpească. Nu ar fi ajuns niciodată să fie bătută, torturată și acum față-n față cu moartea, dacă nu vor reuși să ajungă înainte ca Hall s-o ucidă până la urmă.

Poate că deja era prea târziu!

– Desigur, sunt gata! spuse Pitt foarte calm. Vă așteptam. Ar fi mai bine să mergem. Presupun că aveți cu ce să vă transportați oamenii. Eu am pentru ai mei.

Teague făcu ochii mari:

– Nu aveți de gând să discutăm planul întâi? Nici măcar nu aveți habar unde mergem! Ca să nu mai vorbim despre ce aveți de făcut când o să ajungem acolo!

Pitt îi întoarse la rândul lui o privire inocentă, de asemenea oarecum surprins:

– E atât de aproape încât nu avem timp să vorbim pe drum?

Teague înțelese pe loc. Enervarea și admirația fluturară pentru o secundă pe fața lui, apoi dispărură.

– Nu știu dacă e loc și pentru dumneavoastră în trăsura mea, spuse el cu un mic zâmbet.

– Nu, dacă sunteți nouă, acceptă Pitt, cu un zâmbet calculat. Dar am eu destul loc pentru dumneavoastră. Haideți!

Teague era prea hârșit ca să-și arate enervarea. Porni în același timp cu Pitt și merseră umăr la umăr de-a lungul coridorului care-i ducea afară din sală.

Stoker îi aștepta pe trotuar. Era încă ziuă. Trecuseră doar vreo patru săptămâni de la cea mai scurtă noapte. Aerul era înmiresmat și un pic umed, cu miasmă imperceptibilă de rău.

– Domnul Teague vine cu noi, spuse Pitt suficient de tare încât să fie auzit de întregul grup de oameni. Vom căuta să nu mergem prea aproape unii de alții, astfel încât să nu arătăm ca o armată invadatoare. Doar ca niște distribuitori care-și încep ziua un pic mai devreme sau poate recuperează de ieri.

– Cineva care nu-și poate plăti chiria și se mută, spuse Stoker în șoaptă.

Pitt nu se obosi să mai răspundă, căci nu era ceva atât de neobişnuit.

În trăsură, Pitt îi făcu loc lui Teague în faţa lui şi, după ce oblonul din spate fu închis, se aşeză cât de confortabil era posibil şi îl invită pe Teague să le ofere toate informaţiile pe care le avea.

– E o fabrică veche pe malul râului, începu Teague. Nu prea departe de apă, dar nu ne putem apropia din partea asta fără să ştie măcar cu un sfert de oră înainte. Până să tragem la mal şi să urcăm treptele, ceea ce nu se poate decât doi câte doi. Va trebui să ocolim pe pământ, ceea ce înseamnă să o luăm întâi spre sud.

– Fabrică dezafectată? întrebă Pitt încercând să-şi aducă aminte care putea să fie, dar erau prea multe ca să poată ghici.

– Se prăbuşesc bucăţi din ea, răspunse Teague. Periculoasă. Prea periculoasă chiar şi pentru cei fără adăpost ca să se aşeze aici. Cad bucăţi mari putrezite sau ruginite. Mari porţiuni care se scufundă în noroi.

Pitt nu îşi desprinsese privirea de pe chipul lui Teague. Ghicea expresia lui Stoker în timp ce-şi imagina toate astea. Fusese matelot. Poveştile nu îl înspăimântau, deşi le respecta puterea, dar noroiul greoi şi urât mirositor al râului, gata să te înghită, îl îngrozea. Deşi chipul acestuia nu era decât un contur în întuneric.

– Am face mai bine să trimitem totuşi pe cineva în partea dinspre apă, spuse cu voce tare. Cine este înăuntru ar putea scăpa pe acolo. Am arăta al naibii de idioţi dacă ei ar putea pleca cu barca fără să-i putem opri.

Teague aprobă din cap:

– Când ajungem, o să pun doi oameni de-ai mei să plece mai devreme şi să ia o barcă, ca să asigure locul.

Pitt ridică din sprâncene, nu că Teague l-ar fi putut vedea.

– Nu putem aştepta să-ţi trimiţi tu oamenii înapoi pentru asta. O să trimitem doi de-ai mei. Sunt la fel de disponibili şi de capabili să împrumute o barcă.

Teague ezită doar o fracţiune de secundă. Îi dădea lui Pitt controlul asupra posibilei evadării pe râu, dar în acelaşi timp creştea semnificativ dezavantajul numeric al acestuia în interiorul fabricii. Pitt ştia şi el asta, dar nu avea alternativă.

– Ai idee cu câţi oameni vom avea de-a face? întrebă el.

– Nu mulţi, răspunse Teague. Doar dacă nu ştiu că venim, ceea ce ar fi posibil după dezastrul din seara asta.

– Cum v-ați strecurat printre ei, domnule? întrebă Stoker cu o neobișnuită deferență în ton. Pitt spera că este asumată! Era o întrebare bună. Sperase că ar putea să vadă în penumbră fața lui Teague, ca s-o poată citi.

Urmă o lungă pauză înainte ca Teague să vorbească:

– Multe interogări și apoi o lovitură norocoasă, răspunse el încet, alegându-și cuvintele cu grijă: Am prieteni, oameni care admiră cariera mea din cricket... Suporteri, înțelegi?

– O, da, domnule! se grăbi Stoker să răspundă.

– Unul dintre ei a venit la mine, continuă Teague mai relaxat. Văzuse o femeie care semăna cu Sofia Delacruz. Mi-a spus că părea să fie în dificultate, certându-se cu bărbatul care o însoțea. Voia să plece, dar el nu o lăsa. Admiratorul meu... a încercat să o salveze și i s-a spus că ea este foarte tulburată emoțional; avea nevoie să fie păzită ca să nu se rănească singură. El a crezut, în acel moment. După un timp, însă, a început să se îndoiască.

– Și dumneavoastră ați pus toate piesele la un loc, trase Stoker concluzia.

– Exact.

– Înțeleg, răspunse Stoker, părând satisfăcut.

Pitt se simți ușurat. Nu-și putea permite să-l ofenseze acum pe Teague, când ajunseseră atât de aproape de a o salva pe Sofia. Dar în timp ce sporovăiau în întunericul tot mai adânc al nopții, puse cap la cap și alte fragmentele de informații, fără a obține o imagine completă. Fragmentele lipsă îi sâcâiau mintea.

Opriră la debarcaderul unde îi direcționase Teague, iar Hollingsworth și Brundage coborâră. Teague îi îndrumă spre fabrica dărăpănată, la mai puțin de o sută de metri în față. Nimeni nu mai spuse altceva.

Teague se întoarse la locul lui în trăsură, parcurseră și ultima bucățică de drum și opriră din nou în umbra ruinelor fabricii.

Pitt ieși, urmat de Teague, Stoker, Narraway, Nazario și Brundage. Își făcură semne unii altora și Pitt o luă înainte pe aleea care cobora în față până la chei și la treptele depozitului unde așteptau oamenii lui Teague.

Cerul nopții era senin, iar luna era pe trei sferturi. Dădea chiar mai multă lumină decât și-ar fi dorit Pitt, dar era un grup de nori care venea dinspre est și, într-un sfert de oră, luna urma să fie învăluită.

Se deplasară de-a lungul cheiului, dar continuând să rămână în umbra unei imense macarale şi a unei stive de cherestea.

Nu se vedea nimic în faţă. Nu se auzea nici un alt zgomot decât murmurul râului, mai jos de ei. Undele loveau grinzile de susţinere, veneau şi se retrăgeau cu zgomotul pe care îl face un val care se sparge de pietre la ţărm. Era refluxul, chiar după punctul maxim al fluxului.

Luna desena modele argintii pe suprafaţa apei, întrerupte ici-colo cu fragmente de lemne şi spumă. Nu era nici un semn că cineva ar fi urmărit din fabrică, nici o siluetă, nimic care să semene cu o formă umană.

Poate întârziseră deja.

Un feribot se îndepărta de debarcaderul unde îi lăsaseră pe Brundage şi pe oamenii lui Teague, cam la o sută de metri mai încolo. O barcă îşi croia drum pe râu, cu vâslele intrând şi ieşind fără zgomot din apă.

Era momentul unei decizii. Nu aveau nici o idee dacă Hall era în faţa sau în urma lor sau dacă măcar avea habar de turnura evenimentelor. Dar discursul lui Nazario fusese un bun avertisment, şi nu ar fi devenit el atent oricum? Întrebarea era dacă ştia el sau nu că acela care îl omorâse pe atacatorul lui Nazario fusese Castillo. Dacă nu, era posibil să facă ultima tentativă disperată asupra Sofiei ca s-o forţeze să-i spună unde era Castillo.

Dacă ştia că fusese Castillo, însemna că probabil era deja prea târziu.

Se întoarse spre Teague:

– Acum! spuse el.

– Nu, aşteaptă! i-o reteză Teague. Dacă vine din partea cealaltă, trebuie să-l prindem înainte de a ajunge la ea sau de a-şi avertiza oamenii. Nu ştiu câţi oameni are. Nu mulţi, dar unul e destul ca s-o omoare înainte ca noi să-l putem opri.

– Ar putea fi înăuntru acum, obiectă Pitt. Haideţi!

Se întoarse să le facă semn oamenilor lui, dar Teague îl înşfăcă de braţ, ridicându-l brusc pe Pitt:

– Am oameni care veghează! şuieră el. Nu e încă aici. Vine pe şosea. Aşteaptă să vină norii ăia. Mai sunt câteva minute. Probabil că şi el tot asta aşteaptă. Haideţi!

Începu să meargă înainte, făcându-şi drum spre stradă printre resturile de dărâmături.

Pitt îl urmă, avându-l în spate pe Narraway. Nimeni nu vorbi până nu ajunseră în curtea pustie dinspre stradă.

– Lasă-l să treacă de noi, șuieră Teague.

– Dacă o să vină, răspunse Pitt.

– Ah, o să vină el. Vocea lui Teague lăsa să se ghicească siguranța și satisfacția. Trebuie să vină. Dacă ea mai e încă în viață, și o găsim înainte ca el să ajungă aici, îl va identifica, și e terminat.

Și apoi mai mormăi:

– Să moară prin spânzurare!

Cu toate că erau cuvintele obișnuite pe care le rostea orice judecător când dădea o sentință capitală, totuși lui Pitt îi îngheță sângele în vine. Era în ele o inumană lipsă de compasiune. Teague le spusese cu plăcere.

Perdeaua de nori ascunsese deja luna. Undeva în stânga lor, înspre stradă, se auzea un zgomot foarte slab, lovituri de lemn pe lemn. Teague încremeni, apoi se întoarse și privi spre poartă.

– Liniște! ordonă el.

Apoi Pitt auzi și el zgomotul, un scârțâit slab, o lovitură de metal pe lemn, apoi liniște pentru câteva secunde, înainte să se audă un scârțâit pe pietre, de parcă i-ar fi alunecat cuiva piciorul înainte să-și recapete echilibrul și să se miște mai departe fără zgomot.

Pitt îl văzu primul. Un bărbat înalt care traversa cu greu, aproape pe pipăite, cei câțiva metri de curte pe care îi mai avea până la ceea ce mai rămăsese din uriașul perete al clădirii. Era Barton Hall. Pitt știu că este el după felul cum mergea, după înclinarea capului și a umerilor, apoi, când se întoarse, fața lui ajunse pentru o clipă într-o geană de lumină a lunii, înainte ca norii să se unească din nou. Arăta ca un om care își văzuse propria moarte, cu ochii adânciți în orbite, cu obrazul scofâlcit, de parcă îl durea totul pe dinăuntru, mișcându-și mâinile și picioarele ca și cum ar fi fost amorțite.

Pipăi clanța ușii, dar era stricată, așa că nu era nevoie să fie apăsată, trebuia doar să se opintească în ușă cu un umăr și putea să o dea la o parte din balamalele stricate.

Intră, lăsând-o întredeschisă.

Teague își flutură brațul, făcându-le semn să-l urmeze. Intră primul și Pitt veni imediat în spatele lui. Înăuntru, Pitt își ridică privirile. Pătrunseseră în imensa fabrică devenită acum o ruină,

care nu mai păstra nimic din ceea ce fusese odată şi care, în mod evident, era de mult timp lăsată în paragină.

Acoperişul se dărăpănase de tot, iar pe jos erau munţi de moloz din tavanul care se prăbuşise în cea mai mare parte, geamurile erau sparte, iar căpriorii şi grinzile erau rupte, atârnând în cele mai ciudate unghiuri. Pereţii erau mânjiţi, iar la majoritatea ferestrelor rămăseseră doar ramele goale.

Se vedeau părţi ale unei macarale atât de ruginite încât bucăţi din ea atârnau în afara structurii, clătinându-se spre pereţii scobiţi ai unei hale de încărcare. Maşinării ruginite se conturau fantomatic undeva în curte, ca nişte schelete pe câmpul de luptă.

Fabrica avea propriul ei debarcader şi mirosul de lemn putrezit plutea în aer, amestecându-se cu cel al mâlului.

– Un loc perfect să ţii pe cineva prizonier, spuse Pitt încet. Poate să ţipe până i se face rău şi nimănui nu i-ar păsa. Oricine ar auzi ar crede că este vreo maşinărie care s-a prăbuşit sau chiar ţipătul unui pescăruş. Urcă pe râu până aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu staţi aici degeaba! exclamă Teague cu o disperare ascuţită în voce. Trebuie să punem mâna pe Hall până nu pune el mâna pe ea!

Hall era undeva în faţa lor, dar nu mai puteau să-l vadă.

Pitt făcu un pas înainte.

În spatele lui, Stoker şi Narraway se deplasară spre stânga, iar Nazario şi Brundage spre dreapta. Încet, se răspândiră în spaţiul plin de sfărâmături, controlându-şi cu grijă paşii. Dacă ar fi călcat peste o bucată de lemn, o piatră sau o piesă metalică, nu numai că l-ar fi alertat pe Hall, aflat în faţa lor, dar putea să le provoace răni dacă erau cioburi de sticlă sau cuie ieşite din lemne.

Ajunseră la intrarea de la etajul principal de lucru şi Teague încercă prima uşă. Aceasta cedă sub greutatea lui, tocul de lemn fiind putrezit. În timp ce Pitt păşea în spatele lui Teague, simţea aerul greu, putreziciunea lemnului, mucegaiul, chiar şi mirosul mâlului.

Undeva în faţa lor se auzi un zgomot, doar un trosnet de lemn, dar fusese clar, neîntrerupt, un singur sunet. Fusese un pas de om, nu era un zgomot obişnuit de lemn care crapă.

Teague înlemni, apoi se uită în sus. Se întoarse spre Pitt şi îi arătă cu degetul spre stânga lui, apoi el începu să se mişte spre dreapta.

Pitt se deplasa cu foarte multă grijă, temându-se să nu se lovească de piesele metalice care mai erau pe acolo.

Norii dispăruseră din nou și lumina lunii intra prin acoperișul deschis. Bucăți de cherestea zăceau pe dușumea. Un singur pas greșit și putea să te arunce pe jos cu o aterizare dură.

Pitt păși peste o grămadă de lanțuri și un cârlig de macara. Teague continua să fie în fața lui.

Hall nu se mai auzea.

Căpriorii scârțâiau și se încovoiau.

Undeva în stânga, un șobolan o luă la sănătoasa, zgâriind dușumeaua cu ghearele. Întregul spațiu părea să fie animat de micile mișcări ale oamenilor ce pășeau încet, câte un pas o dată, ale micilor animale nocturne în căutare de hrană, ale grinzilor tasându-se, ale apei ce creștea și descreștea până acoperea miile de șanțuri din podea, acoperind cu totul dărâmăturile și creând astfel o capcană ascunsă.

Pitt înțepenise. Se mișca deasupra lor cineva sau alte lemne se așezau pe măsură ce apa creștea?

Un șobolan țâșni pe o treaptă.

În fața lor, în dreapta, silueta înaltă a lui Teague apăru din întuneric. Pitt putea să întrezărească încă alți câțiva oameni. Oamenii lui Teague? Câți oameni avea el? Unii dintre ei trebuie să fi venit dinspre râu. Putea să vadă patru sau cinci.

Brundage era pe partea dreaptă, iar Narraway în partea opusă. Pe Nazario nu-l putea vedea.

– Pare că aici este câmpul de luptă, șopti Teague.

– Nu dau doi bani pe câmpurile de luptă, spuse Pitt cu furie. Unde e Sofia? Chiar este în acest loc? Ce s-a întâmplat cu Hall? El e singurul care știe unde e ea.

Undeva în fața lor se auzi o salvă de împușcături. Și, puțin mai târziu, alte câteva.

Teague dispăru.

Pitt blestemă în barbă și făcu un pas înainte, în lumina lunii.

– Hall! Barton Hall! strigă el.

Trecură câteva secunde fără să se audă ceva, apoi fu o mișcare deasupra lor, dar nu mai mult decât o umbră rapidă în lumina lunii.

– Ce este, Pitt?

Pitt se uită în sus și văzu silueta lui Hall. Stătea la marginea craterului care se făcuse prin prăbușirea etajului de deasupra. Mai erau doar trei grinzi care traversau spațiul. Celelalte se desprinseseră după ce se prăbușise zidăria sau, pur și simplu, putreziseră, bătute de ploi și de soare.

Teague stătea în picioare, la vreo zece metri de Hall, la acelaşi etaj, înfruntându-l pe Hall peste hăul dintre ei.

Stoker îşi scoase arma.

Pitt se uită în sus la Hall.

– N-ai cum să scapi de aici! Fabrica este înconjurată. Sofia nu îţi poate spune unde e Castillo acum, pentru că nici unul dintre noi nu ştie. A scăpat după ce l-a omorât pe atacatorul lui Nazario.

Hall aruncă o privire în jos spre el apoi peste spaţiul care se căsca între el şi Teague.

În spatele clădirii – podeaua plină de gunoaie şi ultima grindă, putrezită, care se întindea între ei.

Pitt se gândi la Frank Laurence, la aversiunea lui faţă de Teague şi la tot ceea ce spusese despre perioada de şcoală, trişarea, şi datoriile, şi ura.

Se uită în sus spre Hall şi Teague, înfruntându-se.

– Nu am ajuns cam prea departe? spuse pe un ton aproape colocvial, cu toate că vocea lui putea fi auzită în tot hăul acela imens, peste zgomotul apei şi a câte unui zgrepţănit de şobolan sau trosnet de scânduri.

– Vă amintiţi sala de examene, băieţi? Ţii minte, Hall? Tu ştiai întotdeauna răspunsurile, în timp ce toţi ceilalţi încă se străduiau să înţeleagă întrebările.

Se întoarse puţin:

– Nu-i aşa, Teague? Gândea ca un geniu, dar pe terenul de sport se mişca precum o raţă. Dar tu îţi aduci aminte de terenul de cricket, nu-i aşa, Teague? Erai de aur! Numai graţie, forţă şi îndemânare. Puteai să loveşti mingea din aruncare şi să alergi ca un cerb. Exersai destul. Era un fel de a nu te gândi la examene! Aveai nevoie de Hall ca să te ajute să trişezi. Ce ruşine ar fi fost dacă Teague, dintre toţi, ar fi picat examenele! Teague, asul care putea face orice! Un zeu al terenului de sport, prostul clasei!?

Teague se apropie de marginea craterului:

– Dacă Laurence ar fi putut dovedi asta, o făcea cu mulţi ani în urmă. Inventezi poveşti, fiindcă îţi place să crezi în ele.

– Cu toate astea, domnul Winters ştia, nu-i aşa? spuse Pitt răspicat. Ţi-l aminteşti? A ars în propria-i casă. Fuma. Nu fusese atent la scrumul aprins. Cel puţin asta s-a spus.

Hall făcu câţiva metri spre Teague, care era puţin mai departe de singura grindă imensă care încă mai exista şi care se auzi

crăpând, în timp ce câteva bucăți de tencuială se desprinseră. Hall ignoră totul și se mai apropie cu câțiva pași de Teague.

Pitt îl urmărea.

Teague zâmbea. Coama lui de păr părea un halou în bătaia lunii.

– Ce-ai făcut cu banii, Hall? întrebă el. Trebuie să fi fost câțiva! Și continui să împrumuți și mai mulți.

– Ca să-i acopăr pe cei pe care i-a înghițit escrocheria, răspunse Hall.

Arăta ca un om aflat deasupra prăpastiei, dar nu se balansa deloc pe grindă și nici nu își lua ochii de la Teague.

Teague râse:

– Te-ai gândit că diamantele din Manitoba îți vor aduce o avere și funcția de guvernator al Băncii Angliei, adică încoronarea succesului tău. Sir Barton Hall! Poate în timp, Lord Hall! „Salvează patria! Și du-ne înapoi în vârf!".

Dintr-odată, Pitt începu să vadă altă piesă. Nu era vorba despre bani sau despre ceea ce banii ar fi putut să cumpere, cât despre ceea ce banii îți pot aduce. Glorie! Recunoștința oamenilor puternici care pot oferi funcții și să le ia înapoi. Escrocheria fusese despre distrugere... și salvare.

Pitt înaintă și se uită în sus la Teague:

– Asta este ceea ce el a vrut să facă? zâmbi în sus spre el. Să salveze banca și, salvând una, să oprească alunecarea tuturor? Chiar la timp?

Teague era uimit și făcu un pas înainte ca să-l vadă mai bine pe Pitt:

– Foarte inteligent, comandante. În fine, ai ajuns unde trebuia. O zi sau două după mine, dar, da, asta era ceea ce intenționa el. Un pas și era eroul. Doar că nu exista nici un diamant în Manitoba! Prostul naibii!

Barton Hall înainta pe grindă spre Teague.

– Fii atent, Teague! strigă Pitt când Hall mai făcu un pas.

În timp ce Teague se uita spre Pitt, Hall se repezi la el. Îl apucă de piept și se luptară un moment lung și disperat până când Hall își puse brațele în jurul lui Teague și amândoi căzură peste marginea etajului, prăbușindu-se în molozul de pe podeaua parterului.

Pitt alergă spre ei, împiedicându-se și lovindu-se, din cauza beznei care se făcuse din nou, ajungând în mijloc, unde Hall zăcea complet nemișcat. Din prima clipă văzu că își rupsese gâtul.

Pitt se întoarse spre Teague, în timp ce Narraway ajungea şi el acolo, iar Stoker imediat după ei.

Teague trăia, dar era plin de sânge pe faţă. Respira cu mare greutate.

Nu era timp pentru compătimiri, iar de ajutor nu mai putea fi vorba.

– Unde e Sofia? îl întrebă Pitt. Şi unde sunt banii?

– În siguranţă, şopti Teague. Întreabă-l pe Hall....

– E prea târziu pentru asta, îi spuse Pitt. Ai fost partenerul lui Castillo şi Alonso? A fost ideea ta?

– O idee bună, spuse Teague făcând o grimasă care era o încercare de zâmbet. Prostul de Hall o înghiţise cu totul!

– Unde sunt banii? repetă Pitt. Lasă-mă să-i pun la loc şi să salvez banca. Nu era asta ceea ce aveai de gând să faci oricum? Să fii erou încă o dată, să-ţi cheltui averea personală ca să o salvezi şi să fii recompensat cu guvernarea Băncii Angliei? Ai fi meritat asta.

– De ce dracu' ţi-aş spune ţie? gâfâi Teague.

Devenise palid foarte repede. Sângerările erau interne şi nu puteau fi oprite.

– Pentru că, dacă o s-o faci, voi pune banii la loc acolo de unde provin, răspunse Pitt. Vei muri ca un erou, aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna.

Teague încercă să zâmbească, dar reuşi doar să-şi strângă buzele:

– Şi dacă nu o vei face, continuă Pitt, atunci o să am grijă ca memoria ta să fie mânjită cu sângele Sofiei Delacruz şi a celor doi oameni care au murit în strada Inkerman. Şi cu tot ceea ce ştiu despre bietul domn Winter, cu multă vreme în urmă, in timpul şcolii, când nu aveai destulă minte ca să-ţi iei examenele şi îl puneai pe Barton Hall să trişeze pentru tine. Nici măcar gloria de la cricket nu va mai cântări prea mult!

– De ce te-aş crede?

Teague se lupta cu întunericul care îl învăluia.

– Pentru că îţi dau cuvântul meu, îi răspunse Pitt.

Teague şopti ceva care nu se putea auzi.

Pitt se aplecă peste el ca să audă mai bine. Era un număr. Iar ultimele cuvinte ale lui Teague fură numele băncii şi al omului cu care trebuia să vorbească.

Pitt îi închise ochii lui Teague, apoi se ridică. Se uită la ceilalţi:

– O să spunem că Teague a murit în timpul luptei de la faţa locului, spuse, fără nici o schimbare în voce.

Ei se holbară la el și Brundage începu să vorbească, protestând:

– Noi știm că el a omorât femeile din strada Inkerman, probabil și pe bărbatul de pe marginea drumului din Spania. E posibil ca el să-l fi omorât și pe bătrânul lui profesor.

– Nu, nu știm, replică Pitt. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, e mort și el acum.

– Era un monstru! reveni Brundage aprig. Și nici nu știm încă dacă Sofia mai trăiește! Dacă nu, atunci înseamnă că a torturat-o până a murit. Veți acoperi chiar și asta?

– Dacă a murit..., răspunse Pitt în șoaptă.

Cuvintele erau foarte greu de rostit, dar continuă:

– ... atunci a murit ca să păstreze secretul legat de escrocherie, pentru ca băncile să nu dea faliment. Vrei ca pedepsirea lui Teague să scoată totul la lumină? Asta ar face inutil sacrificiul ei.

Brundage încremeni, confuz.

– Nu, nu vrea, răspunsese Narraway în locul lui. Dar n-o să stăm să ne certăm pentru asta acum. Să o găsim pe Sofia, dacă o fi aici.

Și continuă pe un ton mai ridicat:

– Și să-i arestăm pe oamenii lui Teague! Discutăm mai târziu despre acuzații. Nu vrem naibii un schimb de focuri aici!

Brundage aruncă o privire împrejur, acum cu mâna pe armă.

– Dar oamenii lui Hall?

– Nu cred că avea vreunul, răspunse Pitt. Era aici doar fiindcă Teague îl ademenise aici. Nu cred că Hall se așteptase să plece viu de-aici, sărmanul ticălos.

Pe măsură ce vorbea se muta mai la întuneric. Erau prea vulnerabili acolo unde stăteau, în plină bătaie a lunii, cu luminile și umbrele alternând din minut în minut. Bănuia că oamenii lui Teague ar fi putut să îi înconjoare, acum că el nu mai era. Poate că erau dezamăgiți crunt și disperați și poate că nici măcar nu înțelegeau ce fac ei acolo. Dar nici nu avea de gând să le dezvăluie, pentru propria lor siguranță.

În plus, Nazario avea și el armă. Dacă nu o găseau în viață pe Sofia, ar fi putut să fie tentat să se răzbune. Pitt nu l-ar fi învinovățit pentru asta și chiar nu voia să fie pus în situația să fie obligat să-l aresteze.

Îi lăsă pe ceilalți să se uite în jur după oamenii lui Teague, iar el și Nazario începură să caute sistematic prin ruinele fabricii, atenți la grinzile sparte și la dușumelele din scânduri de lemn

putrezite, care ar fi putut ceda sub ei. Se mişcau în linişte, fără să strige, pentru a nu fi auziţi în cazul în care oamenii lui Teague erau ascunşi, speriaţi şi crezând că nu prea mai au mult de pierdut. Se simţea peste tot duhoarea nămolului adus de maree. Totul părea să se lase în jos cu fiecare călcătură, ca şi cum s-ar fi scufundat cu câţiva centimetri odată. Era gata să înceapă refluxul.

Pitt fu cel care o găsi. Zăcea pe duşumea, într-una din încăperile de jos. Pitt trebui să treacă printr-un bazin cu apă de râu ca să ajungă la uşă şi pe ultima treaptă.

La uşă era un paznic ce ridică o armă spre el.

Pitt îl lovi cât de tare putu, folosindu-şi toată greutatea. Şocul i se acumulă în braţ şi bărbatul căzu ca un bolovan, fără să se mai mişte. Dacă Pitt îşi rănise braţul, abia de simţise. Păşi peste omul căzut şi se duse la Sofia.

Ea se mişcă agitată, deschise ochii şi tresări ca şi cum se aştepta să fie lovită.

– E-n regulă, spuse el blând. Sunt poliţist. Nu vă fac nici un rău.

Ea se uita fix la el în lumina slabă a lunii.

– Pitt, spuse el. Thomas Pitt. Puteţi să vă ridicaţi?

Îi întinse braţul şi doar atunci când ea se sprijini de el simţi durerea. Nu că ar fi contat în vreun fel. O luă de mână, ajutând-o să se ridice.

– Puteţi să vă ţineţi pe picioare? Sprijiniţi-vă de mine. O să vă luăm de aici şi o să vă vadă un doctor.

O ridică atât de delicat cât putu.

Ea stătea în picioare, clătinându-se un pic, când el auzi un zgomot la uşă şi îşi înşfăcă arma, împingând-o puţin pe Sofia, ca să aibă mâna liberă să tragă.

Dar era Nazario cel care stătea în cadrul uşii, iar lumina lunii reflecta lacrimile care i se prelingeau pe faţă.

– Mulţumesc! spuse el răguşit. Doamne, Dumnezeule! Mulţumesc!

Se apropie şi o luă pe Sofia în braţe.

Ea se agăţă de el o clipă şi apoi se îndreptă şi ea, cu vizibilă dificultate şi durere. Se întoarse spre Pitt. Avea hainele ferfeniţite, părul încâlcit, faţa îi era murdară, umflată şi plină de vânătăi închise la culoare, dar se uita la Pitt cu un început de zâmbet:

– Ştiam că veţi veni după mine, domnule Pitt, dar vă sunt profund recunoscătoare că nu a durat mai mult. Nu cred că aş mai fi rezistat. Ce aveţi de gând să faceţi cu domnul Teague?

– E mort. I-am dat cuvântul meu că va fi înmormântat cu onoruri numai dacă îmi va spune unde sunt banii.

Ea inspiră adânc, și chipul i se umplu de recunoștința care o făcea frumoasă:

– Mulțumesc, domnule Pitt. Dumneavoastră știți în ce credeți și asta e bine... e foarte bine!

Cuprins

Capitolul 1 5
Capitolul 2 26
Capitolul 3 49
Capitolul 4 61
Capitolul 5 80
Capitolul 6 99
Capitolul 7 116
Capitolul 8 138
Capitolul 9 153
Capitolul 10 175
Capitolul 11 192
Capitolul 12 210
Capitolul 13 227
Capitolul 14 252

IUBIRI ȘI DESTINE

**Viețile celor mai faimoase femei din istorie,
cu iubirile, visurile și pasiunile lor**

În Anglia victoriană, marcată de turbulențe politice, o „sfântă" spaniolă, venită să predice o credință proprie, respinsă ca blasfematoare de către biserica oficială, este răpită. Două dintre adeptele și însoțitoarele ei sunt ucise cu o cruzime teribilă. Thomas Pitt, șef de puțină vreme al Serviciului Special Britanic, investighează o răpire care se dovedește a atrage totul în jocul ei periculos: de la izbucnirea unui război cu Spania la liniștea propriei familii și, nu în ultimul rând, la confruntarea cu propriile greșeli. Un roman captivant în care, până la dezlegarea misterului, albul pare negru, iar sfinții, demoni.

Anne Perry este una dintre cele mai îndrăgite autoare de ficțiune istorică. Romanele sale au ca fundal preferat Anglia victoriană sau din timpul Primului Război Mondial. Printre cele mai cunoscute se numără *The William Monk Mysteries*, *Corridors of the Night* și *No Graves as Yet*.